

МЕЛ ОДОМ ИЗХОДЪТ

Част 1 от „Hellgate: London“

chitanka.info

Тази книга е посветена на синовете ми Шайлох и Чандлър, които играят компютърни игри с настървение.

(Това са го наследили от баща си.)

Нямам търпение да излезе Hellgate: London, за да можем заедно да изритаме малко задници!

Благодаря на редактора Марко Палмиери, който ми помогна да разбера света и ми показва как най-добре да подхожда към романа.

Също и на рецензентите от Flagship Studios: Бил Роупър, Крис Аретчи, Мат Хаусхолдър, Тайлър Томпсън, Дейвид Бревик, Иван Сулич и Фил Шенк, които ми помагаша да следвам верния път и ме окуражаваха.

Благодаря и на Стив Голдстейн от Flagship Studios (www.flagshipstudios.com) за това, че препращаше материала насам-натам.

ИСТОРИЧЕСКА БЕЛЕЖКА

Тази история започва осемнадесет години преди събитията, описани в компютърната игра Hellgate: London.

ПРОЛОГ

Лондон, Англия

Нощта на Все светии, 2020 г.

Крилатият демон се устреми от мрака и не издаде нито звук, преди да връхлети върху жертвата си. Тогава извреця — смразяващ кръвта пронизителен писък. Острите като бръснач нокти на долните му крайници бяха разтворени, готови да сграбчат и разкъсват. Демонът приличаше на кръстоска между сиамска котка и летящ гущер, обединени в смътно женствена форма. Блестящи сребристосиви люспи покриваха създанието от главата до опашката. Подир него се носеше мирис на сяр.

Демонът беше Кървав ангел. А жертвата му бе Томас Крос, който само преди няколко мига бе видял как едно подобно създание — а може би същото — изкорми негов събрат тамплиер, стоящ точно до него.

Томас стоеше в сенките на катедралата „Свети Павел“^[1]. Той се обърна да посрещне своя демоничен противник, като гледаше да държи гърба си близо до каменната стена. Ако не беше толкова близо до сградата, демонът вероятно щеше да го достигне още при първото си нападение, вместо да го подмине на сантиметри.

Дърветата закриваха отчасти луната и приглушаваха ярката ѝ светлина, която би му помогнала да вижда по-добре в нощта. Прозрачният дисплей (ПД) в шлема на Томас настрои картината, така че да открие ясно противника му.

— Прихвани — заповяда Томас.

Вградените в бронята компютърни системи моментално проследиха демона. Докато създанието се отдалечаваше, визьорът на шлема го държеше маркирано, като го придружаваше с мигащ червен триъгълник, който указваше посоката. Светещи цифри показваха разстоянието между демона и Томас.

— Мишената прихваната. — Компютърният глас принадлежеше на бащата на Томас и беше копиран от направени приживе записи на Трегарт Крос, които Томас съхраняваше. Това бе най-спокойният глас, който някога бе чувал.

Навсякъде около Томас другарите му воюваха и умираха. Вече десетки тамплиери осейваха земята, броните им бяха смачкани, потрошени и разкъсани. Още стотици щяха да се присъединят към тях, преди да настъпи утрото.

Когато върховният лорд Патрик Съмърайл, велик магистър на тамплиерите, ги бе призовал към действие тази нощ, никой от тях не вярваше, че ще оцелеят. Всъщност да оцелеят би означавало да се провалят.

Макар че цял живот се беше подготвял да пролее кръвта си в защита на света от демонските орди, както баща му и дядо му преди него, Томас все пак не беше готов да види как братята му по оръжие умират. Мисълта за неговата наглед неминуема смърт го бе разтърсила, въпреки мрачната му решимост, но гледката на кървави останки, лежащи там, където някога бяха стояли мъже и жени, които познаваше, подкопаваше силната му вяра.

Бяха загинали. Един по един, а сега вече умираха и вкупом.

Когато демонът се спусна към него, Томас се хвърли настрана и претъркулвайки се по земята, се изправи отново на крака. Бронята изтрополи, поемайки удара, така че той почти не го усети.

Ноктите на Кървавия ангел одраскаха каменната стена на катедралата, предизвиквайки порой от искри, а крилете му изшумоляха над Томас. Той се завъртя и вдигна големия меч пред себе си. Изумруденозелена енергия — смесица от нанодин-технология и магически сили, заблестя по острието.

Демонът плесна с кожените си криле, направи полукръг във въздуха и връхлетя отново жертвата си със скоростта на пикиращ сокол. По-големите и по-мощни демони бяха свалили някои от изтребителите на Британските военновъздушни сили преди две седмици, само часове след като адските порти се бяха отворили. Томас бе наблюдавал в безпомощен ужас как самолетите падат в централната част на Лондон и унищожават цели квартали. Останаха само трупове и руини.

Давай, изчадие на ада с черно сърце. Тази нощ играем танца на смъртта и дяволът ще прибере последните.

Томас знаеше, че няма да доживее да види утрото. Всички те го знаеха, когато напуснаха Подземието, за да влязат в последна битка с демоните, които бяха нахлули в техния свят.

Но въпреки това не можеше да се откаже. Той беше воин. Нещо повече, беше тамплиер — рицар, заклет се да следва Устава. Беше серафим^[2] от дома Рорк. Като първи страж на дома, верността и храбростта му не будеха съмнение.

Стоеше облечен в доспехите, които баща му бе помогнал да измайстори в магическите ковачници под Лондон, в скритите тунели на Подземието, които масоните започнали да изграждат още през XVII век. Доспехите бяха в калаеносиво и черно, но блестяха от магическите енергии, които Томас бе вложил в метала при отливането. Освен това беше вкарал нанодин подобрения, които превръщаха доспехите в нещо повече от екзоскелет^[3] — те не просто го предпазваха, а му даваха и сила. Също така сам бе изковал и своя меч посредник.

Изработен от тайнствена сплав на паладия, подсилена от свещените енергии, които Томас бе призовал на помощ преди толкова много години, мечът беше страховито оръжие. Бе достатъчно лек, за да го размахва с една ръка, и достатъчно остър, за да разсече автомобилен двигател.

Надавайки боен вик, Томас се втурна напред, за да посрещне звяра, надявайки се, че ще нанесе удара достатъчно бързо, за да изпревари този на Кървавия ангел. Нападна, замахвайки с цялата мощ, която му даваха доспехите.

Демонът протегна напред един от долните си крайници, с намерението да сграбчи главата на Томас. Мечът срещна ноктестия крак сред порой от зелени искри. Острието премина през плътта, отсичайки крайника близо до тялото. Черни струи кръв плиснаха по земята и по стената на катедралата. Тъмната лепкава течност съскаше и димеше.

Кървавия ангел нададе писък от гняв и болка и се издигна към тъмното небе.

Томас последва създаването, като се движеше под рехавото прикритие на дърветата, покрай външната стена на катедралата „Свети

Павел“. Огньовете вече танцуваха по покрива на сградата, застрашавайки да я унищожат напълно, ако не бъдат угасени.

Преди няколко седмици лондонската пожарна бригада може би щеше да пристигне навреме, за да спаси катедралата. Но повечето от тези смели мъже и жени сега бяха мъртви, а онези, които не бяха загинали в битка или при нещастен инцидент, трябваше да се справят с други трагедии тази нощ. Смъртта крачеше през града на раздвоени копита и ноктести крака.

Кървавия ангел се понесе към високите клони на едно от близките дървета. Стискаше чукана на осакатения си крак в ноктестите си ръце. Алените руни, жигосани върху кожата на демона, ярко сияеха. Внезапно отсеченият крайник престана да кърви. Като обърна гибелния си взор към Томас, кошмарното създание се вдигна във въздуха и нападна отново.

Той се завъртя надясно, вдигайки бронираната си лява ръка, за да си осигури някаква защита срещу атаката, и стисна по-здраво меча.

— Томас, залегни!

Томас реагира мигновено на заповедта на познатия глас и приклепна. Друга броня изстърга в неговата, когато някой зае позиция зад гърба му. После той зърна как пред него се подаде грозното, тумбесто тяло на шестцевен шипомет^[4]. В следващия миг оръжието изгърмя, подскачайки в бронираната длан.

Островърхите паладиеви куршуми изригнаха от дулото. Те пронизваха Кървавия ангел, отваряйки кървави дупки и бразди в люспестата плът. Демонът кръстоса ръце пред главата си, опитвайки да предпази лицето си, и изви обратно, набирайки височина. Шипометът продължаваше да стреля. Дупки зейнаха в крилете на демона и през тях засия лунната светлина.

Облекчен, Томас се обърна към тамплиера зад себе си. На мига разпозна характерната броня с отънък на кралско пурпурно на Гай Уикършам. Гай беше по-възрастен от Томас, над петдесетгодишен — достатъчно стар, за да му бъде баща. Беше участвал в обучението му и дори беше помагал на самия него да обучава своя син.

Томас се ухили, но не посмя да вдигне наличника на шлема си.

— Благодаря, Гай.

По-старият тамплиер кимна и се облегна тежко на стената зад гърба си.

— Няма защо.

— Добре ли си?

— Просто... просто се опитвам да си поема дъх... това е. Нощта... беше пълна... със събития.

Томас сложи лявата си длан върху нагръдника на по-възрастния мъж. Дълбоки бразди показваха къде демонските нокти почти го бяха пробили.

— Сканиране — нареди Томас.

Веднага след осъществяване на връзката информацията замига върху неговия ПД. Медицински данни за Томас и Гай затанцуваха по екрана. Пулсът на Гай бе учестен, но кръвното му налягане беше опасно ниско.

— Какво стана? — Томас огледа другия мъж и като го завъртя леко, откри два дълбоки прореза в бронята на гърба на Гай. Нещо бе разсякло костюма и бе пронизало дълбоко тялото му.

— Кръволок. — Гай се облегна немощно на стената. Шипометът се изплъзна от безчувствената му длан.

Томас знаеше за кръволоците. Това бяха свирепи чудовища, огромни като слонове и силни и неудържими като носорози. Имаха бивни, стотици зъби в зейналата си паст и ръце вместо лапи.

— Изскочи от земята зад мен — изпъшка Гай. — Докато го видя, вече беше твърде късно. Той... уби Дейви, Уолас и Мортън.

Всички тези мъже също бяха приятели на Томас. Сърцето го заболя от загубата. За миг сълзи замъглиха очите му. Не беше другарувал с тях през всичките тези години само за да ги загуби за една нощ. Не беше честно.

— Ще се видим... от другата страна. — Гай се свлече надолу по стената и седна.

Томас нямаше нужда от вградените в бронята си системи, за да разбере, че той е мъртъв, но въпреки това ги използва. Не беше готов за тази загуба.

В тялото на Гай нямаше никакви признаци на живот. Томасовият ПД му показва прави линии по целия екран.

Томас потисна мъката и отново насочи вниманието си към битката. Трябваше да се погрижи за собствената си смърт. Той, вдигна шипомета на Гай, за да го използва вместо своето загубено оръжие.

Не бе направил и няколко крачки, когато усети земята да трепери. Той се втурна към ъгъла на катедралата и когато се обърна, видя как един кръволок се показва от земята само на метър-два от тялото на Гай.

Пръстта се надигна, образувайки могила, която се разсипа настрани, щом демонът се подаде. Томас позна какъв е, защото беше виждал подобни на него по цялото бойно поле. Тези демони можеха лесно да си прокопават път през паважа и сградите на централните лондонски улици.

Тъпата зурла предпазливо се подаде през дупката и подуши пръстта. Един змиевиден език се стрелна навън, за да оближе очите на съществото. Томас не знаеше дали демонът бе продължил да следи другия тамплиер по звука, или беше нов кръволок, който току-що бе пристигнал.

Доволен от това, че не го нападнаха веднага, кръволокът се надигна от земята. От него се посипаха буци пръст. Той се отръска за миг като куче.

Беше голям, по-висок от Томас и широк колкото камион. Страховитата паст зееше между бивните, достатъчно широка, за да погълне възрастен мъж. По редовете остри като бръснач жълтеникави зъби се отразяваше лунната светлина и пламъчетата от дулата на стрелящите оръжия.

Томас не знаеше откъде всъщност идват демоните. Това беше едно от нещата, които тамплиерските разузнавачи, офанимите, се опитваха да разберат чрез всичките си проучвания. Поради различията между съществата се предполагаше, че не идват от един и същи свят. Някои от по-старите офаними предполагаша, че много от тях са подчинени видове, които са били изменени от ужасната магия на демоните.

Кръволокът за миг подуши отново въздуха, а после се нахвърли върху неподвижното тяло на Гай. Гигантските му ръце задрачиха по бронята на мъртвия рицар, смъквайки я от него, сякаш беше стрида. Докато Томас успее да надигне шипомета, кръволокът вече бе погълнал останките на Гай, все едно бяха просто вкусна хапка.

Томас натисна продължително спусъка. Шипометът загърмя, шестте цеви се завъртяха и острите куршуми се забиха в слепоочието на демона.

Съществува се извърна към Томас, като сумтеше от страх и гняв. Вдигна едната си къса и дебела ръка пред голямото си грозно лице. Кървави рани зееха в люспестата му плът. С рев то се хвърли към рицаря, като само с един скок взе половината разстояние.

Томас усети как земята се разтресе, когато масивният звяр се приземи. Отмятайки глава назад, кръволокът нададе оглушителен рев. Огнените му очи се приковаха в тамплиера.

Томас, изпълнен с омраза и уверен в бронята си, прибра пистолета и стисна меч си с две ръце. После на свой ред нададе свиреп боен вик и се втурна към звяра, решен да не го остави да си тръгне безнаказано, след като бе наблюдавал нечестивата му вечеря.

Скъпи Саймън,

Първо, искам да знаеш, че винаги много съм те обичал. Знаем, че бях суров наставник. Сигурен съм, че е имало дни, когато си бил уверен, че никога няма да бъда доволен от резултатите в обучението ти. Но ти усвои всичко, на което те учех. Всъщност дори ме надмина в уменията си. Знаех, че ще го направиш. Винаги си притежавал голяма част от силата на дядо си. А той беше могъщ, велик тамплиер.

Но ти надмина моите способности по-рано, отколкото предполагам. Може би заради това имахме толкова много спорове през последните няколко години. Беше ми тежко, синко, да те оставя да пораснеш, да видя как навлизаш в света, за да вършиш свои собствени грешки. Светът сега е далеч по-суров, отколкото беше по мое време. Изглежда, в наши дни за непредпазливите няма прошка.

Сега може и да няма надежда за оцеляване.

Сега, когато ти пращам това писмо, ние се готвим да влезем в битка с врагове, срещу които цял живот сме се обучавали да се сражаваме, но малцина от нас действително очакваха да ги срещнат. Няма да се завърнем, освен ако провидението не ни прати някакво чудо.

Тази нощ ме е страх. Честно казано, страх ме е за себе си. Винаги съм си казал, че когато дойде времето да жертвам живота си в защита на онези, които съм се закълел да пазя, ще го сторя с радост. Тази нощ осъзнавам, че не се радвам и че се страхувам повече, отколкото би трябвало. Но няма да се поколебая, когато лорд Съмърайл ни поведе в битка.

Но най-вече се страхувам за теб и за този свят. Онова, което знаехме за демоните, бледнее в сравнение с това, което научихме. И все още не знаем всичко, което ни е нужно.

* * *

Кръволокът се хвърли напред и понечи да захапне Томас. Но той беше готов за този ход, защото знаеше, че това е най-типичният начин за атака на съществото. Подскочи и левият му крак се озова върху десния бивник на кръволока. Томас успя да стъпи стабилно и на двата бивника точно преди звярът да вдигне рязко глава, за да се опита отново да го докопа със зъби.

Гласъкът, който получи от това движение, обединен с усилията на Томас, го изстреля във въздуха. Нанодин технологията в бронята му завъртя минижиросистемите^[5] и му помогна да стабилизира полета си. Бронята увеличаваше не само физическата издръжливост, но и силата му.

Томас кацна върху главата на кръволока.

— Закрепване — нареди той.

Мигновено от върховете на обувките му щръкнаха къси шипове и се забиха в люспестата кожа на демона.

Кръволокът изрева, но дали от болка или просто заради наглостта на човека, стоящ на главата му, Томас не знаеше. Той обърна меч, насочвайки го надолу, а после го заби с всичката сила, която имаше.

За миг си помисли, че мечът няма да пробие дебелия череп. После с глух, стържещ звук той хлътна навътре. Томас натисна с

цялата си тежест оръжието и го натика чак до дръжката.

Кръв бликна покрай острието. Кръволокът изрева от божа. Отстъпи и се блъсна в катедралата „Свети Павел“.

Стискайки здраво забития в главата на демона меч, Томас успя да се задържи върху подивялото създание.

Коленичи, като все още се държеше за меча с лявата си ръка, за да не падне.

— Колянно закрепване — заповяда той. Костюмът се подчини — други шипове щръкнаха от металните наколенници и се забиха дълбоко в кръволока. Закрепен по-здраво, Томас изнесе десния си юмрук назад.

— Чук на дясната ръка.

Снабдената с нанодин памет ръкавица се сви в юмрук и придоби твърдостта на стомана. Томас надигна пестника си и го стовари върху черепа на кръволока до стърчащия меч, а после отново и отново. Черепът на демона поддаде под непрестанните удари.

Костите хлътнаха в кървавата маса върху темето на кръволока. Томас измъкна юмука си точно когато и мечът му се освободи. Той постави бързо лявата си длан върху главата на демона и задейства закрепването там. След като отново бе стабилизирал позицията си, вкопчен на живот и смърт в своя противник, тамплиерът бръкна дълбоко в зейналата дупка, която бе направил в черепа му.

Юмрукът му премина с хрущене през счупената кост. Стисна в шепа мозъка на кръволока и го изтръгна, оставяйки черепа празен. Миг по-късно движенията на демона станаха тромави и небалансирани. Той се опря на едно дърво и го изтръгна от земята, падна, потръпна за последен път и замря.

Натъртен и насинен в бронята си, без да чувства какъвто и да било триумф, Томас се изправи на крака.

— Мечът ми — каза той.

Незабавно светлина описа 360-градусов кръг по дисплея на Томас и откри, че мечът е зад него. Той освободи закрепването и скочи от гърба на кръволока. От тежестта краката му потънаха няколко сантиметра в напоената с кръв земя.

Той извади шипомета и отиде да вземе меча си. Стисна го в ръка и се обърна да потърси следващия си противник.

Оставаха повече демони, отколкото тамплиери. В далечината дим се носеше навсякъде из града. Само преди няколко дни гражданите на Лондон се бяха хранили, пазарували и работили тук. Сега от града бяха останали само купища отломки.

Танкове, бронирани коли, други военни машини, които британската армия бе използвала срещу демоните, но оказали се безполезни, стояха изоставени, изгорели и преобърнати на улиците подобно на счупени детски играчки. Традиционните военни методи нямаха никакъв шанс срещу снаряжението на демоните.

Саймън, не знам как тази вест ще стигне до теб. Или кога. Знам само че ще дойде в лош момент. С лошите вести винаги е така.

Помня колко ядосан и горд беше, когато си тръгна. И колко самонадеян. Аз не се отнасях с теб по най-добрия начин. Извини ме за това и се надявам, че един ден ще предпочетеш да си спомниш хубавите ни мигове заедно вместо лошите.

Просто знай, че не ти се сърдя за проявените чувства. Това са чувства на млад човек. Повечето от нас, включително и аз, трябва да се почувстваме наскърбени и оцетени, за да се отделим от родителите си. Поне с мен беше така.

Може би нещата щяха да се развият другояче, ако майка ти беше още жива. Това никога няма да разберем. Аз никога няма да разбера. Но помни, че тя те обичаше. За нея ти беше като зеницата на окото ѝ.

Знам, че ти се струва, че цялото обучение, което проведохме тук, в Подземието, беше напразно. Неведнъж си се противопоставял. И когато искаше да се впуснеш в областта на екстремните спортове, за да се прославиш с физическата си сила, аз ти забраних. Така съм бил научен. Като тамплиери ние трябва да стоим в сянка, да живеем спокоен живот, докато не се появи нужда от нас.

Е, синко, това време дойде. Усещам, че постъпвам егоистично, като съжалявам, че това се случва в твоето

време. Но аз не желая този ужас да се случва на децата ти или на техните деца.

Никой от нас не е длъжен да плаща кървавата цена, която е нужна, за да сложим край на всичко това. Но съм се закълел да го направя и ще го направя.

Демоните са тук, Саймън. Дойдоха в Лондон през адските порти, магически и технологични проходи между нашия свят и техния, и сбъднаха древните пророчества. Те са по-големи и по-силни, отколкото сме си представяли.

Докато пиша това писмо и се готвя за предстоящата битка, знам само че си в Южна Африка. Опитах да те намеря на телефоните, които остави, но всички там казват, че си някъде в пущинака и не те очакват в близките дни. Подозирах нещо подобно, щом не се обади при първата открита атака на демоните. Но няколко от комуникационните ни сателити също бяха унищожени от тях.

Тамплиерите може би ще се свържат с теб, синко. Ако това изобщо е възможно. Може и други адски порти да са се отворили по света. Боя се, че не знам. Съществува възможност — и като си помисля за нея, сърцето ми се свива — ти никога да не видиш това писмо, моето последно до теб. Моля се това да не се случи.

Един баща трябва да има възможност да се сбогува със сина си.

Ако тамплиерите все пак се свържат с теб, ще поискат да се върнеш, за да се сражаваш и да умреш в битката за освобождението на света от адските изчадия. Не знам какъв ще е отговорът ти. Не съм сигурен дали има грешен отговор, след като нямаме никакъв шанс. Да се сражаваш, значи да умреш — ако не днес, то утре. За бягството важи същото.

Моля се демоните да имат слабо място — нещо, което са пропуснали, нещо, което тепърва ни предстои да узнаем. Моля се и да останеш жив и здрав, за да се видим отново.

Обичам те, Саймън, с цялото си сърце, както съм те обичал винаги.

Твой баща
Томас КРОС Рицар тамплиер Серафим от дома Рорк

Томас побягна. Не за да спаси себе си, а за да помогне на друг. Шестима ловци нападаха една жена тамплиер. По синкавата ѝ броня отскачаха лазурни искри, когато срещаше зъбите на нападателите. Тя боравеше с меча си умело и при ударите ѝ летяха рубинени искри. Но те бяха твърде много. Нападателите разчитаха на своята численост.

Ловците бяха дребни и жилести. Слабите им вълкоподобни тела бяха покрити със смес от козина и люспи. Остри като бръснач зъбци стърчаха по предмишниците и по гърбовете им. Имаха дълги хищнически муцуни, които разкриваха редици неравни зъби.

Томас ги нападна изотзад, без мисъл за пощада. Ловците бяха като чакали — предпочитаха да се събират около жертвата си и да нападат, докато тя още не ги е забелязала, или да се нахвърлят, ако вече е сразена. С широк замах на меча си от горе на долу Томас съсече гръбнака на един ловец.

Демонът зави от божа, но веднага го нападна в отговор. Влачеше парализираните си крайници зад себе си, което го забавяше. Осакатен, той се насочи към слабините на Томас, търсейки уязвими места. Томас стовари дръжката на меча си върху главата на съществото, като строши зъбите му и смаза черепа му. Ловецът се свлече на земята, потръпвайки, борейки се до последно със смъртта.

Другите ловци обаче не се бяха отказали от атаката си срещу жената тамплиер. Бяха много на брой, а действията им не бяха съгласувани. Един от тях скочи върху гърба на друг, а после се метна върху гърба на тамплиера.

Тя не успя да устои на атаката и падна. Зъби и нокти започнаха да разкъсват бронята ѝ.

— Не! — Подивял, Томас удвои усилията си. Отсече главата на друг ловец точно когато жената тамплиер прониза с меча си гърлото на трети. Томас вече не можеше да използва меча, защото ловците се бяха скупчили върху повалената си жертва, затова го захвърли настрана и извади шипомета.

Като впи бронираната си ръка в покрития с остри бодли тил на един ловец, Томас издърпа демона от мелето. Онзи се завъртя към него, опитвайки се да достигне лицето му. Томас натика шипомета в устата на звяра и дръпна спусъка. Шипове изригнаха от темето на ловеца, докато той продължаваше да се опитва да отхапе ръката на Томас.

Томас захвърли трупа. Опря пистолета в тила на друг ловец и отново натисна спусъка. С раздробен гръбнак, демонът рухна, превръщайки се в скимтяща купчина.

Двата оцелели ловци неохотно отскочиха, като фучаха и ръмжаха предизвикателно. Заеха позицията зад дърветата само на няколко метра встрани и започнаха да зоват други от своя вид.

Томас знаеше, че няма много време. Ловците щяха да се съберат всеки момент. Той вдигна меч си от земята и коленичи до жената.

Кръв покриваше бронята ѝ — хубава гъста кръв на човек, а не противната демонска гной. Съдейки по количеството, Томас се съмняваше, че е пристигнал твърде късно.

— Кой... кой си ти? — Слабият глас на жената отекна в шлема на Томас.

— Томас. — Знаеше, че докато има контакт с жената, с ръка върху бронята ѝ, тя ще го чува. — Томас Крос.

— Серафимът... от дома... Рорк?

— Да.

— Познавам те.

Томас се почувства виновен, че не я познава.

— Аз съм... Катлийн. Рицар. От дома... Стратъм.

— Трябва да потърсим помощ за теб, Катлийн. — Томас се стараяше да говори спокойно, като че ли обсъждаха как да пресекат улица с натоварено движение.

— Твърде... твърде късно е.

Някак той почувства, че тя се усмихва под безизразната си маска. Ръката му, положена върху бронята ѝ, усещаше, че признаците на живот отслабват. И той не можеше да направи нищо.

— Умри достойно — прошепна тя.

— Добре.

Тя протегна ръка към него и той я пое в своята. После силите и животът я напуснаха.

Томас нежно положи ръката ѝ край тялото. Помисли си отново за Саймън и че тази война — тази нечестива война — ще бъде оставена на неговия син. Бяха толкова малко. Изправи се на крака и огледа бойното поле около катедралата „Свети Павел“.

Демоните надделяваха, както беше предвидил великият магистър Съмърайл. Тамплиерите бяха там, за да се сражават и да умрат, да пролеят толкова кръв, че демоните да помислят, че всички са мъртви.

Тук-там се виждаха кабалисти — странната група, която се бе съюзила с тамплиерите в борбата срещу демоните. Те не се сражаваха, за да умрат, а за да опознават врага и да събират оръжията и дори останките от тела, които демоните оставяха подир себе си. Но Томас се опасяваше, че те имат своя тайна цел, която няма да бъде разкрита, докато не стане прекалено късно.

Той си спомни жената, която бе срещнал, Кийра Скайлър, странните ѝ дрехи, бодлите, които стърчаха от кожата ѝ по челюстта, гърчещите се пипала на косата ѝ. Тези хора също можеха да представляват заплаха. Томас знаеше, че ако се бяха срещнали при други обстоятелства, а не когато демоните бяха пристигнали през Адската порта и съдбата на света бе поставена на карта, те нямаше да бъдат съюзници.

Свиреп и дълбок рев зад Томас го смрази до мозъка на костите. Като засече новата заплаха върху ПД, той се обърна с лице към демона, вдигна меча си и се прицели с шипомета.

Демонът се извисяваше на пет метра, а стърчащите върху змийската му глава шипове го правеха да изглежда още по-огромен и страшен. Мускули изпъкваха по жилестия му врат. Остри зъби изпълваха голямата зейнала пасть. Главата изглеждала малка в сравнение с широките му рамене. Демонът имаше масивен гръден кош, бе покрит със сиво-зелени хитинови израстъци, твърди като плочестата броня на тамплиер, и стоеше върху нозе, дебели колкото дънери. Люспите отразяваха светлината на огньовете, танцуващи на върха на катедралата.

Но най-страшното в демона беше лявата му ръка. Тя бе невероятно огромна и в сравнение с нея тялото му изглеждала дребно. Дясната му ръка бе тънка и немощна, сякаш можеше да бъде изтръгната само с едно по-силно дръпване.

— Шулгот. — Томас не бе възнамерявал да произнася името на демона. Някои твърдяха, че когато изречеш на глас името на някой демон, му даваш сила. Томас не знаеше дали вярва на това или не.

Но познаваше демона. Бе го видял как громи най-добрите оръжия на британските военни. Шулгот крачеше безстрашно сред тях. Залповете с бронебойни патрони и дори снарядите, изстреляни от британските танкове, просто отскачаха от непробиваемата му кожа. Шулгот с лекота се справяше с танкове, бронирани коли и самоходни оръдия. Оставяше подир себе си само опустошение.

Като изръмжа нещо на груб, стържещ език, който Томас не разбираше, Шулгот отвори уста и издиша облак пара. Томас се наведе встрани, но не успя да избегне напълно опасния дъх на създанието. Сивата пара засегна дясната му ръка и цялата му дясна страна.

Мигновено върху неговия ПД замигаха аварийни лампички.

— Предупреждение — изрече спокоен мъжки глас. — Повърхностната цялост на бронята е нарушена на...

— Отмени предупреждението. — Томас се затича, забелязвайки, че Шулгот надига масивния си юмрук, за да удари с него като с чук. Тамплиерът се хвърли напред, претърколи се и се изправи отново на крака, точно когато ударът се стовари върху земята на мястото, където се намираше преди малко.

Той се завъртя и замахна с меча към един от краката на Шулгот. Добре наточеното острие, усилено от магията, която тамплиерът бе вложил в него, се вряза дълбоко в плътта на демона. Киселинната кръв засъска и зацвърча.

— Предупреждение. Мечът понесе...

— Отмени предупреждението. — Томас можеше да види какви щети е понесъл мечът. Паладиевата сплав беше най-твърдият материал, с който си служеха тамплиерите. Но дори той не можеше да устои на силата на демоните. Или на действието на кръвта им. Той изтръгна меча от крака на съществото.

Томас избягна още два удара, а после извади шипомета и стреля в обърнатото към него око на Шулгот. Куршумите оставяха дири по главата на демона и отскачаха от шиповете, но нито един не улучи целта.

В следващия миг Шулгот сграбчи Томас в жестоката си хватка. Тамплиерът усети как ръцете и краката му се чупят, чу как бронята му

се троши. Ребрата и бронята стегнаха дробовете му като в менгеме. Не можеше да диша, но ако можеше, щеше да креци от болка. Опита се да стреля с шипомета, но знаеше, че вече е твърде късно.

Шулгот вдигна Томас с лице към себе си и се ухили. Дългият му език се подаде измежду ужасните зъби.

На Томас му се искаше да изкреци нещо предизвикателно към нечестивата твар, да ѝ покаже, че не се страхува. Но той се страхуваше и знаеше, че умира. Смазаните му дробове не му позволяваха да издаде и звук.

Шулгот разтвори широко челюстите си и изпусна отровния си дъх. Пурпурно-сива мъгла обви шлема на Томас. В следващия миг ПД грейна от предупреждения. Петна замъглиха погледа на Томас.

После всичко милостиво угасна. Но последната му мисъл беше за неговия син, за Саймън, и той се запита дали ще се видят пак някога.

---

[1] Най-известната катедрала в Лондон и седалище на лондонския епископ. — Б.пр. ↑

[2] Според Библията, серафимите са шестокрили ангели от висшата йерархия. Тук се има предвид чин сред тамплиерите. — Б. пр. ↑

[3] Външен скелет при някои безгръбначни животни. Тук — предпазна обвивка или броня. — Б.пр. ↑

[4] Фантастично оръжие, което изстрелва шипове. — Б. пр. ↑

[5] Имат се предвид жироскопични системи. Това е набор от средства, които служат за компенсиране влиянието на външните сили върху една механична система. — Б. пр. ↑

ЕДНО

Биом Финбос^[1]

Околностите на Кейптаун, ЮАР

Силни изстрели събудиха Саймън Крос от твърде краткия му сън и го запратиха право в лапите на убийствен махмурлук. Той се надигна в палатката, механично посягайки към ловната пушка до спалния си чувал. Опита се да определи откъде бяха дошли изстрелите, но трябваше да признае, че може и да ги е сънувал.

Или пък ми се е причуло. С пъшкане и ругатни той се изправи на крака. Къде ти е акълът, че да се натряскаш така, тъпо копеле? Особено когато си на открито в саваната.

Ярката слънчева светлина го причакваше извън палатката и мрежата против москити. Никой друг не беше станал. Останалите три палатки, където спяха групата туристи, които той от две седмици развеждаше, за да оглеждат флората и фауната на финбос саваната, не помръдваха.

Саймън напрегна слуха си, но изстрелите не се повториха. *Сънувал си. Връщай се в леглото. Използвай малкото време за сън, което ти остава, и му се радвай. С този алкохол в организма си днес ще лееш пот като из ведро.*

С въздишка той се върна в палатката. Тази нощ Сондра го бе посетила. Понякога правеше това, но винаги се измъкваше от палатката му, преди клиентите да са станали.

Сондра Макинтайър беше висока и слаба, цели метър и осемдесет, но въпреки това той се извисяваше близо двайсет сантиметра над нея и в сравнение с ръста и широките му рамене изглеждаше дребна. Тя носеше дългата си кестенява коса на вързана отзад конска опашка. Лунички покриваха бузите и носа ѝ.

Той се чувстваше силно привързан към нея, но това не беше любов. Признаваше си го. Двамата организираха сафарита сред дивата природа на Южна Африка през последните шестнадесет месеца.

Достатъчно дълго време, за да се опознаят наистина добре и да се привържат силно един към друг.

Нито един от двамата не искаше да рискува да продължи тази връзка някъде другаде. Саймън, ако някога изобщо решише да се върне у дома, живееше в Лондон. Сондра живееше в Сидни, Австралия. И двамата имаха семейства.

Саймън смяташе, че на него ще му е по-лесно да зарече семейството си — което се състоеше общо взето само от баща му, — отколкото на Сондра, но не желаше да го прави на този етап. Като че ли предпочиташе... продължително отсъствие от Англия вместо една непрекъснатата раздяла. Това беше най-мекият начин да се изрази. Казано така, не звучеше толкова сурово и окончателно.

Той въздъхна.

Мислиш прекалено много. Мечтаеш за странни неща, за които не трябва и да си помисляш. Въобразяваш си. Освен това те мъчи и този ужасен махмурлук, с който трябва да платиш за снощния гуляй.

Това определено беше грешка. Когато тръгнаха от Кейптаун, беше казал на всички да не взимат ненужни предмети. Двамата със Сондра не бяха проверили багажа на клиентите си. Ако не им плащаха толкова добре, Саймън можеше да прояви повече настойтелност и да прегледа кой носи контрабандни стоки. Но не го бяха сторили.

Ярл Клинкер, фотографът от Дюселдорф, беше домъкнал доста бутилки руска водка. Той беше част от екипа, правещ проучвания за някакъв филм. Останалите двама твърдяха, че са режисьор и сценарист.

Саймън остави ловната пушка и се вмъкна отново в спалния чувал. Сега беше хладно, но денят обещавахе да е горещ.

— Буден ли си? — промърмори Сондра.

— Току-що се събудих. — Саймън затвори очи и се отпусна по гръб.

Сондра се гушна в него.

— Не можеш да спиш ли?

Вярно беше, че понякога го мъчи безсъние. Предполагаше, че причината е твърде много неразрешени проблеми.

— Мога да спя.

— А сигурен ли си, че искаш? — попита Сондра шеговито и го целуна по ухото.

Саймън се обърна с лице към нея.

— Ами продължавам да мисля, че хората надценяват значението на съня. Освен това никоой още не е станал, така че...

Два бързи изстрела нарушиха отново утринната тишина.

Очите на Сондра се разшириха и Саймън осъзна, че изстрелите не са му се причули. И двамата се измъкнаха от събраните един до друг спални чували. Разнесоха се още три изстрела.

Саймън се втурна към своите дрехи в цвят таки и ги навлече.

— На какво разстояние е, как мислиш?

— На половин миля. Или на една. — Сондра намъкна ризата си без ръкави. На лицето ѝ бе изписана тревога. — Твърде близко.

Саймън кимна. Обу високите до пресеца обувки и бързо ги завърза.

— Ще отида да разузная. Ти се погрижи за лагера.

— Внимавай. — Сондра полегна назад и навлече панталоните си. Мускулите на корема ѝ изпъкнаха. — Вземи радиостанция.

Отекнаха още два изстрела.

Саймън ругаеше стрелеца, докато се напъхваше в бежовата тениска. Взе пушката и една от малките радиостанции, които носеше, за да поддържа връзка на къси разстояния. Пусна радиото в раницата си и я метна на рамо. Основно правило в пущинака беше да не тръгваш никъде без припаси.

— Погрижи се за тях. — Саймън дръпна ципа на палатката и се промуши през отвора. — Ще се върна колкото се може по-бързо.

— Добре.

Щом се озова на открито, Саймън погледна вградения в часовника му компас. Изстрелите бяха дошли от изток, по посока към вътрешността на сушата и противоположна на брега.

— Господин Крос — оплешивяващата глава на Рупърт Долтън надзърна от една от другите палатки. — Това изстрели ли бяха?

— Да.

— Струва ми се, казахте, че е незаконно да се ловува в тази територия. — Долтън приближаваше петдесетте и беше жилав мъж, в чиито движения имаше нещо непохватно.

— Така е — увери го Саймън.

Във въздуха отекнаха още два изстрела. Разнесоха се гласове и от другите палатки. Добре. На Сондра нямаше да ѝ се наложи да буди

всички и щеше да има кой да ѝ помага да вдига онези, на които не им се ставаше.

— Тогава този, който стреля, трябва да е...

— Останете с госпожица Макинтайър, господин Долтън. — Саймън хвана пушката с две ръце и се затича навън от лагера.

* * *

Саймън бързо се обля в пот, тъй като саваната вече се беше нагорещила от изгряващото слънце. То надзърташе през розово-кремавата облачна маса на изток.

Отначало главата и стомахът му се съпротивляваха срещу натоварването, но както винаги тялото му влезе в ритъм и той започна да се движи без усилие. Всички онези сурови тренировки, които баща му го беше принуждавал да прави, му помагаха за пореден път.

Като по-млад той харесваше тичането и бойните изкуства, особено обучението за бой с меч. Но това беше отдавна, когато бе още момче и все още вярваше, че някъде по света се спотайват демони, които дебнат възможност отново да го завладеят.

Вече не вярваше в това. Един от основните му проблеми беше, че не знаеше в какво да вярва. Цял живот го бяха подготвяли да се сражава с демоните, преподаваха му тайни умения и ограничени окултни способности. За нищо от това не можеше да се говори извън лабиринта на Подземието, в чиито сенки се криеха тамплиерите.

Всичко това беше дошло до гуша на Саймън. Преди две години, когато беше на двадесет и три, бе напуснал тамплиерите, баща си и Лондон.

Нямаше никаква полза да разкрива истината за обучението, което е преминал, и за религиозната атмосфера, в която е отрасъл. Малцина напускаха редиците на тамплиерите и само онези, които умееха да си държат устата затворена, избягваха лудницата.

Саймън потисна тези мисли и се съсредоточи върху тичането. В днешно време не беше позволен никакъв лов в саваната. Той и Сондра носеха ловни пушки само за да бранят себе си и хората под своя опека. Понякога се случваше лъвица, която е прекалено стара, за да ловува, и

е била изоставена от стадото, да напада хора. Но най-голямата им грижа бяха браконьерите.

* * *

Само след няколко минути, на по-малко от две мили от лагера, Саймън откри стрелците.

Бяха петима. Опърпана шайка на възраст от двадесет до четиридесет-петдесет години. Всички имаха характерния тъмен загар на хора, които са прекарвали целия си живот в саваната.

Караха два ландровъра^[2] с четири двигателни колела, снабдени с резервни гуми, бидони гориво и вода. Очевидно се бяха подготвили за дълго пътуване.

Пет възрастни слона лежаха проснати върху напечената от слънцето земя, покрита с ниски шубраци. Кръвта им се стичаше в прахта. В небето кръжаха лешояди, в очакване хищниците да си тръгнат.

Слонче бебе, вкопчено в майка си, с хобот увит около главата ѝ, надаваше жални вопли. Един от ловците опря пушката на рамото си, прицели се и стреля. Слончето рухна намясто.

Убийството бе извършено, преди Саймън да осъзнае какво се случва. Ако можеше да го предотврати...

Не подозираш какво щеше да направиш, друже.

Саймън се съсредоточи върху мъжете, опитвайки се да се абстрахира от ужасяващата гледка. Настани се в сянката на едно акациево дръвче, смъкна раницата си и започна да наблюдава браконьерите.

Извади от раницата скъп цифров бинокъл. Баща му му го беше подарил за десетия рожден ден. Беше много по-добър от всички, с които другите водачи си служеха в саваната.

След като натисна бутона за включване, Саймън насочи бинокъла към заетите с жестоката си работа мъже, и увеличи образа. Те използваха ръчни триони, за да отрежат бивните на слоновете. Дори и след решението, което бе взето неотдавна, да се издадат разрешителни за убиването на неколкостотин слона поради факта, че

популацията им се беше разраснала твърде много, за да се поддържа сама, слоновата кост държеше цена на черния пазар.

Мъжете работеха с безжалостна бързина, мятайки кървавите си трофеи в багажниците на ландровърите. Един от тях стоеше на пост, опрял пушката на бедрото си. Слънчевите му очила отразяваха оранжевото огънче на цигарата, която пушеше.

Саймън направи снимки на мъжете и тяхното зловещо занятие. Бинокълът беше оборудван с изненадващо количество софтуер.

Добре, мръсни главорези, ще си платите за това, което направихте тук.

През последните шестнадесет месеца Саймън бе опознал кейптаунската полиция и пазачите, които работеха в биома финбос. Територията бе защитена от международните закони.

Някой ще ви познае.

Саймън направи още няколко снимки, а после загледа мълчаливо как режат бивните на трупове. Радиостанцията завибрира в джоба му.

Като се отдръпна назад, Саймън извади слушалката и я пъхна в ухото си.

— Да.

— Просто исках да се уверя, че си добре. — Сондра звучеше разтревожена. — Чух последния изстрел...

— Не бях аз. — Саймън набързо ѝ обясни какво се беше случило.

Когато свърши, Сондра изруга.

— Не можем да позволим да им се размине.

Тя вземаше присърце опазването на дивия живот. В резултат на това те никога не бяха водили ловци, докато работеха заедно. Сондра знаеше, че Саймън го прави, когато цената е добра и има изгода, но никога не говореха за това.

— Снимах ги. Няма да им се размине.

Кръжащите лешояди се спуснаха от небето и накацах по трупове. Закривените им човки и жестоките нокти се забиха в плътта на слоновете.

— Какво ще правиш? — попита Сондра.

— Ще чакам тук. Ще ги наблюдавам. Искам да се уверя, че няма да се насочат към вас. Разкарай туристите някъде по-надалеч. Ще ви

настигна колкото мога по-бързо.

— Добре.

Саймън извади слушалката от ухото си и я постави обратно в радиото. Прибра го в джоба на бедрото си и притисна залепващата лента.

* * *

Минаха почти двадесет минути. Браконьерите действаха бързо. Лешоядите също.

Саймън знаеше, че миризмата на кръв ще привлече и други хищници. Винаги ставаше така. Но не очакваше африканския бивол, който се приближи и застана сред шубраците от другата страна на мястото на убийството.

Биволът беше голям и черен, с характерните за неговия вид големи, извити рога. Изглеждаше висок близо метър и осемдесет на нивото на плешките и като че ли тежеше повече от тон. Муцуната му беше едра, само кости и мускули. Повечето от пазачите, които Саймън познаваше, смятаха, че биволи са най-опасните животни в този район. Един лъв не би могъл да повали бивол, а на хиените им трябваше цяла глутница, за да свършат тази работа.

Саймън предположи, че е самец. По-старите биволи обикновено бяха прогонвани от стадото от по-младите. Всяка година хора загиваха от рогата или под копитата на африкански биволи. Понякога жертвите бяха цели групи, а смъртта им беше мъчителна.

Браконьерите също забелязаха бивола. Започнаха да сочат животното. По-възрастните мъже в групата станаха предпазливи. Дори ландровърът невинаги беше най-добрата защита на открито. Биволи бяха способни с лекота да преобърнат кола.

Млад мъж вдигна пушката си и се прицели.

Един от възрастните му извика: „Не!“, но в същия момент младежът стреля.

Първият куршум улучи бивола между рогата, откъсвайки парче кожа. Биволът се олюля, отмятайки глава назад. Така вторият и третият куршум улучиха животното в гърдите.

С яростен рев биволът излезе от скривалището си и атакува браконьерите. Саймън се надяваше, че биволът ще се справи с всичките.

Мъжете се пръснаха. По-съобразителните от тях изтичаха да се скрият зад трупове. Мъртвите слонове бяха по-големи и по-тежки от ландровърите.

Без да забавя ход, биволът блъсна отстрани единия ландровър. Ударът отекна чак до акацията, под която се намираше Саймън. Невероятно, но ландровърът се надигна на две колела и се прекатури настрани с трясък.

Без да спира, животното се втурна към дърветата и високите храсти. Изчезна почти моментално. Младият браконьер си възвърна самообладанието и стреля още два пъти, но Саймън се съмняваше, че е улучил нещо.

По-възрастният браконьер се приближи до младежа, сграбчи дулото на пушката и го цапардоса с опакото на ръката си, така че онзи падна на земята. После обърна пушката към него. Младежът протегна ръце пред себе си, сякаш за да се предпази, и се опита да изпълзи назад. За миг Саймън си помисли, че другият мъж ще го убие.

— Това беше глупаво. — Старият браконьер свали пушката, а после я захвърли върху по-младия. — Ако още веднъж направиш подобно нещо, ще те убия. — Той се обърна и се отдалечи.

Саймън се настани обратно в сенките. Радиото вибрираше в джоба му и той го извади.

— Пак не съм аз, любов моя — прошепна той, а след това обясни какво е станало. — Напуснахте ли лагера?

— Да. Сега сме на около две мили западно. Насочваме се към брега. Мисля, че обиколката свърши. Поне за момента. — Сондра не звучеше особено щастлива от това. Мразеше да стои натикана в Кейптаун, без да има какво да прави. В града не можеше да печели пари.

— Имаме няколко лагерувания, преди да стигнем дотам — отбеляза Саймън. — Може би ще успеем да ги убедим, че всъщност не им се иска чак толкова да се оттеглят рано-рано. — Лично на него не му пукаше. Харесваше Кейптаун. Поне не беше Лондон. И нямаше да му се налага да слуша приказки за демони.

Но това означаваше да бъде със Сондра, когато тя не е в добро настроение. Перспективата не беше приятна.

— Не искам да се връщам — каза Сондра.

— Знам. Все нещо ще изскочи. — Саймън въздъхна и загледа как браконьерите се събират около преобърнатия джип и го изправят обратно. — Междувременно аз ще се позабавя малко.

— Защо?

— Трябва да проследя онзи бивол. Не мога да го оставя да се скита така, може да нарани някого. Освен това не бива да позволяваме да умре от инфекция. — Саймън се вслуша в дишането на Сондра по радиовръзката. Знаеше, че е разочарована и загрижена.

— Отивай — каза тя накрая. — Само се пази.

Въпреки ужасните обстоятелства, Саймън се усмихна. Сондра не обичаше да ловува, но той не пропускаше възможност. Раненият бивол беше заплаха и той не искаше да го оставя на воля.

Саймън предпазливо се промъкна между храстите. Заобиколи мястото на убийството, където браконьерите бяха заети да оглеждат състоянието на возилото си, а после тръгна по дирята на раненото животно. След няколко минути откри ярки алени петна по листата там, където биволът бе изчезнал в шубрака.

Съдейки по количеството кръв, животното беше тежко ранено. Ако го оставеше, то така или иначе щеше да умре. Но това можеше да отнеме дни. А макар и ранено, то беше опасно.

Саймън метна ловната пушка през рамо и пое по следата.

---

[1] В биологията терминът „биом“ означава голяма регионална или субконтинентална биосистема, характеризираща се с някакъв основен тип растителност или друга характерна особеност на ландшафта. На територията на ЮАР се намира биомът финбос, който дължи названието си на типичната за местността храстовидна растителност. — Б.пр. ↑

[2] Марка джипове. — Б. пр. ↑

ДВЕ

Биволът беше нагазил в един поток и пиеше шумно. Две хиени се бяха прикрили сред безпорядъка от скали и храсти. Кръв бликаше по гърдите на бивола, но от мястото си зад дебелия ствол на едно акациево дърво Саймън можеше да види, че кръвотечението е отслабнало.

Той изпитваше жал към животното. В дивата природа тези рани никога не биха могли да се излекуват напълно. Около куршума щеше да се развие инфекция, която щеше да се превърне в гангрена. Саймън беше наясно, че смъртта на животното ще бъде мъчителна, ако той не го убие.

Разбира се, съществуваше и възможността биволът да убие него.

Това накара Саймън да се усмихне. Знаеше, че ако Сондра го види, ще го нахока за това. Баща му би направил същото.

Но точно тази несигурност за живота привличаше Саймън. Тази негова склонност към риска, която някога го беше направила шампион по скейтборд. С помощта на технологията „Течен баланс“, вложена в бордовете, той бе постигнал по-голяма скорост и височина от всички преди него, тъй като бордовете имаха ограничена летателна способност.

После баща му и великият магистър на тамплиерите му бяха дали да разбере, че екстремните спортове няма да са неговото бъдеще. Твърде много хора бяха започнали да се навъртат наоколо и да задават въпроси. След това дойде онзи скок с парашут от Биг Бен^[1]. Беше го направил, след като се забърка в неприятности заради скока от лондонския „Тауър“^[2]. Просто за да им се изплюе в лицата, преди да напусне Лондон. Ако полицията го беше хванала, Саймън щеше да лежи в затвора за това. Беше се измъкнал от Лондон тъкмо навреме и замина за Южна Африка.

Безшумно и плавно Саймън свали пушката и раницата и ги остави на земята.

В продължение на цял час беше следил бивола по губещата се кървава диря. Предполагаше, че браконьерите вече са си заминали или пък нямаше да го чуят, ако стреля.

Но от друга страна, можеше да са близо зад него и да се запитат дали не ги е видял как убиват слоновете. Особено след като се опитваше да убие бивола, който един от тях беше ранил.

Той бръкна в раницата си и извади един от сгъваемите ножове, които беше купил скоро след пристигането си в Южна Африка. Това бяха смъртоносни оръжия, създадени по подобие на индийския катар, известен също като бунди^[3].

Сгънати, оръжията бяха незабележими, но при нужда състоящите се от няколко части остриета изскачаха от предпазителя на китката и се превръщаха в петдесет сантиметра остра като бръснач стомана. Римската армия бе завладяла света с остриета по четиридесет и пет сантиметра^[4].

Саймън привърза ножа на дясната си ръка, за последен път си пое тихо дъх, за да се съсредоточи, и се запромъква през шубраците към бивола. Движеше се присвит, като силно натегната пружина.

Старият бивол не беше глупав. През годините бе натрупал опит и сега, когато бе ранен, беше особено предпазлив. Плешките му потрепнаха и биволът се завъртя точно когато Саймън се показа от храстите.

Саймън замръзна. Ножът висеше свободно край тялото му, готов за действие.

Сред скалите и храстите хиените се изкикотиха в очакване, сякаш знаеха, че след няколко минути ще ядат независимо какво.

Дишайки леко, Саймън стоеше на място. Втренчи се в очите на бивола, питайки се дали той няма да побегне пак. Не му се искаше да го гони.

Внезапно биволът се втурна напред. Копитата му се забиваха в земята, изравяйки буци пръст, които се разлитаха след него. Тялото на Саймън потръпваше в готовност. Той изчака до последния миг, после се хвърли встрани и се претърколи.

Рогът на бивола изора бразда в земята на сантиметри от него. Изправяйки се отново на крака, Саймън се завъртя бързо и чак тогава видя, че едрото животно вече се е обърнало и пак го връхлита.

Този път Саймън отскочи във въздуха, като едва успя да премине над рогата на бивола. Свит на кълбо, за миг стъпи върху широкия гръб на животното, а после се плъзна назад по гладката му кожа. Приземи се на крака, като успя да възстанови равновесието си точно навреме, преди да се строполи.

Когато се обърна, той видя, че биволът вече залита от изтощение, а раните му са се отворили наново. Саймън се втурна подир животното и когато го настигна, се метна на гърба му.

Биволът пощръкля, започна да се мята във въздуха, опитвайки се да се отърве от нежелания ездач. Саймън се опита да се задържи с колене, но гръбът на животното беше прекалено широк, за да се залови както трябва. Знаеше, че ще падне; беше само въпрос на време.

Той се хвърли напред и уви ръка около шията на бивола, доколкото можеше. Напрегна мускули да се задържи, да запази равновесие. Пред очите му радиото се измуши от джоба на бедрото, падна на земята и бе стъпкано от едно от масивните копита. Когато кракът на бивола се надигна, бяха останали само парченца.

Саймън се закрепил колкото можеше по-добре, след което извади ножа си и го заби между ребрата, в сърцето на бивола. За миг остана да виси отчаяно вкопчен — не беше сигурен дали ще падне, без да пострада под беснеещите копита. В следващия миг биволът изведнъж загуби сили и рухна — планина от плът, която се строполи на брега на потока.

Зашеметен, Саймън се просна до големия звяр. Слънчеви лъчи проблясваха в короните на дърветата над него. Уплашен, защото не знаеше дали е парализиран и дали диша, той загуби съзнание за кратко.

* * *

Когато Саймън отново отвори очи, една от хиените беше почти до него. Носът на мършояда бе сбърчен, а полуотворената уста разкриваше остри жълти зъби. Саймън реагира инстинктивно, замахна с камата и срязва гърлото на хиената. Плисна кръв, но животното побягна и не спря да тича, докато животът не го напусна.

Саймън си пое дълбоко дъх и се изправи на крака. Другата хиена избяга с лудешки смях. Саймън погледна надолу към бивола и установи, че е мъртъв. Почувства се зле. Също както и слоновете, убити от браконьерите, биволът просто се беше озовал на неподходящо място в неподходящо време.

След като изми камата в потока, Саймън се върна да огледа останките от радиото. От пръв поглед му стана ясно, че вече за нищо не става.

А трябваше да е удароустойчиво.

Саймън се върна при дървото, където бе оставил екипировката си. Сгъна камата и я прибра. Вдигна раницата и ловната пушка, извади компаса си, за да провери посоката, и пое обратно към лагера.

* * *

Когато стигна мястото за лагеруване, Саймън разбра, че нещата ужасно са се объркали. Знаеше, че ще е така още откакто бе започнал да следи отпечатъците от гуми, оставени от колите на браконьерите, и бе открил, че те водят към лагера.

За кратко си беше позволил да се надява, че браконьерите няма да го открият. Но щом наближи мястото, Саймън разбра, че мъжете също са тръгнали подир групата. Отпечатъците от гуми пресичаха изоставения лагер, минавайки през сивата пепел от лагерния огън.

Саймън изруга и огледа терена. За браконьерите не би било трудно да уловят следата на Сондра. Тя едва ли е имала време да прикрие следите си, а и с туристите, които мъкнеше, това би било невъзможно.

Саймън почти не се съмняваше, че досега браконьерите са ги настигнали.

И какво ще направят? Ще ги убият, защото са вероятни свидетели на браконьерството им?

При мисълта за тази възможност по вените на Саймън сякаш потече ледена вода. Той намести отново багажа на раменете си и се затича. Беше изгубил повече от два часа, докато проследи ранения бивол. Пропитите с пот дрехи лепнеха по тялото му. Мускулите му недоволстваха, но той си наложи да продължи напред.

* * *

Около седем километра по-нататък Саймън откри мястото, където браконьерите бяха настигнали Сондра и нейната група.

Хиени разкъсваха телата на Долтън и Кери, като ръмжаха една срещу друга при разпределението на месото. И двамата мъже бяха екзекутирани с куршум между очите, а белезите от барут показваха, че изстрелите са били от упор.

Горещият дъх изгаряше дробовите на Саймън, когато той коленичи до мъжете и провери пулса им, макар да знаеше, че това е напразно. Затвори изцъклените им очи и отново стана.

Защо ви убиха? Съпротива ли оказахте? Саймън не можеше да повярва, че е така. Или за назидание?

Това му се стори по-логично, макар че в края на краищата беше грешно. Той се обърна да огледа земята, като едва сдържаше напиратката в него паника. Навсякъде имаше следи и отпечатащи от гуми. Разбра, че браконьерите са открили Сондра и туристите в храсталака, изкарали са ги на пътеката, после са убили Долтън и Кери и са натоварили останалите в ландровърите.

Сондра е жива. Другите са живи.

Саймън предпочете да се съсредоточи върху това, вместо върху мъртвите. Въпреки изтощението си, той отпи вода от манерката и изяде едно подсилващо блокче, докато вървеше. После отново затича.

* * *

— Какво ще правят с нас?

Като се насили да се успокои, Сондра се обърна към една от жените в групата. Трябваше да напрегне паметта си, за да се сети за името ѝ. Стана ѝ неприятно. Сондра се гордееше с това, че бързо запомня имената на хората под своя опека. Беше перфекционистка. Саймън безмилостно я подиграваше за това.

Саймън.

Тя се зачуди дали е още жив. Досега браконьерите не бяха споменали да са го убивали. Не беше възможно да е мъртъв. Тя

нямаше да го позволи. Не познаваше по-жизнен човек от Саймън Крос. Но в същото време знаеше, че той не би отстъпил пред техните похитители.

— Мис Макинтайър? Чувате ли ме? — прошепна по-високо жената.

— Чувам. — Сондра се постара да говори спокойно. Беше всичко друго, но не и спокойна. Браконьерите бяха вързали ръцете им отзад с въже, а после ги бяха завързали всички около едно дърво. Отначало Сондра се мъчеше да се освободи, но ръцете ѝ бързо изтръпнаха от прекъснатото кръвообращение.

— Е?

— Не знам какво ще правят.

Жената беше млада, вероятно двадесетинагодишна също като Сондра. Но не беше видяла толкова много от студената жестокост на живота. Жената наведе глава и зариде. Сълзи потекоха по прашните ѝ бузи, оставяйки кални бразди.

Първият подтик на Сондра беше да каже на жената — Шери, името просто изскочи в главата ѝ, — че всичко ще бъде наред. Но не го направи. Едно от основните правила, на което се наложи да научи и Саймън, беше никога да не обещава на клиент нещо, което не може да му даде.

Затова остави жената да плаче. Другата, на име Денис, се наведе към нея. Зашепнаха на френски, а Сондра не знаеше добре този език. Тя предположи, че двете жени са от Франция, някъде от околностите на Париж, но не можеше да е сигурна. И двете бяха дошли в търсене на голямо приключение, надявайки се да срещнат мъже, които ще ги накарат да забравят за скучната си работа.

„Е, сега не мислят за работа“ — каза си Сондра наум и веднага се почувства гузна. Огледа лагера.

Нощта приближаваше, сенките се удължаваха и потъмняваха. Веднага щом слънцето потънесе зад хоризонта, за известно време щеше да ги обгърне пълен мрак, докато изгрее луната. Предната нощ имаше пълнолуние, но Сондра не можеше да си спомни дали това беше втората или третата нощ от него.

Мъжете седяха около лагерния огън и се хранеха с припасите, които Сондра и Саймън бяха осигурили за клиентите. Бяха открили и останалата от миналата нощ водка.

В трепкащата светлина на огъня на Сондра ѝ се стори, че разпознава двама от тях. Знаеше, че това не е добре за нея. Щом тя ги познаваше, вероятно и те я познаваха. Сигурна беше, че не искат да оставят никакви свидетели, които да разкажат за делата им. Пазачите скоро щяха да открият труповете на слоновете и щяха да започнат издирване на виновниците.

„Ти си свидетелка — напомни си тя. — Това е почти все едно да си мъртва“.

Тя подръпна отново въжетата, но все още не чувстваше нито тях, нито ръцете си. Останалите бяха в същото състояние. Дори да можеха да седнат един до друг, без да ги забележат, нямаше да успеят да развържат въжетата.

* * *

Капнал от умора, покрит с прах и засъхнала пот, Саймън коленичи край едно акациево дърво и погледна през оптическия мерник на ловната си пушка. Тя беше „Уедърби Магнум“, калибър .375, с ръчен затвор. Колкото и бърз да беше, щеше да успее да стреля само един, може би два пъти, преди браконьерите да реагират. А оцелелите може би щяха да се опитат да използват хората като заложници.

Пушката не беше подходящ избор. И ако той беше обикновен водач на туристи в пущинака, нямаше да е подходящият човек за онова, което се налагаше да направи.

Саймън остави пушката настрана и бръкна отново в раницата. Извади двете ками и ги привърза към ръцете си. После се запромъква навътре в сенките и се приближи към браконьерите.

Мъжете не подозираха, че някой ги следва. Иначе щяха да разположат пазачи. Нещо повече, нямаше да седят около огъня, където да са осветени толкова ясно, а и нямат видимост към настъпващия мрак.

Докато се промъкваше към тях, Саймън държеше очите си извърнати от огъня и използваше периферното си зрение. В тъмнината централното зрение не беше ефективно. Най-добре се виждаше онова, което се гледа с крайчеца на окото.

Той преброи петима. Вече можеше и да ги подуши. Въпреки дима на огъня долавяше миризмата на мускус и немити тела. Сондра често му казваше, че има най-чувствителния нос от всички хора, които е срещала. Същото казваше и за слуха и зрението му.

Отчасти това се дължеше на обучението, което Саймън получи от баща си и останалите тамплиери. Дори долу в Подземието имаше опасни места и изпитания. Бяха го обучили как да използва всичките си сетива при битка.

— ... дават нек'ви шантави работи по радиото и тел'визията — каза един мъж. — Чух, че в Лондон имало нек'во нашествие на извънземни. Разправяха, че разни зверове се били тел'портирвали от нек'ъв огромен кораб.

— Ако питаш мен, това са глупости на търкалета — каза друг мъж.

Саймън се измъкна от шубрака, приведен ниско, като пристъпваше внимателно. Не можеше да повярва на ушите си. Припомни си думите на баща си. Но извънземните не бяха демони. После се спря зад най-близкия ландровър, като се опитваше да предвиди по какъв начин ще се разпръснат мъжете, щом го видят.

— Никой не те пита — изръмжа първият говорещ. — Тъй че затваряй си плювалника.

Вторият направи неприлична забележка.

— Какви извънземни? — попита някой друг.

— От чужда планета — отвърна първият. — Че к'ви други извънземни има?

— Като онези от „Пришълеца“ ли? Или като онези от „Хищника“?

— Отде да знам?

— Нали каза, че си ги видял.

— Тъхъ, на три дито^[5].

— Кога?

— Преди няколко дена. Като бяхме в Кейптаун. Преди да тръгнем за насам.

— А казаха ли откъде идват?

— Не.

— Туй ще да е интересно. Нямам нищо против да гръмна две-три извънземни.

Другите мъже се разсмяха.

Приклепнал до предницата на ландровъра, Саймън стисна по-силно камите. Изчисти ума си от всички въпроси и странични мисли и се съсредоточи така, както го беше учил баща му. Пое дълбоко въздух и го изпусна.

После се спусна толкова бързо, колкото можеше, към най-близкия до него мъж. Браконьерът седеше на сгъваем платнен стол, който Саймън като че ли бе виждал сред екипировката на клиентите. Не изпита никакво колебание, докато нападаше, нито жалост. Гледката на Долтън и Кери го беше лишила от подобни чувства към тези мъже. Ако искаше да спаси Сондра и клиентите, не можеше да си позволи да бъде милостив.

Освен ако намерението му да ги умъртви бързо можеше да мине за милостивост. Но това беше по-скоро тактически избор. Един мъртвец не може да се надигне отново в неподходящ момент.

Все още приведен, Саймън приближи изотзад най-близкия мъж и замахна с дясната си ръка, като вложи в удара силата на цялото си тяло. Катарът срязва платнения гръб на стола, потъна дълбоко в тялото на браконiera и щръкна от гърдите му.

С един ритник Саймън блъсна мъртвеца в огъня, като същевременно измъкна камата си от него. Миризмата на опърлена плът и изгоряла коса достигна ноздрите му. Той се прикри отново зад ландровъра, точно когато един от браконьерите насочи пушката си към него и стреля.

---

[1] Часовниковата кула на Уестминстърския дворец в Лондон, която е една от най-големите лондонски забележителности. Всъщност името принадлежи на голямата камбана в нея, но се е прехвърлило и на самата кула. — Б. пр. ↑

[2] Кралски дворец крепост в Лондон на северния бряг на река Темза. През Средновековието е бил използван като затвор и място за екзекуции, което го е покрило с мрачна слава. Днес е известна забележителност. — Б. пр. ↑

[3] Двуостър нож, обикновено с триъгълна форма. Дължината му може да варира от десетина сантиметра до около метър. — Б. пр. ↑

[4] Става въпрос за известните римски къси мечове, наречени гладиуси. — Б. пр. ↑

[5] Названието идва от съкращението 3D, което означава триизмерен. Очевидно става дума за триизмерна телевизия. — Б. пр. ↑

ТРИ

Изстрелът моментално насочи вниманието на Сондра обратно към браконьерите. Тя беше задрямала, без да усети, в резултат на изтощението след напрегнатите часове пътуване в нагорещените ландровъри.

Мъртъв браконьер лежеше в огъня — не беше сивокосият им водач, а един от по-младите. Пламъците обгръщаха тялото и дрехите вече горяха. Останалите четирима мъже бяха на крака, насочвайки пушките и пистолетите си към някаква невидима мишена.

За миг на Сондра ѝ хрумна, че може би са започнали свада помежду си. Но после осъзна, че всичките четирима оцелели обграждат ландровъра, очевидно преследвайки някого или нещо. Нямаше представа какъв хищник би се осмелил да нападне хората толкова нагло.

Започна някаква борба зад колата! Дълго острие се стрелна отзад по краката на един мъж. Пръсна кръв и раненият изкрещя и падна. Опитва се да задържи пушката си.

Саймън Крос изскочи изпод задницата на ландровъра, щом останалите трима се обърнаха към падналия си другар. Сърцето на Сондра заблъска в гърдите ѝ, но по-скоро от страх за Саймън, отколкото от надеждата, че би могъл да ги спаси. И по-рано го беше виждала да се бие — в баровете, когато някой му посегнеше, или за да я защити от настоятелен пияница.

Но този път ситуацията беше различна. Браконьерите и за миг не биха се поколебали да го убият. Сондра беше сигурна, че накрая щяха да ексекутират и нея, и клиентите ѝ. Единственото, което ги възпираше досега, беше възможността да получат откуп.

В тъмнината Саймън изглеждаше огромен и опасен като голяма котка. Беше висок почти два метра, широкоплещест, с тесен кръст, без нито един излишен килограм по себе си. Тъмнорусата му коса блестеше на светлината на огъня. Въпреки че Сондра не можеше да види очите му, знаеше, че пламтят с бледосин огън.

Движеше се като танцьор — праметна се на покрива на ландровъра, а после се хвърли напред, преди браконьерите да могат да реагират. Сондра бегло зърна двата ножа, които носеше на ръцете си. Беше ги забелязала в раницата му, а и няколко пъти го беше виждала да се упражнява с тях, когато той си мислеше, че е сам. Щом достигна кабината, Саймън скочи от там.

— Там горе! — извика раненият.

Тримата останали браконieri се обърнаха, за да посрещнат нападението. Преди да успеят да стрелят, Саймън се приземи сред тях с лекотата на умел гимнастик. Ножовете му проблеснаха. Единият срязва гърлото на един браконьер. Онзи залитна назад и забравил за оръжието си, стисна с ръце раната.

Друг насочи пистолета си срещу Саймън и стреля почти от упор. Но Саймън вече не беше там. Куршумите се забиха в ландровъра.

Сондра наблюдаваше, неспособна да стори нищо и убедена, че само след секунди Саймън ще е мъртъв.

* * *

„Двама са мъртви, един — обезвреден. Остават още двама“ — помисли си мрачно Саймън.

Той прибра катарите към тялото си, завъртя се към мъжа с пистолета, изби оръжието му нагоре с дясната си ръка и прониза с левия си катар откритите гърди на своя противник там, където се намиреше сърцето му.

Щом смъртно раненият мъж падна, Саймън се насочи към последния. Куршум отскочи с искри от ножовете, които той кръстоса пред лицето си, за да се защити. Движението на Саймън беше инстинктивно. Не се надяваше, че остриетата ще отклонят куршумите, но този рикошира в тях, а останалите пропуснаха целта си.

Браконьерът се опита да побегне и да стреля едновременно, но не успя в нито едно от двете. Саймън изби насоченото оръжие, а после с един ритник подсече краката му. Когато браконьерът се тръшна по гръб на земята, Саймън го прикова там с катара.

Изненадан и уплашен, браконьерът сграбчи острата стомана, за да се предпази, и се поряза чак до костта. Миг по-късно вече не бе в

състояние да се тревожи за нови рани.

Очите на Саймън се замъглиха и зениците му се разшириха. До тази нощ никога не беше убивал човек. Сега уби четирима за по-малко от минута. Чувстваше се странно. Баща му и останалите тамплиери не го бяха подготвили за подобно усещане.

— Саймън!

Гласът на Сондра изтръгна Саймън от неговата замисленост. Той затисна с крак трупа и измъкна катара си, а после се обърна към мъжа, чиито крака бе срязал.

Бракониерът държеше пушката си в ръка и се опитваше да я насочи. Саймън се приведе и замахна с крак. Улучи пушката и тя отхвъркна настрана. В следващия миг ножът му бе опрян в гърлото на мъжа.

Бракониерът затвори очи и разпери ръце встрани.

— Не ме убивай! Моля те, не ме убивай! — Премигваше, сякаш се боеше да погледне противника си.

Саймън си спомни за телата на Долтън и Кери, оставени за храна на лешоядите. Бракониерът не заслужаваше да живее. Властите в Кейптаун нямаше да са снизходителни към тях.

Но едно беше да убиеш човек, когато може да се защити, а друго — да го сториш хладнокръвно, когато е безпомощен. За своя изненада Саймън си помисли, че би могъл да го направи — ако ситуацията го налагаше. Бракониерът сякаш долови мисълта му.

— Моля те. — Гласът му премина в дрезгав шепот. Нужно беше само едно бързо движение, за да среже сънната артерия на мъжа. Кръвта му щеше да изтече за секунди и щеше да е сравнително безболезнено. Смърт, съвсем различна от тази на Долтън и Кери.

— Саймън. — Гласът на Сондра беше спокоен. — Той не може да нарани никого. Недей. Вече направи достатъчно. — Тя замълча за момент. — Саймън. Чуваш ли ме?

Саймън погледна към мъжа студено.

— Имаш късмет. — Той отдръпна ножа от гърлото на браконiera. — Но не бих възразил, ако решиш да опиташ нещо глупаво.

Бракониерът остана да лежи по гръб, а гърдите му се надигаха и спускаха. Той затвори очи и преглътна.

Саймън се изправи на крака и откопча със зъби ремъка на един от катарите. Вдигна пушката на мъжа и я хвърли в най-близкия ландровър.

— Няма да мръдна — заяви браконьерът. — Ще лежа тук. — Говореше с немски или холандски акцент. Саймън не можеше да прецени.

Без да каже и дума, той отиде при пленниците. Срязва с катара въжетата на Сондра, а после ѝ даде ножа от ботуша си, за да освободи останалите.

* * *

Саймън откри потока съвсем близо до мястото за лагеруване, избрано от браконьерите. Беше оставил Сондра да се погрижи за клиентите. Той също би могъл да се заеме с организацията, но никой от тях не желаше особено да бъде около него.

Предната нощ той беше душата на едно импровизирано парти. Тази нощ беше убил четири човека.

„Бъди справедлив — укори се Саймън. — Днес те видяха също как убиват двама от техните. Може причината да не е само в теб“.

Досега Саймън бе видял трима души да умират по време на сафари. Слава богу, нито един от тези случаи не беше по негова вина. Единият беше намушкан от бивол. Другият — отмъкнат от крокодил, когато бе нагазил прекалено навътре в реката. А третият беше убит при схватка с ножове от друг мъж.

Всеки от тези инциденти бе оставил белег в него. Затова беше наясно, че клиентите им няма скоро да забравят своите прежеждия.

Той коленичи край водата, усещайки мократа кал да се просмуква в панталоните му. От другата страна на потока един крокодил, дълъг около метър и двайсет, лежеше полузаровен в калта и наблюдаваше Саймън със студените си очи, които изглеждаха синкави на лунната светлина.

Нощни птици и гризачи пиеха от потока или поемаха на лов. Някои от тях бяха храна за другите.

Саймън се наведе напред, загреба вода с шепи и я плисна в лицето си. Раните и драскотините от пълзенето под и над ландровъра

го боляха. Внезапно изпита гадене и повърна във водата. Това продължи кратко и той се опита да не вдига шум, но когато свърши, бе изтощен и разтреперан.

— Добре ли си?

Гласът на Сондра долетя някъде зад него.

Бавното течение отнесе повърнатото. Саймън се наведе и отново се наплизка с вода. Имаше неприятен вкус на жлъчка в гърлото.

— Добре съм.

— Нараниха ли те?

— Не. — На Саймън му се искаше тя да се махне. Беше дошъл тук, за да остане сам.

— Саймън, това, което направи...

Тогава той се обърна, за да я погледне.

— Това, което направих, беше, че убих четирима души. Ужасно е, не смяташ ли? — Осъзна, че говори по-високо, отколкото възнамеряваше.

Сондра не се отдръпна от него. Вместо това, за негова изненада, се приближи, коленичи до него и го погледна в очите.

— Да — каза тя тихо. — Ужасно беше. И ако имаше друг начин, не бих искала да ги убиваш. Но друг начин нямаше. Знам го. Клиентите ни също го знаят. — Тя направи пауза. — И ти го знаеш.

Саймън не каза нищо.

Тя се наведе към него, прегърна го и го притисна силно към себе си.

— Страхувах се за теб. Мислех, че ще те убият. Не знаех, че си способен на това.

Честно казано и аз не знаех. Обучен съм да се сражавам с чудовища, не с хора.

Разбира се, той не можеше да ѝ каже това. Остана мълчалив в обятията ѝ, усещайки нейната топлина сред захладняващата нощ и самотата наоколо.

Когато се върна в лагера, Саймън взе едно от парчетата брезент, върху които разпъваха палатките, и го сложи на предницата на единия ландровър. После хвана за краката мъртвия браконьер, който лежеше в жаравата, и го изтегли оттам.

Огънят беше изгорил косата и лицето на мъжа. Останал беше само овъглен череп. Вонята предизвикваше гадене в стомаха и като че

ли бе увиснала във въздуха над целия лагер.

Саймън използва вода от потока, за да угаси тлеещите дрехи, които бяха залепнали по туловището на мъжа. Когато се увери, че огънят е изгасен, замъкна мъртвеца до брезента. После се върна за следващия, хвана го за ботушите и го изтегли при първия.

Отначало никой друг не помръдваше. Само гледаха мълчаливо. Сондра му помогна с третия, а двама мъже от клиентите довлякоха четвъртия до брезента.

— Какво ще правиш с тях? — попита Блейсдел. Той беше американец и му бе казал, че пише книга.

— Ще ги откарам в Кейптаун. — Саймън хвана единия край на брезента и го заметна върху труповете. Сондра улови другия край и му помогна.

— Защо? За да ги погребат ли? — В думите на Блейсдел се долавяше гняв. — Те не го заслужават. Трябва да ги оставим тук. Нека животните се погрижат за тях.

Саймън понечи да отговори, но знаеше, че думите му ще бъдат остри.

— Тогава животните може да развият предпочитания към човешка плът — намеси се спокойно Сондра. — Нещо повече, щом в града видят в какъв вид се връщат тези четиримата, други може да се откажат да вършат подобни неща. Ние не им правим услуга. Те са мъртви. Вече не им пука.

Блейсдел наведе глава и отстъпи.

— Съжалявам. Но аз харесвах Долтън. Той не заслужаваше да му се случи такова нещо. Нито пък Кери.

Саймън мълчаливо се съгласи.

Когато двамата със Сондра приключиха с увиването на труповете, ги овързаха с въжета и закрепиха зловещия вързоп върху ландровъра. На Саймън не му харесваше — приличаше прекалено много на голям ловен трофей, — но трябваше да се примири с това.

* * *

Прибирането на останките на Долтън и Кери беше по-неприятно. Саймън и Сондра стреляха във въздуха, за да подплашат по-големите

хищници, които не отстъпиха пред светлините на ландровърите. По-дребните мършояди веднага побягнаха и се скриха.

Саймън взе друг брезент и голям фенер. Носеше и един от pistolетите, които бе взел от браконьерите. После тръгна към останките.

Тялото на Кери бе почти цяло, но това на Долтън бе разкъсано и разпиляно. Наложиха се да събират парчетата. На Сондра ѝ прилоша и не можеше да помага. Саймън преодоля гаденето си и се насили да довърши работата.

Долтън имаше жена и деца. Те вероятно щяха да искат да погребат колкото може по-голяма част от баща си. На Саймън му отне почти час да открие всичко, което беше останало.

* * *

В полунощ, на километри от мястото за лагеруване, на път за Кейптаун, Саймън стоеше на пост, докато Сондра се грижеше за клиентите. Той държеше ловната пушка на коленете си.

Повечето от клиентите бяха тихи. Саймън беше сигурен, че ако ги бяха оставили да се оправят сами, те щяха да легнат в палатките да спят. Но Сондра настоя да стоплят малко от супата, която бяха взели.

След като се погрижи за клиентите, тя му донесе купичка супа. Беше пълна с парченца зеленчуци и телешко — питателна храна. Въпреки миризмата на смърт, която все още изпълваше ноздрите на Саймън, супата миришеше божествено.

Сондра седна с кръстосани крака срещу него със своята купичка супа. Известно време двамата ядяха мълчаливо.

— Не мисля, че можем да разчитаме някой от тази група да дойде отново — каза Сондра. — Нито пък да разказва нещо хубаво за нас. Дори пътуващият писател.

Саймън кимна. Знаеше, че тя не мисли това в действителност.

— По-добре ли се чувстваш?

Саймън я погледна и кимна.

— Още по-добре ще се чувствам, когато стигнем в Кейптаун.

— С ландровърите би трябвало да сме там до утре следобед.

Саймън поклати глава.

— Не ми дойде наум да проверя бензина. — Той понечи да остави купичката си.

— Аз вече проверих. Имаме достатъчно.

Част от напрежението го напусна. Сондра беше умна и кадърна. Почувства се облекчен, че не всичко лежи на неговите рамене.

— Как е другият ни гост? — Саймън имаше предвид оцелелия браконьер.

— Ранен. Уплашен. Мисля, че кървенето най-после спря. Опасявах се, че ще трябва да обгорим раните. — Сондра хапна от супата си. — Тревожи се, че може да остане сакат за цял живот.

— При тази съдебна система няма да живее достатъчно дълго, за да се възстанови.

Сондра го погледна.

— Звучиш ми различно.

— В какъв смисъл различно?

Тя се поколеба за миг, после сви рамене.

— Студен.

Саймън се замисли върху това. Баща му и другите тамплиери го бяха научили да живее по този начин. Когато порасна, не се доверяваше на никого извън кръга на тамплиерите. Бе прекарал по-голямата част от живота си долу, в лондонското Подземие. През първите няколко години бе обучаван там. Не беше излизал навън в истинския свят, докато не навлезе в пубертета.

И никога не бе имал възможности да се сприятелява. Не можеше да заведе хората в Подземието и да им покаже бойните и учебните зали. Не биваше и да се бие. Първия път, когато се сби, едва не уби двете момчета, които го бяха нападнали. Все още не знаеше какво е направил навремето великият магистър Съмърайл, за да го отърве от неприятностите. Но цял месец след това не му позволяваха да излезе от Подземието.

— Просто искам да се върна — каза накрая Саймън. Но също така искаше да поговори с браконьера и да научи повече за онова предполагаемо нашествие в Лондон.

* * *

Мъжът спеше в задната част на единия от ландровърите. Беше легнал върху палет със слонски бивни. Саймън не ги беше изхвърлил, защото това щеше да е безсмислено. Някой щеше да ги прибере. А те бяха ценни. Със събраните от продажбата им пари би могъл да плати погребенията на Долтън и Кери.

— Събуди се — изръмжа Саймън.

Мъжът отвори очи и го погледна замаяно. Сондра не беше споменала да му е давала болкоуспокояващи от походната аптечка, но Саймън се усъмни, че го е направила.

— Какво? — Страх и подозрение бяха стегнали гласа на мъжа.

— Какво си чул за нашествието в Лондон? — Саймън стоеше, скръстил ръце на гърдите си.

— Събуди ме, за да ме питаш за това?

Саймън посегна, сякаш щеше да сграбчи един от бинтованите крака на мъжа.

— Недей — изстена онзи. Сви колене и издърпа краката към себе си.

— Разкажи ми за Лондон.

— Няма кой знае какво за разказване. Чух за това в един бар, преди да тръгнем от Кейптаун. Даваха и някакви видеорепортажи, но всичко това изглеждаше пълна глупост, ако питаш мен. Бяха заснели онези... твари. Не знам как иначе да ги нарека.

— Как изглеждаха?

— Не знам. Видеоматериалите по новините не бяха с добро качество. Казаха, че по онова време само няколко човека били успели да се измъкнат от Лондон. Онези твари имали някакви оръжия, които пречели на повечето хора да си тръгнат. Или пък всички са мъртви. Според репортажите много хора били избити там.

— Как са се появили?

Бракониерът пощипна носа си. Саймън знаеше, че е заради болкоуспокояващите. В миналото и на него му се беше налагало да взима такива заради травмите, получени от скейтборда и скачането с парашут. Много от тях го караха да усеща изтръпване и сърбеж в носа си.

— Не знам със сигурност. Новинарите предполагаха, че може да са се телепортирали. Други предполагаха, че са отворили някакъв портал между измеренията и са минали през него.

— Ами британската армия? Несъмнено са се намесили.

— Мъртви са — каза браконьерът. — Или поне повечето от тях. Видях на много репортажи как ги убиват.

Саймън се отдалечи от браконiera и се насочи обратно към мястото, където бе оставил Сондра да стои на пост. Нещата, които му беше казал баща му, непрестанно се връщаха да го тормозят. Томас Крос винаги бе твърдял, че когато демонските пълчища се изсипят на земята, никой човек без специално обучение и оръжия не би могъл да се изправи срещу тях.

— Е? — попита го Сондра.

Саймън поклати глава.

— Нищо ли не ти каза?

— Каза ми достатъчно, за да ми се иска сега да сме в Кейптаун.

— Ти имаш семейство в Лондон, нали?

— Баща ми.

— Ами майка ти?

— Тя умря от рак, когато бях на три. Почти не я помня. — Това беше нещо, с което Саймън така и не се примири още от момента, когато научи за болестта на майка си. Тя беше починала в една от болниците на тамплиерите. Саймън не вярваше, че болницата е била на нивото на тези в истинския Лондон. Не виждаше как би могло да е друго. Но те никога не биха я закарали за лечение някъде другаде.

И заради гордостта и параноята на тамплиерите майка му беше умряла, преди той изобщо да има възможността да я опознае.

— Сигурно се тревожиш за баща си — каза Сондра.

— Не особено. — Томас Крос винаги бе бил способен да се грижи за себе си.

Саймън се изтегна на земята и опита да овладее мислите си. Не знаеше какво ще прави, ако демоните наистина са се върнали на земята, както тамплиерите бяха предричали неведнъж.

Все пак подозираше, че няма да му се наложи да прави нищо. В края на краищата баща му и хората като него цял живот се бяха подготвяли, за да се справят точно с такава ситуация. Какво би могло да се обърка?

Но не можеше да се отърве от натрапчивото чувство, че нещо се е объркало. Нали браконьерът твърдеше, че британската армия била

унищожена? Или това беше извъртане на истината? Последен удар срещу умственото равновесие на Саймън?

Доста по-късно Саймън най-сетне заспа, но сънищата му представляваха кошмари, предизвикани от всички онези предупреждения и страшни истории, които бе слушал като малък. Непрестанно виждаше чудовището — макета на крилат демон, който тамплиерите бяха изложили в училището. Баща му беше казал, че е създадено според онова, което знаят за демоните, и е сложено там, за да не може никой никога да забравя защо са в Подземието и за какво се обучават.

Преди години тамплиерите били отлъчени от Филип IV като поклонници на дявола^[1], защото се опитали да сглобят скелет на демон от кости, за които знаели, че не са човешки. Имали намерение да изучат костите, за да получат по-добра представа за демоните. Кралят се възползвал от тази възможност, за да заграби земите и богатствата на тамплиерския орден.

Саймън отдавна бе престанал да мисли, че демоните някога са съществували. Те бяха само средство, което тамплиерите използваха, за да плашат децата си.

Нали?

---

[1] През 1307 година френският крал Филип IV, наречен още Хубави, обвинява тамплиерите в ерес и започва яростни гонения срещу тях. Считало се, че истинската му цел всъщност е да присвои големите богатства на ордена. През следващите няколко години голяма част от тамплиерите били заловени, подложени на мъчения от Инквизицията и изгорени на клада. — Б. пр. ↑

ЧЕТИРИ

„Бишъпсгейт Тауър“^[1] Лондон, Англия

— Не мислите ли, че бихте могли да се отдръпнете от прозореца, сър?

Главният полицейски комисар Алфред Хайд свали бинокъла си и се обърна към говорещия. Всъщност той беше малко стреснат, защото не беше чул мъжа да влиза в тъмната стая. И какво, в името на всички...

Хайд въздъхна. Въпреки всичко, което бе видял, не можеше да се насили да нарече невероятните създания, които бяха установили плацдарм при катедралата „Свети Павел“, демони, макар че би било уместно, като се имаше предвид какво ги беше видял да правят.

В стаята цареше мрак. Само тънка ивица лунна светлина докосваше пода и комисарят бе застанал така, че тя да не попада върху него. Намираха се на петдесет и деветия етаж на „Бишъпсгейт Тауър“, една от най-новите сгради в Лондон. По време на битката срещу нашествениците тя бе понесла щети, но явно до този момент врагът не бе сметнал за нужно да я унищожи.

— Кой сте вие? — попита Хайд. Знаеше, че мъжът не е от личната му охрана, която го следваше навсякъде. Но присъствието му не го тревожеше. Неговите хора трябваше да са проверили самоличността му. А и освен това мъжът изглеждаше съвсем човешки. Не като... другите.

Младежът застана мирно, което не беше в съответствие с цивилните му дрехи. Всички те се бяха отучили да носят униформата на градската полиция. Съществата, нахлули в града, хранеха особена злоба към всеки, облечен в униформа.

Хайд не знаеше дали това е заради атаката на британските военни в началото или заради рицарите.

Да нарича бронираните хора „рицари“, също не му звучеше съвсем нормално, но оцелелите полицаи ги наричаха така въпреки

нарежданията отгоре. Като се имаше предвид облеклото, което носеха тези хора, и героизмът, с който жертваха живота си в бой с врага, нямаше как да ги наричат по друг начин.

— Офицер Кребс, сър. Уилям Кребс. — Младежът пъргаво отдаде чест.

— Не козирувай, Кребс — рече Хайд. — Няма да имам нищо против, ако си решил да те убият, но не искам да разкриеш, че съм старши офицер пред някое от онези проклети... същества.

Младежът изглеждаше смутен.

— Тъй вярно, сър.

— И престани да ме наричаш „сър“, по дяволите. — Хайд беше около петдесетте — здрав, набит мъж с бяла коса и мустаци. Носеше очила с кръгли стъкла.

Кребс мъдро запази мълчание.

— Предполагам, че не си дошъл тук само за да те навикам.

— Не, с... Не. Доктор Смитърс ме помоли да ви отведа при него.

— А? — Доктор Смитърс беше един от съдебните медици, които работеха за градската полиция. Беше добър човек и приятел на Хайд.

— Идентифицирали са един от р... един от бронираните мъже.

— Наистина ли? Кой е той?

— Доктор Смитърс не ми каза. Само помоли веднага да ви заведе в моргата.

— Добре. — Хайд не беше във възторг от идеята да пътува през града. Не беше безопасно. Чудовищата, които бяха съсипали Лондон, ловуваха почти без страх и на глутници.

Засега той и групата му — част от малкото полицейски служители, които бяха преживели първите атаки на врага — се бяха настанили в „Бишъпсгейт Тауър“. Сградата беше една от новите постройки в града и беше проектирана да е неразрушима. Поне такъв беше замисълът.

Самият Хайд се съмняваше, че ще издържи и до края на месеца. Врагът ежедневно разширяваше контролираната от него област. Всичко това му напомняше за разказите на неговия дядо за нацистката окупация на Франция и въздушните нападения над Лондон.

Хайд се обърна отново към прозореца, вдигна бинокъла си и погледна по посока на катедралата „Свети Павел“. Черната, мътна грамада на Адската порта — някои от репортерите по късовълновото

радио я наричаха така и Хайд беше съгласен с тях — сияеше и блещукаше.

Каквото и да представляваше тя, метеорологичният ефект от нея се усилваше с всеки изминал ден. Хайд получаваше ежедневно доклади за разрухата, която причиняваше това явление. През последните няколко дни след мащабната атака на р... бронираните мъже в нощта на Все светии дори река Темза бе засегната. Нивото на водата падаше с тревожна скорост.

Тъмна нощ обгръщаше Лондон. Едва ли някога от Втората световна война насам градът е бил толкова тъмен. В онези неспокойни години мъжете и жените, останали тук, бяха живели с мрака и нощта, защото те бяха най-добрата им защита срещу немските бомбардировачи.

Сега обаче нашествениците някак бяха проникнали в електрическите мрежи и ги бяха прекъснали. Тунелите на метрото тънеха в мрак и тишина, нямаше никакво осветление, освен газени лампи и свещи, а нашествениците бродеха из тъмнината и избиваха хора навсякъде.

С неохота, тъй като се страхуваше, че може да пропусне нещо, Хайд се извърна от прозореца и тръгна с младия офицер.

* * *

Висенето над бездна, висока повече от петдесет етажа, не беше приятно преживяване. Хайд се бе вкопчил във въжетата, опасващи клетката, която използваша за придвижване из зданието.

Тъй като електричеството бе прекъснато, им се наложи да спретнат временна асансьорна система. А тъй като всяка тежест, добавена към клетката, означаваше повече усилия за мъжете, които я теглеха нагоре-надолу, строителите бяха решили да минат само с рамка и въжета. Люлеенето на платформата предизвикваше гадене и стомахът на Хайд се бунтуваше.

Платформата плавно се спускаше в празната асансьорна шахта в контролирано падане. Хайд още не беше установил кое му действаше по-зле: спускането или издигането. Спускането приличаше на едно дълго пропадане, но поне не продължаваше дълго. Затова пък

издигането като че ли се състоеше от множество кратки пропадания. Сърцето му замираше при всяко от тях.

Най-сетне стигнаха до сутерена. Слизането във фойето беше твърде опасно, защото щяха да се озоват направо на улицата.

В сутерена чакаше една от бронираните коли за борба с безредиците, която бе оцеляла от атаките досега. Белези покриваха металните ѝ страни, а стъклата ѝ целите бяха в пукнатини подобни на паяжини. Дулата на малки оръдия и картечници се подаваха от амбразуриите.

Страничната плъзгаща се врата се отвори и оттам излезе млад мъж.

— Господин комисар.

Хайд кимна.

— Пазете главата си, сър. Ниско е.

Привеждайки се, Хайд влезе в колата и бързо го настаниха на една седалка. Бронираната кола бе претърпена със сурово изглеждащи мъже и оръжия. Съдейки по външния им вид, всички бяха прекарвали известно време на бойното поле. Бяха измършавели, някои и небръснати, а в очите им витаеха призраци. Хайд дори не искаше да гадае какви ужаси са видели.

— Затегнете си колана, сър. — Младият мъж зае друга седалка, а Кребс се настани до него.

— Къде ме водите?

— Заповедите са да ви отведем в Централната библиотека. Там ще ви посрещне доктор Смитърс.

— Не знаех, че доктор Смитърс е там.

— Наскоро го преместиха, сър. Трябваше им нова морга.

— Какво стана със старата?

— Препълни се, сър.

— Аха. — Хайд се облегна в седалката и усети как бронираната кола потегля. Моргата се беше препълнила, и то само с мъртвците, които бяха успели да приберат. А навън имаше още много.

Трансмисията на колата се задейства и тя започна да ускорява.

Тревогата на Хайд се усили, защото не можеше да вижда навън. Ако ги атакуваха, той нямаше да разбере, преди да е станало твърде късно.

— Как върви евакуацията, сър? — попита младият офицер. Говореше спокойно, като че ли бяха излезли на неделна разходка.

— Създадохме сборни пунктове — отвърна Хайд, доволен, че може да отклони ума си от мисълта, че се намират на открито на улицата. — Но се боя, че няма голяма полза.

— Наистина ли?

— Няма как да извозим хората, които събираме. — На Хайд му беше неприятно да обсъжда безполезността на тази дейност. Великобритания беше островно кралство. В миналото това бе предимство. Но сега това обстоятелство беше срещу тях.

— Ами Тунела?

Тунелът беше петдесеткилометровата подземна железница, която преминаваше под Ламанша и свързваше Великобритания с Франция.

— Тези... нашественици, изглежда, са съсредоточили част от силите си там — каза Хайд. — Избиха последните няколко кортежа, които изпратихме нататък.

— Нямаме ли никакъв напредък във възвръщането на летищата?

— Не. — „Хийтроу“ бе почти унищожен при началната атака. „Гетуик“ и „Станстед“ бяха сринати. Никой не знаеше в какво състояние е летище „Лутън“^[2].

— Жалко. Щеше да е по-добре, ако можехме да измъкнем цивилните от зоната.

— Да — каза Хайд. — Така е. — Той лично се опасяваше, че повечето от гражданите няма да успеят да избягат. Освен ако не се случи някое чудо.

Мъжът почука с пръсти слушалката в ухото си.

— Дръжте се, сър. Всеки момент ще минем през едно проблемно място.

Хайд усети ускоряването на бронираната кола. Стисна здраво подлакътниците на седалката.

Миг по-късно картечниците и оръдията откриха огън. После нещо удари колата отстрани толкова силно, че я наклони на една страна. Все пак тя премина през опасното препятствие, каквото и да бе то, и ускори отново, след което извърши поредица от десни и леви завои.

— Внимавай, Джоуи! От лявата ти страна! — изкрещя един от мъжете. — Не! Другото проклето ляво, човече!

Стрелците действаха усърдно, като се въртяха и блъскаха един в друг, докато проследяваха мишените си.

— Мразя ги тия, дето хвърчат.

Хайд зърна за момент летящите създания, които бе забелязвал няколко пъти досега. Само преди два дена бе видял едно от тях да сграбчва дете от улицата, както сокол сграбчва заек. Хайд не знаеше дали детето бе убито от създанието, или от куршумите, изстреляни от неговите хора. Повече не го видяха.

— Не му причиняваш никаква вреда — каза един от мъжете. — Само го вбесяваш още повече.

Шофьорът закриволичи с колата в поредица от резки завои. Тя подскочи и се олюля, щом остърга стената на едно здание. После всичко отново утихна.

— Добре — рече офицерът, като видимо се отпусна. — Измъкнахме се.

„Но само засега — помисли си неволно Хайд. — Те все още са там навън“.

* * *

Спряха в друг подземен гараж и Хайд бе изведен от бронираната кола. Очакваше го група цивилни офицери. Всички носеха тежки оръжия и обемиста екипировка за борба с безредиците, която само забавяше съществата, но не ги спираше.

— Ако по-късно имате нужда някой да ви откара оттук, сър — заяви младият офицер от колата, — с радост ще ви съдействаме.

— Благодаря. — Хайд стисна ръката на младежа. — Пазете се там навън.

Офицерът му отвърна с весело вдигнат палец.

— Непременно.

Вратите на бронираната кола се затвориха като паст на чудовищен звяр. После тя се понесе към изхода.

— Бихте ли ме последвали, сър?

Хайд се присъедини към групата, която го очакваше. Макар да бяха въоръжени до зъби, мъжете вървяха предпазливо.

Стъпките им отекваха в просторния подземен паркинг. Спуснаха се по едно стълбище на долния етаж. Пред входа имаше постови, които стояха мирно. През вратата проникваше ярка светлина.

— Главният комисар идва да посети доктор Смитърс — обяви един от мъжете.

Постовият хвърли поглед на документите на Хайд и му ги върна с кимване. Полузараснала рана изпъваше кожата на лявата му буза и обещавахе да остави страховит белег в бъдеще. Ако изобщо мъжът имаше бъдеще.

На Хайд му се наложи да премигне няколко пъти, когато влезе в импровизираната морга. Осветлението беше невероятно ярко. Той усещаше дори топлината на лампите. Тя като че ли усилваше мириса на смърт, с който бе просмукано помещението. Въпреки дългогодишния си опит в градската полиция, Хайд почти загуби самообладание и му се пригади. Започна да диша през устата, за да не усеща миризмата толкова силно. Това обаче не му помогна особено.

В гаража бяха докарали няколко стоманени маси, но въпреки това наоколо имаше чували с трупове. Лежаха на купчини като дърва, очаквайки последната си участ.

„Какво ли ще правим, като свършат чувалите?“ — зачуди се Хайд. Преди две седмици щеше да е шокиран и леко отвратен, че такъв въпрос изобщо му е минал през ума. Тази нощ обаче осъзнаваше, че това е реален проблем.

Доктор Смитърс беше около шестдесетте — мършав, съсухрен човек със зле изработени изкуствени зъби и дълбоки очни орбити. Носеше очила с голям диоптър, зад които очите му изглеждаха прекомерно големи за главата му. Бялата му престилка беше оцапана с кръв.

— Здравсти, Алф. — Смитърс говореше с тих, дрезгав глас. — Чух, че си имал прекеждие по пътя насам.

— Дреболия. Нищо ми няма. Сега подобни неща се случват толкова често, че изобщо не мисля за тях, след като минат. — Не беше съвсем вярно. Сънуваше кошмари всеки път, щом заспеше. Хайд протегна ръка на доктора.

Смитърс вдигна своите. Ръкавиците му бяха покрити с кръв.

— Боя се, че сега не му е времето за любезности.

Хайд свали ръката си.

— Изпратил си да ме повикат.

— Да. — Смитърс покани с жест Хайд да се приближи до едно тяло, положено на маса до стената.

Това тяло беше различно от другите. Носеше странна броня, като тази на хората, които се бяха притекли на помощ, когато устремът на британските военни по улиците беше спрял.

„И които бяха избити със стотици при катедралата «Свети Павел» само преди няколко дни“ — напомни си Хайд.

До масата с трупа стоеше друг мъж. Той приближаваше четиридесетте, а може и да ги беше надхвърлил. Беше загорял и мускулест. Носеше поло, спортни панталони и дълго палто. Главата му беше гладко обръсната, както и лицето му. Черни слънчеви очила закриваха очите му.

Хайд се втренчи в мъжа, очаквайки да го представят. След няколко секунди реши, че Смитърс няма намерение да го направи. Той протегна ръка и назова името си.

Мъжът не направи никакво движение, за да поеме ръката на Хайд. Лицето му си оставаше безизразно.

— Знаем кой сте, главен комисар.

Чувствайки се глупаво, Хайд отдръпна ръката си.

— А вие кой сте?

— Никой, за когото трябва да ви е грижа.

— Тогава може би ще искате да почакате горе.

Мъжът се усмихна на това изказване.

— Не мисля.

Хайд хвърли поглед към Смитърс.

— И на мене не ще да си каже името — каза съдебният лекар. — Но е някаква високопоставена клечка. Има писмо от офиса на премиер-министъра, в което пише така.

— Имам... връзки — рече мъжът. Обърна слънчевите си очила към Хайд. — Казаха ми, че можете да идентифицирате този човек.

Въпреки гнева, който Хайд изпитваше, вниманието му бе привлечено от мъртвия рицар върху масата. Защо пък някой ще смята, че той познава...

Но той наистина познаваше мъртвеца. Това така поразил комисаря, че за миг загуби дар слово.

— Познавате ли го?

— Да — кимна Хайд.

— И той е...?

— Томас Крос.

Беше трудно да се разпознае Крос в сегашното му състояние, но чертите му бяха характерни, не твърде красиви, но определено принадлежаха на мъжа, когото Хайд си спомняше. Крос изглеждаше, сякаш е бил сварен. Плътта му беше готова да се свлече от костите.

— Кой е Томас Крос?

— Човек, с когото се запознах във връзка с едно маловажно разследване.

— Арестувал сте сина му за скок с парашут преди две години.

Това също изненада Хайд. Зачуди се откъде ли този мъж получава информацията си.

— Да. За скок с парашут от Биг Бен.

— И покрай този скок сте се запознал с Томас Крос и неговия син Саймън?

— Да, но не виждам какво общо има това с...

— Какво знаете за бащата и сина? — прекъсна го мъжът.

Хайд обузда недоволството си. Като главен комисар не беше свикнал на подобно високомерно отношение. Пое си дълбоко въздух и го изпусна.

— Нищо.

Другият мъж не каза нито дума, но дори мълчанието му беше обидно.

— Глобата беше платена — рече Хайд. — Младежът изплати дълга си към обществото. После напусна града.

— Напусна Лондон, имате предвид?

— Да. — Хайд смяташе, че се е изразил достатъчно ясно. — Но не преди да извърши още един скок от лондонския „Тауър“. Точно преди да хване влака. Докато успеем да го заловим, беше изчезнал. Нагла постъпка.

— Къде отиде?

— Кой?

— Саймън Крос.

— В Южна Африка. Кейптаун, струва ми се.

— Защо?

— Не знам.

— Сигурен ли сте, че Саймън Крос е заминал за Южна Африка?

— Да. Баща му — Хайд кимна към трупа — ме помоли да съдействам за уреждането на нещата.

— Защо?

— Имаше някакъв проблем с паспорта на сина.

— Какъв беше проблемът?

Хайд се вгледа в черните стъкла на очилата и видя своето отражение, което изглеждаше призрачно.

— Нямаше да мине проверката.

— И вие прескочихте тази процедура.

— Да. Това се прави понякога. Аз само потвърдих, че е наш гражданин, и той замина.

— Защо си направихте този труд?

Хайд отново посочи с глава мъртвеца.

— Защото той ми харесваше. Бащата. Знам какво е да отглеждаш буен младеж. Саймън Крос беше на двадесет и три години. Време му беше да отлети от гнездото. В противен случай щеше да докара бедния си татко до лудост.

— Значи Саймън Крос го няма в Лондон от две години?

— Не знам. Може да се е върнал.

Мъжът се обърна към Томас Крос и се загледа в металната му черупка.

— Знаехте ли, че той е един от онези хора?

— Имате предвид рицарите?

Мъжът се навъси, очевидно недоволен.

— Те не са рицари.

„Аз поне признавам за рицар всеки, който надява броня и тръгва да трепе чудовища“ — помисли си Хайд.

— Не, не знаех за костюмите.

— Ще се изненадате ли да научите, че преди синът му да бъде арестуван за скачане с парашут, Томас Крос не е съществувал официално като британски гражданин?

— Да — отговори искрено Хайд. — Много бих се изненадал.

— Хората ми...

Хайд неволно се зачуди кои ли са „хората“ на този човек.

— ... извършиха щателна проверка на миналото на Томас Крос, след като го намерихме в този костюм. Оказа се, че снимката и

отпечатъците му ги има в досието по един случай, с който сте се занимавали вие като главен комисар.

Хайд зачака онзи да нанесе удара си. Познаваше от достатъчно дълго време полицейските стратегии, за да предвиди какво ще последва.

— Преди това нито Томас Крос, нито Саймън Крос са съществували. Момчетата от компютърната ни служба откриха хакерите, които са вмъкнали данните на Томас и Саймън Крос в системата.

Тази новина завари Хайд неподготвен.

— Не разбирам.

— Това не е първият брониран човек, който попада в ръцете ни — каза мъжът.

Хайд знаеше, че е вярно. Спасителните екипи бяха прибрали няколко от тях около катедралата „Свети Павел“.

— Но това е първият, който ни се удаде да идентифицираме. Останалите успяха да избягат. — Лицето на мъжа доби раздражено изражение. — Или пък бяха мъртви и не можеха да ни кажат нищо.

В Хайд се надигна гняв. Той беше харесвал Томас Крос. Този човек бе почтен до мозъка на костите си. Харесваше и неговия син, въпреки проблемите му със закона.

— Защо се отнасяте с този човек като с престъпник? Той пожертва живота си, опитвайки се да...

— Да бъде убит? — Очите на мъжа се присвиха насмешливо.

Хайд не каза нищо.

— Повярвайте ми, комисарю, каквото и да правят тези хора, правят го за собствена изгода. Не по никакви алтруистични причини.

— Чух, че някои от рицарите били там, когато военните за първи път влезли в битка с нашествениците.

— С демоните, искате да кажете?

Хайд стисна зъби.

— Да.

— Откъде знаете — попита мъжът, — че самите те не са довели тези кръвожадни твари в нашия свят?

Това беше нещо ново за Хайд. Като полицаи бе обучен да подозира всекиго. Първият свидетел, обикновено този, който се обаждаше да съобщи за престъплението, винаги беше и първият

заподозрян. Но рицарите се бяха сражавали срещу демоните, хвърляйки всичките си хора в битката при катедралата „Свети Павел“. Той просто не можеше да си ги представи като злодеи.

— Виждате пред каква дилема съм изправен, нали, комисарю? — попита мъжът.

— Не — отвърна Хайд. — Нито пък виждам какво ви влиза в работата. Вие дори не се легитимирахте.

— Не мога.

— Тоест не искате.

Мъжът сви рамене.

— Значи, доколкото знаете, Саймън Крос още е в Южна Африка? Хайд се поколеба, после кимна.

— Чудесно. Ще можете ли да потвърдите, че човекът на снимката е той? — Мъжът извади една папка и му показа снимка на Саймън Крос от полицейското му досие.

Саймън Крос изглеждаше едновременно млад, невинен и земен. Хайд се зачуди как ли младият човек щеше да приеме смъртта на баща си.

„Няма да му е леко“ — помисли си той.

Децата, които се опълчваха срещу родителите си, обикновено бяха много близки с тях. Хайд имаше чувството, че те двамата са били близки, но преди две години са ги разделили временни разногласия. Имаха сходни остри черти на лицето, сходно излъчване на... благородство. Това беше думата, която веднага идваше наум.

— Да — каза Хайд. — Това е Саймън Крос.

— Тоест човекът, когото познавате като Саймън Крос.

Хайд не отговори.

Мъжът затвори папката и я пхна под мишница.

— Приятен ден, господин комисар. Пазете се. — Той пъргаво се завъртя кръгом и се отдалечи.

Четирима мъже със среден ръст и тегло се отделиха от стената отзад и го последваха. Докато бяха стояли неподвижно, почти се бяха слели с интериора. Но сега, когато се раздвижиха, създадоха усещане за опасност.

В този миг Хайд ги разпозна: те бяха част от група за специални операции. МИ-6^[3], а може би нещо още потайно.

На няколко пъти в миналото Хайд беше срещал мъже от тези служби. Обикновено на места, където е имало насилствена смърт. Понякога дори самите те бяха извършили убийствата. Но в края на краищата това се оказваше без значение. От офиса на премиера изпращаха дискретно писмо и тези хора изчезваха, сякаш никога не са съществували.

Но защо разследваха рицарите, след като улиците гъмжаха от ужасни създания? И какво искаха от Саймън Крос?

След като групичката си отиде, Хайд насочи вниманието си обратно към мъртвеца.

— Какво можеш да ми кажеш за него, Смитърс?

— Всъщност много малко. Бил е в добра форма. Преди да налети на онова, което го е убило, разбира се. — Смитърс се ухили и го изгледа лукаво. — Мисля, че ще е от по-голяма полза да се опиташ да установиш произхода на бронята. Сигурен съм, че е по-специална от мъжа.

Пред очите на Хайд електрониката в бронята светна в електриковосиньо и угасна. Бронята беше удивителна, но комисарят не смяташе, че мъртвият човек вътре с нещо ѝ отстъпва по забележителност.

---

[1] Все още непостроен небостъргач в Лондон. Към момента на излизането на тази книга строителните работи по него вече би трябвало да са започнали. След построяването му се очаква той да бъде най-високата сграда във Великобритания, с планирана височина от 288 метра. — Б.пр. ↑

[2] Всички споменати летища се намират в района на Лондон. — Б. пр. ↑

[3] Британската служба за външно разузнаване. — Б. пр. ↑

ПЕТ

*В Пределите на града
Кейптаун, ЮАР*

Въоръжени полицаи и войници бяха блокирали пътя към Кейптаун. Един от полицаите вдигна облечената си в бяла ръкавица длан и махна на Саймън да отбие встрани.

Фаровете на колата му осветяваха тъмнината пред него, но мощните прожектори в откритата каросерия на близкия камион го открояваха сред мрака, сякаш бе обхванат от огън. Саймън забави ход и отби встрани от пътя.

— Какво става? — обади се един от клиентите, наблъскани отзад заедно с труповите и слонските бивни.

Миризмата в ландровъра се беше усилила. Пътуването в горещината на деня беше влошило нещата.

— Не знам. — Саймън се взираше през покритото с размазани буболечки предно стъкло, докато полицаят се приближи към ландровъра, придружен от двама въоръжени войници.

— Трябва да видя документите ви. — Полицаят беше на средна възраст и говореше с решителен и безкомпромисен тон. Прошарената му брада се открояваше на фона на абаносовата му кожа. Държеше ръката си върху кобура на пистолета.

Докато си подаваше документите, Саймън усети как Сондра се напряга до него. Седяха трима един до друг на предната седалка. Никой от тях не се бе радвал на удобно пътуване.

Един от мъжете с пушките се зае да оглежда с фенерчето си вътрешността на колата през прозорците. Лъчът му постоянно се отразяваше от страничното огледало и попадеше в очите на Саймън. На мъжа не му отне много време да намери бивните. Той заговори бързо на полицая. Малкото думи от местния диалект, които Саймън бе усвоил през последните две години, не му бяха достатъчни, за да разбере казаното.

Разбра обаче какво ще последва, щом полицаят извади пистолета си и го насочи към лицето му.

— Излизайте от колата. — Той даде знак на другите да се приближат.

Саймън отвори вратата и излезе. Един от мъжете го сграбчи и го блъсна в ландровъра. Той усети дулото на пистолет в тила си. Обзе го смут. Никога преди не беше спиран така извън града, а и в Кейптаун рядко проверяваха документите, освен на чуждестранни търговци.

Стана достатъчно зле, когато войниците намериха бивните, но щом откриха и трупове, нещата сериозно загрубяха.

* * *

— Доста невероятна история, господин Крос.

Седнал от другата страна на дългата маса срещу лейтенанта от полицейското управление на Кейптаун, чието име не бе чул добре, Саймън разтриваше ожулените си китки. Мъжете, които ги бяха докарали за разпит, не бяха много внимателни.

— Не знам дали и аз самият бих повярвал.

Лейтенантът се усмихна, но изглеждаше изтощен и угрижен.

— За щастие има потвърждение от няколко свидетели. А мъжете, които сте убили, са били известни браконieri.

Саймън кимна. Беше задържан от часове, натъпкан в тясна килия заедно с няколко вонящи, потни арестанти. Беше държал клиентите си на страни от папачта и неприятностите. После го бяха довели на разпит. Надяваше се, че клиентите все още са добре.

— Тези свидетели не са привикнали към затвора — рече Саймън.

— Разбирам. Наредих да ги извадят от ареста малко след като пратих да доведат вас. Ще вземат показанията им, ще потвърдят самоличността им и ще ги пуснат. Вас също.

Вестта за освобождаването звучеше добре. Саймън имаше нужда от легло в що-годе сносен хотел и няколко бири и шотове да го приспят.

— Защо имаше толкова много охрана по пътя? — попита Саймън.

Лейтенантът повдигна вежди.

— Откога сте в пущинака, господин Крос?

— Девет дни. Бяхме планирали две седмици.

— Разбирам. Значи сте пропуснали цялата дандания.

Страх сви отново стомаха на Саймън. По време на дългото пътуване обратно към Кейптаун той почти беше убедил себе си, че браконьерите са взели една дребна историйка и са я раздули неимоверно. В полицейския участък никой не беше говорил с него, а и никой от арестантите, с които го затвориха, не беше твърде дружелюбен, след като Саймън повали в безсъзнание двама от тях, които се опитаха да тормозят клиентите му.

— Каква дандания?

— Изглежда, някакви извънземни са се приземили в Лондон — каза лейтенантът. — По всички новини говорят само за това.

Извънземни.

— Сигурен ли сте, че са извънземни?

Лейтенантът погледна с любопитство Саймън.

— Не съм ги видял отблизо, но ги гледах по новинарските канали. Аз бих ги нарекъл извънземни. А вие?

— Не знам. Просто ми звучи... странно. — Саймън се облегна в дървения стол и му се прииска да си е вкъщи. Не се и съмняваше обаче, че ако каже на лейтенанта какво подозира, ще го задържат за преглед и няма да го пуснат навън сред нормалните хора.

* * *

— Няма много кадри на тези чудовища — рече барманът.

Саймън смътно си спомняше, че името на мъжа е Флин. Беше ирландец, но дошъл в Кейптаун като наемник преди почти двадесет години, загубил един крак и се влюбил в местна жена. Двамата направили „Барът на Уолтър“, който създаваше развлечения за местните и туристите и осигуряваше стаи за наемниците.

Гледаха стар репортаж на Си Ен Ен на три дито върху бара. Според водещия нямало никакви новини от Англия през последните четиринадесет часа. Всички електронни комуникации в района били прекъснати.

Саймън изпитваше нужда да стане и да тръгне, да отиде там, вместо да стои в Кейптаун. Вече се беше обадил на летището, но никой не знаеше кога ще има полети за Европа. Засега всички искаха да си стоят у дома.

Това искаше и Саймън: да си бъде у дома. Изненада се от силата на чувствата си. Не се беше връщал там от две години, но домът не бе му липсвал. В Кейптаун си беше създал повече приятели и имаше по-голяма свобода, отколкото в Лондон.

Барът беше обзаведен с разнородни мебели втора употреба. Те изобщо не се връзваха помежду си, но въпреки това мястото бе претъпкано с хора. Сервитьори сновяха между масите и поднасяха бира в бутилки и халби.

След като напусна полицейския участък, Саймън потърси Сондра и разбра, че тя още дава показания. Остави ѝ съобщение, че ще бъде в „Барът на Уолтър“.

Още щом излезе на улицата, Саймън дочу откъслечни разговори за нашествието в Лондон. Ако можеше да се вярва на всичко, това би означавало, че всички там са избити и половината град е унищожен.

Саймън не откъсваше очи от три ди холопредаването^[1] над главата на Флин на бара. Излъчваша два канала. Единият показваше новините, а другият отразяваше световното първенство по футбол, което се играеше в Рио де Жанейро. Невероятно, но повечето от посетителите на бара гледаха мача, а не новините.

— Някой знае ли откъде са дошли? — попита Саймън.

Флин поклати глава.

— От някой кораб-майка, предполагам. Макар че никой не казва.

— Защо ще нападат Англия, това ми се иска да знам — каза един набит мъж, който седеше до Саймън. Беше черен и говореше с немски акцент. — Ако искат да лишат планетата от възможност да се защитава, да бяха нападнали Съединените щати.

— Съединените щати са прекалено опасни — рече Флинт. — Знаеш, че ще използват атомни бомби за такова нещо. Цяло чудо е, че още не са се намесили. Слушай ми думата, ако тези извънземни рекат да пресекат Атлантика, янките ще пратят всеки британски остров на дъното на Северно море.

Саймън не се съмняваше в това. САЩ се бяха забърквали в много войни и бяха загубили широката международна подкрепа. Но

трябваше да ги уважаваш. Или да се боиш от тях. Саймън още не беше сигурен как точно би го нарекъл той.

В три ди репортажа британски изстребител се сражаваше с летящ демон, който Саймън разпозна от древните текстове, които навремето бе принуден да изучава.

„Те са истински. — Тази мисъл продължаваше отново и отново да го връхлита. — Те са истински. Това е Кървав ангел“.

На три дито демонът изглеждаше по-голям, отколкото си го бе представял Саймън. Разперените му криле бяха огромни и приличаха на прилепови.

Демонът кацна върху носа на изстребителя и започна да къса металната обшивка. След няколко секунди разби стъклото на кабината и посегна вътре да сграбчи пилота. С безпомощната си жертва в ръце демонът отскочи във въздуха и разгъна крилете си само миг преди изстребителят да остърже върха на Лондонския мост сред дъжд от искри. От удара се отчупиха каменни късове, а после самолетът падна в индийските докове, както се стори на Саймън. След миг се чу експлозия, която вдигна пламъци и отломки високо във въздуха.

Водещият отново влезе в кадър за кратък коментар, а после излъчиха друг репортаж за улична касапница, който Саймън бе гледал по-рано. Този път огромен демон влизаше през портите на Бъкингамския дворец. Едната му ръка беше съсухрена, а другата бе масивна и завършваше с грамаден юмрук.

Танкове се втурнаха в атака, стреляйки. Снарядите се взривиха в гърдите на демона, отблъсквайки го назад, но после той замахна с огромния си юмрук и откъсна оръдейната кула на танка. Издиша киселинна пара в отделението за екипажа, убивайки всеки, който можеше да е останал жив.

Група кървави зомбита, които изглеждаха сякаш са били одрани живи, с ясно очертани мускули и кости, следваха големия демон по петите. Поглъщаха всички паднали войници, които се бяха опитвали да защитят двореца. Куршумите нямаха голям ефект върху тях и почти не ги забавяха.

— Може ли да се стигне до Англия? — попита Саймън.

Флин го изгледа така, сякаш му бе пораснала втора глава.

— За какъв дявол ще искаш да ходиш там в такъв момент?

Саймън отпи от бирата си.

— Имам семейство там.

Без да каже и дума, Флин посегна под бара и извади две чисти чаши. Наля по два пръста „Бушмилс“^[2] във всяка от тях. После надигна едната и рече:

— За светците, които бдят над нас и над онези, които са далече.

Саймън се чукна с него и отпи от уискито.

— Мога ли да стигна до Англия?

— Всички официални полети до Великобритания са отложени — отвърна Флин. — Обявиха карантина над целия район. Говорят нещо за извънземни бактерии. Даже разправят за мъртъвци, които ставали и тръгвали. — Той погледна към Саймън и обикновено твърдят му поглед омекна. — Съжалявам, друже.

Поглеждайки към три дито, Саймън видя как мъже, жени и деца тичат по обсипаните с отломки диги покрай Темза, които бяха построени отдавна. Демоните ги преследваха и ги застигаха на сред улиците.

Беше ужасно за гледане.

Но той повече от всичко изпитваше нужда да е там. Отпи отново от уискито, усещайки как то опари гърлото му. После нежни пръсти докоснаха врата му. Той се обърна и видя Сондра.

— Здравсти — каза тя.

— Пуснали са те.

— Най-накрая. — Сондра направи гримаса, щом погледна нагоре към три дито. После се обърна пак към него, а очите ѝ бяха изпълнени с тревога. — Добре ли си?

— Да. Само съм изморен, това е.

Саймън още веднъж хвърли поглед към ужасиите, разиграващи се на три дито. Не беше просто изморен. Чувстваше страх и вина. Изобщо не трябваше да напуска Лондон. Изобщо не трябваше да се съмнява в баща си.

Сондра го дръпна за ръката.

— Наех си стая. Дай да се махаме оттук.

Саймън кимна. Понечи да плати сметката, но Флин отказа с жест. Барманът дори му даде бутилка „Бушмилс“.

— Ще ти помогне да прогониш кошмарите — каза той.

Саймън не мислеше, че ще успее, но все пак взе бутилката.

* * *

В скромната хотелска стая Сондра си взе душ първа, а Саймън поръча рум-сървис. При нормални обстоятелства щяха да влязат под душа заедно, но сега дори не бяха разговаряли много. Саймън не беше сигурен дали бариерата между тях се дължи на убийството на браконьерите, или на новините от Лондон. На каквото и да се дължеше, сега не изпитваше желание за интимност.

Застана под душа и пусна толкова гореща вода, колкото можеше да изтърпи — тя почти го попарваше. Изтърка се със сапун и шампоан, но не се почувства чист. В главата му продължаваха да витаят образи на демони и да звучи гласът на баща му.

Повтори процедурата още няколко пъти, преди Сондра да почука на вратата и да му каже, че храната е пристигнала.

* * *

Увит с кърпа и седнал на леглото, Саймън ядеше от подноса. Сондра седеше до него и заедно гледаха три ди. Откъсите се повтаряха безкрай, показвайки същите ужасни кадри отново и отново. Двамата пиеха „Бушмилс“ с яденето и Саймън усещаше как алкохолът и храната изцеждат енергията от него.

— Не мога да повярвам, че това наистина се случва — прошепна Сондра.

— Нито пък аз — отвърна Саймън.

„А цял живот са ми повтаряли, че ще се случи“.

— Баща ти живее в Лондон.

— Да. — Саймън ядеше насила. Имаше нужда от сили. Той беше воин, обучен от воини, и се беше пренастроил на този авария режим много по-лесно, отколкото подозираше. Сега щеше да яде, когато може да яде, да спи, когато може да спи, и да се сражава при всяка възможност.

— Той сигурно е добре. — Сондра прокара пръсти през косата на Саймън.

— Ако беше добре, щеше да се обади. — Саймън се насили да изрече това, за да си напомни пред какво най-вероятно е изправен.

— Казват, че комуникационните системи са били извадени от строя още в началото. Или са били унищожени, или са заглушени по някакъв начин. Може да не е имал възможност да се обади.

— Те имат късовълнови радиостанции. — Щом видя стреснатото изражение върху лицето на Сондра, Саймън разбра, че го е казал твърде рязко. Смекчи гласа си. — Виж какво. Съжалявам. Не исках да ти се тросвам така.

— Всичко е наред. — Но тя извърна поглед.

Саймън въздъхна. И двамата избягваха да говорят за семействата си. Знаеше, че Сондра има майка и баща в Австралия и трима помалки братя и сестри — или беше един брат и две сестри, или пък обратното. И не беше слушал забавни истории за тях.

Той самият беше споменал, че има баща и че майка му е мъртва, но нищо повече. Не можеше да ѝ разкаже за отглеждането си като тамплиер. Макар че след като го беше видяла как се справи с браконьерите, сигурно ѝ се искаше да получи някакво обяснение, но не беше толкова нетактична, че да го попита.

— Просто... — Саймън се поколеба. — Ти не познаваш баща ми. Той щеше да намери начин да ми прати съобщение. Късовълновото радио не е зависимо от сателити или нещо друго и с него можеш да предаваш на огромни разстояния.

— Знам за късовълновото радио. Израснала съм в Австралия, забрави ли? Там всичко се намира далеч, ако не живееш в някой голям град. Баща ми още има радио. Но на кого би се обадил баща ти? Той знае ли къде си отседнал?

Саймън се замисли само за миг, после поклати глава.

— Не.

— Нямало е къде да прати съобщението, затова няма съобщение — каза Сондра. — И аз не съм получила съобщение от моя баща. — Тя помълча за малко. — И аз също съм уплашена, Саймън. Искам да си бъда у дома.

— Знам. — Той се обърна и уви ръце около нея, притискайки я в прегръдката си. — Ще намерим начин.

[1] Съкращение от холографско. Холографията е фотографска техника, която използва образи, заснети под различен ъгъл, за да симулира триизмерност на изображението. — Б. пр. ↑

[2] Марка ирландско уиски. — Б. пр. ↑

ШЕСТ

Централна градска част, Лондон, Англия

Застанал на колене в потрошения супермаркет заедно дузина други грабители, Уорън Шимър почувства демона, преди да го види.

През целия си живот бе имал предчувствия за хора, ситуации и неща. В повечето случаи можеше да познае кога някой му мисли злото и никой не бе в състояние да го излъже. Знаеше кога някоя улица е опасна нощем — независимо дали заради крадци или заради шофьори. Когато държеше предмети, понякога получаваше смътни усещания за предишната им история.

От време на време, ако се съсредоточеше достатъчно добре, можеше да познае на кой отбор да заложи или на кой кон от надбягванията. Никога не беше имал достатъчно пари, за да спечели голяма сума. В неговия живот парите трудно се намираха. Винаги е било така. Не можеше да удари голямата печалба, но поне от време на време припечелваше от някой залог, за да я кара някак. Като цяло трябваше да държи под око финансите си.

Точно затова в момента той тършуваше за храна, вместо да си стои вкъщи и да се крие от демоните с надеждата, че военните части ще намерят начин да евакуират хората от Лондон. Просто в апартамента нямаше достатъчно храна, за да издържи дълъг престой. Инстинктът му казваше, че демоните ще останат в Лондон дълго време. Надяваше се скоро да го евакуират. Но нямаше предчувствия за това.

Не че Уорън имаше къде да отиде. Бе прекарал целия си живот в Лондон. Дори не беше ходил на екскурзия до Франция, Шотландия или Ирландия. Парите, които изкарваше от работата си в книжарницата, не стигаха за това.

Всъщност те едва стигаха, за да не бъде изхвърлен от тримата си съквартиранти на улицата. Уорън. Беше сигурен, че ако можеха сами да съберат пари за наема — като контролират харченето си — или

намерят друг четвърти човек, с когото да го делят, досега да са се отървали от него.

Смятаха го за твърде потаен или странен. Прекалено мълчалив и затворен. Зад гърба му го наричаха Уорън Чудака и мислеха, че не знае. Не подозираха, че след досегашното им съжителство за него са останали твърде малко тайни.

Самият Уорън се смяташе за необщителен. Не харесваше да е в чужда компания и това обикновено дразнеше другите. Вместо да се радват, че не се опитва постоянно да им се меси в работите, те гледаха на него с възмущение и подозрение.

Мразеха факта, че той всеки път неизменно е готов с наема на първо число от месеца, а понякога има и нещо отгоре, за да покрие нечия липса. Вместо да са благодарни, че има пари и е достатъчно щедър да ги сподели, макар и принуден от обстоятелствата, те предполагаха, че е замесен в нещо незаконно, което също не беше особено забавно за Уорън.

Подтикнати от подозренията си, понякога се опитваха да го проследят. Тършуваха из вещите в стаята му и често присвояваха случайно оставени там пари. Може да беше потаен, но бе и късметлия и всички знаеха това.

Именно затова той бе един от хората, които изпратиха тази нощ да търсят храна. Защото беше късметлия.

Но сега някакъв демон се опитваше да го надуши. Границата между добрия и лошия късмет беше тънка, а през живота си Уорън Шимър беше имал и добри и лоши моменти.

* * *

Уорън се беше свил в дъното на малкия супермаркет. Стоеше на колене, притиснат към хладилника до задната стена. Разбира се, нищо вътре вече не беше студено. Когато токът беше спрял, хладилникът бе престанал да работи. Месото и зеленчуците бяха развалени, но повечето сирене беше обработено и можеше да издържи на стайна температура в продължение на седмици. Содата, сокът, чаят и другите напитки също щяха да се запазят. Беше се надявал да вземе по малко от тях.

Кели, по-разумната от двете му съквартирантки, се раздвижи. Той я сграбчи за китката. Тя беше руса и хубавка, но имаше зли очи и не беше особено склонна да се грижи за другите. Сутрин работеше в сладкарница, а в петък и събота вечерта — в мъжки клуб. Не като танцьорка, а като управителка.

Русата ѝ коса я издаваше в мрака, но Уорън знаеше, че самият той е почти невидим. Със своите метър и деветдесет беше цяла глава по-висок от нея. Беше на двадесет и три години, с две по-млад от Кели. Беше висок и слаб, носеше черни джинси, черни ботуши за мотоциклет, черно поло и дълго черно палто. С черната си кожа представляваше сянка сред сенките.

— Не мърдай — прошепна Уорън.

Предупреждението все още пулсираше яростно в ума му. Това бе всичко, което можеше да направи, за да не побегне и да я зареже тук. Ако тя започнеше да роптае или да се дърпа, щеше да стори точно това. Даже се двоумеше дали да не побегне на момента.

— Какво ти става? — попита Кели, издърпвайки ръката си. Посегна към вратата на хладилника.

— Не... сме... сами. — Уорън едва-едва промълви думите в ухото ѝ.

— Не, не сме. — Тя също шепнеше. Зарови пръсти в дългата си коса и я отметна от лицето си. — На това място имаше хора, когато дойдохме.

Останалите грабители се бяха заели с консервираните храни. Всички работеха с максимална бързина, събирайки всичко, което можеха да изнесат.

Уорън и Кели бяха донесли калъфки от възглавници, сгънати на две за по-голяма здравина.

— Чуй ме — рече Уорън отчаяно, впивайки поглед в нея. През годините беше открил, че установяването на визуален контакт с хората, които искаше да убеди, бе някак си по-ефективно от изтъкването на логичен аргумент. — Там отвън има нещо.

Тогава Кели се поколеба. Една нощ преди четири месеца Уорън беше дошъл да я прибере от клуба. Беше я убедил, че има предчувствие, че ще се случи нещо лошо. Само минути по-късно един ревнив младеж беше влязъл вътре и бе стрелял по приятелката си и

девет посетители. Момичето и двама от клиентите бяха умрели на място.

— Какво те кара да мислиш така? — попита тя.

— Просто знам. Трябва да се махаме оттук.

— Имаме нужда от храна — възрази Кели. — Вече не ни е останало почти нищо за ядене.

— Ако не си тръгнем — каза й Уорън, — може да не се върнем у дома тази нощ.

Тя се взря в очите му.

— Сигурен ли си?

Уорън кимна.

— Сигурен съм.

Кели се озърна, но Уорън знаеше, че я е убедил.

— Добре — каза тя.

Уорън стисна здраво калъфката си. Не беше и наполовина пълна, но вътре имаше фъстъчено масло, което щеше да направи Джордж щастлив.

Внезапно проблеснаха светлини в счупените прозорци на магазина.

— Ченгета — изръмжа един от останалите грабители.

Незабавно останалите започнаха да изхвърлят на пода откраднати от разни жилища предмети. За много от грабителите кражбата беше естествен начин на оцеляване. Може в момента да нямаше как да продадат бижутата, три дитата и индивидуалните развлекателни системи, които бяха задигнали, но те вярваха, че скоро всичко ще се върне към нормалното си състояние. Планираха тогава да си спечелят малко състояние от продажбата на крадените вещи.

Джордж правеше същото, когато излизаше да търси храна.

Полицаят влезе в магазина и завъртя лъча на фенерчето си. В светлината мъжът изглеждаше уморен и стар. Носеше екипировка за борба с безредици, обемиста и твърда. В другата си ръка държеше пушка.

— Хора, трябва да излезете оттук — рече полицаят. Лъчът на фенерчето му падна върху разпилените на пода бижута и други предмети, на които очевидно мястото им не беше тук. Лицето му придоби суров вид. — И престанете с това проклето крадене. Никой от

вас ли няма съвест? Тръгнали сте да обирате мъртвите. Или хора, които страхът е прогонил от домовете им.

— Не ни поучавай — изръмжа един едър мъж. — Може изобщо да не преживеем това. А ако го преживеем, няма да имаме много. Застраховките няма да покрият загубите ни. Аз нямам застраховка срещу извънземни. А ти?

— Те не са извънземни — обади се някой друг. — Демони са.

— Я, кой се обади! — рече саркастично първият мъж. — Да не би пасторът да е напуснал църквата си, за да дойде да плячкосва заедно с нас, езичниците?

— Не говори така — каза друг.

— Размърдайте се — рече полицаят, — иначе ще ви прибера всич...

В прозореца се появи сянка, която се спусна отгоре и разби стъклото. Полицията опита да се обърне и да използва пушката си. Пръстът му беше на спусъка и миг по-късно той вече стреляше.

Но не за дълго. Само с една крачка демонът го връхлетя. Обхвана с длан главата на полицаия и дръпна силно.

Даже от другия край на магазина Уорън чу как гръбнакът на мъжа се прекършва. Той вече бе хванал Кели за китката и я дърпаше. Втурна се към задната врата, разбивайки я заедно с алармения датчик.

Звънът на алармата изпълни нощта.

„Забрави за батериите“ — укори се Уорън.

Алармените системи трябваше да имат резервно хранване, в случай че основното бъде изключено.

Калдъръмената уличка се простираше в двете посоки, но вляво малко по-нататък бе преградена с висока ограда, върху която имаше бодлива тел. Кели незабавно се хвърли надясно.

Уорън понечи да я последва, но предупредителният гъдел отново се появи в мозъка му. Този път беше почти болезнено. Той спря рязко, стисвайки по-здраво китката на Кели.

Тя го изруга.

— Хайде. — Гласът ѝ бе изпълнен с отчаяние. — Онова нещо ще дойде всеки момент!

Покрай тях тичаха хора.

Уорън остана на мястото си и не я пусна.

— Не. Не можем да вървим натам.

— Пусни ме! — Кели се задърпа, мъчейки се да се отскубне.

— Недей! Ако ти се живее, не...

Първият от бягащите от магазина грабители достигна края на уличката. Нещо огромно и чудовищно се показва изпод земята.

Уорън никога не беше виждал подобно създание. Беше голямо като слон и със зейнала пасть.

Първият бягащ изчезна в ямата насред улицата. Демонът се протегна и улови друг — всичко беше толкова объркано, че Уорън не разбра дали жертвата е мъж или жена — и го схруска. Отхапаните крака паднаха на земята като трохи.

Останалите грабители се опитаха да сменят посоката, но беше твърде късно. Множество демони с големина на мастиф се хвърлиха един след друг през гърба на първия, връхлетяха хората, събориха ги на земята и ги заръфаха.

Уорън задърпа отново Кели, насочвайки се към задънения край на уличката. В подножието на стената спря и направи стъпенка с ръце.

— Качвай се.

Кели стъпи на ръцете му. За щастие беше слабичка. Не му беше проблем да я повдигне. Тя се улови за горния ръб и се прехвърли.

Уорън скочи след нея, като успя да се улови за ръба от първия път, и се изтегли нагоре. Преметна се през стената и се отблъсна. Приземи се от другата ѝ страна и се втурна напред, забелязвайки, че Кели вече е набрала добра скорост.

СЕДЕМ

Нещо се блъсна в стената зад Уорън. Той хвърли поглед през рамо и видя как една клиновидна глава с рубинени очи увисна за миг на бодливата тел, а после се свлече обратно от другата страна.

„Оградата е прекалено висока“ — каза си той и се надяваше, че наистина е така.

После нещо — или няколко неща — продължиха да се блъскат в стената. Дървото започна да се цепи и да поддава. Дотогава Уорън вече беше достигнал Кели. След още четири крачки и двамата се озоваха на улицата.

— Накъде...

Преди Кели да успее да довърши въпроса си, Уорън усети как предупредителният гъдел отново се усилва. Събори я на земята и я закри с тялото си. В счупения прозорец на италиански ресторант недалеч пред тях се появи заплашителното отражение на демон с женски форми и крила. Пропусна ги на косъм.

Уорън се надигна, помогна на Кели да се изправи и те отново хукнаха. Тя не можеше да тича с неговата скорост, макар че се стараше с всички сили.

Бягай! Зарежи я!

Уорън знаеше, че точно това би трябвало да направи. Но не можеше. Всъщност не го беше особено грижа за съквартирантите му. През последните месеци всички те бяха показали твърде голямо неуважение към него, за да им се доверява. Но на света нямаше никой друг, за когото да го е грижа поне малко.

Отпред вратата на един магазин за комикси, който Уорън понякога посещаваше, зееше отворена. Той се шмугна вътре, издърпвайки Кели след себе си. Тя беше останала без дъх на границата на припадъка.

Два от приличащите на хрътки демони профучаха покрай вратата.

Бавно, защото не искаше да привлича вниманието им, Уорън поведе Кели към задната част на помещението. Плакати на супергерои с изумителни сили покриваха стените. Този свят му се струваше безкрайно далечен не поради невъзможните неща, които се случваха там, а заради това, че почти всичко свършваше щастливо. Героите в тези списания не се бояха от смъртта. Но Уорън Шимър се боеше. Беше я видял отблизо, беше отнемал живот и знаеше колко е лесно.

— Тихо — прошепна Уорън в ухото на Кели. Опита се страхът да не проличи в гласа му, но се съмняваше, че е успял. — Просто кротувай и ще се измъкнем оттук.

Тя беше напрегната, тялото ѝ, притиснато в неговото, се тресеше. Не му вярваше. Но той не можеше да я укори за това, защото и сам не си вярваше.

Един от демоните се обърна към магазина за комикси и вирна муцуна.

Надушва ли ни?

Уорън не знаеше. Стигна края на търговската зала и премина през отворената врата в склада. Никога по-рано не беше влизал тук. Твърде късно забеляза, че няма изход.

Рафтовете бяха покрити с кутии. В единия край на стаята имаше маса. За щастие беше тъмно.

Демонът се приближи до вратата и отново вирна муцуната си.

Уорън се опита да внуши на Кели да не говори и да не издава нито звук. Искаше му се тя да му се подчини, без да се налага да ѝ дава указания. Тя се остави да я поведе като дете. Двамата се снижиха към пода и пропълзяха под масата.

Отвън стъпките на демона приближаваха.

Кели почти изпищя. Уорън затули устата ѝ с ръка.

„Недей — изпрати той мисълта си към нея. — Не издавай нито звук“.

Тя притихна, но Уорън усещаше блъскането на сърцето ѝ под ръката, с която я беше обгърнал.

В мрака демонът едва се виждаше, но Уорън различи стъпалата му. Те бяха възлести и криви, твърде далеч от всичко човешко. Но имаха здрави мускули, а от пръстите им стърчаха извити остри нокти.

„Не можеш да ни видиш — внушаваше му Уорън. После се поправи: — Не можеш да ни усетиш. Ние не сме тук. В тази стая

няма никой“.

Миг по-късно демонът завря грозната си глава под масата. Олигавените челюсти се озоваха само на педя от главата на Кели. Бяха толкова силни, че едно тяхно щракване можеше да ѝ отхапе лицето.

Не можеш да ни усетиш. Ние не сме тук. Върви си. Ние не сме тук.

Уорън усещаше неизречените си думи като стоварване на чук в тялото си. Силно главоболие затуптя изведнъж между слепоочията му. Той се вкопчи отчаяно в думите, а също и в Кели, защото тя се тресеше толкова силно, че нямаше начин демонът да не я види.

Миг по-късно за негова изненада демонът се отдръпна. После излезе от стаята. Зашеметен, Уорън слушаше как стъпките заглъхват и накрая изчезват.

Изминаха дълги минути. През цялото това време Уорън усещаше как сълзите на Кели се стичат по пръстите му и тя се тресе в безмълвен плач. Също така чуваше виковете и писъците на онези, които не бяха успели да се измъкнат.

След известно време се възцари тишина.

— Остани тук — каза той на Кели. — Ще отида да надзърна.

— Не. — Тя се вкопчи в ризата му и се опита да го задържи при себе си.

— Пусни ме — каза Уорън автоматично.

Гласът му прозвуча по-рязко, отколкото възнамеряваше, но главата го болеше толкова силно, че му се искаше да легне и да заспи.

Кели го пусна.

Изправяйки се, Уорън отиде до вратата и надникна навън. Не видя никакви демони. Застана на вратата и впери поглед към улицата. Тук-там горяха огънове, но от демоните нямаше и следа.

— Как го направи?

Женският глас стресна Уорън. Той се дръпна толкова бързо, че се блъсна в касата на вратата и нов пристъп на болка проряза главата му.

До него стоеше слаба жена. Имаше измършавял вид, като че ли току-що бе изпъзляла от залата за аутопсии.

— Коя си ти? — попита Уорън.

Предупредителният гъдел се загърчи в главата му като червей на рибарска кука. Той сви юмруци, готов да замахне. Беше се научил да се бие, докато растеше във финансираните от държавата приюти, но

никога не бе бил особено добър в това. Винаги другите го нараняваха повече, отколкото той тях.

— Успокой се — каза жената. Отстъпи назад и извърна лице, като че ли той беше насочил ярка светлина в очите ѝ. — Ти си неопитен, момче. Никой ли не те е обучил?

Уорън не знаеше за какво говори тя. Отстъпи назад към склада, където се криеше Кели.

Като я разгледа по-внимателно, той предположи, че жената е на възраст около петдесетте. Кожата ѝ беше бяла като мляко, но сенките се сливаха с покриващите я татуировки, така че му беше трудно да ги различи. Приличаха на знаците и символите, които веднъж бяха привлекли вниманието на Уорън в библиотеката. Някои от тях като че ли горяха със зелен огън. Но най-поразителното в нея бяха късите рогца, които стърчаха от челото ѝ.

— Какво си ти? — попита Уорън, преди да успее да се замисли върху това, което се готвеше да изрече.

— Човек, ако за това се чудиш.

Така си беше, макар че Уорън не искаше да си го признае.

— Казвам се Едит Бъкнър — каза му тя.

— Уорън — отвърна автоматично Уорън, после се сепна, преди да каже фамилията си. Не беше искал да отговаря, но името му се беше изплъзнало от езика, преди да се усети.

— Е, Уорън — рече Едит, — радвам се да се запознаем.

Докато я оглеждаше, Уорън забеляза тъмното, безформено наметало, което носеше жената. По него също имаше знаци, но те бяха избродирани с черен конец.

— Какво правиш тук? — попита той.

— Общо взето същото, което и ти. — Тя се усмихна. — Опитвам се да оцелея в трудни времена. Но също така се опитвам и да се уча. Както би трябвало да правиш и ти. Не всеки притежава нашите таланти. — Тя размаха ръка пред него. Жълто сияние разцъфна в очите ѝ.

Нещо в Уорън се загърчи и заизвива. Макар че жената не го докосваше, той усещаше ръцете ѝ върху себе си. Това го накара да изпитва неудобство, почти отвращение. Без да се замисли, той я отблъсна.

Татуировките върху челото и бузите на жената за миг пламнаха в яркозелено, но толкова бързо, че той бе готов да повярва, че е само игра на въображението му, ако не беше усетил докосването ѝ в ума си.

Тя се олюля назад, като че ли я беше ударил. Втренчи се в него и си пое дълбоко дъх.

— Къде си се научил да правиш това, момче?

— Нищо не съм направил. — Уорън се извърна от нея, с намерението да отиде да вземе Кели и да се върнат у дома.

Жената го улови за ръката.

— Не ми обръщай гръб, момче.

Уорън се изтръгна от хватката ѝ.

— Остави ме на мира.

— Знаел си, че имаш тази сила — каза му Едит със спокоен, студен глас.

Уорън не отвърна нищо, но през главата му прелетяха спомени за доведения му баща и майка му.

* * *

— *Пак си харчила от парите ни за този боклук, нали?* — крещеше пастрокът му.

Не е боклук — отговори майка му. — *Аз имам сила, Мартин. Притежавам такава сила, каквато не се среща често.*

— *Ти си тъпо момиче, Тамара. Много тъпо. Хора, толкова тъпи като теб, плащат за тъпотията си.*

— *Назад! Недей!*

Звукът на изстрела, който бе сложил край на крясъците, отекна отново в паметта на Уорън...

* * *

— Имал ли си тази сила, преди да дойдат демоните? — попита жената.

Уорън искаше да избегне болезнените спомени, затова пренебрегна въпроса. С умственото си докосване тя беше извикала

миналото. Искаше му се да я убие за това, което бе направила. Не беше мислил за родителите си и онази нощ от месеци.

— Знаеше, че можеш да отблъснеш онзи демон, нали? — попита пак жената.

Уорън не го бе знаел със сигурност, но нямаше намерение да ѝ казва и това.

— Ако си притежавал силата преди отварянето на Адските порти — рече жената, — отсега нататък тя само ще нараства. Ако не се научиш да я обуздаваш, би могла да те унищожи.

Той усети отново пръстите ѝ в ума си, побутващи, опипващи.

Миризмата на горяща плът и кръв... желязният вкус на кръв в устата му... необузданият прилив на сила, която сякаш го разкъсваше... последните писъци на пастрока му...

— Не ме докосвай — рече дрезгаво Уорън.

Той пак я оттласна с гневната сила, която се таеше в него от нощта, когато родителите му бяха умрели.

Възрастната жена се олюля, изписка и се отдръпна. За момент ѝ прилоша и тя повърна на тротоара пред магазина за комикси. После избърса уста с опакото на дланта си.

— Имаш нужда от някой, който да те учи — рече жената. — Някой, който да те води. Преди да нараниш себе си или някой друг. Аз мога да ти помогна.

Уорън се обърна към жената. Стърчеше с половин глава над връхчетата на рогцата ѝ.

— Не искам помощта ти. Не го ли разбираш? Не искам да имам нищо общо с теб или с други като теб. Ако се опиташ да ме докоснеш отново, ще те нараня.

Жената отстъпи половин крачка назад, очевидно уплашена.

— Ти имаш нужда от нас, Уорън. Трябва ти някой, който да ти помогне да овладееш силата си, преди тя да пламне в теб като късо съединение и да те убие.

— Това няма да се случи.

— Откъде знаеш? Много от нас станаха по-силни, откакто демоните се появиха в нашия свят. И силата ни ще се увеличава. Трябва да си наясно какво да очакваш, преди да бъдеш замесен.

— Не искам помощта ти.

Някъде навътре в квартала се вдигна шумотевица. Още сирени пронизаха нощта, прекъсвани от бърза стрелба. Уорън предположи, че са пристигнали подкрепленията на полицаия. Макар че едва ли щеше да има някаква полза. Сирените щяха да привлекат демоните.

— Аз си тръгвам — заяви той. — Махни се от пътя ми.

— Ние сме група и се срещаме от години. Забелязахме колко е нараснала силата у някои хора след отварянето на Адските порти. Помагаме им. — Жената пъхна ръка в наметалото си и извади бележник и химикалка. — Можем да помогнем и на теб.

— Не.

Въпреки това Едит започна да пише. Когато свърши, му подаде лист с написан на него адрес.

— Ако някога поискаш да научиш повече за това, което става с теб, ела при нас.

Макар да си казваше, че не иска, Уорън взе листа, който тя пъхна в ръката му.

— Ела при нас — настоя жената. — Ние можем да ти помогнем. — Тя се усмихна. — Можем да ти помогнем да станеш по-силен. Даже достатъчно силен, за да преживееш онова, което ще се случи със света.

Уорън чу, че Кели го зове. Обърна се към магазина, за да й извика, че е там. Когато отново се завъртя, Едит Бъкнър бе изчезнала. По улицата се носеха облаци дим.

Уорън бавно пъхна бележката с адреса в джоба на джинсите си. После отиде да вземе Кели.

* * *

— Знаеш ли, аз чух.

Уорън погледна към Кели. Бяха отново в апартамента. Скъпоценният им товар лежеше на масата. Джордж и Дороти ги нямаше, бяха излезли и вероятно още търсеха храна. Уорън се зачуди дали ще успеят да се върнат вкъщи живи.

— Какво си чула? — Уорън се усмихна леко, като че ли тя подготвяше някаква шега.

— Как отпрати онова чудовище.

Уорън извади двата буркана фъстъчено масло и шестте консерви съомга. Това щеше да е прехраната за Джордж през следващата седмица.

— Въобразяваш си разни работи — настоя Уорън. — Ти беше уплашена и объркана. Въобразяваш си, че си чула как отпращам демона.

— Не. Чух те.

Без да казва нищо, Уорън подреждаше храната. Бяха събрали добра плячка. Повечето неща щяха да се запазят със седмици или месеци. Но все още не им достигаше вода. Най-трудно беше да се сдобият с вода, защото изразходваха голямо количество всеки ден, а тя беше тежка и обемиста за носене.

— Бълнуваш — рече Уорън. — Беше си загубила ума от страх.

— Чух те — настоя Кели. — Само че ти не говореше. Все едно се беше включил в главата ми.

Раздразнен, Уорън заряза работата си и се обърна.

— Чуваш ли се какви ги приказваш, Кели? Звучиш като побъркана. Ти си готова за лудницата.

Тя стисна устни и присви очи. Сега, когато вече не трябваше да се бои за живота си, можеше да бъде ядосана.

— Аз знам какво чух.

— Не, не знаеш.

— Откъде знаеш как да разговаряш с тези същества?

— Не знам.

— За какво ти е да лъжеш за това?

— Не лъжа.

Кели, изглежда, искаше да продължи спора, но млъкна и се отдалечи.

Живееха в район на бивши складове в Манчестър. Къщата им беше двуетажен склад, преустроен в тавански жилища. Мястото им беше удобно, макар че картините на Дороти заплашваха да завземат цялото помещение.

Кели се изкачи по стълбата в своята лична площ. Издърпа чаршафите, които служеха за стени, за да не го вижда. Няколко минути по-късно из дома се разнесоха нежните, печални акорди на акустичната й китара.

Уорън продължи да подрежда храната. Точно той беше излязъл с идеята да описват всичко, което приберат от града, за да знаят винаги какво имат и от какво се нуждаят. Беше се научил да съществува — защото не можеше да го нарече живот — организирано и скромно, докато живееше в приютите. Сега тези умения му служеха добре.

Когато свърши, все още на фона на тихата музика на Кели, той отиде в своето собствено жилищно пространство и дръпна чаршафите. Знаеше, че се налага пак да излезе навън. Не бяха донесли никаква вода, а им трябваше. Водата беше една от главните им цели при тазнощната обиколка.

Обаче се отпусна на леглото си. Дори сред хаоса, с бродещите на воля из града демони, той си беше оправил леглото. Всеки ден, веднага след ставане, той непременно си оправяше леглото. Не можеше да се заеме с нищо друго, докато не свърши с това. Беше усвоил този навик от едно семейство, при което беше прекарал известно време. Бащата беше инструктор по строева подготовка в Специалните въздушни части.

На полиците бяха наредени комиксите му, любимите му книги и дивидита. Дивидитата бяха най-трудни за опазване, когато живееш със съквартиранти, които имат навика да „заемат“ нещата ти. Накрая той ги беше направил недосегаеми.

Не знаеше как иначе да го нарече. Беше усвоил това умение в сиропиталищата. Хилав и болнав, винаги го бяха потъпквали. Но той се бе научил да им отвърща посвоему.

Можеше да манипулира хората. Стига те да не знаеха, че са манипулирани. Тази нощ Кели не го беше забелязала, защото бе твърде уплашена. Преобладаващата ѝ емоция беше страхът. Дори не бе усетила как той бърникаше в ума ѝ.

По метода на пробите и грешките Уорън беше научил, че може постепенно да внуши на останалите, с които живее, да не пипат личните му вещи. Това действаше върху предмети като дивидита и книги, но той не съумяваше да им попречи да му взимат парите. Те просто искаха парите толкова силно, че той не можеше да им повлияе.

Тази нощ Кели искаше да е в безопасност. Искаше да му вярва. Беше лесна за манипулиране. Но демонът...

Той наистина не знаеше, че може да направи това. Беше изпитал истински страх. Също както в нощта, когато родителите му бяха...

умрели.

Уорън неохотно извади листчето хартия от джоба на джинсите си и погледна адреса. Не беше далеч оттам.

В него се надигна страх. Не знаеше дали е предупреждение от онази загадъчна сила, или неохота да приеме звяра, за който беше убеден, че живее затворен някъде в него.

ОСЕМ

„Барът на Уолтър“ Кейптаун, ЮАР

От два дни Саймън търсеше начин да се измъкне от Кейптаун. Всички авиокомпании отказваха да пътуват в тази посока. Вече се беше отчаял почти дотам, че мислеше да се опита да тръгне с лодка, когато чу за някакъв наемен пилот, който бил ангажиран да откара група английски граждани поне до Франция.

Името на мъжа беше Хорнър и той се беше настанил в една задна стаичка в „Барът на Уолтър“. Барманът Флин изпрати вест на Саймън по едно от момчетата, които висяха пред бара, за да предават съобщения, за които никой не искаше да използва телефон.

Хорнър беше едър мъж. Загорял и слаб, той беше поне на шестдесет и имаше характерната за пияниците мрежа от спукани капиляри по носа си и жълтеникави бузи. Носеше стара фланелка на „Грейтфул Дед“ с отрязани ръкави, а през гърдите му бяха кръстосани патрондаши. Авиаторски очила в кехлибарен цвят закриваха очите му, а над тях имаше широкопола австралийска шапка, на която периферията от едната страна беше прегъната нагоре и закрепена така.

Двама въоръжени мъже седяха от двете страни на пилота. Държаха пушките си в готовност. Хорнър вдигна очи към Саймън.

— Ти ли си Крос? — попита той с глас, пресипнал от цигарения дим и алкохола.

— Аз съм.

— Коя е жената? — попита Хорнър, като кимна към Сондра.

— Моя приятелка.

— Разбрах, че искаш превоз само за един.

— Така е.

— И кой отива?

— Аз. — Саймън изпитваше тъга заради това. Сондра щеше да му липсва, а засега не знаеха дали тя ще може да замине за Австралия. Той обеща, че ще поддържа връзка с нея, за да разбере. Ако можеше.

— Ако знаех колко си голям, преди да уговорим цената, щях да те таксувам в лири — ухили се Хорнър.

Саймън не беше в настроение за размяна на остроумия. Все още нямаше връзка с Лондон по късовълновото радио.

— Кога потегляме?

— Призори. Носиш ли парите?

Саймън извади пачка банкноти и му ги подаде. Цената беше такава, че той щеше да жертва почти всичко, което бе успял да спести при престоя си в Кейптаун. Дори се беше наложило да продаде екипировката и оръжията си.

Хорнър преброи набързо парите.

— Изглежда, всичките са тук. — Той натъпка пачката в джоба си и се втренчи замислено в Саймън. — До самия Лондон ли смяташ да ходиш?

— Да.

Хорнър кимна, извади пакет цигари и запали.

— Познавам един човек във Франция. Може да те прекара с лодката си. — Той размаха ръка, за да прогони дима от цигарата, и пусна изгорялата кибритена клечка в една от празните чаши пред себе си. — Там все още се опитват да измъкнат хората по вода. Французите не са особено щастливи, ама това е положението.

Саймън поклати глава.

— Това са всичките ми пари.

Хорнър въздъхна и си пое въздух през зъби.

— Парите щяха да улеснят нещата, но въпреки това мога да го уредя. Тези разходки с лодка през Ламанша не са безопасни. Онези извънземни чудовища гонят оцелелите чак до брега.

— Не пресичат ли Ламанша?

— Засега не. Но френската армия се е струпала там. Изградили са стрелкова линия. Не мисля, че ще им помогне повече, отколкото на британците. Но тоя човек, дето го познавам, не продава места за влизане в Англия; продава места за излизане. Ще му кажа, че ще работиш като охрана по пътя за натам. Но обзалагам се, че ще ти тегли шута, ако речеш да се връщаш.

Саймън кимна.

— Добре.

Хорнър му подаде ръка.

— Значи, разбрахме се. Целуни приятелката си за сбогом тази нощ и ще се срещнем сутринта. В шест часа. Ако закъснееш, аз и парите ти ще отпътуваме на север.

* * *

Самолетът на Хорнър беше стар военен товароносач, който изглеждаше доста зле, но витлата и двигателите работеха добре. Под пилотското стъкло със спрей бе нарисувана блондинка със слънчеви очила и по бикини.

Сондра хвана ръката на Саймън, щом спряха на няколко крачки от стълбата, водеща към товарния отсек. Той се обърна към нея:

— Май трябва да се сбогуваме — рече, чувствайки се ужасно неловко.

Изведнъж разбра, че не знае какво да каже. Когато се срещнаха за първи път, беше същото. Не беше сигурен какво да каже и какво да не казва. Но през последната година и половина се бяха опознали добре. Тя беше най-добрият приятел, когото някога бе имал, даже ако се броят и братята му по оръжие — момчетата, с които бе израсъл от Подземието. Тя го разбираше така, както Саймън никога не беше мислил, че е възможно.

И сега щеше да загуби всичко това. Може би завинаги.

Беше му трудно да се справи с това — нещо, което не беше разбирал напълно до този момент. Той се поколеба, мислейки си, че в Лондон вече е твърде късно и присъствието му ще е без значение. Това изглеждаше най-логично. Какво би могъл да направи един човек? Щеше да е по-добре да остане със Сондра и да се опита да запази собствената си кожа.

Само че не можеше да го направи. Всичко, на което баща му го беше обучавал още от раждането, не му позволяваше да постъпи така. Той трябваше да отиде, да помогне с каквото може и да разбере какво се е случило с баща му.

Но не съм длъжен да умра там. Почувства се по-добре от това решение.

Сондра се усмихна на Саймън, но усмивката ѝ се получи малко фалшива.

— Да не се сбогуваме — каза Сондра. — Просто да си кажем „Доскоро“. Когато можеш, прати ми вест къде си.

— Ще го направя.

Тя вече му беше дала позивните на късовълновата радиостанция на баща си.

— Може би ще дойда да те видя — рече Сондра. — След като военните разкарат онези извънземни. Винаги съм искала да разгледам Лондон.

Саймън си помисли за всички срутени сгради, които беше видял по новинарските репортажи. Не изглеждаше да е останало много от града. Но той кимна. После я хвана за ръцете и я целуна на прощаване.

Беше му трудно да я пусне, но той се принуди да го стори. Изправи рамене, нагласи раницата си, стисна ръката ѝ за последен път и тръгна по стълбата.

* * *

Товарният отсек беше наблъскан с провизии и хора. Прошареният мъж, който отговаряше за ценния товар на Хорнър, хвърли поглед на Саймън и изруга.

— Чух, че си бил едър, приятелче, но това... — Той направи справка в бележника си и започна да размества пътниците, за да уравни тежестта.

Чувствайки се неловко, както често му се случваше сред голяма група хора, Саймън приседна на металния под край стената на самолета и сложи раницата между коленете си.

Облегна се на вибриращата повърхност. Предната нощ не беше спал много. Тъй като не знаеше дали някога ще види Сондра отново, последните няколко часа, които прекараха, се бяха превърнали в нещо още по-специално... и отчаяно. Главоболие се зараждаше между очите му и той опита да се отпусне. Не обичаше да лети, когато някой друг управлява самолета.

Миг по-късно осъзна, че го наблюдават.

Като отвори очи, зърна млада жена, седнала в отсрещния край на товарния отсек, която отклони поглед от него. Престори се, че само се оглежда, но Саймън беше сигурен, че бе усетил взора ѝ, впит в него.

Не я познаваше. Беше висока и слаба, но атлетична, облечена в джинси и проста блуза. Носеше туристически обувки и на пода пред нея имаше раница. Косата ѝ беше много тъмна, почти черна. Очите ѝ бяха тъмновиолетови. Поразителни, запомнящи се очи. Знаеше, че щеше да помни, ако я беше виждал преди.

Тогава защо се интересуваш от мен?

Саймън изведнъж осъзна, че става параноичен, а може би дори егоцентричен. В товарния отсек всеки зяпаше другите.

Мъжът отдясно на Саймън заговори.

— Здравсти — рече той и му подаде ръка.

Саймън я пое, но не каза нищо. Не му беше до разговори.

— Филип — каза мъжът. — Филип Торанс. — Приличаше на търговски пътник, облечен в бяла риза и спортни панталони. Беше около четиридесетте, загорял и мускулест.

— Саймън Крос.

— Докъде отиваш? Ако въпросът ми не е неудобен.

— Лондон.

Мъжът се намръщи.

— Нали осъзнаваш, че самолетът не пътува чак дотам?

— Да.

— Чух, че имало начин да стигнеш до Англия от Франция, но аз не се интересувам от това. Твърде опасно е. Смятам просто да им оказвам помощ. Много хора идват от Англия. Искам да направя каквото мога, за да им помогна.

Саймън кимна. Докато се оглеждаше, се зачуди колко ли хора възнамеряваха да отидат до Лондон. Усети, че жената с виолетовите очи пак го наблюдава.

Воят на двигателите внезапно се усили, изпълвайки товарния отсек. Отговорникът и тримата му помощници се проснаха на пода до стената. Сандъците и торбите зад предпазната мрежа в задната част на отделението се разтресоха и завибрираха. Миг по-късно самолетът подскочи напред, щом пилотът освободи спирачките.

Саймън отметна глава назад и затвори очи. Зачуди се дали постъпва правилно. Баща му без съмнение беше мъртъв и той не беше сигурен какво точно изпитва. Какво ли го чакаше в Лондон?

* * *

Мраз изпълни отсека, щом самолетът навлезе в последните няколко километра от последния етап на пътуването. Когато Саймън издишваше, можеше да види дъха си, бледосив в почти неподвижния въздух.

Увит в одеяло, той седеше, облегал на студения метал на стената, и се опитваше да поспи. Обикновено, независимо от обстоятелствата, можеше да разчита на сън. Но през последните три дни, прекарани в полет, беше нервен и неспокоен.

Повечето новини получаваха от втора ръка. Радиостанциите не улавяха сигнал в товарния отсек, а те никога не се задържаха на спирките за зареждане по-дълго, отколкото бе необходимо, за да си набавят гориво и сандвичи. И едното, и другото бяха безбожно скъпи.

Продължаваха да се процеждат новини от Лондон, но това бяха ужасяващи истории. Градът си оставаше обвит в дим и продължаваше да гори.

Малко по-късно екипажът раздаде самозагряващи се консерви с говежда яхния.

Саймън седна с кръстосани крака и издърпа езичето, което задействаше химическата реакция за нагряване на яхнията. Вдъхна аромата, докато чакаше съдържанието да достигне нужната температура. Стомахът му изкъркори в очакване.

Екипажът раздаде също така комати хляб и бутилки с вода.

Саймън отхапа от хляба и го задъвка грижливо. Преди време бе открил, че в противен случай хлябът натежава като твърда буца в стомаха му. Отпи и от водата.

Младата жена го гледаше през висящия над очите ѝ бретон. Макар че Саймън не можеше да види очите ѝ, знаеше, че го наблюдава. Но не знаеше защо.

Отдели късата лъжичка, залепена отстрани на цилиндричната консерва, и я изправи. Когато яхнията се охлади достатъчно, той започна да гребете от нея и изпразни консервата бързо. Върна се отново към хляба.

Младата жена се наведе напред, протягайки своята консерва към Саймън.

— Гладен ли си още?

Саймън не каза нищо, но стомахът му изкъркори при мисълта за още храна.

— Аз вече приключих.

Той се пресегна напред и взе консервата, после я предложи на една майка с бебе от лявата му страна. Беше ги наблюдавал по време на пътуването и забеляза, че майката понякога изглеждаше уморена и все още гладна след оскъдните порции.

Жената се поколеба, после кимна в знак на благодарност. Саймън се съмняваше, че тя знае английски, но не беше сигурен какъв би могъл да е родният ѝ език. Тя пое консервата от него, хвърляйки скришом бърз поглед към младата жена.

Последната обърна виолетовите си очи отново към Саймън.

— Казвам се Лея. Лея Крийзи.

Чувствайки се малко неловко, задето бе приел дара ѝ, Саймън каза името си.

Лея отметна един кичур тъмна коса зад ухото си.

— В Лондон ли отиваш?

— Да.

— Аз също.

Саймън не каза нищо.

— Не знам никой друг, който да отива там — рече Лея.

Доколкото бе известно на Саймън, никой друг нямаше намерение да ходи до Лондон. Или изобщо в Англия. Всички се надяваха да намерят оцелели в бежанските лагери в Северна Франция.

— Имаш ли подсигурен канал дотам?

— Може би.

— Мога ли да дойда с теб?

Саймън огледа жената. На вид беше слаба и стегната, по-скоро акробатка, отколкото атлетка. Саймън беше убеден, че при едно премерване на силите Сондра щеше да залепи ръката ѝ върху масата. Не искаше никаква безполезна женска да му се влачи по петите, щом стигне в Лондон. Или дори по пътя дотам. Беше тръгнал към военна зона.

— Моля те. — Гласът на Лея омекна.

Саймън потисна чувствата си, като си каза, че благополучието на тази жена не е негова грижа, и понечи да ѝ откаже.

— Става дума за баща ми — продължи Лея. Във виолетовите ѝ очи заблестя влага. — След като майка ми умря, останахме само двамата. — Тя си пое дъх, за да се успокои. — Преди няколко месеца му се ядосах. Нямаше причина да го правя. Той ме изучи в университет, а после се чудеше защо не работя онова, за което съм учила. Маркетинг. Стоях си все в същия бутик, в който работех по време на цялото следване. И все така едва си покривах сметките. Гладувах. Той ми каза, че не ми е осигурил това обучение само за да види как го пропилявам.

Тези думи попаднаха право в целта, разчувствайки дълбоко Саймън. Много приличаха на последните думи, които бе чул от баща си, преди да замине за Южна Африка. Саймън беше обучаван за тамплиер през целия си живот и баща му го укоряваше, че пропилява това обучение с увлечението си по екстремните спортове. Скачането с парашут беше последната капка.

— Опитах се да му обясня, че не е толкова лесно да си намериш работа — рече Лея. — Но той не искаше да ме слуша. — Тя избърса очи и влагата заблестя по пръстите ѝ. — Затова си намерих работа, но беше в Южна Африка, и това не му хареса. Аз вече бях бясна и бях освободила квартирата си. Всичките ми пари бяха вложени в преместването в Южна Африка и поемането на тази работа.

Саймън усети, че му предстои трудно решение. Не ѝ е било леко. Той знаеше какво бе преживяла Лея.

— Това стана преди четиринадесет месеца — прошепна дрезгаво Лея. Оттогава не съм се връщала да видя баща си. Ако нещо му се е случило... — Гласът ѝ секна и тя не успя да продължи.

Саймън се опита да измисли какво да каже, но не можа. Страховете на Лея бяха същите като неговите, а той не знаеше как да се справи с тях.

Ядосано и малко смутено, Лея се отдръпна от него и отново зае мястото си отсреща.

За известно време Саймън се вслушваше в двигателите и в тихите разговори около себе си. Искеше да открие нещо, което да го разсее от измъчващите го вина и страх. *Тя не е мой проблем.* Но незнайно защо му се струваше, че е. Тя бе разчоплила раната му и го бе накарала да осъзнае колко много го болеше.

— Може баща ти да е успял да се измъкне от Лондон — каза Саймън след малко. — Може да е в някой от бежанските лагери.

Лея не му обърна внимание. Обърна се настрани и придърпа едно износено палто над главата си.

Саймън се облегна на стената и затвори очи. Нейният баща можеше да се е измъкнал от Лондон. Няколко хиляди го бяха сторили. Но Саймън знаеше, че неговият баща никога не би си тръгнал. Неохотно, с полупразен стомах, той се унесе в сън.

Но там го причакваха демоните.

ДЕВЕТ

Бежански лагер в околностите на Париж, Франция

Саймън остана в Париж само шестнадесет часа — достатъчно дълго, за да си осигури придвижване до Кокел, недалеч от Кале. Дебела снежна пелена покриваше земята. Повечето метеоролози смятаха, че това има нещо общо със странното време и силите, които се бяха събрали в Лондон.

На три дито се виждаше как бури фучат непрестанно по лондонските улици, придружени от назъбени светкавици и непривична жега. Някои от вестите, които се бяха промъкнали от града, твърдяха, че невероятно черна мъгла покривала по-голямата част от небето и забулвала слънцето.

— Сигурен ли сте, че искате да отидете там? — попита шофьорът на камиона, след като Саймън се споразумя да пътува с тях, като в замяна щеше да им помогне за товара.

— Налага се — каза Саймън. Ако трябва, щеше да върви пеш през снега, за да стигне до ада, който се беше развихрил в Лондон.

* * *

Саймън седеше неподвижно в каросерията на товарния камион, който превозваше провизии за английските бежанци, и се опитваше да запази топлината си. Беше си уредил превоз, като се съгласи да помага на шофьора на камиона и на помощника му при товаренето и разтоварването на провизиите. Работата беше тежка, но те бяха добавили към сделката сандвичи и вино.

Каросерията беше неотоплявана. Той бе успял да си купи дебело зимно палто, ръкавици и плетена шапка с част от останалите му пари. Но не бяха останали достатъчно, за да си купи пистолет и муниции, макар че му се искаше да има някакво оръжие.

Не че то щеше да му помогне срещу демоните.

Дъхът му излизаше на пара пред него. Сандъци и кофи дрънчаха, когато минаваха през неравности по пътя. През чергилото отзад се виждаше как снегът пада на едри парцали. Девствена белота, огряна от луната, вече покриваше пейзажа.

Без предупреждение камионът кривна рязко на една страна. Кутии се запрекатурваха една през друга, а сандъци се заплъзгаха по металния под.

Саймън разпери широко ръце, успявайки да прегради цялата каросерия, и се хвана здраво, докато кутиите се сипеха върху него с болезнени удари. За миг му се стори, че камионът ще катастрофира.

Когато шофьорът най-после спря, Саймън избута провизиите и се изправи. Прекрачи задния капак и се спусна на земята.

Шофьорът и товарачът стояха пред камиона, взирайки се мрачно надолу към сцепената предна лява гума. Шофьорът ругаеше цветисто, наистина вбесен.

— Какво става? — попита Саймън на френски.

— Не знам. Просто се спуска и изгубих контрол. Имаме късмет, че не се забих в някое дърво и не погубих всички ни.

Камионът бе излязъл от пътя и заорал в прясно нападалия сняг. Пухкавата пряспа стигаше почти до капака. Дълбока пъртина водеше назад към пътя.

— Хей. — Товарачът посочи към чифт фарове, задаващи се по пътя. — Някой идва.

Шофьорът се върна в кабината и извади една сигнална факла. Възпламени я и рояк искри озариха мрака, преди да засияе с рубинен пламък. Той я хвърли на пътя.

Саймън зачака, но стоеше встрани от другите двама. В момента се носеха повече добри истории, отколкото лоши, но разказите за крадци и убийци все още бяха широко разпространени. В случай че хората в другия камион възнамеряваха да им навредят, Саймън смяташе, че все пак има шанс да избяга навътре в полето. Можеше да оцелее в суровия климат.

Стоеше мълчаливо отстрани на камиона, използвайки сенките за прикритие. Пристигащият се оказа друг камион от Париж, също натоварен с провизии.

Лея Крийзи седеше в кабината, но излезе заедно с шофьора. Голямото палто, което носеше, я скриваше цялата.

Двамата шофьори набързо прецениха положението, после онзи, който беше карал катастрофиралия камион, се приближи към Саймън.

— Този камион няма да пътува наникъде — каза мъжът. — Дори ако използваме лебедката на другия камион, по-вероятно е те също да заседнат. Жак и аз ще останем при камиона, но другият шофьор предложи да те качи за остатъка от пътя.

Саймън изучи лицето на по-стария мъж. Всичко вътре в него крещеше да продължи, да не остава заседнал тук. Но баща му не го бе възпитал така. Той беше научен да държи на думата си и сега — въпреки всичко, което се случваше в Лондон — му се струваше важно да остане верен на принципите си.

— Обещах, че ще ви помогна да разтоварите камиона в замяна на превоза — отвърна Саймън на френски.

Шофьорът отклони предложението с махване на ръка.

— Ще минат часове, може би дни, преди някой да дойде да ни помогне, млади ми приятелю. Ти каза, че имаш семейство в бежанските лагери. Върви. Върви да се погрижиш за семейството си.

Саймън не продължи да спори с мъжа. Благодарил му и се насочи към каросерията на другия камион. Шофьорът му махна с ръка.

— Ела тук. Седни в кабината при нас. Има място.

Взирайки се през покритите със скреж прозорци, Саймън видя Лея да го гледа.

— Побързай — рече шофьорът. — Има хора, които страшно се нуждаят от тези провизии.

Саймън неохотно отвори вратата и се качи вътре. Лея се отдръпна, но въпреки това едва се сместиха.

— Тесничко ще ни бъде — каза Саймън. — Аз мога да седна отзад.

— Глупости. Така ни е добре. — Шофьорът включи на скорост. — Може би ще ни е малко по-топло, отколкото иначе. — Той се усмихна под мустак. — Имаш късмет, че се появихме, а?

Саймън кимна и погледна през прозореца към двамата мъже, които бяха оставили при камиона. Те нямаха този късмет. После той издиша и стъклото се замъгли, скривайки ги от поглед.

* * *

Часове по-късно Саймън се събуди, когато шофьорът на камиона превключи предавките и отби от главния път. Една табела до пътя гласеше „Кокел“.

Лея спеше до Саймън. Главата ѝ бе отпусната на рамото му и се полюшваше леко с подрусването на камиона.

— Не остана много — рече шофьорът.

Саймън погледна надолу към Лея и се замисли дали да я събуди. Реши да не го прави. Нямаше смисъл тя да прекара остатъка от пътя в страх от това, какво би могла да узнае след малко.

— В Англия ли смяташ да ходиш? — попита шофьорът.

— Да.

— Семейство ли имаш там?

— Баща.

Шофьорът хвърли поглед към Саймън.

— Нещата там... не са особено добре. — Върху загорялото му лице бе изписана загриженост.

— Знам.

— Може би баща ти ще е в бежанския лагер. Да се надяваме, че е така, а?

— Разбира се — каза Саймън. — Може и да е там.

* * *

Но Томас Крос не беше в бежанския лагер.

Лагерът представляваше множество безлични сглобями постройки, които обграждаха от всички страни малкото градче, намиращо се в този край на тунела под Ламанша.

Сглобямите постройки бяха вдигнати, когато оцелелите започнаха да пристигат от Англия. Според разказите, които чу Саймън, много от тях дошли с подземната железница от Фолкстън, Кент. Почти били стигнали до другия край, когато токът спрял. През следващите дни още няколко човека се промъкнали пеш, докато най-накрая чудовищата завардили всички изходи на тунела под Ламанша.

Чудовища.

Така ги наричаха сега. Саймън знаеше, че названието е подходящо. Беше чел за тях в Подземието почти всеки ден от живота си.

Оцелелите бяха объркани и травмирани. Повечето още чакаха вести от семейства и приятели, но надеждата им гаснеше с всеки изминал час. Лодки и кораби сега рядко прекосяваха Ламанша. В повечето случаи капитаните, които бяха дръзнали да поведат корабите си през водата, биваха потопявани. А и по брега бяха останали твърде малко оцелели за превозване. Чудовищата ловуваха и там.

* * *

Щом се зазори и на изток в мъгливото сивкаво небе се появи златно сияние, Саймън откри човека, за когото му бяха казали. Боливар Пател беше професионален спасител, който бе упражнявал занаята си в мразовитото Северно море и в Ламанша. Обрулен от ветровете и мускулест, той беше малко над петдесетте, енергичен и буен. Източноиндийските му корени си личаха по тъмната кожа и гърбавия нос.

Саймън го откри в бара, след като чу, че е пристигнал преди по-малко от час с кораб, пълен с оцелели. Повечето от тях бяха деца, чиито родители бяха останали там.

Барът беше претъпкан. Сервираха супа и хляб на стотиците, които се редяха с купички и канчета в ръце. Те можеха да избират между чай и вода.

— Капитан Пател? — повика го Саймън.

Капитанът се обърна и го погледна.

Саймън знаеше, че ръстът му веднага ще го открие сред другите.

— Познавам ли те? — Пател стоеше с купичка супа и хляб в едната ръка и чаша чай в другата. Носеше дочени панталони, сивкава риза, дебело вълнено палто и зимна шапка. На лявата му буза се виждаше изгаряне.

— Не, сър. — Саймън тихо разказа на Пател за намерението си да се добере до Англия и му предаде посланието на Хорнър.

— Вземи си нещо за ядене — рече Пател — и после ела при мен ей-там. — Той посочи към една маса в ъгъла, където седяха скупчени петима мъже.

Саймън се поколеба, а после отиде и се нареди на опашката. Когато го обслужиха, се присъедини към мъжете на масата.

Пател набързо ги запозна. Мъжете бяха неговият екипаж. Повечето вече се бяха нахранили и сега пушеха.

— Трябва да си глупак, за да искаш да отидеш там. — Пател побутна парче хляб на дъното на купичката си, за да загребе последната лъжица супа.

Гняв се надигна в Саймън, но той го обузда.

— Баща ми е там.

Пател го изгледа предпазливо.

— Баща ти... — Той въздъхна уморено и потърка тъмните си очи. — Ще ми простиш за прямотата, господин Крос. Напоследък не ми е до учтивости.

— Разбирам.

— Надявам се. — Пател сдъвка и преглътна. — Но тъжната истина е, че баща ти най-вероятно е мъртъв.

— Трябва да знам това със сигурност.

Пател се втренчи в него и го гледа дълго.

— Можеш ли да боравиш с пушка, господин Крос?

— Мога. И то добре.

— Ще видим. — Пател се подсмихна, но в усмивката му нямаше веселие. — Тези... същества са почти неунищожими.

— С оръжията, които вие използвате — да. — Саймън започна да яде супата си. Беше топла и вкусна.

— Ако се натъкнем на тях и влезем в бой, целта на пушките е само да ги забавят достатъчно дълго, за да избягаме. А ако промениш решението си и не пожелаеш да напуснеш лодката, за да освободиш място за някоя жена или дете, когато стигнем другия бряг, знай, че ще се наложи да те убия.

Виждайки погледа в студените, безчувствени очи на мъжа, Саймън му повярва.

— Няма да имаш такъв проблем — увери го той.

— Тогава бъди на дока час преди залез-слънце.

— Благодаря, капитан Пател.

Пател се изправи намръщен и взе купичката си.

— Недей да ми благодариш, господин Крос. Със своето съгласие най-вероятно току-що съм подписал смъртната ти присъда.

ДЕСЕТ

Централна градска част, Лондон, Англия

Чувствайки нощта около себе си, Уорън стоеше от другата страна на улицата, срещу сградата. Адресът отговаряше на написания върху листа, който му беше дала жената. В него се бореха тревога, смут и любопитство. Любопитството взимаше превес, но той не му се даваше лесно.

Имаше толкова много, което искаше да знае. И толкова много, от което се боеше.

Възпираше го споменът за влечението на майка му към окултното. Това влечение беше прераснало в мания, която накрая бе довела до смъртта ѝ. За малко да доведе и до смъртта на Уорън.

Изстрелите, които бяха променили завинаги живота на Уорън, отекнаха отново в главата му и той отново си спомни мириса на изгоряла плът. Завладя го пристъп на гадене, а коленете му омекнаха. Той потърси опора в сградата зад себе си.

Подути трупове лежах на тротоара около него. Краката на един мъртвец стърчаха от прозорец толкова близо, че можеше да ги докосне. Три котки се хранеха от него вътре — там беше по-безопасно, отколкото на улицата.

В резултат на демонското нашествие в Лондон, много от по-слабо податливите на опитомяване животни — като котки и птици — отново бяха подивели. При своите кратки, откъслечни разговори с други грабители през последните дни Уорън беше узнал за мнението на много хора, че животните са били повлияни от злата магия, която властваше сега над Лондон.

Но смяташе за съвсем справедливо това, че животните са се обърнали срещу хората. Хората, които някога бяха хранили котките и гълъбите в парка, сега ги убиваха за храна. Светът около него вече живееше по други, жестоки правила.

„И ти също трябва да се промениш — рече си Уорън. — *Иначе ще умреш*“. Знаеше, че е така. След като през изминалите няколко дни не се беше появила помощ, той бе принуден да се откаже да я чака и да насочи мисълта си към оцеляването.

Бяха минали дни, откакто се разтвориха Адските порти. И час по час Уорън си беше мислил за бележката в джоба си. На няколко пъти беше минавал наблизо, но не се реши да влезе в сградата.

Тя представляваше стара осеметажна постройка с апартаменти. Сняг покриваше улицата, стрехите и первазите на прозорците. Никъде не се виждаше светлинка. Ако Уорън не беше видял хората, които влизаха и излизаха оттам, щеше да помисли, че сградата е необитаема.

Тук обаче имаше нещо по-особено. Магия обгръщаше сградата. Той я усещаше и разпознаваше.

Но защо демоните не я бяха открили? Несъзнателно той се обърна да погледне към злокобния пушек от Адските порти, който през последните дни постоянно закриваше хоризонта. Все още си беше там, кълбеше се на фона на небето и унищожаваше по неведоми начини града.

Уорън бръкна в джоба си, извади един ментов бонбон, разви го и го пъхна в устата си. После, осъзнавайки, че всъщност няма друг избор, ако иска да разбере нещо, той пъхна ръце в джобовете на палтото си и прекоси улицата.

* * *

— Кой си ти?

За миг на Уорън му се стори, че гласът е дошъл от сградата. Той инстинктивно отстъпи назад по късата редица стъпала, водеща към главния вход.

Тогава един едър, плещест мъж без врат и с глава като топка за боулинг пристъпи от сенките на лунната светлина. Хладни зелени огньове горяха по линиите на татуировките, които покриваха лицето му. Беше обръснал главата си и по нея се виждаха още татуировки. Златни халки висяха на ушите му.

— Уорън — изпелтечи Уорън. — Аз съм... Уорън.

— Какво правиш тук, Уорън? — Мъжът имаше шотландски акцент.

— Поканиха ме.

— Теб? — Мъжът повдигна едната си вежда със съмнение. — Че кой ще те кани теб?

— Едит Бъкнър.

Мъжът се намръщи.

— Не е споменавала да те е канила.

— Може и да съм сбъркал. — Уорън понечи да си тръгне. Но преди да стигне до последното стъпало, разбра, че това би била грешна постъпка. Гъделът в ума му го дърпаше назад към сградата. Той спря и се обърна, вдигайки поглед нагоре по фасадата.

Усети силата вътре в постройката. Беше голяма, но нефокусирана, колебаеща се — издигаше се и спадаше като океански прибой, който блъска в брега. Приличаше на симфония, но вместо да е хармонична, нотите бяха дисонантни и дразнещи. От вибрациите зъбите му изтръпнаха.

Но мястото му беше вътре. В това беше сигурен.

Кръстосал месестите си ръце върху широкия си гръден кош, едрият мъж все още се взираше неприязнено в Уорън. Палтото му се беше разтворило достатъчно, за да разкрие дръжката на пистолета, скрит там.

Със сърце, заседнало в гърлото, Уорън отново се качи по стълбите. Срещна погледа на едрият мъж, въздействайки му с ума си така, както инстинктивно се беше научил да го прави.

— Трябва да вляза вътре — каза Уорън с равен глас.

— Не и без покана — отвърна мъжът.

Уорън извади сгънатото листче от джоба си. Протегна го към мъжа.

— Това е поканата — каза той. Вложи в гласа си толкова увереност, колкото можеше, и се постара биячът да види точно това, което му трябва. — Това е най-добрата покана, която някой би могъл да получи.

Биячът посегна към пистолета под палтото си, после отдръпна ръка. Огледа по-внимателно късчето хартия и кимна.

— Влизай.

— На кой етаж?

— Осмият.

Без нито дума повече, Уорън влезе в сградата. Сърцето му блъскаше в гърдите, докато минаваше през вратата. Не можеше да повярва, че преодоля охраната. Но вече се чувстваше по-силен.

Извади от джоба си фенерче, включи го, намери стълбището и започна да се изкачва.

* * *

На осмия етаж Уорън усещаше енергията по-силно. Беше като течение на река, което го носеше. Макар че все още се чудеше дали да не се върне, знаеше, че вече е късно. Каквото и да го очакваше занапред в живота, то се намирало там, откъдето идваше тази енергия.

Той включи фенерчето на входа, осветявайки за кратко коридора. Когато видя седналите на пода хора, всички до един загледани в него, толкова се изненада, че едва не изпусна фенерчето. Лъчът затанцува по татуираните лица, щом ръката му се разтрепери.

Твърде късно осъзна, че светлината може да бъде видяна отвън.

Не искаше да привлича демоните към сградата. Той бързо изключи фенерчето.

— Съжалявам — измънка, прибирайки го в джоба си.

— Той не може да вижда — прошепна някой.

— Кой е той?

— Какво прави тук, щом не може да вижда в тъмното?

— Как е дошъл?

— Сам ли е?

— Как е минал покрай Маккалъм?

Прошумоля дреха и Уорън разбра, че някои от седящите в коридора хора се бяха изправили и идваха към него. Въображението му слагаше в ръцете им оръжия, пистолети и ножове. Нямаше представа как могат да го видят в непрогледната тъма.

В ума му изникнаха спомени за окултните магазинчета, по които го мъкнеше майка му, когато беше дете. Те бяха малки, за да не бъдат забелязани от средностатистическия лондончанин.

Някои от тях се маскираха като магазини за фокусници. Продаваха белязани карти и дори някои по-сложни трикове, за да

заблудят повърхностния наблюдател. Но отзад пазеха книги по окултно изкуство.

Други се представяха за ню ейдж бутици. Имаха кристални топки и карти таро. Но и там истинското знание се пазеше под ключ.

Много малко бяха тези, които открито предлагаха стоките си. Майката на Уорън посещаваше именно тях. По лавиците им можеха да бъдат открити книги по демонология, сложни артефакти, изработени по подобие на предмети, донесени от кръстоносните походи, и гадателски кристали. Но дори и те криеха отзад черепи на мъдречи, кости на светци и оръжия, пропити с кръвта на жертвите.

— Сам съм — каза Уорън. Опита се да излъчи чувство на спокойствие към тълпата, събрана в мрака пред него. Докато фенерчето му беше включено, бе забелязал, че прозорците в отсрещния край на коридора са закрити с дебел плат, който не пропускаше светлината. — Не искам да навреда на никого.

— Не можеш с нищо да навредиш на когото и да било тук, момче — увери го един мъжки глас.

Уорън усети нечий горещ дъх в тила си. Не помръдна, но не защото не искаше да разбере, че се страхува — беше сигурен, че те го знаят, — а защото се боеше да не настъпи някого и да влоши положението си.

— Не съм дошъл тук да безпокоя никого — каза тихо Уорън. — Дойдох само защото бях поканен.

— От кого?

— Едит — каза Уорън. — Едит Бъкнър.

— А — обади се някой. — Това трябва да е онзи.

— Онзи, за когото ни разправяше Едит — съгласи се друг.

— Онзи, който разговарял с демона.

— Тя каза, че щял да дойде при нас.

— Не вярвам на онова, което разказваше за него.

— Е, той е тук, нали?

Уорън не можеше да повярва, че жената е казала на някого за него. Или че е била сигурна, че той ще дойде.

Усещаше ги как се движат в кръг наоколо. От време на време нечия роба го докосваше леко. Още по-рядко някой го докосваше. Почувства и кратък, почти неосезаем допир.

— Тя каза, че в него има сила — рече някой.

- Истинска сила.
- Вижда се, че я има.
- Аз я виждам — каза някой.
- Повикайте Едит.

Чу се ново шумолене на дрехи и някой излезе. Уорън стоеше неподвижно. В момента повече от всичко му се искаше да може да вижда в тъмното. Миг по-късно някакъв глас попита:

— Наистина ли искаш да виждаш в тъмното, Уорън?

Той разпозна мелодичния глас на Едит Бъкнър. Опита да се обърне с лице към нея, но не беше сигурен къде е.

— Да — каза той.

— Тогава — прошепна тя — отвори очите си и гледай.

Уорън се озърна в мрака.

— Не мога.

— Ти сам не си позволяваш. Същата сила, която използваше, за да разговаряш с демона, ще ти позволи да виждаш сред този мрак. Просто трябва да я използваш.

— Вижте какво — каза той, горейки от желание да си тръгне, — аз сгреших. — В секундата, в която го изрече, разбра, че не е вярно. Не беше сгрешил, идвайки тук. Просто не знаеше какво трябва да прави, след като вече е дошъл. — Не трябваше да идвам.

Болка опари бузата му. Едва след като главата му се отметна настрана и чу звука на плът, удряща се в плът, разбра, че е бил зашлевен.

Тя го беше ударила. Или пък някой друг.

— Отвори очите си — заповяда жената. — Отвори очите си и гледай.

— Аз...

Още една жилеца плесница почти го събори на колене. Сред мрака на Уорън за миг му се стори, че пак е в приюта и се буди от сън.

Страх и гняв се смесваха в него. Винаги се беше клел, че никога вече няма да се страхува така. И няма да позволява да го тормозят. Дотегнало му беше да е безпомощен. Трябваше само да намери стълбището и щеше да може да...

Някой пак го удари. Ударът разцепи устната му. Той усети вкуса на кръв. И гневът в него избухна.

— Отвори си очите — заповяда жената.

Уорън ги отвори, осъзнавайки, че болката го беше накарала да зажуми. И откри, че вече вижда коридора ясно като в светла лунна нощ. Гледката го сепна и той за миг си помисли, че някой е включил осветлението.

— Очите му — каза някой.

— Той може да вижда.

— Едит беше права.

Един мъж се опита да зашлеви Уорън, но той хвана ръката му и спря удара. Чувстваше се по-силен от когато и да било преди. Макар че мъжът бе по-едър от него, той удържа ръката му с лекота.

— Спри — каза му Уорън.

Някакъв пристъп изкриви жестоко лицето на мъжа. Той пребели очи, падна на пода и остана да лежи по гръб.

Тълпата отстъпи от него. Един от мъжете коленичи и се опита да свести падналия. Провери бързо състоянието му, като поднесе длан над устата и носа му, а после притисна ухо към гърдите му.

После невярващо вдигна очи към Уорън и останалите.

— Той не диша. Не мога да намеря пулс.

— Джоел е мъртъв — прошепна някой.

— Това момче го уби.

ЕДИНАДЕСЕТ

Мъртъв. Думата отекна в главата на Уорън. Той се взря надолу към мъжа.

— Не може да е умрял — рече Едит Бъкнър. — Момчето не го е докоснало.

— Работил съм в спешно отделение — каза мъжът, коленичил край тялото. — Мога да разпозная мъртвец от пръв поглед, а Джоел е мъртъв.

Лицето на Уорън все още гореше от шамарите, които бе получил, докато се луташе сляп в тъмното. Но това беше дреболия в сравнение с объркването и изумлението, което изпитваше, гледайки падналия.

— Нищо не съм направил — прошепна дрезгаво Уорън. — Само не исках пак да ме удари. — Върна се споменът за последното спречкване между неговия пастрок и майка му.

* * *

— Пак си похарчила всичките ни пари! — ревеше пастрокът му.

— Вече съм много близо до пробив — бе възразила майка му. — Трябвах ми някои неща. Парите, които съм похарчила в опити да открия силата си, не са отишли на вятъра. След като веднъж успея да овладеея магията...

— Да я овладееш? — Пастрокът му никога не се беше отличавал с търпение. Нито пък прощаваше лесно. — Та ти не можеш да се оправяш дори с къщата, краво! Живеем в кочина! Аз по цял ден се блъскам...

— Ти си крадец! Не се преструвай на голям праведник! Знам те какъв си! Ти и приятелите ти сте просто...

Както и преди в такива случаи, Уорън се беше скрил зад кушетката в тясната дневна. Книгите на майка му за магията и за окултното заемаха по-голямата част от стаята, но имаше и

видеочасти, компютри и други неща, които пастрокът му беше задигнал, но още не беше успял да пласира.

Обикновено споровете преминаваха с много викане, малко бой и пиене след това. Беше се научил, че трябва просто да не им се пречка, докато нещата се успокоят.

Но онази вечер беше различно. По онова време той не го знаеше, но наркодилърът, когото пастрокът му бе ограбил преди няколко дни, бе разбрал кой е извършителят и го търсеше. Пастрокът му трябваше или да напусне Лондон, или да пропее пред полицията, или да умре. Наркодилърът вече беше убил един от съучастниците му.

Тази кавга не завърши по обичайния начин.

Притиснат от своя страх и гняв, пастрокът му извади пистолета си и простреля майката на Уорън в главата и гърдите. Уби я, крещейки проклетия срещу нея през цялото време, обвинявайки я за отчаянието, което го бе накарало да рискува с голям удар срещу наркодилъра, вместо да действа на сигурно.

Уорън, който беше само на осем години, не можеше да се сдържи, запищя и завика майка си. Пастрокът му обърна големия пистолет срещу него. Уорън не се съмняваше, че той ще го убие.

Първият куршум го улуци в хълбока и го завъртя. Той падна, парализиран от болката и ударната сила. Вторият куршум се заби в стената само на сантиметри от главата му.

Тогава Уорън погледна към пастрока си и каза: „Бих искал да умреш“. И го желяеше от цялата си душа.

Вместо да застреля Уорън, пастрокът му насочи пистолета към собственото си слепоочие, като през цялото време крещеше и викаше за помощ, и дръпна спусъка. Въздухът се изпълни с миризмата на плът, опърлена от изстрела.

* * *

Всички тези спомени витаеха в мислите на Уорън. Дори сега, след петнадесет години, те не го напускаха. Един съсед беше извикал полицията. Уорън беше откаран в болница, а след като укрепна достатъчно, за да може да ходи, го пратиха в сиропиталище.

Но пастрокът му беше заслужавал смъртта си. Той беше най-страшното нещо, което Уорън някога бе срещал. Все още сънуваше кошмари с него.

Уорън дори не познаваше мъжа на пода. Не знаеше дали е същият, който го беше удрял.

Едит Бъкнър се наведе и положи ръка върху сърцето на мъжа.

— Дишай — заповяда тя. Дланта ѝ грейна с трептящо сияние.

Мъжът подскочи диво, сякаш някой го беше дръпнал силно за колана. После падна обратно на пода.

— Все още не диша — каза първият мъж след кратък преглед.

Едит повтори заповедта си. Този път сенките като че ли се отдръпнаха от нея.

Миг по-късно мъжът издиша силно. После вдиша отново.

— Жив е.

— Едит го спаси.

Едит придърпа робата около себе си и погледна към Уорън. По рогцата и татуировките на лицето ѝ се плъзгаше зелена светлина.

— Радвам се, че дойде.

Уорън не знаеше какво да каже. Част от него искаше веднага да си тръгне. Просто да побегне и да не спира, докато не се озове отвън на улицата.

— Идваш точно навреме — каза жената. — Ако не се научиш да прикриваш способностите си до няколко дни, демоните ще те усещат, когато минаваш близо до тях, и никога вече няма да си способен да ги избягваш. Тогава номерът с внушението няма да върши работа. Ще те проследят и ще те убият.

— Но това не го направих аз — каза Уорън, посочвайки към мъжа, който изглеждаше уплашен и не съвсем наясно къде се намира. — Той сигурно просто... просто е получил пристъп.

— Това не беше пристъп — каза Едит. — Това беше проява на сила. Никога досега не съм виждала някой да спре сърце с дума.

— Аз не съм...

— Той беше — обади се един от зрителите. — Усетих силата в гласа му.

Уорън не искаше да слуша повече. Гледаше как мъжът, който бе паднал, обикаля замаяно наоколо, воден и утешаван от онзи, който се

бе опитал да го излекува. *Това не съм го направил аз. Не може да съм го направил.*

Но знаеше, че е така.

* * *

— Силите ти са започнали да се проявяват, когато пастрокът ти се е опитал да те убие, нали?

Уорън седеше напрегнат на един стол с дебела тапицерия, лице в лице с Едит и мъжа, който тя му беше представила като Джонас. Въпросът беше зададен от Джонас. Той беше на тридесет и няколко, висок над метър и осемдесет, почти колкото Уорън, но с по-едро телосложение. Очите му бяха тъмни, но блестяха в сребристо от енергия. Макар че никой не го беше споменал, беше ясно, че той е водачът на групата, а Едит му е подчинена.

Както и другите, Джонас беше покрит с татуировки, но имаше и доста белези и пиърсинги. Някои от тях бяха на изключително болезнени места.

— Не знам — отвърна Уорън. След прежеждието във в коридора не беше сигурен в нищо.

— Накарал си пастрока си да се самоубие — каза Джонас.

— Заслужи си го — отговори отбранително Уорън. — Той уби майка ми и рани мен.

Джонас вдигна успокояващо ръка.

— Това не беше обвинение. Изглежда, пастрокът ти е бил зъл човек.

— Така е. — За първи път Уорън видя странните израстъци върху опакото на дланите на Джонас. Излизаха точно под китките му. Дори с подобреното си зрение Уорън едва ги различаваше. Те се гърчеха и виеха, подобно на малки пипалца.

Намираха се в малка стаичка встрани от основното помещение. Целият най-горен етаж на сградата беше превърнат в едно голямо помещение, като бяха оставени само четири стаички. И в двете, където Уорън беше влизал, по стените и пода имаше странни графити. А също и артефакти, каквито никога преди не беше виждал, но му изглеждаха някак познати.

Хората в робите седяха на малки групички. Ядяха и се татуираха един-друг, разголили части от телата си. Други четяха книги или свитъци, или се упражняваха в медитация.

Други пък непрестанно влизаха и излизаха, носейки провизии и вести за случващото се в града.

— Повечето хора не достигат такова равнище на силата в толкова ранна възраст — рече Джонас. — Всъщност ще рискувам да кажа, че никой в тази стая не би могъл да спре сърцето на човек само с дума. — Той се усмихна леко и Уорън помисли, че иска да приспи подозренията му.

Уорън знаеше, че може да чете мислите на мъжа срещу себе си. Джонас не би могъл да го излъже. Но можеше да скрие нещо от него. Уорън усещаше скритото да се спотайва зад мислите на мъжа.

— Ти си необикновен — каза Едит с усмивка.

— Меко казано — съгласи се Джонас. Той бръкна в робата си и извади една монета. Държейки я върху дланта си, погледна към Уорън. — Можеш ли да повдигнеш тази монета?

Усъмнен, че това е номер, Уорън се поколеба за миг, после посегна към монетата.

— Не с пръсти — поясни Джонас. — С ума си.

Уорън дръпна ръката си.

— Не. — Разбира се, че не мога. Това е абсурдно.

— Не е абсурдно — каза Джонас. — Преди да дойдеш тук тази вечер, ти също така не знаеше, че можеш да виждаш в тъмното.

Уорън се съгласи с кимване.

— Много неща, които си смятал за невъзможни, бяха възможни, дори преди демоните да нахлуят в града — рече Джонас. — По новините излъчваха репортажи за тези неща — извънтелесни преживявания, пророчества, екстрасензорни възприятия. Нали си чувал за тях?

— Да. — Уорън си спомни колко книги по темата бе купувала, чела и препрочитала майка му.

— Проблемът винаги са били множеството самозванци. Нямаше как зрителите да различат фокусничеството от истинската сила.

Навремето Уорън беше убеден, че всички, с които се среща майка му, са просто мошеници, които с удоволствие прибират парите на пастрока му. Никога не беше виждал истинска магия.

Не и преди нощта, в която пастрокът му си пръсна мозъка.

Джонас облиза устни и насочи вниманието си към монетата.

— Освен това, преди Адските порти да се разтворят, силите се проявяваха много по-слабо, отколкото сега. Представяваха само проблясъци и бледи намеци за онова, което предстои. Знаеш ли какво е телекинеза?

Уорън се размърда.

— Знам какво би трябвало да бъде.

— Каж ми.

— Предполагам, да можеш да вдигаш предмети с мисълта си.

— Вярваш ли го?

— Не. Разбира се, че не.

Джонас му се усмихна.

— Защо?

— Защото не е истина. Никой не може...

Джонас дръпна ръката си изпод монетата. Тя се понесе във въздуха.

— Някои могат.

Уорън се втренчи в реещата се монета. Усети как силата, която Джонас използваше, за да направи тази изключителна демонстрация, вибрира дълбоко в него.

— Преди нашествието — рече Джонас — не можех да направя нищо повече от това, да преместя монета по плоска повърхност на един-два сантиметра. Не можех дори да я преобърна. Сега това не е проблем.

Монетата се завъртя около невидимата си ос, набирайки скорост, докато не заприлича на сребристо топче, увиснало във въздуха.

— Трябва да извиниш Джонас — каза Едит. — Много обича своя номер.

— Това не е просто номер. — Джонас надигна вежда.

Монетата се стрелна през стаята и се заби в стената със звучен удар.

— Представи си цяла шепа монети — каза Джонас. — Или шепа камъчета. Ще се равнява на изстрел с пушка. А ако съм прав, този „номер“ може да бъде и още по-опустошителен.

— Ще се борите срещу демоните, така ли? — попита Уорън.

Джонас поклати глава.

— Ние не искаме да унищожяваме демоните, Уорън. Искаме да се научим да ги контролираме. Аз и други като мен смятаме, че можем да научим много от тях. — Той замълча за кратко. — Това е, което искаме да направим ние. Но какво искаш да направиш ти?

ДВАНАДЕСЕТ

През Ламанша

Час преди залез-слънце, без да е действително отпочинал, и все още замаян от постоянното редуване на заспиване и будене през деня, Саймън се появи на дока. Беше се качил на един камион, за да стигне дотам, заедно с няколко от другите членове на екипажа, които той не бе запомнил, но те го бяха разпознали.

Снегът продължаваше да вали, увеличавайки бялата покривка, която загръщаше земята. Последните лъчи на залеза се пречупваха в призмите на капещите ледени висулки по клоните на дърветата.

Саймън седеше в каросерията и бе вкочанен от студ. Дъхът му излизаше на пара пред него. Малко по-късно камионът зави, за да поеме по наклона, който водеше към брега на Ламанша. Мъгла се разстилаше над канала в същото непрестанно движение като талазите на ледената вода.

Корабът стоеше на котва на шестдесет-седемдесет метра от брега. Мъжете бяха заели местата си зад големите картечници, разположени на палубата. Електрически фенери мъждееха в мрака, несигурни като сапунени мехури.

Светлината накара Саймън да се почувства по-добре. През последния час, докато седеше рамо до рамо с мъжете, бе започнал да се чувства притиснат натясно, затворен.

След като се качи заедно с екипажа в спасителната лодка, Саймън се вгледа през мъглата към кораба. През цялото време знаеше, че един нервен пръст върху спусъка би могъл да издаде местоположението им и да привлече всеки, който ги търси.

Корабът беше дълъг и тесен и можеше да се задвижва както с бензинови двигатели, така и с платна. Беше боядисан в равномерно сиво и се различаваше на фона на тъмната вода само благодарение на бордовите светлини и на залеза. Саймън бе сигурен, че щом се стъмни напълно, корабът ще е почти невидим.

Поне за човешки очи. Тази мисъл го отрезви.

— На борда имаме оръжия — каза Пател на Саймън. — Петдесеткалиброви картечници и две 20-милиметрови оръдия, монтирани на носа и на кърмата. Освен това успях да взема няколко ловни пушки. Могат да повалят и слон. — Капитанът изглеждаше мрачен. — Но както личи, в най-добрия случай могат само да забавят тези извънземни.

Саймън не се и съмняваше в това. След като се озовеше в Англия, в Лондон, щеше да има достъп до повече и по-добри оръжия. Очакваше този момент с нетърпение.

* * *

Лея Крийзи вече беше на борда на „Неустрашими“, както хората на Пател бяха прекръстили своя кораб. Вторият вариант беше „Безумие“, но никой не искаше да предизвиква лошия късмет, давайки на кораба това име.

Присъствието на младата жена там толкова изненада Саймън, че той се поколеба за миг, преди да се прехвърли през борда. Тя носеше зимни дрехи и бе увила ръце около себе си.

— Баща ми не беше в бежанския лагер — рече Лея. — Търсих навсякъде. Открих госпожа Беърд, тя беше съседка на баща ми. Каза, че е помогнал да я изведат от Англия преди няколко дни. Но той самият не отпътувал, защото имало твърде много жени и деца.

Саймън кимна. Повечето от бежанците бяха жени и деца.

— Трябваше да почакаш — каза той.

Тя го удостои с убийствен поглед и той осъзна, че я харесва заради това.

— Както чакаш ти ли? — рече тя саркастично.

Един от екипажа извика на Саймън и започна да подава провизиите нагоре. Повечето бяха медицински материали — лекарства и бинтове, одеяла, палта и храна. Точно толкова, колкото им бяха нужни за няколкото часа прекосяване на Ламанша. Саймън с лекота поемаше сандъците, трупайки ги на палубата, откъдето другите да ги отнесат.

— Знаеш ли, ние сме единствените, които ще останат, когато този кораб напусне Англия — каза Лея.

Саймън не знаеше.

— Ако не възразяваш, бих предпочела да не съм сама там.

Саймън погледна към нея. Искаше да ѝ каже, че няма гаранция за безопасността ѝ, дори да остане с него. Но не го каза.

— Сигурен съм, че там ще има и други.

— Може би. Но как мислиш, колко от тях ще са склонни да се върнат в Лондон?

Това Саймън не знаеше. Нямахше желание да отговаря и продължи да нарежда сандъците. Не искаше да се замесва. Но баща му не го бе възпитал по този начин.

— Наистина ли искаш да отидеш в Лондон? — попита той. — След всичко, което си видяла?

— Сигурна съм, че не искам — отговори без колебание Лея. Все пак не успя да скрие уплашеното потрепване на гласа си. — Но нямам избор. Не и ако баща ми е още жив.

Саймън понечи да каже нещо, после се спря, осъзнавайки, че каквото и да каже, то ще е общо взето същото, което всички казваха на него. А той не им позволяваше да го разубедят. Въпреки тамплиерското му възпитание, чувствата, породени от загубата на баща му — ако наистина го бе загубил, — не се различаваха от нейните. Той не отиваше там, защото се смяташе за по-смел от останалите; отиваше, защото се страхуваше за баща си. Също като Лея.

— А ако не е жив... — Гласът ѝ заглъхна. — Е, тогава пак трябва да го знам.

— Добре — рече Саймън и се надяваше, че няма да съжалява за решението си. Тя му благодари, но нищо в изражението или гласа ѝ не показваше, че смята това за голяма услуга. Той не я обвиняваше.

* * *

Часове по-късно сива пелена от мъгла се спусна от север, обгръщайки „Неустрашими“. Саймън стоеше на палубата и се взираше в кълбящата се маса, която сякаш изчезваше точно преди да погълне

кораба. Но той знаеше, че за всеки, който се намира на повече от петнадесет метра, корабът е невидим.

Щом се доближиха до бреговата линия все още на платна, за да не ги издадат дизеловите двигатели на някое патрулиращо същество, Саймън огледа размътения мрак. Пател ги беше предупредил, че бродещи групи извънземни обикаляли на лов за оцелели, както и за корабни екипажи, осмелили се да дойдат да ги търсят.

Саймън държеше .50-калиброва снайперова пушка „Барет“ с пълнител за единадесет патрона. Искаше му се да разполага с някое от тамплиерските оръжия, с които беше обучаван. Беше свикнал повече да носи пистолет и меч, когато тръгва на битка, а не пушка.

Пател направляваше кораба, боравейки нещо с руля. В мрака изглеждаше суров и решителен, а от време на време луната надзърташе сред мъглата, за да очертае лицето му.

Няколко минути по-късно един от мъжете извика, че е забелязал земя.

Взирайки се в скалистата брегова ивица, Саймън усети как стомахът му се свива. Вълни от топъл и студен въздух се носеха над него и затова мъглата беше толкова гъста. Той стисна по-здраво пушката.

По заповед на Пател екипажът сви платната и пуснаха котва на по-малко от двадесет метра от брега. „Неустрашими“ газеше достатъчно плитко, за да не докосне дъното.

Слаба жълта светлинка затрептя в мрака.

— Там — прошепна дрезгаво един от екипажа.

— Виждам. — Пател повери руля на друг мъж и се отправи към носа на кораба. — Аз съм капитан Пател от „Неустрашими“. Прибираме оцелели.

Малка група мъже, жени и деца излязоха от тъмното и застанаха като сенки покрай брега.

— Благодаря ви, че дойдохте, капитане — извика един мъж. — Почти бяхме загубили надежда. Говори се, че демоните избивали всички, които са достатъчно смели да прекосят Ламанша.

— Не всички — каза Пател. — Колко сте?

— Деветнадесет, сър. Имаме пет деца.

— Мога да взема шестдесет. Има ли други наоколо?

— Разпръснати са по брега, капитане. Всеки ден броят на демоните се увеличава. Издирват ни непрекъснато.

— Хайде, качвайте се на борда. После ще се разберем в каква посока да поемем. — Пател се обърна към екипажа и започна да раздава заповеди. После се приближи към Саймън и Лея. — Трябва да вземете решение, господин Крос, госпожице Крийзи. Можете да попътувате с нас още малко или да слезете още тук. Засега мястото, което заемате, още не ми е необходимо.

— Аз ще си опитам късмета тук — каза Саймън. — След като демоните не са намерили тези хора досега, може би за момента е достатъчно безопасно.

— Добре. А вие, госпожице Крийзи?

— Аз ще остана.

— Помогнете ми да кача тези хора на борда, а после ще се погрижа да ви снабдят с провизии, както се уговорихме.

* * *

Саймън помогна да закарат с гребане надуваемата лодка до брега и върза въжето за едно от близките дървета. Нарамн пушката и насочил бдително сетивата си към заобикалящата го нощ, помогна да натоварят оцелелите на лодката.

Беше ужасен от тяхното състояние. Лесно се забелязваше, че не са яли и спали достатъчно. Дори децата изглеждаха измършавели и с хлътнали очи — почти не приличаха на хора.

Първата група бързо бе откарана до „Неустрашими“, където им помогнаха да се качат на борда. После изтеглиха лодката обратно с въжето и натовариха втората група. На брега останаха само трима души и поставените от Пател стражи.

Демоните нападаха без предупреждение.

Саймън усети присъствието им в мрака, преди да ги види. Обърна се към малката горичка досами бреговата линия и видя как лунната светлина разпалва шест чифта жълти очи.

А после демоните се раздвижиха, изскачайки беззвучно измежду дърветата. Фигурите им смътно напомняха човешки — двукраки, но с мощни тела, с ръце и крака като дънери. Главите им бяха прекалено

малки за размера на туловищата им, но въпреки това се движеха пъргаво. Три дебели израстъка се подаваха от теметата им, а кръг от шест очи пламтеше около една сфера в центъра на лицата им.

Издадия на мрака. Саймън мигновено ги позна от уроците си. Те принадлежаха на Първичната каста, изключително любопитни.

Саймън не си направи труда да надава предупредителен вик. Вдигна .50-калибровата пушка на рамо, прицели се инстинктивно и стреля. Тежката пушка изгърмя и откатът го блъсна сред вълна от горещ въздух. Куршумът обаче беше добре насочен и се заби в целта си.

Издадието се катурна назад, изсъсквайки яростно, докато падаше. Яркозелена кръв обля гърдите му. То размаха ръце и се изтласка отново на крака.

Като натискаше спусъка отново и отново, Саймън го уцели още два пъти. Единият куршум дори строши един от шиповете, стърчащи от главата на издадието. Но то не умря. Вместо това извади пистолет, протегна ръката си напред и стреля.

Виолетов топлинен лъч проблесна покрай главата на Саймън. Ако той не се движеше, лъчът щеше да я отнесе.

Мъже крещяха от болка — някои от екипажа на Пател умираха.

Саймън тичаше след тримата оцелели, които още бяха на брега. Упътваше ги към водата.

— Плувайте към кораба! Веднага! — Замисли се дали сам да не скочи във водата, но знаеше, че нямат никакъв шанс.

Тримата оцелели се втурнаха към водата и когато вече не можеха да тичат, започнаха да плуват.

Саймън бе изненадан да види, че Лея стои на едно коляно и държи картечния пистолет „Хеклер и Кох МП-5“, с който я беше снабдил Пател. Тя стреляше с отмерени откоси от по три изстрела. Той бе очаквал да я види вцепенена от страх.

Или мъртва.

Но макар че беше все още жива и се сражаваше, Саймън не очакваше някой от тях да оцелее през следващите пет минути. От хората на Пател на брега бяха останали само двама. Единият умря, когато стрелците на борда на „Неустрашими“ откриха огън — тялото му бе разкъсано от 20-милиметров оръдеен снаряд.

Въздухът изведнъж се изпълни с куршуми и оръдеен огън. 20-милиметровото оръдие оставяше кратери с размера на човек в каменистата земя и горящи дървета.

Саймън знаеше, че не могат да останат там, притиснати между демоните и приятелския огън. Във водата също не беше достатъчно безопасно. С угълчето на окото си той видя как двама от мъжете бяха овъглени и потънаха сред прииждащите вълни.

Той хвана Лея за ръката.

— Ставай. Бягай. — Затегли я, изненадан от нейната сила.

За щастие тя разбра колко уязвима е позицията им и последва Саймън. Дватама заобиколиха приближаващата се група демони и затичаха навътре сред дърветата. Саймън беше сигурен, че ако разполагат с достатъчно време, биха могли да се скрият в гората. Изчадията на мрака бяха мършояди, които бродеха из останките на градовете — според книгите, които Саймън беше чел, и според инструкторите му. Вярваше, че в пуцинака имат шанс.

Тичаше, но знаеше, че мрачните изчадия са по-бързи от тях. И вероятно оръжията, които носеха, не ги забавяха толкова, колкото тях. Пушката „Барет“ тежеше над десет килограма, което си беше сериозно тегло.

След секунди мястото на срещата на брега се беше превърнало в горящ ад. Пламъци се виеха през клоните, изхвърляйки мощен рояк от искри към небето. Тътенът от картечните и оръдията отекваше по целия бряг.

Саймън държеше пушката пред себе си, но му се искаше сега да разполага с меч и бронята си. С тях поне щеше да има някакъв шанс срещу враговете.

Освен ако дори и те не могат да ми помогнат. Историите, които беше чул за мъртви „рицари“, намерени в Лондон, го навеждаха на мисълта, че може би дори тамплиерското снаряжение няма да му помогне. Те са отстъпвали на противника по численост. Не са използвали тактика. Били са прекалено самоуверени. Но сам не знаеше дали вярва на това.

Клони шибяха лицето на Саймън. Той държеше пушката високо, за да се пази от тях, но това не помагаше, колкото би искал. Смъртоносните виолетови лъчи от оръжието на мрачните изчадия поваляха дървета и подпалваха огньовете.

Едно паднало дърво прегради пътя на Саймън. Той опря длан на дънера и го прескочи, като се забави само колкото да хвърли поглед назад, механично насочвайки пушката за стрелба.

Лея прескочи падналото дърво като олимпийска атлетка, без да нарушава ритъма си. Мъжът от екипажа на Пател обърка крачка и се блъсна в дървото. Преди да успее да се прехвърли през него, едно от четирите изчадия на мрака, които го следваха, сграбчи главата му в голямата си длан. После я стисна в юмрук и кръвта пръсна, щом главата на мъжа се смачка.

ТРИНАДЕСЕТ

Саймън стреля почти от упор в лицето на изчадието на мрака. Целеше се в едно от очите и се надяваше това да е слабо място даже за пушка. 50-калибровият куршум се заби в окото, превръщайки го в каша. Демонът залитна назад и се блъсна в себеподобните си, спирайки гонитбата за миг. Раненото създание пусна жертвата си и изрева яростно.

В следващия момент огънят на 20-милиметровите оръдия проряза гората, поваляйки дървета. Саймън усети вибрациите на земята нагоре по краката си и се обърна към Лея.

Младата жена стоеше, опряла гръб в едно дърво, и се взираше назад към демоните. Сменяше пълнителя на картечния пистолет. В очите ѝ имаше паника, но гласът ѝ прозвуча почти спокойно, когато извика:

— Няма да успеем! Прекалено са бързи!

— Бягай! — заповяда Саймън, като я блъсна напред.

Нямаха избор.

Лея пое напред през гората, като заобикаляше дърветата и скалите и се пързеляше по покритите с листа и сняг склонове, които се бяха превърнали в кал. През повечето време двамата едва успяваха да се задържат на краката си.

А изчадията ги следваха.

Друга група се появи изненадващо от дясната им страна. Саймън ги забеляза в мрака, после Лея вдигна ръка и извика предупредително.

— Наляво! — изкрещя Саймън, като профуча покрай нея и се насочи в тази посока. Дъхът му гореше в гърлото му. Мъглата пареше очите му.

Пурпурен лъч издълба яма на пътя му. Саймън вече не можеше да смени посоката и се опита да я прескочи, но ръбът поддаде и той падна, преди да успее да се оттласне. Претърколи се, стиснал здраво пушката, защото макар да не можеше да убива демоните, тя все пак беше оръжие.

Нещо сграбчи крака на Саймън с невероятна сила.

Овладеяйки връхлетялата го паника, Саймън се обърна по гръб и се взря нагоре към изчадието на мрака. Ритна два пъти, мъчейки да се освободи, но не успя. Кракът му срещаше гърдите на демона без никакъв ефект. Почувства пронизваща болка в глезена.

Демонът се изсмя, без да отслабва смазващата си хватка около крака на Саймън.

Саймън вдигна пушката и стреля в лицето му. Куршумът рикошира, като се върна почти право назад и се заби в земята само на сантиметри от главата на Саймън. Той размаха пушката с надеждата да я използва като тояга, за да се освободи от хватката на изчадието.

Съществуващото почти лениво замахна с ръка отвътре навън. Ударът изби пушката от пръстите на Саймън и я направи на парчета. С изтръпнали пръсти Саймън безпомощно проследи как тя отскочи от близките дървета и падна на земята на около шест метра от него.

— Умри, човеко! — изпищя демонът. Според древните текстове изчадията на мрака имаха ограничени речеви способности, но вече бяха усвоили английския език. Те служеха като шпиони и бяха достатъчно съобразителни, за да имат усет за жертвите и технологията.

Саймън стисна могъщата китка на изчадието с двете си ръце. Напъна се и опита да се освободи от безмилостната хватка. Тъй като неговата сила не можеше да се мери с тази на демона, Саймън търсеше нервни възли, на които би могъл да причини болка. Люспестата кожа обаче изглеждаше неуязвима. Черни комети заплуваха пред погледа му. Опита се да вдиша... не можа.

Тогава гротескната глава на изчадието на мрака подскочи върху широките му плещи сред пръски от зелена сукървица. На Саймън му се стори, че халюцинира. От опит знаеше, че е на ръба на припадъка.

Един брониран юмрук в стоманеносиво, с пробягващи под повърхността рубинени отблясъци, сграбчи палеца на ръката на мрачното изчадие, която бе стиснала гърлото на Саймън, и го изви. Костите на демона се прекършиха със силно пукане, което се чу дори сред оръдейния огън.

Саймън вдиша жадно и въздухът сякаш изгори дробовете му. Вдигна поглед към бронирания рицар, стоящ над него. Тамплиерската броня беше толкова бляскава в активиран режим — нанодина технологията влагаше много енергия във втвърдяването на щитовете,

— че Саймън можеше да види собственото си лице, отразено в гладкия наличник.

— Саймън? — Само за миг усиленият глас прозвуча странно в ушите на Саймън. Звучеше изненадано.

Отне му само секунда да разпознае гласа. Беше подпомогнат от факта, че бронята не можеше да скрие женствените форми на спасителката му.

— Жизел? — рече Саймън, също така изненадан.

Тамплиерката му подаде ръка. Саймън я пое и тя му помогна да се изправи на крака. Познаваше Жизел Флетчър, откакто бяха деца. Тя беше на неговата възраст и бяха отгледани в един и същи комплекс на Подземието.

— Да — отвърна Жизел. Позволи за миг наличникът ѝ да се „размие“, да стане достатъчно прозрачен, за да може той да види лицето ѝ. Тя беше червенокоса хубавица с лунички, осеяли носа и бузите ѝ. Сивите ѝ очи бяха топли, но изглеждаха по-уморени, отколкото Саймън си спомняше да са били някога. — Не съм си и представяла, че ще те срещна тук, миличък.

— Мястото не изглежда подходящо. — Сърцето на Саймън се разтуптя и той се ободри от присъствието на Жизел. Хвърляйки поглед в далечината зад нея, видя още петима тамплиери, които се сражаваха с изчадията на мрака с мечове и пистолети.

Един демон вдигна оръжието си и стреля. Жизел блокира смъртоносния пурпурен лъч с щита си. Лъчът огря рисунка на висок кръст с увит около него хипогриф^[1]. Макар че Саймън не можеше да види изображението, знаеше, че е там. Беше гледал как Жизел изработва щита си долу в ковачницата на тамплиерите.

Енергийният лъч се отрази нагоре, врязвайки се в дърветата, откъдето се посипаха клонки.

— После ще говорим — каза Жизел. — Сега ще се бием. Вземи моя гренадир. — Тя надигна големия тамплиерски меч, който носеше, докато следеше с поглед движенията на противника си. — Постарай се да не те убият.

Саймън не обърна внимание на пренебрежителната забележка на Жизел. Те винаги се съревноваваха помежду си, изтласквайки се един друг към следващото ниво.

Той вдигна гренадира от бедрото ѝ и го приготви. Беше голям и тежък, грозно оръжие с убийствена сила. Изстрелваше гранати, пълни с гръцки огън^[2], алхимична течност, създадена преди векове. Само че тази версия беше усъвършенствана чрез най-новата тамплиерска технология.

Въпреки критичната ситуация, Саймън се усмихна мрачно. Чувстваше се добре с тамплиерско оръжие в ръцете. Той зареди оръжието и пристъпи зад гърба на Жизел, както бяха обучени да правят, когато някой от тях е ранен или с пострадала броня. Докато Жизел парираше пурпурните лъчи, Саймън се прицели и стреля.

Гранатите изтътнаха от широкото дуло на гренадира и удариха целта си с оглушителен гръм. Изчадията на Мрака се пръснаха на парчета, разкъсани от експлозивните снаряди.

— Поне не си си изгубил сръчността, миличък — отбеляза сухо Жизел, сякаш се намираха отново на арените за упражнения, осигурени от родителите им.

Саймън се почувства горд от това. Макар че беше без броня и поради това толкова уязвим на бойното поле, все пак можеше да убива враговете си. Точно за това беше обучен. Той се огледа за Лея и я видя скрита зад двама едри тамплиери. Изглеждаше ужасена, но се движеше, за да избегне атаките.

— Коя е мацката? — попита Жизел.

— Една приятелка. — Това беше всичко, което трябваше да знаят за момента.

— Е, хайде тогава. Да видим дали можем да спасим онзи кораб там. — Жизел закричи напред, движейки се нечовешки бързо в бронята си. Костюмът увеличаваше всичко — и силата, и скоростта, и сетивните възприятия.

Саймън тръгна подир нея, зад гърба ѝ и малко вдясно, така че тя да може донякъде да го прикрива, а той да има сравнително чисто пространство за стрелба. Трябваше да тича бързо, за да не изостава.

* * *

Тамплиерите тичаха в нощта. Носеха мечовете си, предпочитайки ги пред пистолетите, защото в Подземието бяха

обучавани предимно за близък бой. А и мечовете бяха най-мощните оръжия от арсенала им.

Едно изчадие от елитните воители на този демонски вид изскочи от мрака и изненада Жизел. Саймън знаеше, че то трябва да е било забулено, иначе инфрачервените сензори на бронята щяха да го уловят.

Воинът се блъсна в Жизел с ужасен трясък и я отхвърли назад. Тя загуби равновесие и едва не се стовари върху Саймън, който бе принуден да отскочи от пътя ѝ. Само това му спаси живота.

Една ракета изсвистя сякаш отникъде и удари земята там, където беше стоял миг преди това. Ударната вълна събори Саймън и го засипа с камъчета и прах.

Той падна на колене, временно оглушал, и придърпа палтото над устата и носа си, за да се предпази от носещите се във въздуха късчета. Ако не беше паднал сняг и земята не беше разкаляна, въздухът щеше да се изпълни с прах.

— На дърветата! — извика Жизел, като скочи на крака и вдигна меча си. Изчадиято на мрака вече я връхлиташе, надигайки огромен чук, който приличаше на тамплиерски. Знаеше се, че тези същества използват оръжията на враговете си.

Саймън осъзна, че е чул Жизел само защото костюмът усилваше гласа ѝ. Той се плъзна по колене, като заора в земята с върховете на ботушите си, за да намали скоростта. Надигна с две ръце гренадира и се прицели във фигурата високо на дървото, проследявайки пурпурните лъчи обратно до източника им.

Когато кръстчето на мишената се озова върху изчадиято снайперист, Саймън натисна спусъка. Гренадирът потрепери в ръцете му и три гранати изтътнаха към върха на дървото, улучвайки демона, докато се опитваше да избяга.

Експлозиите събориха създаването от клоните и го разпиляха на пламтящи късчета. Преди да се усети, Саймън нададе дрезгав тържествуващ вик.

— Добре се справи! — рече Жизел. — А сега може би ще спреш да се надуваш и ще се съсредоточиш върху непосредствените ни задачи.

Вече определено чувствайки се по-уверен, Саймън се прикри зад един дебел дъб и се прицели. Гренадирът беше магическо оръжие и

това му позволяваше да създава почти неизчерпаемо количество муниции.

Той отново и отново натискаше спусъка, поразявайки целите си със скоростта, с която ги забелязваше. Повечето изчадия на мрака умираха веднага. Рядко му се налагаше да стреля втори път.

Жизел и останалите тамплиери продължаваха да се бият, използвайки невероятната си сила и мечовете си, за да сеят опустошение сред нападащите ги изчадия на мрака. Остриета проблясваха и демони се просваха на земята.

Един от тамплиерите обаче лежеше на земята и от позата на тялото му Саймън разбра, че той няма да стане отново. Мечът му лежеше пред него само на сантиметри от пръстите на протегнатата му ръка.

Саймън окачи гренадира на хълбока си и се втурна към меча на падналия тамплиер. Беше широк и масивен и много приличаше на меча, който Саймън беше изкован за себе си.

Саймън се хвърли напред и се плъзна по калната, покрита със сняг земя. Калта плисна в очите му и временно го заслепи. Той бясно заопипва за меча и го вдигна от земята точно когато една сянка се спусна над него. Саймън се завъртя на коляно, вдигайки меча пред себе си с две ръце.

Зелена енергия заискри и заблещука по ръба на острието.

Чувствайки се много по-уверен, Саймън замахна към ръката на демона. Мечът я отсече с лекота над китката и тя тупна в краката му. Но още преди да докосне земята, Саймън беше заобиколил демона отдясно, подготвяйки се за нов удар. Нападна пак, напомняйки си, че не е защитен от броня.

Посече краката на демона отзад, срязвайки сухожилията му. Създанието се завъртя в опит да нанесе смъртоносен удар, но краката му отказаха и то се строполи по лице на земята.

Саймън извъртя меча в ръцете си, насочи го надолу и заби острието през гърдите на демона чак в земята отдолу. Демонът отвори уста, за да запищи. Но преди да успее, Саймън му нанесе ритник в главата с ботуша си. Изчадиято остана да лежи, потръпвайки за кратко, после се отпусна напълно, щом смъртта го прибра.

— Пази се!

Саймън се раздвижи, зървайки някаква сянка на земята да се стрелва към него. Претърколи се встрани в студената кал и се изправи с меч в ръце. Едно изчадие бе замахнало към него, хвърляйки хващач към предишното му местоположение.

Хващачът също беше тамплиерска магическа технология. Изчадието сигурно се беше сдобило с него в битка. Представляваше дебело оръжие с дуло във формата на извит правоъгълник и изхвърляше верига от паладиева сплав, която се увиваше около противника и го издърпваше в обхвата на воина. Ако веригата се беше увила около Саймън, той щеше да бъде издърпан към демона.

Ревейки яростно, демонът отново се прицели. Саймън скочи на крака и устреми меч си напред, следвайки го с цялата си тежест. Острието прониза стомаха на демона и се показа откъм гърба. Той усети как гръбнакът стърже в ръба на меч и го използва като опорната точка, която му бе нужна, за да изкорми съществото.

Вътрешностите на изчадието на мрака се изсипаха в хлъзгава купчина. Противна смрад се разнесе из студения въздух и секна дъха на Саймън. Той залитна назад, зашеметен от вонята, и закри с ръка устата и носа си. Държеше меч в готовност пред себе си.

Докато оглеждаше разровената земя около дърветата, по които все още имаше някакви листа, той видя, че тамплиерите са спечелили сражението. Няколко изчадия лежаха неподвижно на земята. От изстиващите сред зимния студ тела все още се издигаше пара.

Дори стрелбата по брега бе утихнала.

Страхувайки се какво би могло да означава това, обзет от тревога за всички жени и деца, на които беше помогнал да се качат на лодката, Саймън се втурна между дърветата.

---

[1] Митично животно, за което се смята, че се ражда при чифтосване на грифон с кобила. Самият грифон също е митично животно, което има тяло на лъв и глава и криле на орел. Хипогрифът прилича на него, но задната половина на тялото му е конска. — Б. пр. ↑

[2] Древна химична смес, чийто състав не е напълно изяснен. Гръцкият огън е известен най-вече с това, че водата не е можела да го загаси. — Б. пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Жизел, подпомагана от бронята, бързо настигна Саймън и го изпревари.

— Идиот! — сопна му се тя. — Искаш да бъдеш герой ли? Героите винаги са първите, които убиват. — Гласът ѝ се снижи. — Напоследък твърде много хора загубихме.

Преди Саймън да успее да каже нещо, тя го остави зад себе си. Той затича още по-усърдно, но останалите оцелели тамплиери също го задминаха.

Минути по-късно стигнаха до брега. Оръдеен дим висеше във въздуха, смесвайки се с гъстата мъгла. В далечината „Неустрашими“ се носеше бързо нагоре към океанския хоризонт. На две места върху палубата танцуваха пламъци, но дори от това разстояние Саймън виждаше как екипажът се бори с тях.

„Лек път“ — помисли си Саймън и им пожела късмет. После корабчето изчезна зад една вълна. Само светлината от пламъците още известно време се виждаше, преди мъглата да я погълне.

— Цял ден ли смяташ да стоиш тук? — попита Жизел.

Саймън я погледна.

— Има работа за вършене, миличък — рече тя тихо.

Саймън се огледа и видя тамплиери да се движат сред мъртвите и умиращите. Повечето от тях бяха демони, но имаше и хора.

Един мъж на средна възраст протягаше немощно ръка. Ужас присви стомаха на Саймън, щом видя, че краката на мъжа са изпепелени от бедрата надолу, навярно от някое демонско лъчево оръжие. Обгорелите чуканчета бяха черни като въглени и кървяха.

Видът и миризмата на бойното поле изобщо не отговаряха на представите на Саймън. Дори онова, което беше направил с браконьерите в Южна Африка, бледнееше пред това тук. Това беше касапница — сурова и жестока.

Жизел се приближи до мъжа и коленичи до него. Свали едната си ръкавица и взе ръката на мъжа. Наличникът на шлема ѝ се вдигна,

позволявайки на мъжа да види лицето ѝ.

— Ти... ти ангел ли си? — попита мъжът.

— Не — каза му тихо Жизел. — Не съм ангел. Просто жена.

— Не приличаш на никоя жена, която съм виждал досега.

Саймън стоеше настрана, не желаше да се приближава. Стегна хватката около меча си.

Жизел бръкна в един малък джоб, вграден в бронята, и извади лечебен пластир.

— Какво е това? — попита мъжът.

— Упойка — отвърна Жизел. — Ще спре болката.

— Това е добре. — Очите на мъжа потрепнаха. — Не искам повече да ме боли.

— Няма. — Жизел залепи пластира върху гърлото на мъжа.

Наркотиците мигновено се просмукаха в кръвообращението. Болката и страхът изчезнаха от лицето му.

— Аз... ще се оправя ли?

Жизел му се усмихна сладко и докосна успокояващо лицето му.

— Всичко ще е наред.

— Радвам се. — Мъжът си пое дъх, после го изпусна докрай. Всеки мускул в тялото му се разслаби. Главата му клюмна настрана.

Сълзи проблеснаха върху бузите на Жизел под лунната светлина. Шлемът ѝ се затвори и скри мъката ѝ от очите на Саймън, но той усещаше тежестта ѝ в сърцето си.

* * *

Саймън гледаше надолу към седемте мъртвци, които той и тамплиерите бяха събрали и положили на земята. Трима от тях бяха мъжете, останали да чакат лодката, но имаше още двама мъже, жена и дете, които Саймън беше издърпал от плитчините. Не знаеше още колко други е отнесло морето.

— Някой познава ли ги? — попита един тамплиер.

Саймън поклати глава. Лея също.

— Капитан Пател просто прибираще оцелели от крайбрежието — добави Саймън. — Няма установени места за среща и никакви

комуникации между Англия и Франция. Те бяха просто... хора.

„Уплашени хора“.

— Щеше да е по-добре, ако знаехме кои са. Можеше да съобщим на семействата им. — Това беше Джъстин, един от тамплиерите, които Саймън смътно помнеше от училище. Той беше от друг тамплиерски комплекс, но се бяха срещали два пъти годишно за тренировъчни двубои.

— Семействата им вероятно също вече са мъртви — каза Девин. Тя беше млада брюнетка, три или четири години по-млада от Саймън и Жизел и по-крехко сложена. Лицето ѝ беше като изваяно от алабастр.

— Тук нищо не можем да направим за тях — каза Жизел. — Ще им направим снимки и ще ги пратим, когато можем. Да се надяваме, че семействата им скоро ще разберат какво им се е случило.

„За такова нещо няма скоро — помисли си Саймън с горчивина. — Те са мъртви. Никой не иска такива новини“.

Накрая решиха да ги погребат в плитки ями заедно с двамата тамплиери, загинали от оръжията на изчадията на мрака. Нямахше какво друго да сторят.

* * *

— Трябва да разбере какво е станало с баща ми, Жизел. — Саймън крачеше през гората редом с тамплиерката.

Беше се въоръжил. Би му се искало да използва нечия броня, но броните се правеха по мярка. Все пак, ако намереше основна част от костюм в своя размер — а това бе почти невъзможно, като се имаше предвид ръстът му, — тя би могла да се допълни, да се подменят някои части с резервни или взети от други костюми. Останалите тамплиери бяха прибрали онова, което им трябваше от броните на другарите си. Не биваше да оставят нищо, което може да попадне в ръцете на демоните.

Жизел се обърна към Саймън.

— Баща ти загина в битката на Все светии, Саймън. Вярвам, че е загинал доблестно.

Макар да очакваше този отговор, Саймън се почувства сякаш го съсякоха. Олюля се за миг, после възстанови равновесието си.

— Съжалявам — рече Жизел. — Мислех, че знаеш.

— Не. Откъде да знам?

— По медиите предаваха битката.

Саймън си спомни всички кадри, които бе видял в Кейптаун.

— Знам, че е имало ужасни загуби.

— Да. Повечето тамплиери са мъртви.

Саймън се помъчи да проумее това, но не успя. Помнеше, че тамплиерите бяха хиляди, мъже и жени, които живееха анонимно сред населението на Лондон и цяла Англия. В града обитаваха Подземието — тунели, които са били забравени, или пък построени без знанието на градоустройствените служби. В провинцията живееха в подземни бункери и комплекси.

— Защо? — попита той с напрегнат глас. — Изглежда ми невероятно глупаво да отидат и да се оставят да ги убият след стотици години подготовка. Просто се самоубиха като леминги^[1], така ли?

— Не! — Гласът на Жизел изплющя като камшик от емоция. — Не беше така, Саймън.

Саймън спря, сложи длан на бронята ѝ и я блъсна. Знаеше, че не е възнамерявал да прави това, но го направи. Нищо от онова, което тя казваше, нямаше смисъл. Като се започне със смъртта на баща му. Той беше ядосан и гневът почти се изплъзваше от контрола му.

— Каж ми тогава как беше! — настоя Саймън.

Двама тамплиери тръгнаха към него. Макар че беше разпознат като един от тях, не беше в броня. Всеки без броня беше потенциален враг. Саймън също беше обучен да мисли така.

Жизел вдигна ръка. Тамплиерите спряха.

— Недей да обиждаш онези тамплиери — заяви студено Жизел, взирайки се право в очите на Саймън. — Те не бяха глупави, нито самоуверени. Това, което направиха, беше най-смелото нещо, което биха могли да сторят. Те се пожертваха.

— Пожертвали са се? — Саймън не можеше да повярва. — Не. Ние не сме възпитани така, Жизел. Казваха ни, че от нас не се иска да мрем за родината си. Трябваше да караме другите да умират за техните страни.

— Това го е казал американският генерал Джордж Патън^[2].

Саймън дишаше тежко. Стараеше се да обуздае гнева, болката и неверието, които се бореха в него. Едва успяваше.

— На мен ми го каза баща ми. Повтаряше ми го непрекъснато. Докато се биех. Докато учех стратегия. Това беше най-важният урок, който ми преподаде. За него да направи нещо като онова, за което говориш, беше... беше... — Думите му изневериха.

— Те знаеха, че не могат да спечелят — рече Жизел с по-мек тон. — Трябваше да приемат това. Демоните бяха твърде много на брой. Вече бяха обезвредили британските военни. — Тя отвори шлема си.

Саймън видя болката, изписана върху лицето ѝ. Това го укроти и му въздейства по начин, който не беше очаквал. Внезапно се почувства, сякаш е глътнал стъкло, не можеше да разчита на гласа си.

— Демоните знаеха, че тамплиерите са тук — продължи Жизел. — Тамплиерите не бяха единствените подготвени. Демоните тръгнаха на лов за нас. Организирано и последователно. Откриваха ни в някои по-стари комплекси на Подземието.

— Как са разбрали къде се намирате?

Жизел поклати глава.

— Никой не знае. Засега. Те са умни и невероятно изобретателни. Както и да са го направили, те дойдоха в нашия свят и започнаха да ни издирват и убиват.

По новините не бяха излъчвали нищо за това.

— Демоните влязоха в някои от комплексите на Подземието, Саймън. Намериха семействата там. И ги избиха. Нещо по-лошо, демоните върнаха мъртвите като немъртви. — Сълзи се стичаха по лицето на Жизел. — Ние... аз... трябваше да сляза долу и да помогна за унищожаването на един комплекс, в който всички бяха избити до крак, а после върнати обратно като зомбита, за да служат на демоните. Нямахме избор. Трябваше да ги изгорим. — Тя си пое дъх. — Когато заспивам нощем, още ги виждам как пищят и се опитват да се измъкнат от пламъците. Но ние не им позволихме.

Виждайки болката на Жизел, Саймън усети, че неговата собствена се притъпява. Задиша по-спокойно и се съсредоточи върху думите ѝ.

— Накрая лорд Съмърайл и другите решиха, че трябва да надхитрят демоните — каза Жизел. — Да ги убедят по някакъв начин, че всички тамплиери са избити. Или поне достатъчно, за да спре усърдното преследване и да имаме време да се прегрупираме и да съставим нов план.

— Тамплиерите са атакували демоните при катедралата „Свети Павел“ — каза Саймън.

Жизел кимна.

— Всички, които отидоха там в онзи ден, умряха. Всеки един от тамплиерите искаше да отиде, но теглиха жребий. Налагаше се някои да останат. Баща ти и някои от другите воители казваха, че на тези, които остават, се пада най-трудната задача. Трябва да намерим начин да оцелеем и да открием слабото място на демоните.

— Лесно му е било на лорд Съмърайл да го реши.

Тя се навъси.

— Лорд Съмърайл загина там. Сега брат му Максим заема неговото място.

Саймън се замисли. Всичко това изглеждаше невъзможно.

— Щом повечето тамплиери са мъртви, как може да се надявате на успех?

— Просто трябва да го вярваме, Саймън. Вече нямаме избор.

— Но ако не бяха атакували...

— Демоните щяха да продължат да ни преследват — каза Жизел.
— Щяха да унищожат и бъдещето ни. Така поне имаме възможност да измислим какво да правим по-нататък.

На Саймън му се искаше да опровергае тази логика. Не можеше да се сдържи. Понечи да заговори.

— Не — Жизел затвори шлема си и тръгна отново. През говорителя на бронята гласът ѝ звучеше студен и металически. — Това е което трябва да направим, Саймън. Няма друг начин. — Тя избърза напред, като го остави да стои там.

Саймън я гледаше как се отдалечава. Другите тамплиери минаха покрай него. Никой от тях не продума. Чувстваше се празен и пуст отвътре.

Лея се приближи до него. В ръцете си държеше оръжия, които беше взела от убитите демони.

— Добре ли си?

— Отлично. — Саймън намести товара, който носеше, и отново закрачи.

---

[1] Малки северни гризачи, за които съществува мит, че извършват масови самоубийства, като се хвърлят в океана. — Б. пр. ↑

[2] Прочут американски генерал, известен най-вече като главнокомандващ на американската кампания в Северна Африка през Втората световна война. Участвал е също в десантите в Сицилия и Нормандия и в Арденската офанзива. — Б. пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТ

Централна градска част, Лондон, Англия

Докато гледаха събиращите се в голямата стая хора, Джонас каза на Уорън: — Сега се наричаме кабалисти, но това не е името, което са избрали за себе си нашите основатели. Тамплиерите са ни нарекли така, но само в основното значение на думата.

— В началото не сме имали име — намеси се Едит. — Основателите на нашата организация просто се познавали и предпочитали да не използват име, за да останат скрити. Имали общ интерес към демоните. Техните проучвания ги събрали заедно.

— Кабал означава тайна организация — продължи Джонас.

„Знам това“ — помисли си Уорън. Не му харесваше, че Джонас не желае да приеме факта, че някой може да знае колкото него, но предпочете да не го прекъсва.

— Абсурдно е да се именува нещо, което трябва да остане скрито, но това е положението — каза Едит.

— По необходимост — каза Джонас — ранните членове на нашата организация са били потайни. Мнозина не разбират това, което се опитваме да направим. Малкото, които знаеха за демоните, не искаха никой да си пъха носа в тяхната „нечестива“ същност — това е защита, която невежите винаги използват срещу неща, които не разбират. През годините повечето историци са ни свързвали с еврейската Кабала, но това не е вярно. Тамплиерите са били наясно, когато са ни нарекли кабалисти. Мисля, че са искали да създадат в обществото негативна нагласа към нас. Самото име внушава недоверие и подозрение.

— Тамплиерите ли са дали название на тази организация? — повтори Уорън. — Рицарите от Кръстоносните походи? — Изглежда, на всяка крачка се сблъскваше с невъзможни неща. Умът му се заинати на твърдението, че тамплиерите са познавали кабалистите.

— Тамплиерите — продума Едит до него, а по рогцата ѝ проблясваше зелен огън — не бяха просто воители, които са се заели да си върнат Светите земи. Все още съществува голяма група от тях, които са обучавани да се бият срещу демоните.

— След нощта на Все светии вече не е толкова голяма — поправи я Джонас.

— С минаването на годините и края на Кръстоносните походи не всички продължили да вярват в съществуването на демоните — каза Едит. — Накрая тамплиерите били отлъчени от крал Филип IV, защото пропагандирали каузата си и настоявали за помощ в борбата срещу демоните. Но никой не искал да повярва на твърденията им, че парчетата кост и броня, които били намерили, са с демоничен произход. Техните наследници били убедени в знанията им и се обучавали за деня, когато демоните ще се опитат да завземат нашия свят.

Уорън си спомни историите за бронирани хора, загинали при катедралата „Свети Павел“ в нощта на Все светии. Ако са били обучавани да се бият срещу демоните, той лично не смяташе, че са се справили особено добре.

Вместо това каза:

— Мислех, че всички са мъртви. Чух какво е станало при катедралата.

Джонас поклати глава.

— Не всички тамплиери бяха убити. Мнозина от тях умряха онази нощ и на следващото утро. Видях труповете им след битката. Загинаха достатъчно от тях, за да не са приемани вече като заплаха от демоните. Аз мисля, че това е грешка, но оцелелите ще ни послужат да изследваме демоните и да научим повече за тях.

— Нашата група се опитала да установи контакт с демоните по време на Кръстоносните походи — каза Едит.

— Смятало се, че ако научим достатъчно за тях, ще можем да ги поставим под свой контрол.

— Защо си мислите, че бихте могли да го направите? — попита Уорън.

— Защото сме човеци. — Гордост отекна в гласа на Джонас. — Нашата съдба е да станем господари на всичко. Завладели сме земята, от крайбрежията до великите пустини. Покорили сме морето и по-

голямата част от онова, което е под него. Не съществува хищник в дивата природа, от когото да се боим. Пратили сме човек на луната. — Джонас замълча за момент. — Демоните са просто друга част от света, която ни се открива. Въпрос на време е да покорим и тях.

— А защо да не ги унищожим?

— Защото можем да научим от тях много — каза Едит. — Те са една нова възможност, каквато не сме имали досега. Притежават знания и сили, за които само сме мечтали. Могат да ни помогнат да постигнем по-висше пробуждане.

Начинът, по който тя произнесе „пробуждане“, подсказа на Уорън, че това е основната идея в техния план.

— Но те са зли — каза Уорън.

— Котето зло ли е? — попита Джонас.

Уорън не отговори, знаейки, че каквото и да каже, ще послужи като аргумент за Джонас.

— Едно дете би сметнало котето за любвеобилно животинче — рече Джонас. — Докато това коте не разкъса някоя красива пойна птичка в задния двор. Въпреки че е домашно животно, котето никога няма да измени на истинската си природа. В сърцето си то все още е хищник, машина за убиване. Демоните също имат свои собствени подтици, които следват.

— Демоните са по-лоши от котетата — каза Уорън.

— Вярно е, но смятаме, че можем да ги овладеем. А дори това да не ни се удаде, бихме могли да ги пленим и да ги използваме, за да изучим магията, навлязла в нашия свят. — Джонас се усмихна. — Кабалистите винаги са копнеели точно за това — за силата, която владеят демоните.

— Тамплиерите ни пречат да постигнем желаното — каза Едит. — Не обичаме да си имаме работа с тях, ако можем да го избегнем.

— Въпреки че имаше някои кабалисти, които помагаша на тамплиерите в атаката им при катедралата „Свети Павел“ — добави Джонас. — Беше важно да забавим демоните, за да можем да ги наблюдаваме по-дълго време. Но хайде, ела с мен. Историите за демони съществуват още от Кръстоносните походи — каза Джонас. — Проследяването на всички книги през вековете оттогава беше трудна задача. Фактът, че има толкова много имитатори, я усложняваше още повече.

Привлечен от печатните материали, Уорън гледаше гръбчетата на книгите.

— Х. Ф. Лъвкрафт^[1].

— Той е бил на прав път — каза Джонас. — Двамата с Робърт Е. Хауърд^[2] са обсъждали природата на демоните. Има и други, като Кларк Аштън Смит^[3] и Алистър Кроули^[4]. Всички тези мъже са преследвали тъмнината с желанието да я прегърнат и да узнаят тайните ѝ.

— Но това са просто разкази — каза Уорън, докато оглеждаше книгите. Беше изчел всички тези автори, докато растеше. Много от книгите им ги имаше по полиците в стаичката му.

— Така е — каза Джонас, — но вдъхновението им се основава на истории, които се предават от времето на Кръстоносните походи. Вярата в дяволи и демони. Вярата в свръхестествени сили. Популярната литература е пълна с тях. Те никога не са изчезвали.

Оглеждайки внимателно рафтовете, Уорън откри книги, които бе виждал да чете майка му.

— Легендите за демоните никога не са изчезвали напълно от нашия свят — каза Джонас. — Нито легендите, нито самите демони. Аз лично вярвам, че те са били тук, откъснати от собствения си свят, още откакто хората са се събирали в пещери и са говорили за онова, което се крие в мрака отвъд светлината на лагерния огън.

— Оттам ли произлизат те? — попита Уорън. Джонас поклати глава.

— Те са отнякъде другаде. От друг свят. Или от друго равнище на съществуването.

— Тогава как са дошли тук?

— Мисля, че човечеството винаги е било способно да ги усеща. Тъканта между световите вероятно е била много тънка.

— Докато хората тук са се научили да се боят от тях — рече Едит.

— Те са хищници — каза Уорън. — Нормално е да се боим от тях.

— Така ли? — Джонас повдигна вежди. — Кучето невинаги е било най-добрият приятел на човека. Било е опитомено. Но съм сигурен, че началото на този процес не е било много гладко.

— Демоните са също толкова умни, колкото и хората.

— Което означава, че има какво да научим от тях. Не разбираш ли?

Уорън се замисли върху това и като че ли започна да разбира.

— Ние мислим, че демоните са донесли магията в нашия свят — каза Едит. — С отслабване на вярата на хората в демоните е намаляла и нашата способност да използваме мистичните енергии, които демоните са освободили.

— Но сега те се върнаха — рече Джонас. — И нашият потенциал отново нарасна. — Той погледна към Уорън. — Разбира се, винаги е имало малобройна група хора, при които тези способности се развиват по-спонтанно. Ти си един от тях.

— Не е защото съм вярвал в демоните — каза Уорън. — Докато не видях един преди няколко дни, изобщо не вярвах в тях.

— Но майка ти е вярвала. Може би това е достатъчно.

— Майка ми — каза Уорън, като се дистанцира от болката и объркването отпреди толкова много години — искаше да вярва в магията. Искаше да вярва в нещо, което да ѝ даде власт над собствения ѝ живот.

— Някои просто имат естествено предразположение към магията — каза Джонас. — Ние вярваме, че ти си един от тези адепти. Когато Едит ми каза как си успял да отпратиш демона преди няколко дни, разбрах, че трябва да се срещна с теб. Радвам се, че дойде.

Уорън внимателно изучи усмивката на мъжа. Джонас се радваше, беше щастлив от отворилата му се възможност.

Уорън можеше да разбере това и без помощта на своя талант да долавя истината зад думите на хората.

— Какво искаш да направя? — попита Уорън.

* * *

Седнал в общия кръг в голямата стая, Уорън наблюдаваше другите от групата. Много от тях го бяха посрещнали радушно, когато дойде да се присъедини към опита им, но някои излъчваха ревност и подозрение.

Знаеха кой е. Или поне бяха наясно, че Джонас и Едит го смятат за вероятен потомък, дори и да не знаеха името му.

— Научихме някои неща за отварянето на Адските порти и за нашествието, откакто това се случи. — Джонас седеше от лявата страна на Уорън, а до него беше Едит. — Смятаме, че демони, наречени Предвестници, са били изпратени, за да проправят път за останалите. Мислим, че са стигнали дотук и са били хванати в капан, и оставени да умрат. Когато умрели, тамплиерите — или хората, основали тамплиерския орден — намерили костите им и започнали да изследват тайните на демоните. Мислим, че Предвестниците и този път са пристигнали преди нашествието. Миналия месец имаше няколко съобщения за изчезнали хора. Деца и старци... просто се изпаряваха.

Уорън помнеше това. Имаше също така и няколко жестоки нападения, извършени неизвестно от кого. Тези случаи бяха предизвикали нарастваща истерия в града. Полицията бе излязла с няколко изявления, че прави всичко, което може.

— Един полицейски служител беше убит в Ковънт Гардън^[5] — каза Уорън. — Докладите сочеха, че това е дело на диво животно. — Само че никой не споменаваше какво е това диво животно, нали?

Беше прочел репортажа и бързо го беше забравил. Нищо в него не го засягаше лично. Поне така си беше мислил по онова време.

Джонас кимна.

— Полицията се опита да проследи нишката, но вече бе станало твърде късно. Предвестниците успешно бяха използвали кървавите жертвоприношения, за да отворят „разкъсвания“ в тъканта между нашия свят и този на демоните. През тях нахлуха още демони. Скоро след това Адските порти се разтвориха. Според един текст, с копие на който се сдобих, може би има начин да се отвори „прозорец“ към света на демоните.

— А демоните дали ще могат да надничат през него в нашия свят? — Уорън веднага се сети за цитата на Фридрих Ницше за бездната. „Когато погледнеш в бездната, бездната също поглежда в теб“. Възможността да надзърне в света на демоните безпокоеше Уорън, но това чувство отстъпваше пред трептящото в него въодушевление.

— Дори и така да е — каза Джонас, — демоните не могат да преминат през него, освен ако ние не им разрешим. — Той изчака един момент. — Готов ли си?

Уорън облиза устни. Част от него не можеше да повярва, че е там, че седи в мрака, но може да вижда през него, и се готви да почука на вратата на демоните.

— Да — отвърна той. Защото, готов или не, трябваше да разбере дали е възможно.

---

[1] Американски писател, един от класиците в хорър литературата. — Б. пр. ↑

[2] Американски писател, известен като създател на Конан Варварина, но е писал също така и разкази на ужасите. — Б. пр. ↑

[3] Популярен американски автор на страшни истории от кръга на Лъвкрафт. — Б. пр. ↑

[4] Английски окултист и писател. — Б. пр. ↑

[5] Район в Лондон. — Б. пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТ

Джонас кимна на един от групата, когото бе нарекъл търсач. Според Джонас търсачите издирваха и изучаваха артефакти, за да увеличат знанието на Кабала за демоните. Джонас беше глас, един от помощниците, служещи на първия гадател. Те имаха еднакъв ранг в Кабала, но понякога работеха заедно в големи групи.

Търсачът излезе в центъра на притихналия кабалистичен кръг и постави на пода огледален многостен с форма на ромб. Беше горе-долу с размерите на топка за софтбоул^[1].

Щом търсачът отново зае мястото си в кръга, Джонас протегна ръка към многостена.

— Това е Окото на Рааталукин. Казват, че Саладин^[2] го изтръгнал от един демон и го пазел в Калаат ал-Гинди, неговата планинска крепост дълбоко в Синайската пустиня.

Джонас раздвижи ръце. Многостенът бавно се надигна и се изправи на един от върховете си. Вътрешността му засия с лавандулова светлина, която се разля по лицата на хората.

— За известно време Окото било донесено във Венеция по молба на Джовани ди Бичи Медичи^[3] — продължи Джонас. — Неговата банка имала клиент, който искал да притежава Окото. Никой не знае кой е бил този клиент, но султан Мехмед, известен като Завоевателя^[4], плякосал Константинопол през 1453 година и си върнал Окото. Опитал се да призове силите му по време на битката си с Влад Цепеш, наричан още Набучвача^[5].

Направи още един жест и многостенът започна да се върти като монета.

— Окото изчезнало във Влашко за столетия — рече Джонас — и се появи отново на бял свят едва преди шест години, когато бе открито при археологически разкопки. Цели три години се борих да го получа за Кабала.

С периферното си зрение Уорън забеляза кръв по ръката на Джонас. Когато вдиша, усети мирис на смърт и нямаше никакви

съмнения каква цена е платил Джонас, за да се сдобие с талисмана.

— Преди Адските порти да се разтворят, на няколко пъти се опитах да използвам Окото — каза Джонас. — Опитите ми преди нашествието не постигнаха голям успех. Ставам все по-добър, но все още не съм успял да накарам Окото да се отвори.

Окото се въртеше толкова бързо, че се превърна в размазано петно. Бръмчене изпълни ушите на Уорън. Обзе го приятно чувство, като да се потопиш във вана с топла вода в студена стая.

— Сега, когато ти си тук, се надявам с помощта на твоята сила да надмина всичко, постигнато преди.

Уорън се взираше в проблясващия многостен, въртящ се на пода.

— В дневниците на Саладин се споменава Окото — каза Джонас. — Той твърди, че с него може да вижда демона, от когото го е отнел. Съсредоточи се върху Окото. Пожелай то да се отвори. Нека видим каквото можем. — Гласът му бе станал мек и хипнотичен.

Смътно долавяйки гласа на Джонас, Уорън се съсредоточи върху Окото. Но съвсем скоро разбра, че всъщност няма нужда да се съсредоточава, защото то го придърпваше. Искаше да попита дали Джонас е изпитал същото, но откри, че не може да помръдне.

Сребърна светлина бликна от най-горния връх на Окото, но спря само на метър над пода, вместо да стигне до тавана или да се разсее.

В Уорън отново се разгоря вълнение, но то бързо бе усмирено от студената вълна, която заля стаята. С периферното си зрение той видя как по стените се образува скреж и покрива знаците и символите, нарисувани там. Миг по-късно в стените се появиха процепи. От нищото излезе вятър и зафуча из стаята.

Някои от кабалистите напуснаха местата си, като се отдръпнаха назад или се изправиха.

— Стойте! — изрева Джонас. — Стойте където сте!

Уорън искаше да се раздвижи. Знаеше, че трябва да се раздвижи. Но не можеше. Седеше там като издялан от камък и се взираше в Окото.

И беше сигурен, че Окото също се вира в него.

Други от кабалистите също се отдръпнаха, постепенно разрушавайки кръга.

— Стойте! — изрева отново Джонас. — Ще стоите тук и ще ни помагате да поддържаме контакта!

Уорън нямаше представа какво би направил Джонас, ако кабалистите не изпълнят нареждането му. Но не го интересуваеше особено. Повече го интересуваеше Окоето.

— Това е той — прошепна някой.

— Той го прави.

— Никога досега не сме го правили.

— Той ще ни избие.

— Никой няма да бъде убит! — изрева Джонас. — Тренирали сме за това. Ние сме по-силни от демоните. Притежаваме Окоето. Съсредоточете се върху защитата си. Ще бъдете в безопасност.

Уорън усещаше съпротивление. Чувството беше все едно е заспал и се опитва да отвори очите си по време на сън, но не може. Той удвои усилията си, пожелавайки съпротивлението да изчезне.

Разтопена агония обля тялото му. Преди да осъзнае какво прави, Уорън бе коленичил на пода с прострени напред длани.

— Кой си ти, човеко? — запита дълбок, ужасяващ глас.

Страх сграбчи сърцето на Уорън. Изведнъж се почувства толкова уплашен — „Никога повече няма да бъдеш така уплашен!“, — както в нощта, когато бяха убити родителите му.

— Говори! — отекна дълбокият глас.

— Уорън — прошепна той.

— Искаш ли да умреш?

— Не. Искам да живея.

— Значи си се заел с невъзможна задача.

Почти без да забелязва стаята и втрещените кабалисти около себе си, Уорън се взираше в Окоето. Обливаше го горещина като в найлошата треска, която бе имал.

— Нямаш работа тук — каза гласът.

— Кой си ти? — попита Джонас.

Светлината на върха на Окоето припламна и образува елиптична сфера, която продължи да трепти. Тя също беше сребриста, но в дълбините ѝ се движеха смътни синкави фигури.

— Арогантност — рече дълбокият глас. — Едно от малкото достойни за възхищение човешки чувства. Поне има сила в себе си, макар и да е незаслужена.

— Аз съм Джонас Уейн. Глас от кабалистите. Ти ще ми се подчиняваш.

Груб смях изпълни стаята, отеквайки от стените.

Уорън потрепери, уплашен за живота си. Майка му надълго и нашироко му бе разправяла как да се научи да разговаря с дружелюбни духове, но гласът, който говореше през Окото, звучеше абсолютно зъл.

— Не се подчинявам на никой човек.

— Заповядвам ти да назовеш името си! — изкрещя Джонас. Татуировките му горяха с кехлибарена светлина.

Уорън знаеше, че според традиционната представа имената би трябвало да дават власт над демона. Но тъй като никога не бе имал истински взаимоотношения с демон — особено със създание от такава величина, — не беше съвсем сигурен дали е вярно.

Сребърната елипса се избистри като три ди холограма с подобрен сигнал. Оттам надникна едно лице, безцеремонно и сурово, покрито с червени люспи и с белези от минали битки.

— Аз съм Мерихим, Носителя на чума^[6] — изрева демонът. — Пред мен ти си нищо.

Сребърната елипса се разрасна и се видя, че демонът е възседнал някакъв огромен звяр, който не се побираше в зрителното поле. Смътно напомняше слон, покрит с люспи колкото капак на шахта и с големи, закривени рога.

Мерихим надигна дясната си ръка, стиснала здраво тризъбец от зелен метал, по който прещеше енергия. Ярки, трептящи вълни пробягаха през сребърната елипса.

Сграбчен от невидима ръка, Джонас се издигна от пода. Той изпищя високо и тънко като жена. Нямаше власт над ситуацията, нито над себе си. Безполезно заразмахва ръце към заобикалящата го сила. Опита се да раздвижи краката си, но не можа.

Миг по-късно Джонас се сгъна надве, сякаш нещо го извиваше. Гръбнакът му се прегъна назад, изпраця и се скърши.

Кабалистите, които се бяха събрали около кръга, скочиха и хукнаха към вратите. Вратите се затръшнаха, затваряйки ги вътре. Те започнаха да плачат и да молят за милост.

Едит се опита да ги прегрупира, но това беше обречена кауза. Уорън усещаше как страхът се лее от нея на вълни.

Жената се втурна към Джонас, измъквайки кама изпод робата си. Дори от другия край на стаята и с цялата присъстваща магия, Уорън

усети силата, излъчваща се от закривеното острие. Имаше нещо източно във вида му, приличаше на ятаган.

Със свободната си ръка Мерихим отново направи жест. Моментално през портала изскочиха демони, подобни на гигантски хрътки, които се приземиха в стаята. Те ръмжаха и щракаха със зъби, размахвайки покритите си с шипове опашки.

— Досега ме задържаха — каза демонът. — Благодарение на вас вече няма нужда да чакам за Адските порти. Той се улови за ръба на магическия прозорец и се промуши през него.

Щом демонът застана в стаята, рогатата му глава остърга тавана. Сигурно беше висок поне два метра и половина. Имаше големи мускули и телосложението му беше като на упорито трениращ тежкоатлет. Носеше синьо-зелена броня, изработена от гущерови люспи. На кръста му бе препасан огромен меч.

— Не! — изпищя Едит. Тя вдигна ръце пред себе си и концентрира цялата си енергия.

Вълни от трептяща сила се разбиха в гърдите на Мерихим.

Демонът се олюля леко назад, после се ухили.

— Не е зле. За човек. Но ти не владееш напълно силите, които използваш. — Лицето му изглеждаше зловещо. — Ще ти покажа какво е сила. — Той отново направи жест с тризбеца.

Джонас изкрещя, макар че Уорън не би повярвал, че мъжът е в състояние да го направи. Татуировките му горяха в златисто толкова ярко, че Уорън едва задържаше поглед върху тях. После за миг придобиха яркочервен цвят като залез над пращан хоризонт.

А после, колкото и да беше невероятно, Джонас експлодира. Парчета от него се разлетяха из цялата стая.

Кървавите късове засипаха Уорън, а после той осъзна колко са горещи и бе принуден да ги сваля с нокти от тялото си. Избърса кръвта, доколкото можеше.

Надавайки вик с голямо усилие, Едит се втурна към демона. Уорън бе сигурен, че тя знае, че отива към своята гибел, но жената не се поколеба.

Небрежно, като че ли това не беше нищо особено, Мерихим метна тризбеца си към нея. Трите върха пронизаха жената в гърдите и я отхвърлиха назад през стаята, приковавайки я към стената като препарирано насекомо.

Едит се опита немошно да изтръгне тризъбеца от гърдите си.

Мерихим заговори на език, който Уорън не разбираше. Моментално пламъци обгърнаха Едит, изпепелиха я и оставиха само петно от черни сажди върху стената.

Демонът заговори отново и по-дребните демони се нахвърлиха върху кабалистите. Ноктите и зъбите им разкъсваха плътта на събраните в стаята мъже и жени.

Горният етаж на къщата се беше превърнал в лудница. Смъртта изпълни стаята с миризма на кръв и изгоряла плът.

Уорън изведнъж се почувства освободен от онова, което го задържаше, и се втурна към един от близките прозорци. Силите на демона може да бяха залостили всички врати, но ако се налагаше, той бе готов да се хвърли през прозореца. Все пак мислеше, че там има пожарен изход.

— Къде отиваш? — изръмжа демонът.

Макар да знаеше, че демонът говори на него, Уорън пренебрегна думите му. Бягаше, за да спаси живота си. Заобиколи един от демоните-хрътки, който разкъсваше някакъв човек.

При прозореца Уорън не се спря. Хвърли се право към него, вдигнал ръка пред лицето си, за да предпази очите си. Блъсна стъклото и го разби.

---

[1] Американски спорт, подобен на бейзбола. Използваната при него топка е с диаметър 9–10 сантиметра. — Б. пр. ↑

[2] Мюсюлмански владетел и пълководец, известен с битките си срещу кръстоносците. — Б.пр. ↑

[3] Основател на могъщата флорентинска династия на Медичите и известен banker. — Б.пр. ↑

[4] Става дума за султан Мехмед II (1432–1481), наричан още Ел-Фатих (Завоевателя). Известен е с това, че през 1453 г. превзема Константинопол и слага край на Византийската империя. — Б.пр. ↑

[5] Владетел на Влашко, който обичал да набива враговете си на кол и оттам получил своето прозвище. Друг известен прякор на Влад III е Дракула (Син на дракона или Син на дявола). — Б.пр. ↑

[6] Според еврейските вярвания, демонът, властващ над духовете, които предизвикват заразните болести. — Б. пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Всичко се завъртя пред очите му. После спря. Задържан от магията на демона, Уорън се взираше надолу към застланата със сняг уличка. Знаеше, че ще умре, щом се удари в земята, но това бе за предпочитане пред възможността да попадне в ръцете на демона.

Само че вече нямаше как да избегне тази възможност. Неспособен да помръдне, той се понесе обратно към стаята. Когато пак се озова вътре, се огледа и видя, че на няколко места са се разгорели огньовете. Едва ли някой от хората беше още жив.

Демонът се втренчи в Уорън.

— Ти си необикновен — заяви Мерихим. — Защо използваш толкова сила?

Уорън мислеше, че е прекалено уплашен, за да отговори, но осъзна, че устата му се отваря, и се чу да казва:

— Не знам.

— Вие хората имахте само малко сила, когато дойдохме тук за първи път — рече Мерихим. — Вярвахте — тоест искрено вярвахте — в толкова малко неща, преди да ви се покажем.

„Когато погледнеш в очите на злото — помисли си Уорън, — не е толкова лесно да го забравиш“.

Демонът се изсмя.

— Мислиш, че аз съм зъл, така ли, човече? — попита той.

— Да — отвърна Уорън, преди да успее да се спре.

— Аз не съм зъл, аз съм могъщ. — Мерихим протегна ръка и я възпламени за миг. Пламъците сякаш галеха кожата му. — Силата определя кое е добро и кое — зло. Плячката отива при победителя. Винаги е било така. И този път няма да е по-различно. — Той замълча за миг. — Но искам да знам повече за теб.

Уорън запази мълчание, взирайки се в злите очи. Събра всичките си сили, цялата онази енергия, която понякога използваше, за да разкрива лъжите и да влияе на другите. Насочи я към демона, готвейки се да го удари с всичко, което имаше.

Но неволно си помисли, че би било по-добре, ако разбираше повече за онова, което се опитва да направи. Или ако вярваше, че може да го направи.

Демоните-хрътки се събраха в краката на господаря си. При внимателно и дълго разглеждане, Уорън установи, че те приличат повече на хора, отколкото на животни. Остър ум сияеше в лимоненожълтите им очи.

— За какво си мислиш, червейче? — попита Мерихим.

Като знаеше, че няма да има друг шанс, понесен във въздуха от магията на демона, Уорън освободи всичко, което таеше в себе си, срещу Мерихим. Демонът бе отхвърлен назад от яростната атака и залитна към сребристия портал, сътворен от Окоето.

Пред очите на Уорън Мерихим отлетя през портала, засмукан от мистичните сили, които действаша там. В следващия миг Уорън бе освободен от демонската магия и падна на пода. Веднага опита да се надигне, осъзнавайки, че Окоето затваря портала.

Сега оставаше да избегне демоните-хрътки. Някои от тях скачаха в портала подир господаря си.

— Човеко! — изръмжа Мерихим от другата страна на портала. Насочи тризъбеца си.

Пламъци се стрелнаха от върховете му, прелетяха през портала и се блъснаха в Уорън, Пометен от кипящата огнена маса, Уорън разби прозореца зад себе си и започна осеметажно падане.

Този път нямаше магия, която да го улови.

Падаше с мрачното съзнание, че ще умре. Страхуваше се да отвори уста и да изкрещи, защото се опасяваше, че ще видиша обгръщащите го пламъци.

Стовари се върху дебела пряспа сняг. Но дори това не смекчи силата на сблъсъка. Главата му се удари в паважа и всичко почерня.

* * *

Часове по-късно очите на Уорън трепнаха и се отвориха. Болка изпълни цялото му същество. Осъзна, че не диша, затова си пое дъх. Не знаеше дали е дишал преди това, но сега изпита нужда да го направи.

Светлина изпълваше света. Беше ден. Бе спал — или прекарал в безсъзнание — цялата нощ. Той отново вдиша, сигурен, че има нещо счупено в гръдния му кош. Зави му се свят и всичко отново почерня. Последната му мисъл беше, че сега вече със сигурност е мъртъв.

* * *

Обаче пак се събуди.

Болката беше по-слаба, но и той се справяше по-добре с нея. Успя да остане в съзнание въпреки страданието, причинено от счупените ребра в гръдния си кош.

Дрехите му бяха прогизнали от топящия се сняг, което показваше, че тялото му все още излъчваше топлина. Още едно, макар и невероятно доказателство, че е жив.

Също така осъзна факта, че стъпалата му са боси. Някой беше задигнал ботушите му, докато бе лежал в безсъзнание. Той изруга немощно онзи, който го е сторил. Надяваше се, че демоните са го (или я) спипали, а после се зачуди защо не са спипали самия него.

С бавно движение той надигна лявата ръка пред лицето си. Беше безчувствена. Досега Уорън мислеше, че е заради лежането на снега.

Но вместо това видя, че вероятно е получил увреждане на нервите от силните изгаряния, които я покриваха. Определено бяха от трета степен. Между пукнатините в черната овъглена плът се виждаше яркочервена кръв и розово месо.

Той мрачно осъзна, че изгорените нерви вероятно са благословия. Иначе щеше да се гърчи от болка. Всъщност и сега цялото тяло го болеше.

* * *

На Уорън му отне час да се изправи на крака. Знаеше, защото засече времето, поглеждайки през спукания от жегата кристал на часовника си. Беше 10,43 сутринта.

Пазейки силите си, Уорън се облегна на стената и пое дълбоко въздух няколко пъти. Все още не можеше да използва ръката си. Тя

висеше вкочанена и безполезна до тялото му.

Обгарения имаше също така и по другата му ръка, гърдите, корема и краката. Усещаше лицето си схванато на някои места, затова предположи, че то също е обгорено. Мирисът на опърлена коса изпълваше ноздрите му и за миг му се пригади. Той повърна, но от гърлото му излезе само рядка, кисела каша.

Като избърса устата си с изгорелия ръкав, Уорън вдигна поглед към сградата. Пламъците бяха погълнали горните етажи и дори бяха подпалили близките постройките. Изглежда, снегът беше попречил на огъня, защото никоя от тях не беше изгоряла до основи. Но приличаха на почернели коруби.

Уорън се зачуди колко ли от кабалистите са оцелели. После се усъмни дали изобщо има такива. След като на уличката, където беше паднал, нямаше други тела, предположи, че никой от тях не е успял да се измъкне.

Но защо демоните-хрътки не ме потърсиха, за да се уверят, че съм мъртъв?

Трима младежи — приблизително на негова възраст — се появиха в уличката. Съдейки по торбите, които носеха на гърбовете си, бяха тръгнали да плякосват.

— Хей — каза този най-отпред. — Добре ли си?

— Не — отвърна Уорън и си помисли: „Добре ли изглеждам?“, но не го изрече на глас, защото знаеше, че не изглежда добре.

— Какво ти се е случило? — попита друг.

— Човекът е изгорял зверски — заяви третият. — Това му се е случило.

— Трябва ми... помощ — каза Уорън. — Моля ви. — Не му беше приятно да моли други хора за помощ. Това означаваше да признае слабостта си. Според опита, с който разполагаше, хората бяха склонни да се възползват от другите, когато те покажат слабост.

Водачът им поклати глава.

— Не и аз. Не ме брой. Едва ми стигат силите да се грижа за моята приятелка и детето ѝ. Последното нещо, което ми трябва, е да прибера някакъв изрод. Съжалявам, друже.

На Уорън му се искаше отново да каже „моля ви“, но гордостта не би му позволила. Просто се взираше в тримата.

Те мълчаливо се обърнаха и си тръгнаха.

Чувствайки се унижен и наранен, Уорън сведе глава. Мислеше, че сълзите му могат да потекат, толкова зле се чувстваше. Но не беше плакал от нощта, в която майка му умря. Оттогава не беше искал и помощ от никого.

Но сълзите не дойдоха. Той не знаеше дали е заради силата на волята му, или защото лицето му е толкова пострадало, че слъзните канали не могат да функционират.

След малко, когато осъзна, че не може да очаква никаква помощ, той се отблъсна от сградата, ориентира се и тръгна към вкъщи. Нямаше какво друго да направи.

* * *

Уорън се изненада, щом стигна до тяхната сграда. Макар че се намираше на девет пресечки оттам и пътят беше труден заради насъбрания се сняг и лед, той упорито беше тътрил крак след крак, докато не се беше озовал пред сградата. Дъхът му продължаваше да излиза на сиви струйки и той го последва.

Очакваха го и четири етажа изкачване.

Той поспря до стълбището във фойето. Искаше му се просто да седне и да си почине. Но се страхуваше да го направи. Беше уверен, че ако седне, никога повече няма да може да стане и да тръгне отново. Не беше сигурен дали ще умре. Засега беше жив.

Искаше му се някой — Кели, Джордж или Дороти — да излезе и да го намери. Можеше да приеме тяхната помощ, без да загуби твърде много от гордостта си. Те бяха негови съквартиранти. Предполагаше се, че трябва да се грижат един за друг.

Той си пое дълбоко дъх и го чу как просвири през изгорелите му синусови кухни. После се заизкачва по стълбите. Всяко движение предизвикваше нов пристъп на пулсираща болка в тялото му.

Най-сетне достигна площадката и се олюля към апартамента. Извади ключа от джоба си, отключи и влезе.

От познатата бъркотия направо го заболя сърцето. Всичко изглеждаше почти нормално, сякаш можеше да отвори очи и да се пробуди от кошмара. В печката в ъгъла горяха въглища, изпълвайки

стаята с топлина, която щеше да е приятна, ако той не беше толкова обгорен.

Кели стоеше в кухненския ъгъл, облечена в къса нощница. Когато видя Уорън, изпищя и се дръпна назад.

— Всичко... е наред — рече Уорън дрезгаво. Гласът му се беше влошил. Говоренето изискваше големи усилия. От напуканата му плът се стичаше кръв и капеше по дървения под. — Това съм... просто... аз.

— Уорън? — Кели свали ръце от устата си и се взря в него. Но не се приближи и не се опита да му помогне.

— Да. — Уорън преглътна. — Имах... малко неприятности.

— Трябва ти лекар.

— Знам... Но... нямам. — Замайване обхвана главата му. Трябваше да се огледа, за да се увери, че не пада. — Просто... ще отида... да полегна. — Обърна се и се заклатушка по пода към стълбата, която водеше към неговия кът.

Изкачването му отне много време. Уорън не можеше да се насили да помоли Кели за помощ.

— Ще умреш ли? — попита Кели.

— Не... мисля — отговори Уорън, докато бе спрял за почивка по средата на стълбата.

— Какво ти се е случило?

Уорън не ѝ обърна внимание. Кели винаги си е била такава — глупава и егоистична. Изкатери се до върха на стълбата и се прехвърли. Едва успя да стигне до леглото си и рухна в него.

Стори му се, че чу как Кели му задава някакви въпроси, може би се беше покатерила след него. Той я пренебрегна. Повече не можеше да остане в съзнание, беше лесна плячка за болката, която го прорязваше отново и отново.

* * *

Жив ли си още, човеко?

Думите отекнаха сред мъглата на треската, която изпълваше сънищата на Уорън. Той знаеше, че гласът принадлежи на Мерихим. Също така знаеше, че никога няма да забрави демона.

Би трябвало да си мъртъв — продължи гласът.

Не съм. Уорън почувства някаква свирепа гордост от това. През целия му живот никой не бе имал никакви очаквания за него. Освен да се провали. Сега се беше провалил в умирането. Намери това за забавно. Но ако случващото се беше реалност, а не сън, ако демонът наистина говореше с него, знаеше, че ще е уплашен.

Аз те белязах — рече Мерихим. — Не можеш да ми избягаш. Но искам да видя на какво си способен. Затова ще те оставя да живееш. Засега.

* * *

Заплахата събуди Уорън, защото изглеждаше толкова истинска. Трябваше да се събуди и да се увери, че демонът не е в спалнята му.

Трескав и с пресъхнала уста, той се претърколи от леглото и посегна към бутилката с вода. Някой беше взел всичките запаси, които стояха край леглото му. Знаеше, че това е работа на неговите съквартиранти.

Движение по стената привлече вниманието му. Той се взря във висящото там огледало. Макар че стаята бе тъмна заради покритите прозорци, той виждаше ясно. Може би това се дължеше на онзи номер, който бе научил при кабалистите.

Зловещият образ, който отвърна на погледа му, беше неговият, но той нямаше да го познае, ако не го бе видял в рамката на огледалото. Дясната страна на лицето му представляваше подпухнало, почерняло и покрито с твърда кора месо, което оголваше скулата му. Косата му бе изгоряла почти до дъно. От отока дясното му око бе полупритворено. Щом премигна, кръв потече по страната му.

Свеждайки поглед към осакатената си ръка, той видя, че на кокалчетата ѝ се показва бяла кост. Пръстите му се бяха подули и станали дебели като наденички и черни като въглен. Шоколадовокафявата му кожа изглеждаше бледа около изгорените места. Не можеше да свие юмрука си.

Тогава паниката го сграбчи, вкопчи се с вой в сърцето му и изпълни жилите му с адреналин. Дори да оживееше, никога повече нямаше да бъде същият. Щеше да бъде чудовище. Той затрепери и се

разтресе, чувствайки се прекалено слаб, за да издържи на лудото блъскане на сърцето си.

Зад него проехтяха стъпки.

Уорън се обърна, щом Кели дръпна завесата. Тя изглеждаше стресната.

— Още ли си жив?

— Къде... ми е водата? — попита Уорън.

— Не мислехме, че ще ти трябва.

Тогава той се ядоса и направи две залитащи крачки към нея.

— Нямахте... право... да ми вземате водата.

— Не искахме да я прахосваме. Мислехме, че си мъртъв.

— Не съм. — Уорън се съсредоточи върху нея, пресягайки се към онази сила, която се бе спотайвала в него толкова дълго. Сега я усещаше по-могъща и по-уверена откогато и да било преди. — Донеси ми... моята вода.

Кели незабавно изчезна и се върна с еднолитрова бутилка вода.

За Уорън беше трудно да отвори капачката, но най-накрая успя. Докато пиеше, усещаше устните си напукани и подути. После погледна към Кели, насочвайки цялата си сила към нея.

— Ти ще... се грижиш... за мен. Разбираш... ли? Ще... ми осигуряваш... храна и... вода.

— Добре — каза тя.

Уорън отпи още от водата. Усети гадене в стомаха си. Върна се в леглото, като се надяваше, че ще задържи водата в себе си. Тялото му имаше нужда от нея. Затвори очи и се помоли да не умира. Но не беше убеден и че иска да живее в този вид. Трябваше да се изцери, но не искаше да живее сакат и покрит с белези.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Лея погледна многозначително на изток, където слънцето рисуваше златен ореол на хоризонта, и каза:

— Мисля, че имаме време за една дълга история. Доколкото разбрах от приятелите ти, няма да пътуваме през деня.

Така беше. Жизел вече бе уведомила Саймън за това. Демоните ловуваха и денем, и нощем, но когато слънцето се намираше в небето, виждаха по-добре и по-лесно забелязваха движението. Тя искаше да използва нощта за прикритие, докато пътуват.

— Някога аз бях един от тях — каза Саймън.

— Не ми приличаш на човек, който би се набутал в онези консервени костюми.

Саймън направи гримаса.

— Това е броня. Направена от паладиева сплав.

— Никога не съм чувала за такава.

— Това е скъпоценен метал. Трудно се намира. Още по-трудно се обработва в ковачница.

— Сами си правите броните?

— Баща ми... — Гласът на Саймън неочаквано секна. Той се съсредоточи върху чистенето на един хващач, докато овладее гласа си. — Баща ми ми помогна да я изкова. Така се прави. Винаги трябва да се прави така. И това не е обикновена броня. Не е кевлар^[1] или нещо такова. — Той кимна към тамплиерите. — Когато си в нея, приличаш по-скоро на танк. Оборудвана е с много висока технология.

— Компютъризирана ли е? Разбрах го, като гледах как действа. Понеже няма прорези за очите, съобразих, че или тези хора са били обучавани от слепи монаси, или има някаква проекционна система.

— Проекционна система е. Прозрачен дисплей. Много по-съвършен от всичко, което имат военните. — Саймън неволно усети гордостта в гласа си, когато изрече това. — И магия.

Лея повдигна вежди.

— Магия ли каза току-що?

— Да.

— В смисъл технологична магия?

— Не, в смисъл на енергийно поле, което не може да бъде постигнато с материалната наука. — Саймън погледна към младата жена, внезапно осъзнал, че голяма част от останалите хора са точно като Лея. Бяха въввлечени във война, а си нямаха представа за какво изобщо става дума. — Видя съществата, с които се бихме.

— Да, извънземните.

— Не са извънземни.

Лея се намръщи. Изглеждаше леко разтревожена.

— Репортерите по три дито казаха, че са извънземни — рече тя.

— Защото медиите не знаят как иначе да си ги обяснят.

Лея взе в ръце своята купичка със супа.

— Тогава какви са?

— Демони.

Тя си пое дълбоко дъх.

— В смисъл... от ада?

— Не знам откъде са. Просто от някое друго място. — Саймън поклати глава. Беше уморен, натъртен, тъжен и ядосан, както никога досега. Баща му беше мъртъв. Тази мисъл продължаваше да блъска по вътрешността на черепа му като чук по наковалня. — Книгите, които съм изучавал, не споменават нищо за тяхното местообитание. Може и да е място, наречено Ад. Може би Ад е просто името, което хората са му дали, когато демоните са започнали да се появяват.

— Чакай малко! Книги?

Саймън си пое дълбоко дъх и се опита да бъде търпелив.

— Там, откъдето идвам...

— И откъде идваш?

— Лондон. Целия си живот съм прекарал там.

— Беше в Южна Африка.

Саймън кимна.

— Отидох там, за да работя. За да се махна отук. — Направи пауза. — Докато не се случи това, докато демоните не се върнаха, аз също не вярвах в тях.

— Ами книгите?

— Това са книги за демоните. Интересуват ли те онези, срещу които се бихме? Те бяха изчадия на мрака. Много са трудни за убиване.

Но са просто ударни части на по-опасните.

— И по-опасни ли има?

— Много по-опасни — рече Саймън.

— Къде са тези книги?

Жизел, която се беше приближила незабелязано, се обади иззад Саймън.

— Ако върнеш мислите си достатъчно далеч в миналото, Саймън — рече тя остро, — сигурна съм, ще си спомниш, че не бива да говорим пред външни хора за нашата мисия.

Саймън гузно се обърна към нея. Гневът кипеше в него и напираше да избухне.

— Може да не си забелязала, но сега нещата не стоят точно както преди няколко дни. Свърши се с голямата тайна.

Баща ми е мъртъв.

— Но не и с всичките ни тайни. — Гладкият наличник на шлема отразяваше разколебаното лице на Саймън. — И предпочитаме нещата да си останат така. Ти и малката ти приятелка би следвало да се замислите дали да не млъкнете и да подремнете малко. Иначе ще ви оставим да се грижите сами за себе си.

Саймън не обичаше да му четат конско. Особено когато знаеше, че е заслужено. Но това беше и единствената причина, поради която не започна да спори. Той кимна неохотно. Знаеше, че Жизел ще направи точно това, с което ги заплашваше. Жизел си тръгна.

— Брей. Тази жена може да ти развали настроението, а? — рече Лея.

— Тя просто си върши работата.

— Палачът на Луи XVI също си е вършел работата. Но въпреки това селяните са му потърсили сметка, след като са се разбунтували.

— Не я обвинявай.

Лея въздъхна.

— Добре. Ще се постарая. Но защо е толкова сурова с теб?

— Защото — каза Саймън — аз ги предадох.

— Как?

— Преди почти две години ги изоставих. Престанах да вярвам във всичко, което ми бяха разказвали, мразех живота, който трябваше да водя, и реших да правя нещата така, както аз искам.

— Затова ли се озова в Южна Африка?

— Да. И затова не бях тук, когато имаха нужда от мен.

Лицето на Лея омекна.

— Видях онези бронирани воители по три дито. Един войник в повече — или рицар, или каквото е там — нямаше да промени нещата при катедралата „Свети Павел“ онази ноц. Щеше да умреш.

„Можбе би така щеше да е по-лесно“ — помисли си Саймън, но не каза нищо.

* * *

Сутринта донесе отново сняг и мъгла. Саймън лежеше под един маскиран заслон дълбоко в гората. Жизел и останалите тамплиери бяха опънали около мястото „Песнопойки“ — охранителни устройства, които засичаха всяко движение и изпращаха звуков сигнал директно в бронята. „Песнопойките“ се използваша трудно в градски условия.

Саймън лежеше тихо, увит във високотехнологично одеяло, което бе прибрал от вещите, намерени сред оцелелите. Нямаше много неща. Одеялото използваше патентована нанодина технология, за да събира разсеяната светлина и да я превръща в топлина.

Един циферблат върху одеялото му позволяваше да избира температурата. Трябваше да го държи достатъчно студено, за да не разтопи снега върху заслона, и достатъчно топло, за да спи уютно. Новият снеговалеж правеше това още по-трудно. Саймън лежеше тихо, почти достатъчно затоплен, за да заспи отново.

Новата снежна покривка правеше деня още по-ярък, но и по-чист. Дърветата изглеждаха голи и уязвими без листата си и пръснатата тук-там иглолистна растителност изпъкваше още повече.

Тамплиерите се редуваха да стоят на пост. Никой от тях не поиска от Саймън да се включи и той знаеше, че го пренебрегват умишлено, с цел да го обидят. Но съществуваше и възможността просто да не му се доверяват. Саймън не ги обвиняваше за това. Не знаеше дали самият той им вярва.

Въпреки борещите се в него чувства и отчаяната нужда да стане и да върши нещо, той успя да проспие по-голямата част от деня. Държеше близо до себе си широкия меч и един гренадир. Когато

огладнееше, хапваше от подсилващите блокчета, които му беше дала Жизел, и пийваше вода от манерката.

Денят минаваше бавно, но най-накрая отстъпи място на нощта.

* * *

Саймън прекара в гората четири дни. Пътуваше с тамплиерите, а и се биеше редом с тях — по пътя срещнаха още две групи изчадия, които нападаха оцелели. Тамплиерите се занимаваха главно с това да избиват демоните, където ги срещнат, и да помагат на оцелелите в придвижването им към брега.

— Служим тук на смени — каза Жизел на Саймън една нощ. Беше принудена да зашие една рана на гърба му, защото той не можеше да я достигне, а на Лея не ѝ достигаше смелост да го направи. — Обикновено десет дни навън, после двадесет в Лондон. Мисля, че го правят, с цел да си починем малко от онова, което става в града.

— И какво става там? — Саймън се абстрахира от болката. Беше се научил да го прави по време на обучението си.

Жизел завърши още един шев. Поколеба се, преди да проговори.

— Губим града. Демоните издирват всички, които още не са напуснали Лондон. И ги избиват, когато ги намерят. Като вредители.

— Точно както предсказваха пророчествата. — Когато Саймън беше малък, тамплиерските пророчества го плашеха. После, с израстването си, се отегчи от постоянните приказки за торбалани, които никога не е виждал, и престана да вярва в тях.

— Да. Но има нещо, за което не се говореше в пророчествата.

Саймън изчака, хвърляйки поглед през рамо, докато Жизел пъкна нова найлонова нишка в ухото на закривената хирургическа игла.

— Те променят земята — каза Жизел. — Като се започне от Адските порти...

— Адските порти ли? — Саймън не беше чувал това название преди.

— Така лорд Съмърайл нарича точките на връзка, които бълват демоните в нашия свят.

— Името е подходящо.

— Да. Та значи, като се започне от Адските порти, демоните освободиха някаква сила — все още не знаем дали е основана на технология, или на магия, или на някаква комбинация от двете, — която изменя земята. Сградите и пътищата хлътват и посивяват, изгорените земи се покриват с локви от смъртоносни химикали и ваят киселинни дъждове. Като цяло общото мнение е, че превръщат нашия свят в подобие на своя.

— Тераформиране?

* * *

— Терминът не е по-лош от всеки друг.

— Това би могло да ни каже нещо за тях. — Саймън обмисли проблема. — Лорд Съмърайл има ли някакви разузнавачи в този район?

— Да, но те поемат голям риск да бъдат разкрити.

— Демоните сигурно вече знаят, че не са убили всички тамплиери.

— Така е. Но тамплиерите, които отиват там, често са залавяни и убивани. Освен това ние не сме способни да проумеем онова, което откриваме. Каквото имаме да научим, ще го научим бавно. И на висока цена. Не се съмнявам в това.

Саймън също не се съмняваше.

— Реши ли? — попита Жизел, докато прибираше медицинските материали.

— Какво да съм решил?

— Какво ще правиш. Дали ще останеш, или ще си тръгнеш.

Саймън се замисли дали да не премълчи, но знаеше, че това се дължи само на бунтовната страна на характера му, която дори баща му не беше в състояние да контролира.

— Ще остана.

Шлемът на Жизел се отвори. Тя го дари с уморена усмивка.

— Домът на баща ти ще трябва да даде съгласието си, Саймън. А, честно казано, може и да не го сторят.

От това го заболя. Саймън се опита да не го покаже.

— Би било глупаво да не ми позволят да остана.

— Ти вече си ги изоставил веднъж. — Гласът на Жизел беше мек и не таеше в себе си обвинение.

— Не съм ги изоставил.

— В техните очи изглежда точно така.

Саймън знаеше, че е истина и че няма смисъл да спори с Жизел. Щеше да му се наложи да защити позицията си пред своя дом, когато се върне в Лондон.

— Защо искаш да останеш? — попита Жизел.

За да отмъстя за баща си — помисли с горчивина Саймън. А после, почти толкова бързо се появи и следващата мисъл: *Защото не знам какво друго да правя*. Но това, което каза, беше:

— Аз съм обучен за тамплиер, Жизел. Може до преди около седмица изобщо да не съм вярвал в демони, но винаги съм вярвал в онова, което олицетворяват тамплиерите.

Жизел му се усмихна тъжно.

— Това беше много добре. Почти ти повярвах. Но продължавай да се упражняваш. Магистър Буут е Върховен трон на дома Рорк и няма да е толкова лесно да го убедиш. Преди да си тръгнеш, не го беше много грижа за теб.

Терънс Буут бе четири години по-голям от Саймън. Като момчета не се харесваха. Между тях винаги имаше съперничество. Когато Саймън беше на четиринадесет, се сбиха. Саймън напердаши Буут, макар че Буут беше по-развит. Хората говореха за това в продължение на десет години.

— Ще го убедя.

— Надявам се. Но сега той те харесва още по-малко, отколкото когато му разби носа. — Жизел се наведе и целуна Саймън по бузата. — Поспи малко. Утре вечерта тръгваме към Лондон.

Саймън навлече ризата и палтото си. Студът беше толкова жесток, че беше започнал да се вцепенява, което не беше лошо, като се има предвид раната. Щом се уви и тялото му започна да се стопля, болката се върна.

— Изглежда, вие двамата сте се помирили. — Лея стоеше недалеч зад Саймън. Беше подпряла хълбок на едно дърво. Мръсотия покриваше лицето ѝ, а косата ѝ беше сплъстена. На едната ѝ буза имаше драскотини. Тя беше помагала в някои от битките, като предпочиташе да стои отзад и да стреля от скрита позиция. Боравеше

великолепно с пушка и Жизел неохотно се бе възползвала от този й талант.

— Не бих казал чак, че сме се помирили — рече Саймън. Събра екипировката си и се оттегли под заслона, който беше затрупан с десет сантиметра сняг. — Върви да почиваш.

— Защо?

— Утре вечерта тръгваме към Лондон. — Саймън пропълзя под термоодеялото и неволно се замисли как ли изглежда градът. Цяла нощ кошмари витаеха в съня му и той непрекъснато виждаше черната гнилоч, обхванала Лондон. Когато стана на следващия ден, се чувстваше по-изморен, отколкото когато си беше легнал.

---

[1] Вид органичен полимер, който е лек и изключително як. Използва се за изработка на бронезилетки, каски и други предпазни средства. — Б. пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Брикстънският пазар^[1], Лондон, Англия

Тамплиерите пътуваха до Лондон с два специално модифицирани ландровъра, които приличаха на танкове с цялата допълнителна броня и оръжия, натрупани върху тях. Връщането до града отне два дни. Имаха късмета да не се натъкнат на демонски патрули, които биха могли да се намират в района.

Приближиха града от юг и навлязоха първо в Брикстънския пазар. Той беше напълно безлюден. Няколко лагерни огъня горяха в далечината. Разбити коли — някои преобърнати, други смазани и разкъсани от снаряди и лъчеви оръжия — изпълваха улиците, превръщайки пътя между зданията в лабиринт от препятствия. Останките на двуетажен автобус бяха врязани във фасадата на една цветарница.

Гледката на това повсеместно унищожение, на лежащите в руини сгради, които бяха толкова оживени в спомените му от последния път, когато ги беше видял, потресе Саймън. Едно беше да слуша за развихрилата се касапница, но съвсем друго да я види.

— Става все по-зле — каза Жизел. Тя седеше на волана на ландровъра, облечена в бронята си. При шофирането използваше визуалната система на костюма, вместо фаровете на колата. — На много места в града ще видиш костите на загиналите, оглозгани и разхвърляни от мършоядите. Повечето от сградите в Лондон и предградията му са пострадали, ако не и напълно унищожени.

Чувство на вина се загнезди в Саймън. Цял живот го бяха учили да помага за предотвратяването на това. Макар да знаеше, че присъствието му в града нямаше да попречи на разрухата, на която сега беше свидетел, не можеше да си прости, че не е бил там. Чувстваше се толкова засрамен, колкото не беше подозирал, че е възможно.

Продължиха нататък.

* * *

Щетите бяха още по-големи в Камбъруел и Нюингтън. Из Кенсингтън Парк се търкаляха изгорели, почернели дървета, които се открояваха на фона на белия сняг. В Нюингтън Жизел отби и вкара ландровъра в подземен гараж, който се охраняваше от група тамплиери.

— Оттук нататък трябва да вървим пеш — каза тя. — В центъра на Лондон колите привличат демоните. А и бензинът също е проблем. След като изчерпаме малкото запаси, до които имаме достъп, вероятно ще останем без гориво. Някои от ковачите в Подземието разработват енергийни клетки, които да заместят употребата на бензин. Но въпреки това приспособяването отнема време.

Саймън нагласи раницата на раменете си, така че да не жули толкова силно раната му, и последва Жизел. Тамплиерите вървяха в колона по един между срутени здания и разбити коли.

От време на време Саймън забелязваше предпазливо наблюдаващи ги от руините хора.

— Оцелелите — каза тихо Жизел. — Обикновено, ако си с многобройна група, не те нападат. Но като изкарат няколко дена с малко храна или изобщо без храна, атакуват и взимат каквото им е нужно. Вече никой от тях не мисли за нацията си. Мислят за територия и оцеляване.

Саймън забеляза в няколко от групите малки деца.

— Никой ли не се грижи за тях? — попита той.

— Как? — Гласът на Жизел звучеше уморено.

— В града има храна.

— Ако тръгнат да я търсят, това ще ги превърне в мишени за демоните. Стръв в капан. По-добре ще е да се махнат. Тамплиерският съвет се надява цивилните да заминат. Това ще улесни донякъде нашите собствени действия.

— Французите не са особено щастливи, че всички тези бежанци се трупат по бреговете им. — Саймън беше чул много хора да недоволстват от положението, след като кацна в Париж и се отправи към Ламанша.

— Сещаш ли се за нещо друго, което можем да направим? — Тонът на Жизел беше предизвикателен.

Саймън извърна глава и погледна към тъмните облаци, надвиснали над Лондон.

— Не.

— Значи, докато някой не измисли нещо друго, планът е такъв.

* * *

Саймън последва Жизел по улиците на Нюингтън. Над града се беше спуснал пълен мрак. Всички електрически лампи бяха изгаснали, а ако все още бяха останали газени лампи, никой не ги палеше. Саймън никога не беше виждал Лондон толкова тъмен, макар че си го беше представял като дете, когато четеше за германските въздушни нападения над града през Втората световна война.

Те се промъкнаха по улица „Слон и крепост“ откъм сградата на метростанцията. Тя представляваше двуетажен каменен куб със сводести прозорци. По-рано беше боядисана в тъмночервено, но сега боята бе напукана и се лющеше от огъня на оръжията или от киселина. Прозорците бяха избити и тела осейваха тротоара отпред.

Улицата беше кръстена на една кръчма, построена някъде през 18-и век и възстановявана на два пъти през 19-и. Името идваше от индийските слонове и хаудата^[2], която била поставяна на гърба им, оприличена на крепост от ранните британски пътешественици. Но символът бил приет от Ножарското дружество^[3], което го сложило на своя герб. По-късно той бил използван от Кралската африканска компания за търговията с роби, в която участвали Стюартите^[4].

— Преди няколко години премахнаха подлезите — каза Жизел, докато оглеждаше улицата. — За нас щеше да е по-добре, ако ги бяха оставили.

Саймън безмълвно се съгласи. Баща му го бе довел в този район, когато беше момче — беше го развел из цял Лондон, както трябваше да правят тамплиерите със синовете и дъщерите си, които щяха да станат рицари като тях. Саймън си спомни как минаваше по подземните проходи, за да пресече натоварената улица. Сега улиците бяха направени по европейски стандарти, с ъгли и пешеходни пътеки.

Когато се взе решение да бъде преустроен районът на „Слон и крепост“, градските архитекти сметнаха, че подлезите са твърде опасни. Саймън с радост би предпочел да рискува среща с бандити, отколкото с демони.

Саймън носеше гренадира. Беше прибрал меча в ножницата на гърба си. Седеше и се вслушваше, знаейки, че и Жизел прави същото.

От време на време вятърът донасяше писъци и резове, и вонята на разложение.

— Тогава един по един — прошепна Жизел. Тръгна първа, като използва скоростта на бронята си, за да прекоси бързо улицата.

Последваха я другите тамплиери, в реда, който тя беше определила. После и Саймън прибяга, с пушката в ръце.

Зае позиция в сградата на метростанцията. Лунната светлина разсейваше мрака точно толкова, колкото да разкрие развалините, оставени от грабителите и водените битки. Машините за напитки, закуски и цигари лежаха преобърнати на пода. И тук имаше трупове. Миризмата на разлагаща се плът, която изпълваше вътрешността на сградата, беше толкова силна, че Саймън трябваше да отвори уста, за да диша.

Останалите прекосиха улицата без инциденти, но една сянка, плъзгаща се високо във въздуха, привлече вниманието на Саймън. Той стоеше зад един от счупените прозорци, който осигуряваше открито пространство за стрелба. Движението инстинктивно привлече погледа му и гренадирът го проследи. Видя как един Кървав ангел каца върху фасадата на една сграда от другата страна на улицата. Демонът увисна на стената като скакалец или прилеп. Изглеждаше противен и хищен. Лунна светлина проблясваше по кожените му криле.

Саймън държеше Кървавия ангел под прицел, но не сложи пръста си на спусъка. Беше обучен да не го прави, докато не е готов да стреля.

Миг по-късно демонът се отблъсна от сградата, разпери прилеповите си криле и полетя. Изчезна почти мигновено, без да издаде звук.

Щом се обърна, Саймън забеляза, че дори тамплиерите изглеждат облекчени. Върху наличниците им не се виждаше никакво изражение, но езикът на тялото го издаваше.

— Те не идват сами — прошепна Жизел. — В това можеш да бъдеш сигурен.

Заобиколиха машините за закуски, които отдавна бяха опразнени, и телата. Саймън направи гримаса, щом видя ограбените трупове. Съмняваше се, че човешките пари ще са от някаква полза за демоните, но предполагаше, че може да имат причина да прибират лични вещи.

Станцията „Слон и крепост“ нямаше ескалатор. Слязоха по стълбите до подземната железница.

По-голямата част от мрежата на лондонското метро се намираше над земята. Останалата част от линиите беше под нея. Имаше две различни нива на подземната железница. Нивото под повърхността имаше тунели, построени по метода „Дълбай и покривай“ — в земята се изкопаваше яма, дълбока четири метра и половина, а после се покриваше с бетонни плочи.

Станцията „Слон и крепост“ беше свързана с линията Бейкърлу, една от първите дълбокоземни линии. Беше изкопана с помощта на „тунелен щит“^[5] и в по-голямата си част минаваше на осемнадесет метра под земята. Освен тук-там, където се показваше на повърхността. Дялан камък и железни обръчи опасваха тясната линия на метрото. Дълбокоземните линии бяха по-малки от тези непосредствено под повърхността и използваха по-малки влакове.

Тамплиерите се придвижваха лесно в мрака с помощта на инфрачервеното си зрение, но Саймън не виждаше почти нищо. Не му беше приятно да разчита на тях да го водят, но знаеше, че ако използва фенерчето, което носеше в джоба си, ще издаде местоположението им. Въображението му непрекъснато виждаше демони, които посягат към него от мрака наоколо.

— Сложи ръка на рамото ми — каза Жизел.

Саймън протегна ръка напред и намери рамото ѝ. Все още се препъваше в отломки и се блъскаше във вагони, които като че ли не бяха съвсем в релсите си.

— Ами електричеството в релсите? — попита Саймън.

— Всички електрически мрежи в града са извън строя. Електростанциите бяха сред първите цели, унищожени от демоните.

Саймън не попита къде отиват. Вече знаеше и не го очакваше с нетърпение.

* * *

Само няколко минути по-късно Жизел спря. Саймън усети, че се раздвижва, и разбра, че посяга над главата си. Пурпурна светлина засия за кратко в бронираната ѝ длан.

После една част от стената се плъзна настрани. Саймън всъщност не може да види в мрака как става това, но от опит знаеше какво представлява ужасният стържещ звук. Усети как Жизел тръгна напред и я последва.

Миг по-късно тя се спря. Масивната стена зад тях се плъзна и се затвори с глухо бумтене.

— Кажете си името — подкани един механичен глас.

В клаустрофобичната тишина на стаята, където стояха, Саймън чу как шлемът на Жизел се отвори. Махна ръка от рамото ѝ. Намираха се в един от скритите пропускателни постове, водещи към лондонското Подземие — тайното Подземие, за което не знаеше никой, освен тамплиерите.

Когато градските архитекти започнали да строят метрото, за да улеснят придвижването на увеличени брой жители на града поради вълната хора, прииждащи от фермите и провинциалните области, в тяхната организация имало тамплиери. Тамплиерите се били заклели винаги да защитават земята и града, защото според пророчествата им един ден Лондон щял да бъде в опасност.

Криейки своята численост, тамплиерите работели по различни проекти из целия град, установявайки опорни пунктове, които биха могли да използват при евентуална война срещу демоните. Дори и сега работата продължаваше — те създаваха все повече кухни под Лондон.

— Аз съм Жизел Флетчър, сержант от дома Конъли. — Гласът ѝ беше ясен и горд.

„Сержант ли?“ — помисли си Саймън, спомняйки си, че Жизел е на същата възраст като него. После осъзна, че след смъртта на всички онези тамплиери при катедралата „Свети Павел“ повишенията на бойното поле идваха бързо. Освен това съществуваха и възможността Жизел да е станала сержант, докато е отсъствал. Тя винаги е била амбициозна, стремеше се към почестите.

— Добре дошла у дома, сержант Флетчър. Искате ли нещо?

— Водя двама ранени. Нуждаят се от лечение.

— Разбира се. Освен това водите две неупълномощени лица със себе си.

Това нарани малко Саймън. Когато напусна преди две години, знаеше, че тамплиерското Подземие ще е затворено за него. По онова време не му пукаше. Не беше мислил, че някога изобщо ще му пука.

Но това го засегна. Малко. Той затвори тази част от себе си и отказа да бъде уязвим. Тамплиерите бяха обучени да търсят слабите места на противниците си. Знаеше, че в момента ще гледат на него като на враг.

— Единият е Саймън Крос — каза Жизел.

— Знаехме това. Той не е...

— Той е тук като мой гост — каза Жизел с рязкост в гласа, която веднага привлече вниманието на Саймън. — Както и жената с него. Използвам това свое право.

— Можете да говорите със съответните власти по този въпрос, сержант Флетчър. Моля, елате. — Стената пред тях внезапно се разтвори. Ярки светлини обляха пропускателния пост, пронизвайки очите на Саймън като кинжали. Той ги закри с едната си ръка, но остави другата свободна, в случай че го нападнат. Нямаше причина да смята, че е в безопасност.

Жизел тръгна напред и Саймън автоматично я последва. Светлините все още бяха толкова ярки, че го заслепяваха. Нямаше къде да се скрие.

---

[1] Открит пазар в Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Платформа, често с покрив и пищно украсена, която се използва вместо седло на слона и може да побира няколко човека. — Б. пр. ↑

[3] Наричано още Достопочтеното дружество на ножарите — средновековна лондонска гилдия на производителите на хладни оръжия. — Б. пр. ↑

[4] Английска кралска династия, управлявала през 17–18 век. След Реставрацията от 1660 г. заедно с лондонските търговци създават Кралската африканска компания, която се занимава с търговия с роби. — Б. пр. ↑

[5] Вид предпазна конструкция, използвана при прокопаването на тунели, чиято цел е да попречи на възможно срутване. — Б. пр. ↑

ДВАДЕСЕТ

— Какво си направил с Кели?

Ядосаният глас събуди Уорън. Той отлепи клепащи и замига срещу светлината, надигайки ръка, за да я закрие. Някой беше дръпнал завесата на прозореца му.

— Чуваш ли ме, Уорън?

Като се движеше много внимателно, Уорън се изтъркаля на една страна. Все още беше облечен — почти облечен — в обгорелите останки от дрехите си. Беше се отказал да ги сваля, тъй като се боеше, че заедно с тях ще смъкне и голямо количество кожа и плът.

В отвора стоеше Джордж с бухалка за крикет в ръце. Беше висок и атлетичен, светлокос и синеок. Играеше в аматьорския отбор по ръग्би и беше привикнал на физическо насилие.

Уорън погледна бухалката. Не искаше да го удрят. Джордж беше силен, а бухалката — твърда. Дори да не строшеше костите му, щеше да разкъса плътта му. Той все още не знаеше дали оздравява, или се бави на ръба на смъртта. Също така не знаеше дали болката си отива, или той привиква към нея.

— Не ме... удряй — каза Уорън, като се надигна и седна. Съсредоточи се върху Джордж, внушавайки му да го слуша.

В очите на Джордж блестеше лудешки поглед. Преди нашествието той беше наистина златно момче, а не просто златокосо. Докато Уорън, Дороти и Кели едвам бяха свързвали двата края, той бе израснал в среда, привикнала на охолство. Беше обърнал гръб на баща си, който искал да го подготви за семейния бизнес. Беше упорствал да прави кариера в изкуството.

По тази причина Джордж обикновено бе този, който не можеше да се оправя с парите си. Никога не му се беше налагало да се грижи за своите финанси и не беше изпитвал същото напрежение като останалите, защото в дълбините на ума си винаги бе знаел, че може да се върне при баща си и неговите пари. Нямаше да му се наложи да живее на улицата.

— Защо да не те удрям? — попита Джордж.

— Защото... не... искам. — Въпреки трептящия в него страх, Уорън срещна погледа на Джордж.

— Не ми пука какво искаш. — Ноздрите на Джордж се издуваха. Той стисна по-здраво бухалката.

„Уплашен е — осъзна Уорън. — От мен“. Чувството, което се разля в него, беше странно. Джордж винаги се беше държал неуважително и надменно към Уорън. А сега се страхуваше.

— Не можеш да ми попречиш да те ударя още сега — заяви Джордж. Направи крачка напред.

Уорън едва не се дръпна. Само мисълта, че внезапното движение може да разцепи някое от изгарянията, го възпря.

— Недей — каза той.

— Защо не? — изрева Джордж.

Уорън зърна някакво движение зад завесата и разбра, че там има някой. Помисли си, че сигурно е Дороти, плахата Дороти, която работеше в хлебарницата и като детегледачка за приемни родители. Тя не харесваше сблъсъците, но понякога Кели и Джордж я караха да моли Уорън за още пари за наема и битовите сметки.

— Защото — каза Уорън меко и незаплашително — не искам да го правиш. — Опита се да вложи повече енергия в силата, която изпращаше към Джордж.

Джордж се поколеба. Изглеждаше паникьосан и объркан.

— Какво си направил с Кели?

— Нищо.

Джордж изпсува.

— Лъжеш, драги.

— Не лъжа.

— Кели никога не я е било грижа за теб, Уорън. Мразеше те. Мислеше, че си плашещ и отблъскващ. И мразеше как я гледаш с тези телешки очи.

Уорън го заболя от тези думи. Винаги бе знаел, че няма шанс с Кели, и през повечето време изобщо не би му се искало да е с нея. Те нямаха нищо общо. Но от време на време си мислеше, че е весела и привлекателна. А и тя от време на време се отнасяше с него, сякаш е истински човек, а не просто съквартирант, който може да им даде пари, когато им потрябват.

— Преди да се изгориш — каза Джордж, — тя не би ти казала дори колко е часът. А сега се грижи за теб денонощно. Трудно ни е да я изкараме от апартамента, за да търси храна. А ние имаме нужда от храна, Уорън. И от вода също.

Уорън не знаеше това. Не прекарваше много време в съзнание през последните... откакто беше на легло. Чаршафите бяха покрити с кръв и отскубнати късчета изгоряла плът. Изведнъж той осъзна и вонята.

— Помолих я... да ме наглежда.

— Тя се държи като обсебена от някой дух. Не иска да напусне апартамента. — Очите на Джордж станаха сурови. — Направил си й нещо.

— Не. — Гласът на Уорън прозвуча по-твърдо и по-силно. Част от болката се стопи и той се съсредоточи върху Джордж. — Тя просто... иска да ми помогне.

Джордж поклати глава.

— Не и на теб, драги.

— Ти също искаш да ми помогнеш.

За миг Джордж се поколеба. После направи крачка назад и изруга.

— Престани!

— Какво? — Уорън се опита да прозвучи невинно.

— Просто млъквай!

Уорън остана да седи неподвижен и безмълвен.

— Трябваше да умреш — изръмжа Джордж. — Беше изгорен толкова силно, че трябваше да умреш. Всеки друг би умрял.

— Аз не умрях. Не е толкова зле, колкото изглежда.

Джордж се изсмя горчиво.

— Напротив. Изглеждаш отвратително. Истинско плашило.

— Какво искаш?

— Ако беше умрял, нямаше да възразявам, че прахосваш водата ни. Ако беше умрял бързо. Но не ми изглежда, че се каниш да мреш в скоро време. Освен това си направил нещо с Кели.

— Не съм направил нищо лошо.

Джордж нападна без предупреждение, замахвайки с бухалката през рамо право към главата на Уорън.

Инстинктите за самосъхранение се бореха в Уорън. Знаеше, че ако не се дръпне, Джордж ще му отнесе главата с бухалката. Но се боеше, че ако го направи, може да се разпадне на парчета право тук върху леглото.

Преди да се усети, протегна лявата си ръка, докато с дясната покри лицето си, за да го предпази. Хвана бухалката и я задържа.

Уорън с изненада погледна към бухалката. Лявата му длан, все още с подпухнали пръсти и обгорена до черно, се бе свила около нея. Макар че ударът в плътта отекна в стаята, той не почувства болка. Даже кръв не му потече.

Джордж се опита да издърпа бухалката. Въпреки упоритите си напъни, не успя. Тъй като не търпеше да го възпират, той вдигна големия си крак и се опита да го стовари в гърдите на Уорън.

Уорън се отмести, плъзгайки се встрани много по-бързо, отколкото смяташе, че е способен. Улови крачолата на нападателя и го дръпна нагоре и настрани. В същото време изтръгна бухалката от ръцете на Джордж.

Джордж политна назад, но възстанови равновесието си. Уорън се плъзна бързо от леглото и стъпи на краката си. Замахна с бухалката и удари Джордж в слепоочието.

Без да издаде звук, Джордж се просна на пода.

Дишайки тежко и разтреперан от страх и физическо изтощение, Уорън сведе поглед към победения си враг. Не можеше да повярва на онова, което бе станало току-що. Взя се в лявата си длан, свита около дръжката на бухалката за крикет, и с изненада видя, че плътта му не се е разпукала.

С писък Дороти се хвърли иззад завесата, преграждаща кътчето на Уорън, и падна на колене край Джордж. Взе главата му в скута си. Сълзи се стичаха по бузите ѝ иззад „котешките“ очила.

— Ти го уби! — изпищя Дороти.

Макар че Джордж се беше опитал да го убие — и определено ще опита пак, ако е още жив — Уорън се почувства зле заради случилото се. Не беше имал намерение да наранява Джордж. Беше нанесъл удар още преди да разбере, че ще го направи. Преди да разбере, че е способен да го направи.

— Джордж не е мъртъв — каза Кели, която също влезе в стаята. — Още диша.

Уорън трябваше да признае, че Кели беше по-спокойна от обикновено. Тя седна от другата страна на Джордж и огледа главата му.
— Не изглежда да има нещо счупено — обяви тя.

Дороти вдигна очи към Уорън.

— Ти си чудовище! Ужасно, ужасно чудовище!

— А ти си тъпачка — отвърна Кели. — Все блееш по Джордж. Като че ли ти обръщаше някакво внимание, когато всички други хубави мацки му бяха в краката. Той не трябваше да влиза тук и да напада Уорън. Казах му го.

— Трябваше. — Дороти отметна дългата коса от лицето си. — Не разбираш ли? Запасите ни от храна и вода са оскъдни. Не можем да позволим Уорън да яде и да пие от малкото, което имаме, без да ни помага при събирането му.

— Не съм ял — каза Уорън. Но сега беше гладен. Стомахът му ръмжеше недоволно. Той захвърли бухалката за крикет. — Даже и вода не съм пил много.

Дороти просто продължи да държи ръката на Джордж.

На Уорън му дойде до гуша от това. Не искаше да търпи повече вината, която изпитваше, докато гледа Дороти, нито да се справя с предсказуемия гняв на Джордж, когато дойде в съзнание. Той извади нов комплект дрехи от скрина и тръгна към стълбата.

— Къде отиваш? — попита Кели.

— Навън. — Уорън се прехвърли на стълбата.

Върху лицето ѝ се изписа напрегната загриженост.

— Не си готов да...

— Мисля, че съм — сопна се Уорън, а после пропусна едно стъпало от стълбата и падна. Падна от три метра и половина на пода на първия етаж. Приземи се на крака с не повече усилие, отколкото би му отнело да слезе от най-ниското стъпало.

— Уорън! — Кели надникна разтревожено отгоре.

Уорън погледна изненадано краката си.

— Добре съм — прошепна той, но това беше по-скоро за да увери себе си, отколкото нея. Стоеше там и се чувстваше по-силен, отколкото през последните дни. Всъщност не помнеше кога друг път се е чувствал толкова силен.

Тръгна към банята.

* * *

Най-лошото беше смъкването на дрипите от тялото му. Уорън се стегна, когато започна да го прави, но то не се оказа толкова болезнено, колкото очакваше.

Останките от дрехите се отделяха на парчета заедно с ивици изгоряла плът. Очакваше, че раните от изгарянията ще са се възпалили или ще кървят. Вместо това на местата на най-жестоките изгаряния се образуваше нова кожа — бяла и набръчкана.

Оздравяваше.

Обзе го недоверие. Той се вгледа в бялата кожа. Очевидно беше загубил пигментацията си. Новообразуваната се кожа нямаше да придобие същия цвят като старата. Това го притесняваше, но сметна, че да си мъртъв е много по-неприятливо.

* * *

Кели внесе няколко кофи със сняг, който после разтопи на печката. Щом водата се стопли, тя я изля във ваната.

Ако лондонският въздух не беше толкова наситен със замърсители, снегът би могъл да реши поне водния им проблем. Но при това положение повечето хора се страхуваха да пият разтопен сняг, за да не се разболеят.

Уорън блаженстваше във ваната, отбелязвайки загрижеността, която Кели проявяваше към него. Джордж се оказа прав. Тя наистина се беше променила.

Докато се киснеше във водата, Уорън видя, че още от изгорялата плът е паднала, оголвайки бялата кожа отдолу. Даже от лявата му длан се отделиха много останки и пръстите му отново си възвърнаха нормалния размер, макар че бяха мъртвешко бели. Но все още бяха безчувствени.

Остана във водата, докато тя започна да изстива. Кели предложи да донесе още загрята вода, но дотогава умът на Уорън се беше изпълнил с въпроси, на които знаеше, че трябва да намери отговори. А имаше само едно място, където можеше да ги получи.

Излезе от ваната и се облече.

* * *

Огънят бе опустошил сградата, в която се бяха подслонявали кабалистите. Тя се издигаше като гол зъбер сред останалите жилищни постройки. Горните два етажа бяха експлодирани, оставяйки стърчащи зъби от тухли и хоросан.

Уорън стоеше на студения северен вятър, облечен в дълго черно палто. Изгарянията му още бяха покрити на някои места с черна кора, но това бяха само островчета сред бялата кожа.

— Тук ли се случи? — попита Кели. Беше го последвала, когато излезе от апартамента, и вървеше по петите му, без да пророни и дума.

Уорън се беше подвоумил дали да не ѝ каже да остане в апартамента, но не искаше да бъде сам. Сега, на открито, осъзна колко уязвима е тя за хищници — демони или хора.

Никой от двамата нямаше оръжие.

Стъпки захрущяха в снега, приближавайки се от дясната страна На Уорън. Той се обърна да погледне, надявайки се, че двамата с Кели няма да бъдат нападнати, за да им вземат храната, която биха могли да носят у себе си.

Приближиха се шестима мъже и жени в наметала с качулки. Водачът им беше висок и слаб мъж. Един къс рог се подаваше от татуираното му чело.

Уорън се обърна с лице към него. Мъжът спря.

— Аз съм Малкълм — каза той с дълбок, мек глас. — Аз съм гадател в Кабала.

— Аз съм Уорън.

— Знам кой си — рече Малкълм. — Надявахме се, че ще се върнеш.

Уорън огледа лицето на мъжа, но то не му се виждаше познато.

— Беше ли тук онази нощ?

Мъжът поклати глава.

— Не. Никой от онези, които бяха тук тогава, не оцеля. Загубихме Джонас и Едит. И двамата бяха много важни за нас. Но открихме, че ти си оцелял.

— Как?

— Аз дойдох тук — каза Малкълм, — за да разбера какво се е случило. Един от хората от квартала, с които говорих, спомена, че видял мъж, който явно е бил обгорен в пожар. Единственият пожар, за който знаех, беше този. — Той кимна към сградата. — Имам дарба да виждам неща, които са се случили в близкото минало. Видях те как се спаси. Не знаех само къде си отишъл.

— Чакали сте ме? — Уорън беше объркан. — Но не е възможно да сте знаели, че ще се върна.

— Надявахме се. Исках... искахме да поговорим с теб.

— За какво?

— Ти притежаваш дарби, Уорън. Едит ни разказа за теб, както бе разказала и на Джонас. Ние не ѝ вярвахме. Не и преди да видя демона, който се показва през Окото.

— Видял си Мерихим?

— Да.

Уорън се поотпусна малко.

Малкълм се приближи и бавно протегна ръка да докосне лицето на Уорън. Уорън отстъпи.

— Извинявай — каза Малкълм. — Не исках да те карам да се чувстваш неудобно.

— Не обичам да ме докосват — рече Уорън. Никога не бе обичал. Израстването му в онези сиропиталища бе причина за това.

— Бил си наранен лошо. — Малкълм огледа лицето на Уорън. — Когато чух колко зле си бил изгорен, трябва да призная, помислих си, че човекът преувеличава. Сега, когато те видях, смятам, че дори той не е подозирал колко тежки са раните ти.

— Оправям се — каза Уорън.

— Виждам. — Малкълм втренчи очите си в неговите. — Ти имаш голяма сила. Знам, че Едит и Джонас са ти предложили да те обучат как да я използваш и ти си отишъл при тях. Бих искал да ти направя същото предложение.

Уорън кимна многозначително към овъглената коруба на сградата.

— Последния път, когато се съгласих, нещата не се развива особено добре. За когото и да било.

— Ние можем да се справим с Мерихим.

— Джонас и Едит също мислеха, че могат да се справят.

Малкълм се усмихна леко.

— Хората, при които ще те заведе, са много по-силни от Джонас и Едит. Освен това ще се намираш на по-защитено място.

— Не мисля — каза Уорън. Не искаше да бъде ничие опитно зайче. — Вече си имам достатъчно неприятности, така че...

— Демонът те е белязал — прекъсна го Малкълм. — Виждам го. Всеки, който има очи, може да го види. В настоящия момент ти живееш по негово благоволение. Нямаш собствен живот. — Думите му бяха студени и осъдителни. — Ще умреш веднага, щом престанеш да го забавляваш или интересуваш. Това ли искаш?

Уорън погледна към изгорялата сграда, а после към мъртвешки бялата си лява ръка. Беше сигурен, че Малкълм го лъже за нещо. Даже без дарбата или проклятието, с което бе роден, щеше да го разбере. Никой не беше в състояние да обещае нещата, които му обещаваше Малкълм.

„Е, какво ще правиш, Уорън?“ — запита се той. Искаше да живее. Това го знаеше със сигурност. След като се беше озовал толкова близо до смъртта — вече на два пъти в живота си, — знаеше, че иска да живее. Нещо повече, искрено вярваше, че заслужава да живее. Въпросът беше дали, ако заложи на кабалистите, това ще му помогне да остане жив.

В края на краищата обаче знаеше, че няма избор. Откри, че разчита на невероятното... също както бе правила майка му. Тази мисъл го шокира и ядоса. Мразеше да се чувства притиснат. Беше отраснал с това чувство, а по-късно бе живял с него в продължение на години.

— Не — каза той тихо. — Не, не искам това.

Искам живота си обратно. Независимо какво ще ми струва.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Между пръстите си Саймън видя дузина въоръжени тамплиери, които стояха пред отвора. Държача мечовете и пушките си в готовност. Дори и като група изглеждаха изтощени и измъчени.

— Господин Крос — каза един от тамплиерите, — освободете се от оръжията си. Внимателно.

Саймън погледна към Жизел, но тя не отвърна на погледа му. Да се обръщат към него като господин Крос — като към цивилен, вместо към тамплиер, — го унижаваше. Замисли се дали да не пренебрегне заповедта, но реши да не го прави. *Знаеше, че те мразят. Знаеше го, когато избра да дойдеш тук.* Той внимателно постави оръжията си на земята в краката си и преплете пръсти на тила си.

Накараха Лея да направи същото.

Саймън се опита да остане спокоен, когато двама от мъжете пристъпиха напред с белезници и ги поставиха на китките му. Закопчаха ръцете му отзад, а после сложиха още един чифт белезници на глезените му. На Лея само ѝ закопчаха ръцете зад гърба.

— Коя е жената? — попита един тамплиер.

Саймън не го познаваше. Бронята с нищо не издаваше самоличността или ранга му. Ако Саймън носеше собствената си броня, неговият ПД щеше да идентифицира мъжа мигновено.

— Тя беше с Крос, когато го намерихме — отвърна Жизел.

— Дойдох тук да търся баща си. — Лея изглеждаше уплашена.
— Не искам да навреда на никого.

— Не биваше да я водиш тук — каза тамплиерът.

Жизел се намръщи.

— Не можех просто да я оставя навън да умре. Не за това сме тук.

След миг тамплиерът отвърна:

— Тук сме, за да убиваме демоните, сержант Флетчър. Не го забравяй.

Преди Жизел да успее да отговори, той се завъртя и се отдалечи, като даде заповед на хората си да го последват заедно с пленниците.

Двама от тамплиерите блъснаха Саймън напред.

„Добре дошъл у дома“ — помисли си той с горчивина. Не беше особено изненадан от поведението им. Но се удиви на заблудението си, че нещата биха могли да се развият другояче.

* * *

Тамплиерското Подземие беше огромно в сравнение с онова, което среднестатистическият лондончанин знаеше за подземната мрежа на метрото. Саймън също не знаеше колко е голямо в действителност. Всичките му части действаха заедно, но бяха и до голяма степен автономни, така че да не могат да бъдат разкрити едновременно.

Освен жилища, медицински центрове и тренировъчни зони, тамплиерското Подземие поддържаше охранителни постове, стаи с генератори, които се захранваха от турбини, задвижвани от река Темза, медицински и оръжейни лаборатории, ковачници, където се правеха броните, гробници и хидропонни^[1] ферми, които се поддържаха в готовност за случай на обсада. Саймън предполагаше, че сега положението е такова.

Стражите ги отведоха до един от охранителните постове и оставиха Лея там в една килия. Поне имаха приличието първо да ѝ махнат белезниците.

Жизел остана със Саймън и това го утеши донякъде. Докато не си спомни, че би му прерязала гърлото, ако решеше, че представлява заплаха за тамплиерите. В коридорите се разминаваха с други тамплиери. Никой от тях не желаше да срещне погледа на Саймън.

Режещ страх се размърда неспокойно в дълбините на ума му. Той постоянно си мислеше за начини да избяга и този му порив беше съдържан само от факта, че знаеше, че тамплиерите ще го убият, ако се наложи.

Малко по-нататък попаднаха на друг пропускателен пост на охраната. След кратка размяна на реплики стоящите там на стража

тамплиери се отдръпнаха, а масивната паладиева врата се отвори. Когато преминаха, тя се затръшна след тях.

Някои от вратите бяха херметични. Отсеци от тамплиерското Подземие можеха да се изолират и да съществуват независимо.

Все пак подземният начин на живот не устройваше Саймън. Открай време той непрекъснато бе усещал смазващата тежест на града отгоре и беше жадувал да е навън.

В следващия коридор един от тамплиерите опря облечената си в ръкавица длан върху вратата на един асансьор. Вратите се отвориха и те пристъпиха вътре. Асансьорът се понесе надолу толкова бързо, че Саймън усети, че се замайва. Олюля се и преглътна, за да не повърне, но остана прав.

Лампите трептяха, докато асансьорът се спускаше. Слизаха все по-надолу, а това означаваше само едно — че ще се срещне с някоя много важна личност. Тази мисъл също беше неприятна за Саймън. От време на време баща му го беше водил долу, в ниските нива на тамплиерското Подземие, и това не му беше харесало. Колкото по-надълбоко слизаше човек, толкова по-малко пътища за бягство имаше.

Асансьорът внезапно спря. Отрицателното ускорение притисна Саймън за момент. Ескортът му го поведе навън от асансьора и през друг лабиринт от тунели, докато не стигнаха до своята цел.

* * *

Още тамплиери стояха на пост пред една паладиева врата. Те отстъпиха настрана, а вратите се отдръпнаха в стената.

Стаята зад нея беше пълна с компютърно оборудване. Мъже и жени седяха на работните места. В центъра на стаята имаше три ди проектор, който показваше част от Лондон. Като огледа образа по-внимателно, Саймън осъзна, че районът обхващаше няколко квартала около станция „Слон и крепост“.

Шепа фигури тичаха по уличките, преследвани от демони. Пред очите на Саймън един Кървав ангел се спусна от върха на някаква сграда и сграбчи бягащ мъж. Политайки нависоко, демонът извреця ликуващо и пусна плячката си. Мятайки ръце и крака, мъничката фигурка падна на улицата и остана да лежи неподвижно.

Другите фигури опитваха да се бият, но оръжията им не можеха да наранят демоните. Беше касапница. Бледата светлина от три ди проектора озаряваше суровите лица на мъжете и жените около него.

Саймън разпозна някои от шестимата тамплиери, събрали се около три дито, но не всички. До един бяха млади. Най-възрастният измежду тях беше Терънс Буут, в момента Върховен трон на дома Рорк.

Сега Буут беше седем-осем сантиметра по-нисък от Саймън, но когато Саймън му разби носа, беше по-висок от него. Имаше тъмна коса и носеше козя брадичка, което бе нещо ново от последния път, когато Саймън го беше видял. Вероятно Буут си мислеше, че тя го прави да изглежда по-възрастен.

Буут стрелна Саймън с подигравателен поглед.

— Сега вече вярваш ли в демони, Саймън? — попита той.

Саймън понечи да направи крачка напред. Жизел му препречи пътя с гръб. Двама стражи, които бяха там, за да охраняват Върховния трон на дома Рорк, също пристъпиха напред. Саймън не се и съмняваше, че ще го посекаат, ако почувстват, че представлява заплаха.

— Той се върна — каза Жизел със спокоен тон.

— Жалко, че не се върна по-рано — рече Буут. — Можеше да се присъедини към другите при катедралата „Свети Павел“.

Саймън си пое дълбоко дъх и се опита да изтласка гнева от ума си. Оказа се по-лесно, отколкото си беше представял, но това беше, защото се чувстваше засрамен да стои там сред тези, които навремето бяха негови равни. Всички те знаеха как бе опозорил бащиното си име. Саймън се съсредоточи върху възможността да отмъсти на демоните, които бяха убили баща му и другите тамплиери.

— Да не би изведнъж да се окажа, че разполагаме с толкова много воини — попита Жизел, — че да си позволим да ги отпращаме?

Буут обърна тъмните си очи към нея.

— А ти да не си дошла, за да водиш неговата защита?

— Неговата защита ли вода? Или поправям твоите грешки?

Тази прямота вбеси Буут. Той размаха ръка над три дито, превключвайки картините от различни части от града. Тамплиерите отдавна бяха опасали Лондон с охранителни устройства, като използваша параноята след 11 септември, за да прикрият следите си. От самото начало те имаха на разположение независимо охраняване.

— Баща ти е мъртъв. — Буут се взираше в града.

Много от сградите в централната част се бяха срутили и образуваха купища отломки, затрупали тесните улици. В някои от тях още горяха огньовете, подхранвани от течове в газопроводите и леснозапалими материали в сградите. Лондон беше горял и преди, осъзна Саймън, докато гледаше разрухата пред себе си.

— Знам — каза той с натежал от чувства глас.

— Но въпреки това дойде.

Саймън не отговори. Самото му присъствие беше ясен знак за намеренията му.

— Глупаво беше да го правиш — заяви Буут.

— А какво трябваше да направя?

— Да си останеш в Южна Африка. Където си бил, преди да дойдеш тук.

— Това щеше да е безполезно. Знаеш го. Демоните са установили опорен пункт тук. Няма да си тръгнат. Скоро ще се разтворят и други Адски порти. Ако вече не са се разтворили.

Буут се приближи и застана с лице към Саймън, взирайки се нагоре към него. Саймън знаеше, че ръстът му винаги беше потискал другия.

— Ти вече ни заряза веднъж — каза Буут. — Защо да вярвам на твърдението ти, че този път ще останеш?

— Искам да се погрижа баща ми да бъде отмъстен.

По лицето на Буут пробяга жестока усмивка.

— Отмъщението не е достатъчно.

„За мен е“ — помисли си Саймън.

— Учили са те на това — продължи Буут. — Отмъщението е тесен път, който води към катастрофални последици.

— Не съм тук за отмъщение. Дойдох да правя онова, за което ме е обучавал баща ми. За което са ме обучавали тамплиерите. Ако правя това, отмъщението само ще дойде.

Буут се усмихна.

— Лъжеш.

Саймън се опита да не показва никакви емоции, но беше уверен, че се е провалил.

— Не те бива много за лъжец — рече Буут.

— Не съм си правил труда да се упражнявам.

— Жалко. — Буут понечи да се извърне.

— Дойдох да се бия, милорд — обяви Саймън, мразейки се заради този свой опит да спечели благоразположението на Буут. — Независимо дали ще се бия тук, с вас и останалите тамплиери, или ще поискам онова, което ми се полага по право, и ще изляза на улиците — така или иначе ще се бия с демоните. Не можете да ме спрете.

Буут се обърна към Саймън.

— Не. Не мога да те спра. Но не съм длъжен да ти помагам.

— Милорд — обади се един от другите тамплиери.

Саймън погледна към мъжа и позна в него Дерек Чипълуайт, съученик от момчешките му години.

— Аз ще гарантирам за него — каза Дерек. Беше широкоплещест и мускулист, тялото му беше закоравяло от безбройните часове, прекарани в тренировъчните зони. Кожата му изглеждаше черна като въглен и леко синкава в мрака. — Давам думата си на рицар.

Саймън си пое бавно и тихо дъх и зачака. Рицарската дума беше нещо безценно. Отхвърлянето ѝ би било равносилно на шамар в лицето на Дерек.

— Много добре тогава — рече Буут с недоволна физиономия. — Но се погрижи той да оправдае честта, която му оказа.

Дерек кимна.

— Ще се погрижа.

— Защото, ако не го сториш или пък той се провали, ще го изхвърля на улицата.

Саймън едва се сдържа да не каже нещо. Буут насилваше границите на честта.

— Махнете го оттук. — Буут се обърна и изключи Саймън от вниманието си.

„Толкова по-добре — помисли си Саймън. — Ако ме гледа, не знам дали ще запазя самообладание“.

Дерек направи знак на воините.

— Махнете му белезниците.

Те изпълниха нареждането.

— Благодаря ти — каза Саймън на Дерек.

Другият мъж му се усмихна.

— Просто оправдай доверието, което ти оказвам. За друго не те моля.

— Тук има и една жена — каза Саймън на Дерек. — Дойде заедно с мен. Казва се Лея.

— Ще се погрижа за нея — рече Дерек. — Но нека първо се погрижа за теб. След толкова път сигурно си гладен.

---

[1] Хидропоника — метод за отглеждане на растения, при който вместо почва се използва хранителен разтвор. — Б. пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Не можеш да виниш Буут — каза Дерек. — Той се държи с хората, сякаш е нещо повече от тях, защото така е възпитан. Баща му беше ревностен привърженик на стария ред.

Саймън кимна и изпусна задържания си дъх.

— Знам.

— Това е заради службата. Хората го очакват от него. — Дерек сви рамене. — Не е единственият, който се държи така.

Седяха на една малка ъглова маса в трапезарията. Саймън човъркаше вяло храната, макар това да бе първото домашно сготвено ястие, което бе ял от месеци. Пържолата идваше от агроетажите, а картофите и грахът — от хидропонните ферми. Всичко имаше подобър вкус, отколкото бе очаквал.

— Не виня Буут. — Саймън сръбна от чая си. — Истината е, че никога не съм го харесвал и той никога не ме е харесвал. По-рано, преди да заеме поста си, това не беше особен проблем.

— Но сега е — каза Дерек.

Саймън сви рамене.

— Мога да го изтърпя. Не очаквам да се задържа тук дълго. — Той размаха вилицата си. — Искам да съм там, навън.

— Там навън — каза му Дерек — не е много приятно. — Той отпи от чая си. — Там навън може само да бъдеш убит.

— Възможно е.

— Повярвай ми, така ще стане. — Дерек поклати глава, а на лицето му бяха изписани бурни чувства. — Броят ни е намалял драстично. Така беше планирал лорд Съмърайл. Но воините не ни достигат. Всеки, когото губим вън на бойното поле... — Гласът му замлъкна. — Всеки има значение, Саймън. Не можем да си позволим да продължаваме да губим обучени воини.

Саймън се насили да поглъща храната си като машина, подклаждайки огъня в стомаха си. Отпи вода.

— Не мога да остана тук — каза той накрая. — Дори Буут да не управляваше това място, пак нямаше да се спогодим.

Дерек се усмихна леко.

— Знам. Мрази те, задето му счупи носа и го посрами преди толкова много години.

* * *

След като привършиха яденето, Дерек ги поведе по виещ се маршрут през Подземието. То се състоеше от няколко нива, построени така, че всяко да може да бъде изолирано в случай на извънредна ситуация. Повечето тунели бяха сумрачни. В тях цареше здрач, защото отникъде не проникваше дневна светлина.

Саймън познаваше станцията „Слон и крепост“ достатъчно добре, за да се оправи в нея, но не и всички лични нива и помещения. Всеки отсек от тамплиерското Подземие се поддържаше от различен дом. Домът Рорк бе разположен близо до метростанцията на Бейкър Стрийт.

Ако нещата стояха нормално, те щяха да се облекат в цивилни дрехи и да се повозят петнадесет минути до метростанцията. Вместо това вървяха пеш.

Въоръжен с меч и шипомет, Саймън следваше Дерек през тъмния тунел. Този път обаче носеше чифт компактни очила за нощно виждане, които оцветяваха тунела в различни оттенъци на зеленото.

Екипирана по подобен начин, Лея вървеше зад тях.

Върху линията лежаха трупове. За Саймън беше болезнено да ги гледа. Миризмата на смърт беше силна.

— Защо сте ги оставили тук? — попита Саймън. Облеченият в бронята си Дерек се озърна.

— Не можем да направим нищо за тях.

— Защо?

Наличникът на Дерек беше безизразен, но от поведението му пролича, че е раздразнен от въпроса.

— Помисли. Ако започнем да прибираме телата, какво ще се случи?

Този въпрос беше достатъчен, за да насочи мислите на Саймън в правилната посока. Той се смути, че сам не се е досетил за това.

— Демоните ще разберат, че тук долу има някой — рече Саймън.

— Да.

— Значи просто ще ги оставите тук? — Гласът на Лея звучеше, сякаш не можеше да повярва.

— Да — каза Дерек.

— Това е... това е нечовешко.

— Това е оцеляване. Ние сме тук, за да водим война, госпожице Крийзи. — Дерек прекрачи трупа на една жена, която бе умряла, бранейки малко дете, което лежеше в ръцете ѝ. — Трудно е. Всеки път, когато минаваме оттук, осъзнаваме, че се отдалечаваме от по-благородната ни част, която ни прави хора. — Той въздъхна толкова тежко, че микрофоните в маската предадоха въздишката. — Това наистина ни измъчва.

— Демоните минават ли през тунелите? — попита Саймън.

— Да. Някои от тях са започнали да използват метрото като операционен център. Освен това има и хора, които са се подслонили в него.

— Тунелите са добро място за устройване на засади — замисли се Саймън. — Тесни пространства. Демоните могат да нападат само по няколко наведнъж.

— Мислили сме за това. Но от друга страна, се притесняваме да не би да узнаят, че имаме построени обиталища тук долу. — Дерек замълча за миг, докато крачеше в тъмнината. — Скоро ще се досетят. Онези, които умряха при катедралата „Свети Павел“, просто ни спечелиха малко време. Не знаем колко. Но докато демоните смятат, че ние не сме заплаха, може би ще имаме време да научим достатъчно за тях, за да станем по-голяма заплаха, отколкото сме в момента. На това се надяваме всички.

* * *

В станцията на Бейкър Стрийт, отличаваща се поради плочките с образа на Шерлок Холмс^[1], с които бяха облицовани стените, Дерек продължи към скритата врата и сложи дланта си върху част от стената,

която само той можеше да види. Саймън знаеше, че видеооборудването на шлема позволяваше на Дерек да забележи импулсния комуникатор.

Той сложи дланта си върху него.

След няколко секунди един дълбок глас каза:

— Отдръпнете се, рицар Чипълуайт.

Дерек отстъпи назад. Саймън и Лея последваха примера му.

Саймън се почувства малко ободрен. Беше израснал в района на тунелите на Бейкър Стрийт, между скритите стени на тайната тамплиерска база. Фактът, че тя още съществува, му даваше надежда, но също така изостряше болката от загубата на баща му.

Вратата се отвори. Появиха се рицари тамплиери, които ги въведоха в скритата зона. Вратата се затвори зад тях.

Един едър рицар застана в отбранителна позиция пред Дерек.

— Обявете по каква работа идвате.

— Явявам се заедно с рицар Саймън Крос — отвърна Дерек.

Тамплиерът в стаята на охраната се обърна към Саймън и вдигна наличника си.

— Саймън?

— Брайън — Саймън позна младия мъж. Преди две години, когато той напусна, Брайън Хеджис още не беше влязъл в редиците на пълноправните рицари. Като го гледаше сега, Саймън си помисли, че младежът едва ли е започнал да се бръсне. Бузите му все още бяха гладки.

Но Брайън вече не беше невинен. Саймън разбра това от болката в сините очи на момъка. През последните няколко дни нашествието на демоните беше взело своята дан.

Брайън се поколеба за момент, после протегна бронираната си ръка.

— Радвам се да те видя, Саймън.

Саймън пое дланта му и я разтърси.

— Аз също се радвам да те видя, Брайън.

Намръщен, Брайън попита:

— Значи си чул за баща си?

Саймън кимна.

— Чух. Това е една от причините да съм тук.

— Твърде малко и твърде късно — промърмори един от останалите тамплиери.

Като пренебрегна забележката, Саймън пусна ръката на по-младия мъж.

— Дойдох за бронята си.

Брайън кимна.

— Тя е при вещите на баща ти.

— Къде... — Гласът на Саймън му изневери и той се опита да заговори отначало. — Къде е баща ми?

Брайън си пое дълбоко дъх и поклати глава.

— Не знам. Нещата страшно се усложниха при катедралата „Свети Павел“. Нали си чул за битката там?

— Да.

Брайън погледна към Дерек.

— Разбира се, че си чул — каза младежът. — Беше объркващо... след това. Нямахме възможност да приберем телата. Бяха... просто... прекалено много. — Сълзи проблеснаха в очите му. — Моят баща също загина там. И за него не можахме да се върнем.

— Можеш ли да проследиш бронята му? — попита Саймън.

— Да. Бронята на баща ми още е при „Свети Павел“.

— А тази на моя баща също ли е там?

— Не. — Видът на Брайън изразяваше съчувствие. — Военните и полицията прибраха някои от телата. Държат ги в разни складове, доколкото знам.

— Защо?

— Не ни е известно. Вероятно, за да ги изследват.

Саймън не каза нищо.

— По време на нашествието, точно преди демоните да нападнат и когато ние ги разпознахме, изненадахме полицията и военните — каза Брайън. — Те се опитваха да установят диалог с нас. Върховният лорд Съмърайл реши да не следва тази линия на действие.

— Защо?

— Защото полицията и военните не са били обучени да се сражават с демоните като нас. В задаващата се война те ще бъдат само пушечно месо. Нещо повече — биха могли да осуетят нашите собствени усилия. — Брайън се намръщи. — Бащите ни се пожертваха, за да заблудят демоните, че не сме заплахата, която бихме могли да бъдем.

— Ако бяхме чак такава заплаха — рече Саймън, — щяхме да ги победим.

— Ще ги победим. — Брайън вирна предизвикателно брадичка. — Докато е жив поне един от нас, ще се борим да открием слабото място на демоните и да го използваме срещу тях. — Той огледа Саймън. — Ами ти? Какво ще правиш?

Саймън се замисли върху това и за малко да каже, че не знае, но тогава Дерек проговори.

— Той ще бъде в моя отряд. Аз се застъпих за него.

Брайън кимна и го удостои със слаба усмивка.

— Така може би е най-добре. — Премести очи върху Дерек. — Значи той ще бъде под твоя опека, докато си тук?

— Да.

Саймън се опита да скрие болката и гнева, които бушуваха в него. Макар да бе сигурен, че Брайън не е възнамерявал въпросът му да прозвучи обидно — а вероятно като приятелско предупреждение — Саймън се беше почувствал, все едно са го зашлевили.

„Вече не си добре дошъл тук — каза си той грубо. — Знаеш го. Не се противи. Не можеш да промениш нищо“.

— Можете да се забавите колкото пожелаете — каза Брайън. — Но помнете: колкото по-бързо свършите, толкова по-добре.

Дерек кимна.

Миг по-късно ги пропуснаха да минат.

* * *

Докато вървяха, Дерек питаше за напътствия. Той не беше твърде добре запознат с района от Подземието, принадлежаща на дома Рорк. Саймън отговаряше тихо и кратко. Не искаше да издаде болката и объркването, които го изпълваха, докато крачеше през тунелите, в които бе израснал.

Някога те бяха негов дом, но той знаеше, че никога няма да бъдат отново. Знаеше, че ще му липсва чувството за принадлежност към някое място, чувството за дом.

В Южна Африка тази загуба му бе изглеждала далечна и незначителна.

Намаляването на войните, което личеше по броя на пешеходците в коридорите, караше тази болка да изпъкне още по-отчетливо. Нямахме как да знае колко бяха загинали при катедралата „Свети Павел“. Само върховният лорд и неговият кръг приближени знаеха точния брой на жертвите.

А те не го огласяваха.

Сега като се замисли, Саймън осъзна също, че никога не е знаел колко тамплиери има в Подземието. Целият му живот беше изпълнен с тайни. Доскоро си мислеше, че ги знае всичките.

Истината беше, че живееха под обсада.

И чудовищата бяха истински.

— Тук долу ли си живял? — попита Лея, докато вървяха.

— Да. — Саймън не навлезе в подробности. От дете беше обучаван да не говори за живота си в Подземието.

— Сигурно е било трудно.

— Не съм живял тук през цялото време — рече отбранително Саймън.

— А къде другаде?

— Правехме разходки из Лондон. Понякога и семейни пътувания до Франция.

— Но през останалото време си живял тук?

Саймън кимна. Никога не беше говорил за живота си в Подземието с когото и да било. Дори и със Сондра. Неловко му беше да го обсъжда сега с Лея. Но колкото и не на място да се чувстваше, знаеше, че на нея сигурно ѝ е още по-зле.

— Не беше лошо — добави Саймън.

— Родителите ти също ли живееха тук долу?

— Баща ми — да. Майка ми е умряла при моето раждане. — Това беше коренът на цялата вина, която изпитваше — знанието, че е отнел толкова много на баща си, а никога не е оправдал очакванията му.

— Съжалявам.

— Аз също.

* * *

Пред оръжейната стояха стражи. Складовото пространство се намираще далеч от жилищните помещения на Подземието. При всичките муниции, складираны там, никой не искаше да рискува, в случай че стане инцидент.

— Саймън Крос — каза единият тамплиер.

Саймън не успя да познае ръмжащия глас.

Миг по-късно шлемът се отвори и разкри ъгловатите черти на Майлс Грейдън. Косата на тамплиера бе придобила цвят на пепел от последния път, когато Саймън го беше видял. Бронята му беше в тъмночервено и черно, с шарки, които да се сливат с нощния градски пейзаж, в случай че програмата за маскировъчна кожа откажеше.

Грейдън носеше буйна брада и мустаци. Черните му очи се втренчиха за миг в Саймън, а после го загледаха с обичайната си топлота.

Старият тамплиер пристъпи напред и прегърна Саймън.

— Радвам се да те видя, момко.

Саймън отвърна на прегръдката на по-стария мъж, макар да знаеше, че Грейдън няма да го усети.

— И аз се радвам да те видя.

Грейдън пусна Саймън и се отдръпна.

— Дошъл си за бронята, нали?

— Да.

— Браво на теб, момко. Баща ти знаеше, че ще го направиш. Остави ти писмо. Ще го намериш в твоето хранилище. — Това изненада Саймън и той не знаеше какво да каже. — В нощта, когато тръгна към катедралата „Свети Павел“, баща ти беше сигурен в две неща, момко. — Грейдън започна да ги отмята на бронираните си пръсти. — Че няма да се върне и че ще дойдеш тук за бронята си, за да вършиш онова, за което те е обучавал.

Саймън преглътна буцата в гърлото си.

— Значи е знаел повече от мен.

Грейдън дари Саймън със слаба, тъжна усмивка.

— Винаги е знаел повече. Никога не го забравяй, защото той те познаваше достатъчно, за да вярва в теб. — Старият тамплиер кимна към вратата. — Отворете и пуснете този младеж да влезе.

— Аз ще изчакам тук — каза Дерек.

Лея понечи да последва Саймън в оръжейния склад, но Грейдън ѝ препречи пътя.

— Съжалявам, госпожице. Единствените, които могат да влизат тук, са воините на дома Рорк.

— Добре.

Саймън влезе в складовото помещение и чу как електроенергията се включи автоматично. Светлина изпълни просторната зала, разливайки се на ярки вълни по цялата ѝ дължина.

---

[1] Според произведенията на Артър Конан Дойл, известният детектив Шерлок Холмс живее на Бейкър Стрийт 221 Б. — Б. пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Хранилища изпълваха стените на оръжейния склад. В стаята нямаше никой друг, но това изглеждаше логично. Всички в тамплиерското Подземие, които бяха съхранявали броните си тук, докато не са наряд или на тренировки, вече не се разделяха с тях — или ги носеха върху себе си, или ги съхраняваха в личните си квартири.

Саймън си спомняше първия път, когато баща му го доведе тук. Едновременно уплашен и развълнуван, Саймън оглеждаше всичко с детинско любопитство. Беше виждал бронята на баща си всеки ден, както и броните на другите тамплиери. Но хранилището беше свещено място. Някои казваха, че там обитават духовете на падналите воители, които благославят онези, които пристъпят през вратата.

Повечето хранилища сега бяха празни, като се изключат някои повредени системи, които щяха да се използват за резервни части, преди да бъдат претопени и изковани наново.

Имаше поверие, че броня, взета от тамплиер, който е паднал в достойна битка, е особено силна. Саймън не беше убеден, че вярва на това. При температурата, която достигаша топилните пещи, нищо органично не можеше да оцелее.

— Кръвта е нещо повече от органична субстанция, Саймън — беше възразил баща му единствения път, когато Саймън изрече на глас съмненията си. — Кръвта съдържа също така и магията, изразяваща се в това да бъдеш някой. Хора, които изживяват пълноценно живота си и никога не отстъпват, оставят по-дълбок белег върху своята броня. Този дух, тази частица мистична сила все още е там, за да бораи с нея новият ковач.

Дори ковачите, които влагаха огромно количество технология в бронята си, вярваха в това.

Дишайки дълбоко и вслушвайки се в къртенето на стъпките си по пода, Саймън извървя три четвърти от пътя до мястото, където се намираше хранилището на семейство Крос. Когато бе малък, това

място му изглеждаше толкова по-голямо. Сега част от неговата загадъчност беше изчезнала.

А с нея и чувството за неуязвимост.

Хранилището представляваше голяма кухня с формата на куб със страна три метра, издълбана в стената. Стени, дебели по тридесет сантиметра, защитаваха съдържанието ѝ. Гранитно сивата безлична врата от въглеродна стомана отразяваше само силуета на Саймън. Не изглеждаше по-различна от другите врати, но той знаеше, че зад нея се намира семейното хранилище.

Когато беше по-малък, вратата му се струваше невероятно голяма. Сега не можеше да повярва, че нещо толкова малко може да пази толкова много.

Саймън пристъпи към вратата и опря двете си длани в повърхността ѝ. Почти веднага усети как металът се втечнява леко. Ковачите го наричаха клетъчна памет. Вратите бяха програмирани да разпознават членовете на семейството по тяхната ДНК.

— Добре дошъл, Саймън Крос — обади се женски глас.

Бащата на Саймън веднъж му беше споделил, че си е мислил дали да не програмира хранилището с гласа на майка му. Така че Томас Крос да не го забравя.

Саймън не можеше да повярва, че баща му би могъл да забрави нещо. Томас Крос имаше почти фотографска памет. В края на краищата баща му беше решил да не използва гласа на майка му и се беше задоволил с един от стандартните, които осигуряваше охранителната програма.

— Какво желаете? — попита гласът.

— Достъп — отвърна Саймън. Пое си дълбоко дъх, знаейки, че това ще е последното доказателство за вярата на баща му в него. Ако Томас Крос не му беше забранил достъпа, това щеше да означава, че е имал поне някаква надежда синът му да се върне.

— Достъп даден.

Масивната врата се отвори, плъзгайки се върху неорганична течност, предотвратяваща триенето, което я караше да се движи почти безтегловно. Лампите вътре се включиха и светлината им се отрази в бронята в тъмносиньо и сребърно, окачена на една от стойките в стаята.

Няколко мига Саймън стоеше и гледаше бронята. Цял живот баща му го беше учил какво означава бронята и за какво може да бъде призван някой ден.

Когато беше млад, обичаше бронята заради онова, което тя му позволяваше да прави. Когато беше в нея, можеше да тича по-бързо, да скача по-високо, да понася по-силни удари и да е невероятно силен. ПД-то в шлема му даваше 360-градусово зрително поле, както и възможност да използва диапазони от инфрачервено и термографско^[1] зрение.

Дори сама по себе си, бронята беше оръжие с невероятна разрушителна сила.

— Нещо не е наред ли? — поинтересува се женският глас.

Саймън трябваше да говори през стегнатото си гърло.

— Не. Всичко е наред. — Той влезе в хранилището и се приближи до бронята.

Писмото на баща му лежеше върху една полица до бронята. Разтреперан, Саймън го отвори, знаейки, че думите върху листа са последните, които ще получи от баща си. Ужасяваше се от онова, което можеше да открие.

Вместо това нежните думи и разбирацията глас на баща му изпълниха ума и сърцето му. Не можеше да се овладее. За миг чувствата парализираха Саймън. Той опита да се мобилизира.

Недей да мислиш сега. Имаш доста за вършене. По-късно ще имаш време да мислиш. Време, когато няма да можеш да правиш нищо друго, освен да мислиш.

Баща му го беше учил да разсъждава по този начин, когато му предстои битка. Като малък Саймън винаги си бе представял, че ще се бие рамо до рамо с баща си срещу демоните.

Само че демоните все не идваха. Саймън забрави тази своя мечта, когато стана юноша. В него вече се бе зародила нуждата да излезе навън, да направи нещо повече. А баща му се опита да го вкара в правия път.

— Саймън Крос — попита компютърният глас, — желаете ли нещо?

— Не. Добре съм. — Саймън прокара пръст по залепващия ръб на един от джобовете в нагръдника на бронята. Джобът се отвори и той нежно прибра сгънатото писмо вътре.

Съблече се гол и механично навлече бронята, като се пъхна в панталоните, а после седна на укрепената пейка, която можеше да поеме теглото му. Костюмът беше тежък. Дизайнерът бе осъзнал нуждата от допълнително тегло при битка с чудовища. Да хвърлиш една празна консервена кутия по мишена не причиняваше толкова щети, колкото, ако консервата беше пълна.

Напълно облечен, теглото му възлизаше на почти двеста килограма — заради използваната сплав, дебелината на бронята, затворената система за поддържане на жизнената среда, системата за изхвърляне на отпадъците и вградената медицинска система. Въпреки това той усещаше как микроапаратурата и нанодин сервосистемите го правят почти безтегловен и може да се движи като цирков акробат с увеличена скорост и сила.

След като панталоните бяха закопчани здраво, той пъхна краката си в огромните ботуши. Те бяха снабдени с електромагнитни подметки, които можеха да се зареждат мигновено, и това му позволяваше да постига сцепление с метални повърхности и да тича нагоре по отвесни стени до неголяма височина, а също и да устоява на блъскане и дори падане, ако се стигнеше дотам. От подметките също така можеха да се изстрелват като оръжия захващащи опори, които да го закрепват на място.

Той си сложи нагръдника, а после и ръкавите. Те се свързаха към раменете на нагръдника при словесната му команда. Ръкавиците се плъзнаха гладко върху дланите му и също се закопчаха. Саймън вече се чувстваше по-лек, по-силен, по-завършен, отколкото през последните две години. Не можеше да повярва колко му е липсвало чувството, което изпитваше сега. Вдигна безликия шлем и го постави на главата си. Той се заключи.

Готово. Мисълта изпълни главата му, карайки го да се съсредоточи.

Отначало Саймън можеше само да вижда през наличника, сякаш е направен от стъкло. Не бяха направени никакви специални визуални настройки.

Саймън си пое дълбоко дъх.

— Включи.

Костюмът мигновено се изпълни с енергия, извличайки я от клетките със слънчево хранване, които до този момент се бяха

намирали в състояние на хибернация^[2]. Веднъж заредени, клетките щяха да издържат години. Дори и при постоянна употреба на костюма, времето за презареждане беше минимално. Слънчевият поток през микроядрения двигател се бе оказал безкрайно по-добър от някогашните слънчеви батерии.

В допълнение към слънчевите клетки, по-голямата част от бронята можеше да действа и с магическа енергия, в случай на нужда. Някои брони, като тази на Дерек, действаха предимно с магическа енергия, а слънчевата беше резервна.

Бронята се втвърди. Всички шевове се свързваха посредством електромагнетизъм или магия, в зависимост от типа на бронята. Тази на Саймън имаше връзки и от двата вида. Течност започна да пълни кухините, отделяйки плътта му от прилепналата по тялото му броня, като уплътни всичко още повече.

Благодарение на тази течност той нямаше да се нарани при сблъсък или внезапно спиране. Тя имаше дори хигиенично и терапевтично действие, беше способна да почиства и лекува раните, които не са опасни за живота. Ако бъде отрязан някой крайник, костюмът беше проектиран да се запечатва, да спира кръвотечението с турникет и да стабилизира с лекарства състоянието на човека, който го носи.

Саймън вдигна без усилие ръцете си, наслаждавайки се на силата. Обърна се и си избра оръжия. Взе широкия меч, който бяха изковали заедно с баща му, преди да направят бронята според сегашния му ръст. Имаше обичай воините да свикнат с окончателните си оръжия, преди да са готови за бронята си.

Добави един шипомет и го прибра в кобура на кръста си, а меча прикрепил на гърба си. Обърна се и се взря в огледалото в дъното на хранилището.

Там видя брониран рицар тамплиер. Показанията на уредите бързо определиха синьо-сребърния образ като незастрашителен. Саймън изпита гордост от вида си и си спомни как се беше почувствал, когато за първи път облече броня.

Първата си истинска броня беше получил на дванадесет — възраст, на която на момчетата и момичетата бе позволено да влязат в битка с демоните, ако такива се появят. По-късно си беше изковавал нова екипировка всеки път, когато израстваше настоящата. Щом

достигна пълния си ръст и откри най-доброто си бойно тегло, изкова бронята, която носеше сега.

Тъмносиньо-сребрилата броня блестеше на светлината. Без включен маскировъчен режим, огледалните повърхности биха били заслепяващи на ярко слънце.

Липсваше му само баща му, застанал до него.

Саймън се обърна и напусна хранилището. Вратата се затръшна плътно зад него с мощен тътен.

„Надявам се, че можеш да ме чуеш, татко — помисли си Саймън. — Ще бъда всичко онова, което си ме възпитал да бъда. Ще се гордееш с мен“.

Но знаеше, че това ще стане само ако му дадат шанс.

* * *

Когато излезе от оръжейния комплекс, Саймън спря за момент и се огледа. Сега, когато беше в костюма, се чувстваше по-голям и по-силен. Лея му се струваше невероятно малка.

— Саймън? — Лея изглеждаше изненадана. Отстъпи една крачка назад.

— Да. — Нейният и собственият му глас звучаха нормално за Саймън, но знаеше, че за нея той ще звучи различно.

Тя се взря в него.

— Просто... изглеждаш много различен.

— Знам. — Той се и чувстваше различен. ПД-то го свързваше със света по начини, които вече бе забравил. Сензорните релета, които се бяха активирали при първия допир с кожата му при гръбначния стълб, му предаваха голямо количество информация. Саймън можеше да докосва и да усеща, но имаше голям контрол над своите усещания. Никога нямаше да изпита истинска болка, докато целостта на костюма оставаше ненарушена и медицинските системи и лекарствата бяха непокътнати.

— Това всичко ли е? — попита Дерек.

— Да.

— Ами личните вещи?

Саймън помисли за другите неща, които баща му беше оставил в хранилището. Снимки и видеозаписи, спомени от различни места, където бяха ходили — всички тези предмети още стояха вътре.

— Няма нищо, което бих желал да нося със себе си — рече Саймън. Ако загинеше, искаше тези неща да оцелеят. Семейство Крос се беше стопило с годините. Баща му беше имал по-малък брат — Робърт Крос, но той беше загинал при трагичен инцидент.

От семейството оставаше само Саймън. Дерек се поколеба.

— Може да нямаш възможност да се върнеш за тях.

— Ще се върна — каза Саймън. — Ако оцелея, тези неща са единственото наследство, оставено от баща ми. Няма да ми откажат такава дреболия.

Грейдън тупна тежката си ръка върху рамото на Саймън. Металната ръкавица на стария тамплиер издрънча.

— Ще можеш да се върнеш и да вземеш всичко, което ти трябва, момко — рече Грейдън. — Когато пожелаеш. Давам ти думата си.

Саймън хвана ръката на стареца и я стисна.

— Благодарен съм ти.

— Няма защо, момко. — Грейдън се усмихна. — Само внимавай там навън.

Саймън каза, че ще внимава, и последва Дерек навън от Подземието на дома Рорк.

* * *

Пътуването обратно до станцията на Бейкър Стрийт беше много по-различно за Саймън от пристигането му. Макар че тогава беше носил очила за нощно виждане, всъщност не беше в състояние наистина да вижда.

С шлема обаче вътрешността на тунела на метрото беше огряна ярко като от дневна светлина. Саймън крачеше безстрашно. Сега той беше хищник в естествената си среда.

Но също така виждаше по-добре и касапницата, оставена от мародерстващите демони. ПД-то беше толкова усъвършенствано, че му показваше истинските цветове около него, вместо да ги предава в зелено.

Той толкова се стараеше да не забелязва ужасната гледка около себе си, че едва не пропусна началото на атаката. Щом зави зад ъгъла, ПД-то му оцвети в зелено фигурите, които висяха с главата надолу от тавана на тунела.

Други изкривени и уродливи фигури причакваха зад преобърнатите вагони на влака на метрото. След като ги видя обаче, Саймън разбра, че са изчадия на мрака.

— Засада! — извика предупредително един от хората на Дерек.

По навик Саймън посегна към меча и шипомета си. Върху картината на ПД-то забеляза зад себе си Лея. Отстъпи заднишком към нея и изръмжа:

— Прикрий се.

Миг по-късно шипометът беше в ръката му и той стреляше. Екотът на изстрелите раздра тишината в тунела.

Паладиевите шипове се забиха в едно от висящите на тавана изчадия и приковаха съществуването към каменната повърхност. Демонът нададе вой на болка и гняв, докато се опитваше да се освободи. Слабото му тяло се мяташе и извиваше, разкъсвайки още повече раните в плътта си.

Като се вгледа по-внимателно, Саймън видя, че демоните са изплели на тавана паяжина от предпазни мрежи за багаж, които явно бяха задигнали от преобърнатите вагони. Бяха действали ужасно бързо, за да успеят да устроят засада за връщането на тамплиерите.

Миг по-късно изчадиято, което Саймън бе приковал към тавана, се отблъсна с крака и се изтръгна от шиповете. Черна кръв шуртеше обилно от раните му. Ръмжейки, демонът се приземи само на няколко стъпки пред Саймън. Надигна оръжие и се прицели.

Саймън пъргаво отскочи от пътя на смъртоносния лъч. Той улучи стената зад него. През ПД-то Саймън можеше ясно да види, че Лея се крие зад един от преобърнатите вагони.

Саймън нападна, преди изчадиято на мрака да успее да стреля отново. Замахна с меча си и разсече шията на демона. Обезглавеният труп направи няколко олюляващи се крачки, а после рухна в безжизнена купчина.

Зад демона, който беше убил, Дерек и хората му бяха здраво притиснати. Проблясваха мечове, а от време на време някое огнестрелно оръжие изпълваше тунела с ярка светлина и грохот.

Прекрачвайки отвратителния труп, проснат на пода, Саймън тръгна да търси друг противник.

Четири изчадия се хвърлиха срещу него. Саймън вдигна крак и го заби в лицето на съществото в центъра.

— Шипове — заповяда той инстинктивно.

От подметките му щръкнаха шипове и разкъсаха лицето на демона, прободоха две от очите му и ги превърнаха в каша. Съществото залитна назад.

Саймън стреля с шипомета в лицето на друго изчадие и го прикова към корпуса на един преобърнат вагон. Третото парира мигновената му атака с меч, като вдигна пушката си и блокира тежкото острие.

Виждайки на ПД-то си, че има достатъчно пространство за такава маневра, Саймън се завъртя надясно и издигна меч си в блестяща дъга. Използвайки цялата сила, която му даваха сервомоторите и двигателите в бронята му, той разсече демона наполовина.

Четвъртото изчадие на мрака се хвърли към гърдите на Саймън и го блъсна назад. Други демони стреляха с хващачи и гранатомети.

— Предупреждение — обади се мекият женски глас в шлема му.
— Приближаващ обект.

Ярко зарево огря ПД-то му, докато падаше.

— Ракета! — предупреди той другите. Дори и да му бяха отговорили, Саймън не ги чу сред избухналите пламъци.

---

[1] Термографското зрение е част от инфрачервеното и обхваща диапазона на топлинните вълни. — Б. пр. ↑

[2] В използвания тук технически смисъл означава почти напълно изключено състояние на дадена система, при което работи само датчик, който е в състояние да възстанови работния режим при получаване на сигнал. — Б. пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Ракетата се удари в стената отляво на Саймън, като се взриви на косъм от двама тамплиери, прикрили се там. Експлозията повали на земята всички — както тамплиерите, така и демонската орда.

Саймън не чу нищо от взрива. Автоматичните заглушители на бронята се включиха, изолирайки външния шум. За миг за него настъпи пълна тишина, но беше блъснат от ударната вълна.

Тя го отхвърли на пет-шест метра. Саймън се приземи по гръб и се плъзна към един преобърнат вагон, който спря рязко движението му. Леко дезориентиран въпреки защитите на бронята си, той погледна към ръцете си, за да се увери, че все още държи меча и шипомета.

Когато вдигна отново поглед, още три изчадия се бяха насочили към него. По две от тях играеха пламъци. Слухът на Саймън вече се връщаше, системите на костюма се бяха възстановили от звуковата атака.

— Някой видя ли откъде дойде тази ракета? — попита Дерек.

— Не — отвърна Саймън. Събра краката си и се преметна над главите на изчадията на мрака. Извъртя се наляво и се изви в силна дъга, като насочи шипомета в лицето на един демон и бързо натисна спусъка. Четири шипа отхвърлиха демона назад в залитащи крачки. Беше мъртъв, преди да се удари в земята.

Второто изчадие успя да вдигне меч и да блокира удара на Саймън. Саймън се отмести, вдигна десния си крак и нанесе с петата си удар, от който главата на демона хлътна. Друг демон уцели лявата китка на Саймън с приклада на пушка, избивайки шипомета му.

Саймън отстъпи, отчаян, защото изчадията пак го връхлитаха. Стисна с две ръце дръжката на меча. Замахваше и парираше, чувствайки как мечът отново се превръща в естествено продължение на тялото му.

Докато се биеше, си помисли за Лея, криеща се някъде в сенките, беззащитна и сама. Тя не беше единствената, чийто живот щеше да е такъв. Спомни си хората, които бяха загинали на крайбрежието. Бяха

умрели само минути преди да се доберат до свободата. Сети се също и за онези, които беше видял да се крият сред руините на града, преживявайки както могат и принудени да нападат чужди хора. Саймън знаеше, че баща му се е обучавал цял живот, за да предотврати това. Но то така или иначе се беше случило.

Дишайки тежко въпреки увеличената си от бронята сила, Саймън довърши последното от изчадията срещу себе си, точно когато нова ракета разцепи въздуха. Женският глас в шлема му пак го предупреди.

Този път обаче Саймън проследи дирята на ракетата до мястото на изстрелването ѝ.

— Набележи мишена — заповяда той на компютърната система в бронята.

— Мишената набелязана. Целта потвърдена.

Мигновено демонът, намиращ се на близо сто метра надолу по тунела, бе набелязан с алено кръстче.

За нещастие този път изчадията на мрака, боравещо с ракетната установка, имаше по-добра видимост. Ракетата улучи един от тамплиерите и го остави да лежи сред купчина усукан и разтопен метал.

Саймън се втурна напред, като пътем грабна шипомета си от земята и се устреми към жертвата си. Група изчадия препречиха пътя му. Само на няколко стъпки от тях Саймън отскочи във въздуха. Дори без броня би могъл да изпълни това действие, но с нея то беше още по-ефикасно.

Прелетя на няколко стъпки над главите на изчадията, праметна се и се приземи на крака с толкова твърд удар, че циментовият под отдолу се напука. Въпреки премятането във въздуха, ПД-то бе продължило да държи мишената и бе запазило ориентацията на Саймън.

Той се затича, като усети как двигателите и сервомеханизмите се задействат, за да добавят своя дял към чистата неподправена сила, която го движеше. Адреналинът пулсираше в тялото му и той беше достатъчно разумен, за да знае, че не бива да му позволява да го обсеби. Но нямаше кой знае какъв избор.

Всичките години, през които беше тренирал в броня, не го бяха подготвили за начина, по който се чувстваше, докато използваше

пълната ѝ сила. Въпреки тренировките, не можеше да контролира напълно тялото си.

Чудеше се дали баща му е имал същите реакции. Дали Томас Крос е изпитвал възторженото очакване, което чувстваше той сега? По някаква причина си мислеше, че това не е така. Баща му беше най-опитният и уравновесен човек, когото Саймън някога беше познавал.

Но той е мъртъв, нали? Мисълта се вряза в ума му като паладиев шип или „Огнена молитва“. Усети как сърцето му отново учестява пулса си. Не се страхуваше да умре. За това беше обучаван през целия си живот.

Но все пак...

— Достъп до стимулантите — обади се гласът в бронята. — Готовност за премахване на безпокойството.

— Не — каза Саймън, знаейки, че просто не се е приспособил към костюма и ситуацията. Никой не можеше да е напълно подготвен за това. При тези обстоятелства безпокойството беше разбираемо. — Отмени процедурата. — И той добави паролата.

Вече приближаваше демона с ракетната установка. Изчадиято се втренчи в Саймън, докато се опитваше да зареди друга ракета в отвора. Наблизо стоеше още един демон, въоръжен с извит гъвкав рог, прикачен към пурпурната му мъхеста гърбица.

Рогът започна да бълва течен огън и пушек по посока на Саймън. В следващия миг го обгърнаха яростни пламъци.

Дори и със специалната броня Саймън знаеше, че не може да издържи дълго. Нанодинамичната технологията, вложена в бронята, както и магиите, не бяха неизчерпаеми. Показанията на защитните системи започнаха да падат.

ПД-то автоматично превключи от режим на усилване на светлината към термографски образ. Програмата беше толкова чувствителна, че отчиташе разлики от няколко градуса в отделните езици на пламъка.

— Предупреждение — каза женският глас на ПД-то. — Защитите приближават критични...

С още две крачки Саймън се измъкна от свръхнагрялата струя на огнепръскачката. Насочи шипомета си към демона, който я държеше. Само че вместо да се цели в лицето на мрачното изчадие, Саймън се прицели в горивния резервоар на гърба му.

Натисна спусъка два пъти в бърза последователност.

И двата паладиеви шипа се забиха в мъха, за който Саймън се надяваше, че е горивен резервоар. В следващия миг мъхестата буца експлодира, образувайки огнено кълбо, което погълна Саймън.

— Предупреждение — обади се ПД-то. — Защитите приближават критични нива.

Загубил равновесие от ударната вълна, Саймън се взря през облаците дим и изкривената картина на ПД-то, което се опитваше да фокусира. Погледна в посоката, където последно беше видял изчадието с ракетната установка. Горещина обливаше бронята, въпреки че охладителната течност вече циркулираше в системата ѝ. Гъст дим изпълваше тунела на метрото. Нямаше вятър, който да го разнесе.

Движение в дълбините на пушека привлече погледа на Саймън. ПД-то също го набеляза, като автоматично избистри образа.

Демонът вдигна заредената ракетохвъргачка. Саймън скочи, прибирайки шипомета в кобура и склучи двете си ръце около дръжката на меча. Приземи се близо до изчадието на мрака и замахна надолу в кос посичащ удар. Искри полетяха от острието, щом то срещна ракетохвъргачката, а после тя се пръсна на парчета и мечът се впи в рамото на демона и разсече гръдния му кош.

Виейки от болка и ярост, изчадието отстъпи. Захвърли строшената ракетохвъргачка и посегна към пистолета, препасан на кръста му.

Възползвайки се от предимството си, Саймън прониза сърцето на демона. Силата на удара запрати създанието към стената, а мечът срещна стената.

Изчадието на мрака замахна с голямата си ръка към главата на Саймън. Той се изплъзна встрани и я хвана. Според това, на което беше обучаван, изчадията имаха човешко телосложение, лактите и коленете им бяха устроени като еластични стави. Саймън заклеци ръката на демона със своята и дръпна. Лакътят изпращя и се огъна навътре. През плътта щръкна кост. Като използва хватката, за да си помогне, Саймън натисна меча настрани и срязва гръдния кош на изчадието, с надеждата да разсече сърцето. Усети как гръбнакът се прекършва и демонът се свлече на земята.

Дишайки тежко в усилието си да намери ритъм, за да овладее отново притока си на кислород, преди да се е задушил или хипервентилирал, Саймън сложи крак върху гърдите на демона и измъкна мечата си. Злобни огънчета блестяха в очите на изчадието на мрака, отразявайки пламъците от огнепръскачката, които още горяха върху бронята на Саймън. После очите застинаха, втрещени в някаква невъобразима далечина.

Още един прилив на хлад премина по кожата на Саймън, щом охладителните системи на бронята надделяха над остатъчната топлина от огнепръскачката. Той се обърна и погледна в посоката, от която беше дошъл.

Нито един от демоните не бе останал жив. Дерек и групата му стояха около двама повалени тамплиери.

Саймън закри обратно към тях с оръжията в ръце. Веднага разбра, че падналите воители няма да станат отново. Ракетата беше пръснала на парчета нагръдника на единия, разкъсвайки и гръдния му кош. Кръв покриваше тялото, но от него стърчаха и метални късове. Другият беше почти разкъсан на две, но все още успяваше да се държи за живота.

С отворен шлем Дерек коленичи до умирация тамплиер. Взе кървавата му ръка в своята и с нежни думи го изпрати от този свят. Мъжът изглеждаше спокоен, приемаше смъртта без оплаквания, но Саймън знаеше, че това отчасти се дължи на лекарствата, които бронята вкарваше в тялото на воителя през пластирите.

Лея стоеше наблизко. Светлина от огъня озаряваше лицето ѝ. Изненадващо тя не показваше емоции.

Саймън предположи, че всичко, случило се през последните няколко дни, просто ѝ е дошло в повече.

Дерек продължи да говори, докато умирацият воитель престана да го чува. Тогава млъкна и постоя известно време на колене.

Един от другите тамплиери коленичи до него и му каза нещо кратко. След това нежно разтвори пръстите на Дерек, държащи дланта на мъртвеца.

Дерек се изправи отново и погледна към Саймън. Лицето му беше измъчено и белязано от болка.

— Ето за какво си се върнал — каза той на Саймън. — Цялата тази смърт, болка, загуба. Жена му беше убита преди три дена. Сега

трябва да кажа на децата им, че са изгубили и баща си. — Той си поедъх на пресекулки. — Сигурен ли си, че си готов за това?

Саймън въздъхна, като се съсредоточи върху това да запази спокойствието, което му бе нужно като воин. Бяха подготвени за тази възможност, разбира се. Но учителите му грижливо бяха разкрасявали загубата на воини с приказки за кураж, храброст и саможертва.

Томас Крос не го бе зальгвал с такива илюзии. Винаги бе твърдял, че смъртта е трудна и страшна, независимо колко се е подготвял човек за нея.

— Не — каза Саймън. — Не мисля, че някой изобщо може да е готов за това. Но няма да си тръгна. — Той млъкна за кратко, търсейки думи, с които да изрази всичко, което чувстваше. Не само за Дерек, а и за себе си. — И ти, и аз знаем, че няма къде да отидем. Ако оставим демоните да действат необезпокоявани, те ще завладеят всичко.

Дерек кимна мрачно.

— Ако си с мен, ще правиш каквото ти кажа и когато ти кажа. Без въпроси и без провали.

— Съгласен.

— Добре. — Дерек се обърна отново към загиналите и се намръщи. — Хайде да отнесем тези воини у дома.

Двама от хората на Дерек влязоха във влака и изнесоха одеяла и мрежи. Сложиха мъртвите мъже върху одеялата и ги увиха в тях. След това ги поставиха върху мрежите, вдигнаха телата и ги понесоха.

Дерек привика един от тях напред и му нареди да заеме позиция в челото. Саймън зае неговото място при одеялото, за да помогне в носенето на мъртвеца. Двама други мъже помагаха на ранения тамплиер да върви.

* * *

— Тук ли ще останеш?

Седнал на леглото в общото казармено помещение, където беше разпределен, Саймън вдигна очи към Лея.

— Да — отвърна той. Беше изненадан, че е приет от някого. Предполагаше, че в най-добрия случай ще си получи бронята, а след

това ще го изхвърлят в града да се оправя сам. Щеше да си тръгне без въпроси.

Готовността на Дерек да го вземе в своя отряд беше изненадваща. Изглеждаше, че в отрядите често се освобождават места.

— Ами аз? — попита тя.

Няколко от другите тамплиери слушаха разговора. Три дито в другия край на стаята беше събрало цяла тълпа. Имаше много малко нови репортажи от самия Лондон, но новинарите, изглежда, бяха решени да запълнят канала със стар материал и нови догадки.

Саймън повъртя шлема в ръцете си. От часове работеше упорито, за да почисти повърхността му. Мръсотията и пясъкът, полепнали по бронята, затрудняваха действието на маскировъчния режим. В момента повече от всичко му се искаше да приключи с бронята и да поспи малко. Беше изненадан колко уморен се бе почувствал.

— А ти какво искаш да правиш? — попита Саймън.

— Да намеря баща си.

— Утре излизаме на патрул. — Саймън се удиви колко бързо бе започнал да мисли в множествено число. — Ако ми дадеш адреса, ще обсъдя нещата с Дерек. Вероятно ще можем да отскочим дотам.

Лея кръстоса ръце на гърдите си.

— Искан ми се самата аз да правя нещо.

Саймън остави шлема.

— Ти правиш. Оцеляваш.

— Това не е достатъчно. Трябва да бъда там навън.

— Ако беше там навън, и то съвсем сама, до минути щеше да си мъртва. — Саймън кимна към ранения мъж няколко легла по-нататък. — Дори ние, макар че сме в брони, рискуваме живота си там навън.

— Тогава защо отивате?

— Защото сме обучени за това.

Лея го изгледа укоризнено.

— Били сте обучени да се биете с демони. — Тонът ѝ го предизвикваше да я убеди.

— Да.

Тя поклати глава.

— Това не е нещо, в което бих повярвала толкова лесно.

— Ти самата им се нагледа през последните дни. Знаеш, че демоните са истински.

Лея въздъхна тихо и каза:

— Да, но да повярвам, че вие сте били обучени да се биете с онези създания, е още по-трудно, отколкото да повярвам в демони.

— Хайде, хайде — каза нежно Саймън.

Миг по-късно тя кимна.

— Ние можем да ги нараняваме — рече Саймън. — Можем да ги убиваме. Това е нещо, което лондонската полиция и британските военни не успяха да сторят.

— Но... демоните все пак са повече от вас.

Саймън забеляза, че тя все още не можеше да проумее срещу какво са изправени, макар че сама неведнъж бе видяла демоните отблизо. За повечето хора беше достатъчна и една среща.

— Освен ако сте много повече, отколкото съм видяла — добави Лея.

— Демоните са повече — отвърна Саймън. — Затова трябва да действате внимателно. Те си имат слаби места. Трябва да ги открием.

— Като се крием тук и чакаме — каза тя с отвращение, — само им позволяваме да тераформират по-голяма част от Лондон.

— Не можем да попречим на това. Поне засега.

— Ами ако ефектите от... каквото там правят са необратими?

Саймън едва овладя страха, който го обзе. Лея някак уцелваше всичките му големи страхове. С усилие успя да запази спокойствието си. Цялото му обучение като тамплиер беше насочено към оцеляване и спасяване на хората.

— Не можеш да си мислиш така.

— Защо? — Лея придоби още по-разочарован вид.

— Защото трябва да запазим надежда.

— Надеждата не е благословия, а проклятие.

Саймън потисна собственото си разочарование. Младата жена не беше възпитавана като него. А и самият той не се беше придържал към тамплиерския начин на мислене.

— Ако си мислиш, че всеки момент ще те убият — каза тихо Саймън, — най-вероятно точно това ще се случи.

— Как сте се обучавали? — Лея махна с ръка към казармите. — Как всичко това се е озовало тук? Защо вие, хора, сте толкова потайни

във всичко, което вършите? Не осъзнавате ли, че ако полицията и военните знаеха това, което знаете вие, нещата биха могли да се развият иначе?

Саймън си пое дълбоко дъх и събра мислите си.

— Тамплиерските ордени невинаги са били тайни. И това не е първият път, когато се сблъскваме с демоните.

Лея се поуспокои малко.

— Откога знаеш това?

— Повтарят ми го, откакто съм се родил.

— Кой?

— Баща ми. Дядо ми. Всички, които съм познавал тук.

— Те са ти казали за демоните?

— Да.

— А ти повярва ли им?

Заболя го от това. Саймън за миг отклони очи, после отново я погледна.

— Не. Не повярвах. Писна ми да живея така. Затова си тръгнах.

— Това ли правеше в Южна Африка? Криеше се?

— Не мислех за това като за криене — възрази Саймън. — Искях да имам собствен живот. Бях прекарал двадесет и три години тук долу и бях излизал навън само за съвсем кратко. Отидох в Южна Африка, защото там хората не задават много въпроси и можех да съм далеч от цивилизацията, докато работех като водач.

— Кога за последен път вие... тамплиерите сте се били с демоните?

— Никога по-рано не сме се били с тях.

Лея поклати глава.

— Не разбирам.

— Ела с мен. Ще ти покажа. — Саймън стана и свали топлите дрехи, които носеше долу в казармата. Когато остана гол, започна да навлича бронята.

Лея се извърна.

Саймън осъзна, че причината за неудобството ѝ е той. Почувства се зле. Не съжаляваше, нито пък беше стеснителен.

— Извинявай. Тук долу човек престава да забелязва голотата. Не можем да носим дрехи под бронята.

— Няма нищо.

Саймън не се смущаваше. Повечето от казармите бяха смесени. Приключи с обличането и си постави шлема. След като костюмът се втвърди, той отвори шлема и взе оръжията си. Вече бяха чисти. Оръжията винаги се почистваха първи.

— Тук долу не отиваме никъде без бронята си. — *Особено пък сега.* — Да вървим. — Саймън тръгна напред.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

Уорън седеше отзад в микробуса и напрегнато чакаше, взирайки се през потъмненото стъкло към създаването с прилепови криле, което летеше на фона на почти пълната луна. Сняг покриваше гористия пейзаж около микробуса.

— Какво е това нещо? — попита Кели. Тя седеше до него облечена в зимни дрехи и увита с одеяло. Когато Уорън реши да тръгне с кабалистите, тя настоя да го придружи.

Беше се подвоумил дали да не ѝ нареди да остане при другите, но не можа да го направи. Поради нестабилното си състояние не искаше да остава сам в компанията на непознати. Дори и такива, които, изглежда, искрено желяеха да му помогнат. Кели нямаше да му помогне особено, ако възникнеше проблем, но поне му беше позната.

— Това е Кървав ангел — отговори един от мъжете, седнал на пода около тях. — Адска твар е той. Хитър и смъртоносен.

— О! — Кели придърпа одеялото по-плътно около себе си.

Уорън гледаше как демонът лениво размахва криле. После пикира надолу и отново изчезна сред гората от тъмни здания, които съставляваха централната част на Лондон. Ниски облаци и отровната мъгла, която се стелеше откъм Адската порта, закриваха гледката.

— Лиъм — извика Малкълм отпред.

— Да. — Лиъм беше млад, лицето му беше покрито е татуировки и пиърсинги. Беше облечен целият в черно, а три рога стърчаха от тясната му глава. Те бяха покрити със струпеи, което показваше, че са присадени наскоро.

— Има ли още от тях наоколо?

Лиъм се взря в далечината. Уорън усети енергията около младия човек и разбра, че Лиъм вижда не с нормалното си зрение, а по някакъв друг начин.

— Не — отвърна Лиъм. — Вече не са в близката околност. За момента сме в относителна безопасност.

Малкълм нареди на шофьора да изкара колата отново на пътя. Микробусът потегли с тласък и излезе изпод дървото.

Демонските патрули бяха най-многобройни през нощта, Уорън знаеше това. И взимаха на прицел транспортните средства, привлечени от звука, както и от миризмата на изгорелите газове.

Уорън се отпусна и се облегна на стената на микробуса. Малкълм му беше предложил да го отведе в едно убежище на кабалистите, за да види какво могат да му предложат. Като знаеше, че в квартирата го очакват само свади и че трябва да научи повече, за да оцелее, Уорън се съгласи. Изборът му не беше лесен. Не обичаше промените в живота, но вече толкова неща се бяха променили. Боеше се, че самият той е едно от тях.

* * *

След по-малко от час бяха навлезли дълбоко в предградията Мейфеър извън пределите на града. Къщите тук бяха разделени от големи участъци земя, повечето от която неизползвана. Няколко от къщите имаха ферми за коне.

Покрай криволичещия път се редяха сгърчените голи крайници на дърветата, обрулени от суровия дъх на зимата. Заради тесния път Уорън предположи, че се намират в частна собственост.

Микробусът забави, след това сви и се насочи към масивните порти от ковано желязо на някакво имение. Шофьорът спря колата.

Един от мъжете в товарното отделение излезе навън. Притича и отвори масивните порти, за да мине микробусът.

Уорън се взря през предното стъкло в обширната, покрита със сняг, земя зад високите каменни стени. Тук несъмнено живееше някоя титулувана особа.

— Какво е това място? — попита Уорън.

— Домът на един от нашите благодетели — отвърна Малкълм. — Той е измежду най-силните в групата ни. Името му е Хедгар Тулейн. Скоро ще се срещнеш с него.

Името беше познато на Уорън.

— Тулейн? Медийният магнат? — Доколкото си спомняше, Тулейн притежаваше няколко медийни групи, които включваха

телевизия, радио и вестници.

— Да.

— Той е кабалист?

— Да. Какъвто беше и баща му, а преди това и бащата на баща му.

Това явно е била строго пазена тайна. Уорън знаеше, че ако подобно нещо се бе разчуло, можеше да съсипе общественото положение на човека, а също и бизнес репутацията му.

Микробусът подскочаше по пътя, водещ към главната сграда — масивна четириетажна постройка, която приличаше на дворец сред зимния пейзаж. В прозорците не се виждаха никакви светлини.

Шофьорът спря микробуса пред къщата. Прозорците си останаха тъмни, а вратата — затворена. Уорън очакваше поне някой иконом да ги посрещне. По филмите винаги ставаше така.

— Май няма никой въкъщи — обади се Кели.

— Няма никой над земята — съгласи се Малкълм. — Не би било от полза за нас да сме толкова открити, нали?

Един мъж отвори задната врата на микробуса.

Уорън излезе на студения вятър. В микробуса беше топло, защото климатикът работеше.

Малкълм извади фенерче от джоба на палтото си и ги поведе. До вратата стояха на пост въоръжени мъже, така добре скрити в сенките, че Уорън едва не се блъсна в тях, преди да ги забележи.

Копита изтрополиха по покритата със сняг земя. Звукът беше толкова силен и изненадващ, че Уорън го взе за нападение.

Когато погледна в посоката, от която дойде звукът, разбра, че не са връхлитащи демони, а пет коня, които стояха в едно заграждение недалеч от тях. Уорън нямаше представа от каква порода са. Когато издишваха, облаци сива пара излизаха от ноздрите им. Те тъпчеха снега и го превръщаха в кал.

— Коня — каза Кели. В гласа ѝ имаше нотка на благоговение.

— Да — съгласи се Малкълм. — Докато са живи и демоните не ни атакуват, ще имаме прясно месо.

— Какво? — Кели беше смаяна. — Вие ядете конете? Това е нечовешко. Те са... те са коне.

Уорън я погледна, удивен, че след смъртта и разрушението, които бе видяла в града, все още е загрижена за благоденствието на конете.

— По-добре ние да ядем конете, отколкото да ги изядат демоните — отвърна Малкълм. — Конското месо не е чак толкова лошо, като привикнеш с вкуса, а ако готвачът знае как да го приготви, може да е доста крехко и апетитно. — След това мина през вратата.

Кели погледна към Уорън с отвращение.

— Не ми каза, че те ядат коне — обвини го тя.

Уорън не си направи труда да се оправдава, че не го е знаел. Обърна се и последва Малкълм през вратата.

* * *

В къщата Уорън беше впечатлен от големината на стаите и разточителството, с което бяха обзаведени. Ботушите му отекваха по плочките на пода и ехото му подсказваше колко просторни са помещенията. Минаха през фойето и голямата бална зала, завиха по един коридор вдясно и влязоха в кабинет. Върху повечето от рафтовете бяха наредени книги. Другите рафтове бяха заети от прекрасни предмети от азиатската история, които навярно бяха много скъпи.

Малкълм се приближи до голямата камина, която заемаше по-голямата част от едната стена. Уорън си помисли, че ако в нея гореше огън, в стаята би било топло и уютно.

Като натисна с ръка поредица от камъни по края на камината, Малкълм даде знак на другите да го последват вътре. Уорън и Кели застанаха до него. Уорън се чувстваше доста глупаво в камината.

После камината се раздвижи с тласък, завъртайки се на скрити шарнири. Зад нея се разкри тясно стълбище, спускащо се в земните недра.

Малкълм поведе другите надолу в мастиления мрак, като осветяваше пътя пред себе си с фенерчето.

— Насам — подкани ги той, застанал на тесните стъпала.

Уорън се поколеба. Но нямаше избор. Все още имаше възможност да се откаже и да се върне в квартирата си, но не би се справил с онова, което ставаше там. Уорън събра кураж, пое си дъх и тръгна след Малкълм.

* * *

— Предците на Хедгар Тулейн са се възползвали от естествените пещери под фамилия дом — каза Малкълм, докато вървяха надолу по спираловидното стълбище, изсечено в самата скала. — Наложило се е да направят някои дребни промени тук-там, но в повечето случаи просто са използвали по най-добрия начин това, което вече е съществувало.

Даже и с новопридобитата си способност да вижда в тъмното, Уорън не можеше да види много. Гладката повърхност на пещерните стени около тях говореше за дълга употреба.

— Семейство Тулейн са използвали това място по време на Втората световна война при бомбардировките — каза Малкълм. — Разбира се, не разкрили всички тайни на хората, които допусkali тук. Пазели ревностно своите кабалистически убеждения от невярващите. Но по време на Втората световна война имало известно припокриване на интересите. Слугите на Хитлер издирвали същите могъщи талисмани, които търсела и нашата организация. — Той спря и плъзна лъча на фенерчето по повърхността на голям воден басейн отляво. — Внимавай къде стъпваш. Доста е дълбоко. И студено.

Уорън видя, как няколко риби изплуваха към повърхността и подадоха муцуните си, за да дишат.

— Водата е питейна. — Малкълм извъртя фенерчето, за да покаже една пътека, която заобикаляше басейна отдясно. — Варовикът в основата на скалите тук образува естествена филтрационна система. Твърде наситена е с минерали, мен ако питаш, но може да поддържа живота на човек. Филтрираме я допълнително, за да премахнем отчасти привкуса.

Уорън премина по влажната пътека. Камъните бяха хлъзгави и стомахът му се сви при мисълта, че може да падне във водата. Не беше добър плувец. Съмняваше се, че би могъл да се спаси, предвид сегашното си състояние, макар и да се чувстваше по-укрепнал.

Малко по-нататък те навлязоха в друг проход, в който Уорън едва ходеше изправен. В далечината блещукаше светлина и той помисли, че вървят към нея.

Но Малкълм спря по средата на прохода и застана с лице към стената. Миг по-късно стената се отвори, разкривайки по-малък коридор.

Двама стражи в униформи на службата за борба с безредици стояха на пост на малка площадка. На екрани зад тях ярко сияеха образи от охранителни камери. Две камери, монтирани на тавана на прохода, се насочиха към новопристигналите.

Малкълм съобщи имената им и уведоми, че ги очакват. Единият страж кимна и им даде знак да минат.

Те влязоха в коридора и Малкълм поведе наляво. Наклонът беше далеч по-стръмен, отколкото в предишния проход, и Уорън беше уверен, че проектантите и строителите са използвали естествено пещерно образувание, за да прокарат коридора през него. Изсечените каменни стъпала следваха извивките на скалата.

Близо до дъното Уорън забеляза светлина. Отначало тя беше слаба, но с приближаването им се усилваше. Накрая излязоха в добре осветена пещера, пълна с компютърно оборудване.

— Това е един от комуникационните центрове, които поддържаме — каза Малкълм, като посочи с ръка към компютрите и хората, които работеха на тях.

— Тук ли се намират повечето кабалисти? — попита Уорън.

— В тази пещерна система ли? — Малкълм поклати глава. — Разбира се, че не. Ние сме много повече, отколкото може да побере това място. Но това е един от стратегическите пунктове за... — Той направи пауза. — ... можеш да ги наричаш изследвания и разработки, ако желаеш.

— В града живеят ли кабалисти? Под земята?

Малкълм кимна.

— Неколцина. Но по-големите сбирщица на групата ни се намират предимно извън града. Поне за момента. Кабалистите са се изнесли от Лондон през деветнадесети век, за да не бъдат разкрити. Няколко от нашите членове започнали да обсъждат твърде свободно онова, което знаели за магията. Спиритичните стаи и сеанси станали голяма мода. Но хората тогава се интересували от общуване с духове, а не от контакт с демонския свят като нас. В момента се обсъжда дали да не преместим дейността си обратно в Лондон.

— Защо?

Малкълм ги поведе по друг проход.

— За да сме по-близо до центъра на силата, разбира се.

— Какъв център на силата?

— Адската порта. Без съмнение си усетил как влиянието ѝ отслабва, докогато идвахме насам.

Уорън наистина беше почувствал намаляване на натиска, който обикновено изпитваше в Лондон, но не знаеше на какво се дължи това. Мисленето му като че ли не беше толкова объркано и затормозено, но в същото време способността му да внушава му се струваше по-слаба и несигурна.

— Да — отвърна Уорън.

— За да изучим както трябва силите, които демоните владеят, се налага да бъдем там. Където магията и силата се проявяват в първичната си форма. — Малкълм спря пред една стена. Протегна ръка и погледна към Уорън. — Можеш ли да я докоснеш?

Уорън протегна ръката си напред и я опря в стената. На допир я чувстваше плътна и грапава, но не толкова гладка като другите стени.

— Да — отвърна той.

Малкълм се усмихна.

— Всъщност въпросът е дали можеш да минеш през нея. — После пристъпи напред и мина през камъка.

Изумен, Уорън прокара пръсти по каменната повърхност. Това трябва да е някакъв номер. Не може Малкълм просто да е минал през каменната стена.

— Къде отиде той? — попита Кели.

— Не знам. — Уорън притисна и двете си ръце към камъка, търсейки някакъв спусък или механизъм, който да отваря проход. — Не може да има отвор. Не видях такъв. Щях да видя, ако имаше. Стоях тук.

— Можеш да минеш, Уорън — окуражи го Малкълм от другата страна на камъка. — Просто трябва да се настроиш.

Да се настроя ли? Уорън се притисна към стената и се помъчи да проумее за какво настройване говори Малкълм. Взря се в камъка и се опита да погледне през него, също както се бе опитвал да види през мрака, когато беше на срещата на кабалистите.

Отначало виждаше само плътен камък. После, тъкмо когато беше на ръба да се откаже от тази невъзможна задача, забеляза

конфигурации, оформящи се вътре в скалата. Стената се състоеше от няколко двуизмерни равнини, които не се допираха. Всъщност някои бяха подвижни и Уорън откри, че може да ги мести встрани. Повечето обаче не поддаваха лесно. Отместваха се бавно и беше нужно голямо усилие.

И докато разкриваше тайната на стената, Уорън усети настройването в себе си. Частици от него като че ли също се местеха. Почти несъзнателно, движени от вълнението на това ново знание, той прекрачи през стената.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

Да се движиш през камъка беше като да вървиш срещу силно течение на река. Уорън си помисли какво ли ще стане, ако не успее да мине през скалата, а подвижните равнини се изплъзнат от контрола му и го смажат. Изведнъж започна да се придвижва по-трудно. Обзе го паника.

— Не мисли за неуспех — заповяда му мъжки глас. — Трябва да се надделееш над онова, което познаваш като природен закон. Начинът, по който възприемаш света, е истинен само отчасти. Много неща, които си смятал за невъзможни, ще станат възможни. Трябва само да овладееш онова, което е вътре в теб.

Уорън се съсредоточи отново върху движещите се двуизмерни фигури и се промъкна между тях. Миг по-късно стоеше в друга пещера. Тази беше по-обработена, по-завършена. По стените бяха окачени окултни рисунки, от които струеше сила. Имаше стъклени витрини и рафтове с какви ли не предмети. Пред Уорън стояха Малкълм и още един мъж и му се усмихваха, а зад тях се виждаше лаборатория.

Непознатият беше висок над два метра. Тялото му беше издължено като на насекомо. Главата му изглеждаше масивна, е широко чело и дълга челюст. Червената му коса беше остригана ниско. Татуировки и белези покриваха всеки сантиметър кожа, който се виждаше. Два закривени рога, дълги по тридесет сантиметра, излизаха от слепоочията му и се разклоняваха на три. На възраст изглеждаше около тридесетте.

Външността на мъжа напомни на Уорън за Кернуос^[1], рогатия бог от келтските легенди. Смяташе се, че Кернуос е символ на рогатите мъжки животни и плодородието. За този бог се споменаваше в някои от книгите, които майката на Уорън беше чела, докато изучаваше мистицизма.

— А, ето те и теб — каза мъжът.

— Казах ти, че е силен — отвърна Малкълм. Изглеждаше доволен.

Рогатият мъж очерта някакъв знак във въздуха. За миг Уорън зърна призрачна следа, после тя изчезна. Но усети как го лъхва топъл, зловонен вълчи дъх. Никога вълк не беше дишал в лицето му, затова той се зачуди откъде знае какво е усещането. Но беше убеден, че не е сгрешил.

— Никога не съм се съмнявал в теб. — Рогатият погледна към Уорън и продължи да размишлява на глас. — Но това, че има способности, не означава, че ще реши да ги използва.

— Демоните са го белязали — каза Малкълм. — Погледни го.

Уорън си спомни за изгарянията си и се уви по-плътно в наметалото.

— Кой си ти?

— Аз съм Хедгар Тулейн — отвърна мъжът. — Добре дошъл в моя дом.

— Уорън!

Щом чу гласа на Кели отвъд каменната стена, Уорън се пресегна обратно за нея, като този път се справяше много по-лесно с движещите се равнини.

— Хвани ръката ми. — Когато усети пръстите около дланта си, я издърпа през стената. Миг по-късно Кели стоеше в пещерата до него.

Малкълм и Тулейн се взираха в него.

— Тя е с мен — каза решително Уорън. — Където отивам аз, отива и тя.

— Разбира се — рече Тулейн. — Просто съм изненадан, че успя да я издърпаш така през стената. Едно е да си проправиш път сам, но никога не съм виждал някой, който да може да пренесе и друг човек. — Той замълча за момент, изучавайки внимателно Уорън. — Ще бъде вълнуващо да работя с теб и да ти помогна да развиеш възможностите.

При тези думи Уорън се наежи.

— Не съм дошъл тук, за да бъда нечий научен проект.

— О, не — съгласи се Тулейн. — Няма да бъдеш нечий научен проект. Не става дума за наука. Или поне не за наука в общоприетия смисъл на думата, който е доста ограничено отнесен към нашата практика. Тук става дума за мистичните сили в нашия свят.

* * *

— Има няколко групи като тази, пръснати из Лондон и Англия — каза Тулейн, докато ги водеше през пещерите. — Всъщност из целия свят. Още откакто човечеството за първи път случайно е установило контакт със света на демоните чрез видения и дочути гласове, сред нас има хора, които ги изучават. Винаги сме вярвали, че можем да овладеем силата, използвана от демоните.

Уорън поглеждаше в стаите, покрай които минаваха. През последните няколко минути беше видял десетки кабалисти. Някои от тях се татуираха, а други участваха в експерименти.

— Защо носите татуировки? — попита Уорън.

— Аз ли? Или кабалистите по принцип?

— Кабалистите.

— Татуирането ни помага да съсредоточим силите си — отвърна Тулейн. — Всякакъв вид изписване — на символи, както и на думи — осигурява контрол над мистичните енергии. „Магия“ е просто една разговорна дума, която използваме за енергиите, които подчиняваме на волята си. Това наименование помага на новодошлите по-лесно да проумеят явленията в нашата област на изследвания, а и ни разграничава от онези, които избират да гледат на света по ограничени начин, наречен материална наука. — Той се усмихна иронично.

Спряха пред една пещера, където млада татуирана жена с превръзка на окото правеше жестове към нож, лежащ на масата. Ножът се издигна във въздуха, завъртя се около невидима ос, а после полетя и се заби в една дървена мишена, изправена в другия край на пещерата. Хлътна с лекота до дръжката, сякаш влезе в масло.

В съседна пещера млад мъж пъкна ръката си в огъня и пламъците затанцуваха по нея, без да го нараняват. Уорън едва издържа гледката, тъй като тя извика в него спомена за собственото му болезнено преживяване. Сякаш отново усети мириса на изгоряла плът. Младежът се обърна и протегна горящата си ръка. Пламъците излетяха напред и възпламениха една дървена мишена на около метър от него.

— Има много свидетелства за хора, умеещи да използват демонската енергия в нашия свят — рече Тулейн. — За да проникнат в

света ни, демоните са отворили пролуки, които са останали отворени. Известна част от енергията на техния свят се е процеждала през тях. Но тя не е била достатъчна, за да придобием способностите, на които си свидетел днес, способности, които притежаваш и ти. Не и в този мащаб.

— Това е заради Адската порта — каза Уорън.

— Така смятаме. Откакто тя се отвори, силата се разпространява повсеместно и възможностите на хората нарастват.

— Защо ме доведохте тук?

— За да те учим, разбира се. А и ние да се учим от теб.

— Какво може да узнаете от мен?

— Ще разберем.

— Какво ви кара да мислите, че в мен има нещо?

Тулейн го изгледа многозначително.

— Никой — каза той — досега не е устоявал на нападение от демон. Или поне никой от нас.

* * *

— Ние не се бием с тях — каза Тулейн, докато включваше холоекрана, вграден в масата, около която се бяха събрали. Седяха в богато обзаведен кабинет, чиито стени бяха покрити с дървена ламперия. Само липсата на прозорци напомняше на Уорън, че се намират в пещера дълбоко под земята, а не в голямата постройка на повърхността.

— Наблюдаваме ги.

Образи на демони, сражаващи се с танкове и военни самолети по лондонските улици, оживяха пред очите им. Един огромен демон стовари несъразмерно големия си юмрук върху основното оръдие на един танк. Дулото се огъна от удара и се прекърши. Друг танк стреля в демона почти от упор, но снарядът експлодира в кожата на демона, без видимо да му навреди. Демонът изрева и се обърна към танка, сграбчи дулото на основното оръдие и го изтръгна заедно с купола. После започна да удря танка с купола като с чук, докато го размаза заедно с войниците вътре.

— Това е Шулгот, един от висшите демони — каза Тулейн.

В гласа на мъжа имаше нотка на благоговение. Възмутен от това, Уорън попита:

— Познавате ли го?

— Знаем за него. — Тулейн следеше развоя на битката. — Известно е, че е свиреп воин, абсолютно безмилостен. Бих искал да разбера повече, но това е неосъществимо в конкретните обстоятелства. — Той изключи холопроектора и се обърна към Уорън. — Откога знаеш, че си различен?

Уорън се поколеба, чудейки се каква част от истината да му разкрие. Не му се искаше да споделя нищо пред Тулейн. *Кажу ми. Това е единственият начин да оцелееш.*

— Не знам, че съм различен — отвърна Уорън.

Тулейн задържа погледа си за миг върху него, после чукна разсеяно по вградената в масата клавиатура. Проекторът отново се включи, този път показвайки образите на родителите на Уорън.

— Доведеният ти баща се е казвал Мартин — рече Тулейн. — Но той не е бил биологичният ти баща.

Вълна на хладно отвращение премина през Уорън. Широкото жестоко лице на баща му винаги беше оказвало този ефект върху него. Кожата му беше толкова черна, че чак синееше. Той бръснеше главата си, но си оставяше къса козя брадичка, която издължаваше широката му долна челюст.

— Биологичният ти баща се е казвал Хаким Н'Буш — каза Тулейн, — но ти не носиш неговото име.

— Не. Когато бях в сиропиталището, избрах моминското име на майка си.

— Тамара Шимър. — Тулейн натисна друг клавиш. Този път образът причини болка на Уорън, но и го обърка. Майка му беше бяла, но чертите на лицето ѝ издаваха еврейското ѝ потекло. Имаше тъмни одухотворени очи и тъмна коса, която се спускаше на букли до раменете. Беше прекалено слаба и бледа. Уорън не помнеше някога да е изглеждала здрава. От години не беше попадал на нейна снимка, а сега беше поразен от това, колко млада изглеждаше на холограмата. Може би с една-две години по-възрастна от него.

— Омъжила се е за Мартин де Йънг, който е станал твой пастрок.

Появи се трети образ — на бял мъж с восъчно лице, рядка руса коса и малки очи. Мартин приличаше на див плъх.

— Доведеният ти баща е убил майка ти — каза Тулейн.

Уорън усети очите на Кели върху себе си. Не я погледна. Тя взе едната му ръка в своите. В този момент той се почувства гузен, че използва силата си върху нея, но беше твърде уплашен и наранен, за да остане на това място сам.

— Да — отвърна Уорън с глух глас.

— Съседите са съобщили за нападението — рече Тулейн.

От проектора прозвуча запис на обезумял глас по телефона.

— Да. Полицията ли е? Обаждам се заради съседите ми! Мисля, че този път той ще я убие!

Разговорът беше кратък. Чуваха се писъци, идващи от другата страна на стената или пода, или тавана. Уорън така и не беше узнал кой точно се е обадил да съобщи за скандала.

Спомени нахлуха в съзнанието на Уорън. Той вече не се намираше в пещерата с Тулейн. Беше отново в апартамента, където се вихреше кавгата между родителите му. После пукотът на изстрелите от пистолета на баща му накъсаха разговора между съседа и полицията.

— *До гуша ми дойдохте и двамата — заяви Мартин де Йънг.*

Уорън си спомни ясно сцената, в която неговият пастрок застреля майка му и обърна пистолета към него.

— *Едни хора ме търсят, за да ме убият! — изрева той. — А искат да ме убият, защото се мъчех да свържа двата края заради вас двамата. Проклетата ти майка харчеше всичко, което успее да докопа, а ти... ти само плюскаше, растеше и си сменяше дрехите, без изобщо да мислиш за бъдещето!*

Старият страх се размърда отново в Уорън, гърчейки се като диво животно, което се опитва да се измъкне от капан. Усети как пот изби по челото му. После струпеите от изгарянето и бялата кожа по лявата ръка и гърба му започнаха ужасно да го сърбят.

— *Но аз ще сложа край на това! — обяви Мартин.*

Уорън смътно дочу как Кели умолява Тулейн да спре записа, но Тулейн не й обръщаше внимание. Беше се съсредоточил върху Уорън.

Изстрелът проехтя в стаята и Уорън отново усети парването от куршума. Страхът му беше неконтролируем. Спомни си как се бе почувствал, как не искаше никога повече да му причиняват болка.

Тогавя същият детски глас, който беше умолявал пастрока да спре, внезапно прозвуча ожесточено и яростно:

— *Бих искал да умреш!*

Тези думи бяха дреболия в контекста на събитията. Не би трябвало да имат някакъв ефект.

Но Мартин де Йънг спря да ругае и да крещи, погледна изненадан към Уорън, който лежеше на пода пред него. После опря пистолета в слепоочието си и започна да моли за пощада.

— *Не! Не ме карай да го правя! Не! Престани! Моля те!* — Тогава Мартин заплака, разтреперан от усилието да отмести пистолета от главата си. Но не беше в състояние да го направи. — *Неее...*

Резкият изстрел сложи край на виковете. Даже разговорът между съседа и полицията беше секнал в потресно мълчание.

Кожата на Уорън го засърбя още повече. Беше ядосан на Тулейн, задето изрови всички тези стари спомени, но не знаеше как да реагира. Беше едва ли не пленник.

Холограмата изчезна.

— Когато полицията пристигна — рече меко Тулейн, — претърсиха помещенията, с убеждението, че ще намерят трети човек. Съсед или приятел на майка ти. Някой, който е надвил пастрока ти, опрял е пистолета в главата му и е дръпнал спусъка. Но това не се случи, нали?

Уорън се поколеба, преценявайки възможностите си.

— Не.

— Ти пожела той да умре — каза Тулейн.

— Да. Но го желяех от години.

— Но не толкова силно, колкото в онази нощ.

— Не.

— И какво стана после?

— Мартин... се самоуби.

Тулейн се взираше в Уорън.

— Защото ти му внуши да го направи.

— Да.

Поклащайки удивено глава, Тулейн рече:

— На осем години. И то преди да се отворят Адските порти. — Уорън не знаеше какво да отвърне на това. — Оттогава използвал ли си някога силата си? — попита Тулейн.

Уорън се замисли дали да не излъже, но беше сигурен, че Тулейн ще разбере. Не бе уверен какво ще се случи с него, ако го уличат в

лъжа, затова каза истината.

— Да.

— Как?

— За да влияя на хората.

— Така, както внуши на демона да те остави, когато те откри Едит ли?

Уорън кимна. Сърбежът в ръката и гърба му се усили още повече.

— И си оцелял при нападение на демон преди няколко дни?

Уорън пак кимна.

— Някога по-рано случвало ли ти се е подобно нещо? Да оживееш след смъртоносни инциденти?

— Не. — Уорън почеса ръката си под ръкава на палтото. Стомахът му се сви, щом усети, че нещо се свлича от нея. Когато погледна, видя, че е бяло и прилича на ципа.

Кожа!

Мисълта ужаси Уорън. Сигурен, че е разкъсал раната си, той съблече палтото и смъкна ризата си.

Но вместо розова, разкъравена плът видя черни люспи със зеленикав оттенък, които покриваха ръката му. Там, откъдето беше откъснал бялата кожа, сърбежът беше престанал. Неспособен да се овладее, той задраци по гърба си. Обели се още кожа. Под нея, по ребрата и хълбока, докъдето можеше да види, блестяха зеленикави люспи. Освен това новата бяла кожа беше завладяла нови участъци от тялото му.

---

[1] На български това име се среща в различни транскрипции. Често е употребявано в латинизирания си вариант Цернунос или Цернун. Тук съм използвал оригиналното келтско произношение. — Б. пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМ

Какво е това? — попита Лея. Имаше предвид триметровия гущероподобен демон в стъклената витрина в музея и образователен център на дома Рорк. Създанието стоеше на четири големи и ноктести лапи. Зъби стърчаха от зловещата муцуна, която беше по-дълга от тази на крокодил. Опашката представляваше дебел, жилест мускул. Зеленикави люспи покриваха демона. Тялото му бе нашарено от дълги белези. Имаше някаква красота в него, въпреки зловещия му изглед.

Дори сега, толкова години по-късно, Саймън все още си спомняше страха и очарованието, което изпита, когато за първи път видя експоната. Тогава демонът му изглеждаше още по-голям и не по-малко свиреп. Даже и след битката в тунела на метрото дебнещата му поза караше Саймън да се чувства неспокоен.

— Нарекли са го Опустошителя — обърна се той към Лея.

— Това демон ли е?

— Да.

— Откога е тук?

— Попаднал е в ръцете на тамплиерите преди стотици години.

— Защо не са го показали на никого? — попита Лея.

— Показали са го. — Саймън се взираше в създанието. Старият страх отново го навестяваше, въпреки че беше облечен в броня. — Никой не повярвал, че е истински.

— Никой?

— Не.

— Даже с доказателството пред тях?

— Никой. Може би щеше да е по-убедително, ако тамплиерите бяха намерили и други. Но това бил единственият. Бил толкова разкъсан, когато го открили, че специалистите трябвало да възстановяват доста части от него.

— Не си личи.

— Знам. Това било още една причина за хората да не вярват в съществуването на демоните.

Лея несъзнателно опря ръце в стъклото, преди Саймън да успее да я спре. Моментално ги дръпна и изписка изненадано.

— Какво почувства? — попита я Саймън.

— Електричество. — Лея раздвижи ръцете си. — Това от охранителната система ли е?

Саймън кимна. Видя примитивния страх в очите ѝ и разбра, че демонът вътре има нещо общо с уплахата ѝ.

— Някои от демоните притежават тъмни сили, които остават в телата им дори след смъртта. Могат да причиняват болести или дори смърт. Не е препоръчително да ги докосваш живи или мъртви.

— Щом си знаел, че по витрината тече електричество, за да възпира хората от контакт, защо не ме предупреди да не я докосвам?

— Не знаех, че ще я докоснеш. На мен никога не ми се е искало да я пипам. Както и на повечето хора. И определено не очаквах точно на теб да ти хрумне. — Саймън се взря във влечугоподобния звяр зад бронираното стъкло. — А и не всеки усеща магията за разубеждаване по еднакъв начин.

— Магия ли?

— Мистична енергия — каза Саймън.

Лея му се усмихна неуверено.

— Магии и демони. Да не би да искаш да ми кажеш, че вярваш в магии?

— Мистичната енергия е реалност. Мога да ти уредя разговор с тамплиери, които я владеят добре. Аз знам някои заклинания, но силата ми не е там.

— Какви заклинания? — Лея сбърчи подозрително вежди. — Добри или лоши?

— Не можеш да делиш мистичната енергия на добра и лоша. Нещата не са толкова прости. — Саймън си спомни за уроците, които посещаваше едно време. Да говори с някого, който не познава и не вярва в тези неща, дори когато е заобиколен от тях, се оказва по-трудно, отколкото си беше представял. — Мистичната енергия, както аз я разбирам, е сила. Природна сила като вятъра, приливите или гравитацията. Начинът, по който се използва, определя дали хората ще я нарекат добра или лоша.

— Звучи ми прекалено лесно.

— Дай определение за добро и лошо.

Лея го погледна.

— Проста работа.

— Така ли? Кажете тогава, когато един войник убива вражески войници, това добро ли е или лошо?

Лея се поколеба.

— Зависи дали този войник се бие за теб или срещу теб.

— Науката добра ли е, или е лоша? Изследванията дават възможност да се премахне някоя заразна болест или да бъде изменена.

— Премахването на болести е добро.

— Така ли? А когато унищожаваш някоя болест, която може да намали нашествието на скакалци, които обезлистват гората?

Лея не каза нищо.

— А лошо ли е да създаваш болест? — попита Саймън.

Лея се поколеба малко, обмисляйки последиците от отговора си, и накрая каза:

— Да.

— Даже, ако смяташ да използваш тази болест, за да унищожис вражеска армия?

Тя въздъхна.

— Предполагам, че зависи от обстоятелствата.

— Така е. Електричеството може да освети къща и да я топли през зимата или може да се използва за екзекуция на престъпник в Съединените щати. — Саймън погледна отново към витрината. — Но така или иначе, витрината е защитена с магия.

— Откъде сте взели Опустошителя?

— Не знам. Трябва да попитаме Милър. Той се грижи за това място. — Саймън се обърна и тръгна. — Хайде, ела.

Музеят и образователен център беше едно от най-големите помещения в Подземието. Във всеки дом имаше такъв център, който съхраняваше демони във витрини. Демоните бяха общо четиринадесет — от шест различни вида.

Никой от тях не беше истински, за разлика от Опустошителя, или поне по-голямата част от него. Експонатите бяха създадени по видения, кошмари, митове и бегли надзъртания в демонския свят от страна на медиумите. Останалите демони бяха направени от тамплиерите, за да помагат в обучението по бойни изкуства и за да се узнае колкото може повече за тях.

По рафтовете бяха наредени книги, а върху масите имаше и компютри. Всички те бяха — поне доскоро — включени към високоскоростна интернет връзка.

— Кой използва това място? — попита Лея.

— Всички. Водят децата тук за обучение. — Саймън си спомни дългите часове, които беше прекарвал в музея.

Тамплиерите го учеха на всичко, което знаеха за демоните. Той бързо се отегчи, защото това, което преподаваха, много скоро започна да се повтаря.

Непрекъснато си имаше неприятности заради това, че не внимава в уроците. Имаше и други като него, но той все още си спомняше болезненото разочарование върху лицето на баща си.

Болка прониза Саймън, щом осъзна, че никога няма да има възможност да му поиска прошка.

Всичко, което бе научил, сега изглеждаше твърде недостатъчно.

— Защо децата не ходят на училище в Лондон? — попита Лея.

— Защото учебната програма тук е доста по-различна. И защото тамплиерите не обичат имената им да фигурират в официални документи. Ордена е бил заличен през 1307 година от Филип Хубави, отчасти защото тогавашните тамплиери настоявали да бъде изучен намерения труп на Опустошителя и това се разчуло. Филип присвоил всичкото злато на тамплиерите и ги разпръснал със смъртни заплахи, твърдейки, че са създали Опустошителя, за да изнудват короната. Оттогава тамплиерите пазят тайните си и живеят извън обществото.

Гласът му ехтеше в тишината на музея. За първи път там беше толкова тихо. Когато беше малък, тук винаги беше пълно с хора, а и по-голямата част от тамплиерското Подземие беше шумно.

Почувства тъга и разбра, че това е само началото.

* * *

Докато вървяха назад към казармите, се разминаха с две тамплиерки в пълна броня, които се бяха отправили към музея. С тях имаше пет малки деца. Саймън знаеше, че тамплиерките водят децата в музея, за да ги обучават.

— Здравей, Саймън — поздрави едната от тамплиерките.

Саймън се спря и я изгледа. Не можеше да разпознае бронята.

Тамплиерката спря за момент подопечните си и наличникът ѝ се вдигна. Беше красива, със сърцевидно лице и тъмнокафяви очи. Изпод шлема ѝ се показаха няколко кичурчета коса с цвят на канела, също като веждите ѝ.

— Ан — възкликна Саймън, когато я позна. Въпреки мрачното си настроение и умората, която изпитваше, не можеше да не се зарадва, че я вижда. Когато напусна, Ан все още работеше върху последната си броня.

Младата жена пристъпи към него и го прегърна. Металът на нагръдниците им издрънча леко, когато се срещнаха.

— Изглеждаш добре — каза Саймън, щом се разделиха и отстъпиха един от друг.

— Благодаря. — Ан се усмихна. Изглеждаше по-уверена, отколкото я помнеше Саймън. Като по-малка тя не беше общителна. Беше най-мълчаливата в семейството си.

— Ти също. — Обърна се той към приятелката ѝ.

— Кейко, това е Саймън Крос. Саймън, Кейко Нагамучи.

Наличникът на другата тамплиерка също се вдигна. Чертите ѝ бяха азиатски, което обясняваше защо фигурата ѝ изглежда толкова фина и крехка дори в бронята. В бадемовите ѝ очи се таеше недоверие и досада.

Кейко кимна.

— Чувала съм за теб.

Тонът ѝ беше равен и студен. Неприязънта ѝ беше очевидна.

Саймън премълча обидата от враждебното отношение на тамплиерката. Не бе срещал Кейко Нагамучи, когато живееше в Подземието. Тя беше три или четири години по-възрастна и пътищата им явно никога не се бяха пресичали.

— С Дерек ли си? — попита Ан.

— Да.

— Отрядите ще се реорганизируют скоро. След като сме тренирали заедно, може би ще ни разпределят заедно.

— Може би. — След всичко, което беше видял днес, обаче Саймън не беше сигурен, че му се иска това да стане. Не би искал да види как Ан умира от ноктите на някой адски демон. После обузда

егото си. Нямахте гаранции, че самият той щеше да доживее следващата им среща.

— Грейдън още е тук — каза Ан.

— Видях го.

Децата шаваха нетърпеливо. Ако времената бяха други, щяха да роптаят срещу бездействието. Тамплиерските деца по цял ден бяха заети с нещо.

Но тези деца изглеждаха тъжни. Товарът на наследството вече тежеше на раменете им. Саймън знаеше, че за тях демоните винаги са съществували. Никога не бяха имали възможността да се убедят, че те са страшни, но нереални същества. Той се запита дали те някога ще познаят време, когато в света им няма да има демони.

— Може да намина някой път към казармата ти — предложи Ан.

— Ще ми бъде приятно. — Думите се изплъзнаха от устата на Саймън, докато в същото време той си мислеше, че не иска да подновява старите познанства при надвисналата смъртна заплаха. Да губиш другари по оръжие бе едно, но да губиш приятели би било още по-трудно.

— Ще закъснеем — обяви Кейко. Наличникът ѝ се затвори с рязък звън, който издаваше раздразнението ѝ.

Ан изглеждаше смутена.

— Май трябва да вървим.

— Радвам се, че те видях.

Тя му се усмихна и в този момент той видя в нея тихото момиченце, което бе познавал някога.

— Скоро ще се отбия.

— Ако не ме потърсиш, може би аз ще те издиря.

Тя се усмихна по-широко.

— Не забравяй обещанието си.

Кейко въздъхна с досада, а аудиосистемата на костюма усили звука.

Двете тамплиерки поведоха децата към музея. Ан хвърли още един поглед назад към Саймън, после наличникът ѝ се затвори.

— Стара приятелка? — попита Лея.

— Да. — Саймън тръгна напред.

— Останах с впечатлението, че между вас има някаква история.

— Какво имаш предвид? — попита Саймън, макар да беше почти сигурен накъде клони младата жена.

— Усетих романтично напрежение.

— Не.

— Рядко греша за такива работи.

Саймън се замисли дали да продължи да отрича, или просто да не отговаря. Но при сегашните обстоятелства, когато баща му беше мъртъв и беше останал без приятели, с изненада откри, че наистина има желание да говори за някои неща.

— Баща ми беше започнал преговори да се оженя за Ан — каза Саймън.

— Да се ожените?

— Да.

— Майтапиш се. Уговорен брак?

Саймън я погледна и се зачуди, дали разговорът им се подслушва от охранителните системи в тунела.

— Тук не е най-подходящото място да говорим за това. Нито пък е най-подходящото време.

— Нямам желание да се връщам в леглото. Говори ми се.

Саймън се чувстваше по същия начин. Срещата с Ан си имаше и добра, и лоша страна. Ан не знаеше за Сондра, а той никога не беше споменавал пред Сондра за живота си в Лондон.

А и не му се искаше да се връща в казармата. Дерек го беше приел в отряда, той проля кръвта си днес заедно с другите, но знаеше, че не е добре дошъл сред тях.

— Добре — каза Саймън.

ДВАДЕСЕТ И ОСЕМ

Седяха с две чаши топъл чай на една малка маса в ъгъла на почти празната трапезария. Саймън започна: — Не всеки брак тук е уреден. Някои от тамплиерите все още се влюбват, женят се и имат деца.

— Но защо тамплиерите изобщо уреждат бракове? — Лея се държеше, сякаш самата идея заслужава порицание.

— Това не е чак толкова лошо, колкото се опитваш да го изкараш — рече Саймън.

— Определено е варварско. Ами ако момичето не иска да се жени? Ами ако не иска да става майка?

— Мъжете имат не по-голям избор от жените — каза Саймън.

— О. — Лея премигна. — Мъжете не искат ли да се женят?

— Понякога по-малко и от жените.

— Тогава защо се женят?

— За да имат деца. Редиците на тамплиерите трябва да се попълват.

Лея се намръщи.

— Размножаване на вида?

Саймън долови нотка на гняв в думите ѝ. За кратко се замисли дали да не сложи край на разговора. Но другата възможност беше да отиде в казармата и да остане сам.

— Ние имаме уникален начин на живот. Той не е за всекиго. Създаването на връзки с жени или мъже извън света на тамплиерите е проблематично.

— Проблематично ли?

— В средата на деветнадесети век двама тамплиери са били прибрани в лудница.

— Защо?

— Разказали на жените си за своята мисия като тамплиери.

Лея се намръщи.

— По онова време много хора са свършвали по този начин. Отлъчени от семейството. Жени, които не можели да се разведаат.

Неконтролируеми деца.

Саймън кимна. Тези времена бяха описани в историческите хроники на тамплиерите, които бяха задължително четиво в училище.

— Какво е станало с онези тамплиери? — попита Лея.

— Наложило се да ги измъкнат оттам.

— Значи никога не сте водили тук някой външен?

— Имало е няколко случая. Не повече.

— Това не говори много добре за любовта, нали? — Лея се усмихна.

— Браковете така или иначе са трудни. Ако добавиш към тях тайни задължения, става почти невъзможно да се справяш. — Саймън обхвана с жест столовата. — Дори и при уредени бракове, тук рядко имаме разводи.

— Защото животът ви минава тук?

— Защото съпрузите имат една и съща цел в живота.

— Тогава защо не си се задомил с някоя мила тамплиерка? Как се озова в Южна Африка?

Саймън си пое дълбоко дъх.

— Искях нещо повече от тамплиерския живот, който ми предлагаша. Освен това не вярвах в демоните.

— Въпреки онези музейни експонати?

— Ако ти не беше видяла демоните навън, щеше ли да повярваш?

Лея въздъхна и поклати глава.

— Вероятно не. Значи разби сърцето на онова момиче?

Саймън се усмихна. Това поне не беше толкова трудно.

— Не. Преди две години Ан беше прекалено млада, за да се омъжи. Баща ми искаше внуци.

— Може просто да е търсил начин да те задържи тук.

— Може.

— Значи затова тя беше толкова дружелюбна в коридора, вместо да поиска главата ти на тепсия.

— Говорих с Ан, преди да напусна. Обясних ѝ как се чувствам. Тя ме разбра.

— Изглеждаше радостен да я видиш днес. Не съжеляваш ли?

„Много — помисли си Саймън, — но не и за Ан“.

— Не.

— Тамплиерите развеждат ли се?

— В повечето случаи не. Тук това се среща по-рядко, отколкото навън.

— Но все пак понякога има разводи?

— Да. Някои хора просто не стават за брачен живот. Но все пак имат деца.

— Това е най-важното в края на краищата. — Гласът на Лея преливаше от сарказъм. — Останалият свят върви към пренаселване. Цяло чудо е, че при вас няма такова нещо.

— Съществували са опасения за това още от самото начало. Населението в тамплиерското Подземие се следи внимателно. От време на време броят ни нараства твърде бързо. Тогава излиза уведомление, че не бива да има повече раждания.

— И ако тамплиерите въпреки това раждат деца?

— Обикновено не го правят.

— Обикновено хората не обичат да им се казва какво да правят.

— Хората, които живеят тук — напомни й Саймън, — не са като другите.

— Истински светци, а?

— След всичко, което видя досега, въпреки че си тук отскоро, ако не забелязваш разликата у тези хора, значи никога няма да я забележиш. — В гласа на Саймън прозвуча леко раздражение, което не бе възнамерявал да показва.

— Съгласна. — Лея си пое дъх и смени тона. — Ами хората, които решат да пренебрегнат върховното командване и въпреки всичко имат деца?

Саймън имаше чувството, че тя го изпитва по някаква причина, но не знаеше каква. Все пак запази спокойствие.

— Има последствия. Подминават ги при повишение. Дават им необходимото жилище, но не и желаното. Лишават ги от специални привилегии.

— Специални привилегии?

— На някои от тамплиерите им се разрешава да работят извън Подземието.

— Защо?

Саймън отпи от чая си и откри, че все още е прекалено горещ.

— За да наблюдават.

— Какво да наблюдават?

— Политиката. Икономиката. Развитието на технологиите.

— Тамплиерите ми изглеждат откъснати от обществения живот.

А технологията им ми се струва по-напредничава от всичко, с което разполагат другите.

— Що се отнася до оръжия, да. Но тамплиерите осъзнават, че са твърде съсредоточени върху техническото развитие. Медицината е не по-малко важна, но не разполагат с нужните ресурси, за да следват напредъка в тази област. Тамплиерите живеят отделно от останалия свят, но не са изолирани. Те са тук — ние сме тук, — за да браним останалия свят от демоните.

Саймън беше осъзнал колко се е откъснал от тамплиерите и се беше опитал да промени това. Но му се струваше абсурдно да се държи, сякаш той също е един от тях. Така се беше чувствал винаги.

— Тогава защо тамплиерите не доведат другите оцелели от града тук? Защо ги оставят навън да се бранят сами?

— Защото това не е решение. Ако ги доведем, демоните ще ги последват. — Саймън дишаше спокойно, въпреки че беше раздразнен, че тя не е открила сама отговора на своя въпрос. А може би го разкъсваха противоречия заради спомена за онези измъчени хора, които бе видял, докато минаваха през града.

— Саможертвата, която направиха онези воители в нощта на Все светии, ще се окаже напразна. Тук имаме хранителни припаси, подготвен план за борба с демоните, но не можем да си позволим да приберем голям брой необучени хора.

Лея го изгледа.

— А какво ще стане с мен? Аз също съм необучена.

Саймън се облегна назад, без да отговори. Честно казано и той не знаеше.

* * *

— Саймън Крос.

Саймън се събуди мигновено. Беше замаян от липсата на сън и го наболяваше от ударите, понесени в нощта, когато ги нападнаха. Погледна нагоре и видя Брус Мартиндейл да облича бронята си до

леглото. Брус беше заместникът на Дерек — млад и арогантен, какъвто би трябвало да е един тамплиер.

Подчинявайки се на командата на мъжа, Саймън стана и започна да надява бронята си.

— Какво става? — попита той.

— Получихме задача. — Брус се напъха в нагръдника си. — Излизаме навън.

— Случило ли се е нещо? — Саймън обу ботушите си.

— Когато трябва да узнаеш, ще ти кажат — отвърна Брус.

Саймън кимна. Мразеше безцеремонното отношение на другите тамплиери към него. Но не можеше да направи нищо, за да го промени. Съсредоточи се върху обещанието, което беше дал на баща си. Това беше най-важното. Нямаше намерение да го наруши отново.

* * *

Часовникът на ПД-то на Саймън показваше 3,14 сутринта. Беше спал малко повече от два часа, след като разговорът му с Лея приключи. Когато се върна в казармата, не беше успял да заспи веднага. Той намали силата на звука и се прозя толкова широко, че челюстта му пропука и го заболя, а очите му се насълзиха.

Следи от бял сняг блестяха по улиците, сградите, первазите на прозорците, по разбитите автомобили, двуетажни автобуси, военни коли и танкове, затънали в уличната кал. Слабата лунна светлина едва разсейваше непрогледно черните сенки, завзели града. Нямаше никакви лампи, огънове, фенери или свещи, които със светлината си да издават присъствието на хората, все още живеещи в града.

След като в продължение на две години бе развеждал клиенти из пущинака около Кейптаун, Лондон му се виждаше странен. И опасен. Върху някои от сградите стояха гаргойли^[1] и Саймън знаеше, че ще му е трудно да ги различи от демоните, които може би се спотайваха наоколо.

Районът Челси, където се намираха сега, по-рано се смяташе за заможен. Къщите тук бяха много скъпи. Саймън беше минавал оттук с баща си.

— Има една къща малко встрани от Кингс Роуд — съобщи Дерек с тих глас на двадесетте тамплиери, събрани в станцията на метрото. — Сега ви давам местоположението.

Светлинна запулсира върху дисплея на Саймън, сигнализирайки му за получаването на карта. Проекция на картата се оформи върху екрана. Кингс Роуд беше ясно отбелязан. Недалеч от него беше Темза.

— Това е целта ни — каза Дерек.

Върху картата се появи червена точка — на половин пресечка от Кингс Роуд и на цели седемнадесет пресечки от настоящата им позиция в метростанцията на Слоун Стрийт.

— Едно от момчетата в изследователския отдел е надушило артефакт, до който трябва да се доберем — продължи Дерек. — Книга.

Няколко от мъжете се размърдаха от напрежение.

— Книга ли? — попита един на име Уейвърли с нотка на съмнение в гласа. — Искат да си рискуваме живота за една книга?

— Носи се слух — продължи Дерек, — че е житие, написано от луд монах, който избягал от демонски плен.

— Никога не съм чувал за такова нещо — рече Уейвърли.

— Нито пък аз — призна Дерек.

— Брат Каргил — каза Саймън, още преди да осъзнае, че ще заговори.

Шлемовете на тамплиерите се обърнаха към него.

— Точно така — каза Дерек. — Дадох ми образ на книгата.

Върху екрана на Саймън се появи образът на голяма, подвързана с кожа, книга.

— Какво знаеш за нея, Саймън? — попита Дерек. — Не ми дадох никаква съществена информация. Казаха само, че искат книгата.

— Брат Каргил е бил човекът, открил трупа на Опустошителя, който сега се намира във витрина в музея на Рорк. — Саймън не можеше да повярва, че никой не знае историята.

— Спомням си за брат Каргил — обади се Аманда Пейър.

Саймън смътно помнеше младата жена от училище. Повече я биваше с меча, отколкото с писалката.

— Баща ми ми разказа тази история — осведоми ги Саймън. — Смята се, че брат Каргил е пътувал с крал Ричард I през 1189 година по време на Третия кръстоносен поход. Каргил твърдял, че свещеният

римски император Фредерик I, наречен Барбароса заради червената си брада, бил убит от демон, а не се удавил случайно, както всички смятали.

— В момента не са ни притрябвали уроци по история — изръмжа някой.

— Ненавременната смърт на Фредерик до голяма степен се оказала решаваща за края на Третия кръстоносен поход — каза Дерек. — Филип II Френски решил да се оттегли. След това Ричард не можел да направи нищо повече. Бил принуден да сключи мир със Саладин.

— Каргил се върнал в Англия с Ричард — каза Саймън. — Но се смята, че е написал легендарна книга, която разказва за убийството на Фредерик от ръцете на демона.

— Ако демоните са можели да преминават в нашия свят преди хиляда години, защо не са дошли тогава?

Никой нямаше отговор на това.

— Каргил твърдял, че е бил взет в плен от демона — продължи Саймън. — Според неговия разказ демонът го отнесъл за известно време в техния свят. — Когато баща му беше споменал това, през нощта Саймън бе сънувал кошмари за света на демоните.

— Защо са го взели?

— Каргил не знаел. Избягал малко по-късно, когато демонът го довел отново в нашия свят.

— Не мога да повярвам, че демоните не са убили Каргил веднага — каза някой.

— Тамплиерите докладвали, че Каргил е полудял от пленничеството си — рече Саймън. — Не вярвали на нищо, което им разказвал за престоя си в демонския свят. Не се съмнявали в трупа на Опустошителя, защото се намирал при тях, но нещата, които Каргил твърдял, че бил виждал — изгорена и съсипана земя, — били по-ужасни от всичко, на което някой искал да повярва.

— Прилича на самия ад — рече Брус.

— Прилича на онова, което правят с Лондон — каза някой друг.

— По пътя си обратно към Англия — продължи Саймън — тамплиерите се присъединили към Ричард I. По време на една буря корабокруширали на бреговете на Австрия^[2]. Херцог Леополд, отдавнашен враг на Ричард, го пленил и го предал срещу откуп на император Анри VI, който бил взел властта над Германия. Каргил

довършил своето житие в Австрия, докато чакали да бъдат откупени. Но точно там книгата изчезнала.

За кратко никой не продума.

Саймън се взря към дългата, тъмна улица.

— Е — каза Дерек, — сега предполагаме, че тази книга се е появила в Челси. В тази къща на Кингс Роуд. И от нас се очаква да я вземем. Феръл, поеми челото.

Феръл тръгна веднага. Другите тамплиери го последваха на малко разстояние.

---

[1] В готическата архитектура статуи на зловещи фантастични същества, които се използват за украса най-вече на водоливниците. — Б. пр. ↑

[2] В сегашните си граници Австрия няма излаз на море. Но през Средновековието тя е била херцогство в Свещената римска империя и в определени периоди е имала малък излаз на Адриатическо море в околностите на град Аквилея, който в момента се намира в Североизточна Италия. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТ

В апарата за магнитен резонанс Уорън изпитваше чувството, че е затворен и се задушава. Насили се да остане спокоен, докато медиците разглеждаха промените, настъпили в тялото му. Сърбежът беше почти непоносим и поради това му беше още по-трудно да стои неподвижно, докато го местеха насам-натам с конвейерната лента, минаваща през апарата.

Струваше му се, че усеща как люспите растат и се умножават по тялото му, пъхат се под старата му кожа и се захващат там. Знаеше — надяваше се, — че не е истина, а само плод на въображението му.

Отначало бе помислил, че люспите може би са някакъв вид струпей, нещо, което може да бъде махнато. Даже се беше опитал да махне една от люспите с помощта на нож, даден му от Тулейн. Тогава разбра, че люспите са също част от него, както кожата му. „Колкото беше кожата“ — напомни си той. Успя да махне люспата, но това се оказа невероятно болезнено. Изуми го, че раната прокървя само за момент и после се затвори. Докато Тулейн успее да го убеди да дойде в медицинската лаборатория, на мястото на люспата се беше образувала бяла пришка. Уорън беше уверен, че там вече расте нова люспа, за да замени онази, която беше изтръгнал.

Апаратът бучеше и жужеше около Уорън. Той се насили да се съсредоточи върху дишането си и да не се поддава на обзелата го паника.

Най-накрая конвейерът милостиво го плъзна навън.

* * *

Докато говореше, лекарят сочеше образа на Уорън, лежащ гол във въздуха над три ди проектора. Уорън предполагаше, че мъжът е на около четиридесет — достатъчно възрастен, за да има голям опит с болестите, но и достатъчно млад, за да има още какво да учи.

Освен това, дори Уорън да намереше друг лекар, който да го прегледа, той нямаше да е запознат с чудовищата, както човекът на Тулейн. В крайна сметка нямаше къде другаде да отиде за отговори. Или за помощ.

Уорън се взираше в образа си, чувствайки гадене. Три дито показваше призрачно изображение на тялото му — макар и с размер шестдесет сантиметра, — което се носеше голо във въздуха. Уорън се чувстваше смутен от това, но ужасът и тревогата за физическото му състояние надделяваха.

— Както виждате — говореше лекарят, — при изгарянията трета степен явно имаме възстановяване на увредената тъкан, а също така и покриване на тези участъци с люспи.

— Откъде знаете, че тъканта е била възстановена? — попита Тулейн. Стоеше в единия край на масата и наблюдаваше всичко със силен интерес.

— От природата на изгарянията трета степен — отвърна лекарят. — Винаги, когато пациент получи такива, има увреждане и загуба на тъкан.

— Обикновено тялото не възстановява ли изгубената тъкан? Аз самият съм получавал рани, които са зараствали и са се запълвали.

— Да. Но само до известна степен. При изгарянията обикновено няма такова възстановяване. Затова един от методите за лечение е да се изреже мъртвата плът и да се подпомогне изграждането на нова. Това невинаги е успешно. — Лекарят поклати глава. — И никога не става по този начин. Ако погледнете изгарянията, ще видите, че плътта е възстановена, връщайки тялото и лицето на господин Шимър към нормалното им състояние.

— Само че с люспи.

— Да. — Лекарят натисна няколко бутона на таблото. Образът се насочи към лявата ръка на Уорън и се съсредоточи върху изгорения участък, покрит със зеленикаво-черни люспи. — Интересното обаче е, че тези нови участъци плът, както и люспите, притежават ДНК, различна от тази на господин Уорън.

— Различна ДНК?

Лекарят кимна. Натисна още няколко бутона и на три дито се появиха две графики на ДНК.

— Тази е на господин Уорън. — Горната ДНК верига засия. — А тази е... ами, другата ДНК. Сега засия долната верига ДНК.

Уорън не знаеше много за ДНК и как се изобразява. От училище си спомняше нещо за двойна спирала, която се вие без прекъсване, и че е уникална, но това беше всичко. Седеше там и се чувстваше безпомощен, всеки миг му беше противен.

— Идентифицирахте ли втората ДНК? — попита Тулейн.

— Не. Но мога да ви кажа каква не е.

Тулейн изчака.

Лекарят облиза устни и прокара пръсти през косата си.

— Не е човешка, нито на който и да било вид, архивиран в компютърните ни файлове.

Нечовешка. Уорън се втренчи с растящ ужас в люспите, които покриваха кожата му на мястото на изгарянията.

— ДНК-то на Уорън не е човешко? — попита Тулейн.

Уорън се съсредоточи и се опита да насочи вниманието си към разговора между Тулейн и Хагърти, лекаря. Двамата продължиха да си говорят, като че ли изобщо не забелязаха умственото състояние на Уорън.

— Да — отвърна Хагърти. — Но не мога да открия нищо нередно или особено в него.

Уорън се втренчи в Тулейн, чудейки се как е възможно мъжът да смята, че той не е човек. После осъзна, че израстването на люспи е добър аргумент за неговата теза.

— Значи в тялото на Уорън сега има две различни ДНК? — попита Тулейн.

Лекарят кимна.

— Това не е невъзможно дори за нормален човек. Да речем, например, че господин Шимър е имал близък в утробата на майката. Ако се получи химера — така се нарича явлението, при което единият близък буквално абсорбира другия след смъртта му, — това би могло да обясни различните ДНК.

— Но тогава ще имаш две човешки ДНК — възрази Тулейн.

— Точно така. — Хагърти поклати глава. — Втората ДНК не е човешка.

Уорън се взря в люспите, като желаше единствено да вземе един нож и да ги остърже, както се чисти риба. Но дори да беше в състояние

да понесе болката и да бе съгласен да рискува загубата на функциите на ръката си, той си спомни колко трудно му беше да махне единаединствена люспа от сегашното си покритие.

— Имаме ДНК мостри от демони, с които можеш да направиш сравнение — предложи Тулейн.

— Знам — отвърна Хагърти. — Вече направих това. Втората ДНК прилича на мострите, които имаме, но не е същата.

— Но смяташ, че по произход е демонски.

— Да.

Тулейн се втренчи в образа на Уорън. Издиша бавно и прошепна:

— Очарователно.

* * *

Уорън гледаше двамата мъже, без да може да повярва колко тихо и спокойно, колко щателно вършеха своята работа. Все пак не бяха те заразените.

— Не разбирам как се е случило това — прошепна Уорън.

Лекарят хвърли поглед през рамо към него и рече:

— Нито пък аз, господин Шимър. Никога не съм виждал нещо подобно. — Насочи вниманието си отново към образа. — Но смятам, че люспите са поникнали там, за да ви излекуват. Може би дори да ви защитят.

— Да го защитят? — повтори Тулейн като ехо. — Да го защитят от какво?

„Не от какво — помисли си неспокойно Уорън. — От кого“.

— До каква степен са се разпространили люспите? — попита той.

— Смятам, че началната катализа е започнала в изгорените участъци — рече Хагърти. Натисна бутоните и тези места върху холограмата на Уорън засветиха. — Там се вижда най-голяма концентрация на люспи.

Уорън изпусна дъха си, докато гледаше пораженията.

— Но люспите се разпространяват — каза лекарят. — Засега са под повърхността, освен в тежко увредените участъци. Там са се

показали отгоре. — Той направи пауза. — Може би осигуряват по-голяма защита на тези места.

— Сякаш разпознават слабостта им, така ли? — попита Тулейн.

Хагърти се поколеба.

— Да твърдя подобно нещо, би означавало да ги смятам за живи.

— Може и да са.

— Искате да кажете като паразити?

— Нещо такова.

Лекарят не отговори на това.

От мисълта за нещо живо в тялото му на Уорън му стана още по-зле. По мълчанието на Хагърти разбра, че мислите на лекаря също клоняха в тази посока.

— Можете ли... — Гласът на Уорън му изневери. Той преглътна, прочисти гърлото си и опита отново. — Можете ли да махнете люспите?

— Хирургически ли?

Уорън кимна.

Хагърти замълча за момент, гледайки голото тяло на Уорън, носещо се във въздуха.

— Кожата е орган. Най-големият орган в човешкото тяло. Ако се опитаме да направим такова нещо, ако успеем и ако оцелееш, ще прекараш дълго време в ужасни болки.

— Не можете ли да ме приспите? Да ме вкарате в кома или нещо такова?

— Една кома ще забави оздравяването. И ще е рискована. Ние — ти — трябва да вземем предвид възможността, че ако премахнем новата кожа, може и да не се образува друга.

— В мен е проникнал паразит, който ще ме убие — каза Уорън, като се мъчеше да запази гласа си спокоен, но не успяваше.

— Не го знаеш със сигурност — каза Тулейн.

Уорън погледна към него.

— Не се паникьосвай, Уорън — рече успокоително Тулейн. — Не знаеш дали тези люспи представляват опасност за теб.

— Всъщност — бързо се намеси Хагърти — бих казал, че тази люспеста обвивка ти е спасила живота. Ако новата кожа не се беше появила, най-вероятно щеше да умреш. Вярвам, че това е

единственото, което те е запазило жив. Няма друго обяснение защо си оцелял след тези изгаряния. Или защо не си ужасно обезобразен.

— Имам люспи — промълви Уорън с дрезгав глас.

— Да — съгласи се Хагърти, — но нямаш белези. Дори си запазил чувствителността си в тези участъци. — Той се пресегна и докосна ръката на Уорън.

Уорън усети през люспите телесната топлина на лекаря и мекотата на плътта му. Този човек беше по-слаб от него. На някакво подсъзнателно ниво, недостижимо за разума, Уорън знаеше, че това е истина.

— Усещаш това — каза Хагърти.

Уорън не каза нищо, но отдръпна ръката си.

— Гледаш неправилно на нещата — рече Тулейн. — Уорън, това, което ти се случва, е дар.

— Не е дар! — изкрещя Уорън. Гласът му прокълна в лекарския кабинет. — Демоните не дават дарове! Виждам съм ги. Отблизо и лично. Никой от останалите в онази стая през онази нощ не получи дар. Те бяха убити. Жестоко и безмилостно.

— Те бяха убити — каза Тулейн с мек глас. — Но не и ти. По някаква причина ти беше пощаден.

Отчаянието на Уорън се засилваше.

— Ами мистичната енергия? Това може ли да се премахне с магия?

Тулейн се отпусна назад в стола. Потърка лицето си.

— Не знам. Но ние се учим. С всеки изминал ден научаваме все повече, Уорън. Дай ни време. Ако можем да ти помогнем, ще го сторим. Но трябва да останеш с нас. Можеш ли да го направиш?

На Уорън му се искаше да откаже на Тулейн. Всъщност искаше му се да напусне пещерата още в този момент. Но знаеше, че не може. Беше в капан. Нещо повече, знаеше, че е бил прокълнат. Чу смеха на Мерихим в дълбините на съзнанието си.

ТРИДЕСЕТ

Къщата се издигаше на три етажа, притисната между две други сгради. Беше от тухли, с редица еркерна прозорци, подаващи се отпред. Оградата от ковано желязо беше огъната около мотоциклет, който нещо бе сграбчило и запратило върху прътите. Мотоциклетът беше изгорял.

Оглеждайки фасадата на къщата, Саймън откри, че адресът съвпада с онзи, който им бяха дали.

С кратки, сбити изречения Дерек постави тамплиерите в охранителен периметър около къщата. Саймън беше един от хората, на които Дерек нареди да влязат в сградата заедно с него.

Той извади меча и шипомета си и последва Дерек и другите четирима тамплиери по малкото стълбище към вратата, намираща се в ниска ниша. Въпреки скриващата ги тъмнина, Саймън имаше чувството, че някой го наблюдава. Огледа се, използвайки телескопичното зрение на шлема.

Нищо не се движеше на улицата или в сенките. Някой вече беше проникнал в къщата. Вратата бе затворена, но ключалката — разбита.

— Някой е бил тук преди нас — прошепна Дерек.

— Обзалагам се, че не е била Златокоска — отвърна Брус и влезе пръв в сградата.

Дерек тръгна след него, последван почти веднага от Саймън. Като използва вградената в ПД-то функция за усилване на светлината, Саймън видя, че фоайето е било пишно обзаведено. Зад витрините по рафтовете имаше следи от миниатюрни азиатски статуетки и керамика, които сега лежах разбити на пода. Деликатни акварели върху оризова хартия висяха изкривени на стената. На повечето от тях бяха изобразени фантастични дракони и химери.

— Кой е живял тук? — попита Брус.

— Един фентъзи писател — отвърна Дерек. — Робърт Торнтън.

— Чел съм негови книги — каза Кайл, един от по-младите тамплиери. — Хубави неща пише.

Схеми на вътрешността на къщата, разделена по етажи, се появиха на ПД-то на Саймън. Той се ориентира, докато минаваха през залата към стълбището.

— И къде трябва да е тази книга? — попита Брус.

— В кабинета на Торнтън — отвърна Дерек. — На третия етаж. Информацията ни гласи, че той трябва да има колекция от окултни книги и предмети, прибрани в сейф там. Използвал ги е за проучвания, свързани с романите му.

— Къде е Торнтън сега?

— Няма го. Намирал се е в Съединените щати за рекламна обиколка, когато демоните нападнаха.

— Късметлия.

Саймън огледа широкия хол. Счупените стъкла пропускаха студения нощен въздух в стаята. Сняг бе нападал по пода и скъпата мебелировка. Домът нямаше да е същият, когато... ако Торнтън се върнеше някога.

Една снимка над камината привлече вниманието на Саймън. На нея имаше мъж, жена и две малки деца.

— Ами семейството на Торнтън? — попита Саймън. — Те били ли са в Съединените щати заедно с него?

— Не знам.

Саймън трябваше да отмести поглед от снимката. Навярно жената и децата ѝ са станали жертва на демоните. Това по един жесток начин му напомни за какво воюва.

На втория етаж имаше спални и бани. Намериха кабинета на третия етаж.

Кабинетът беше голяма стая, пълна с рафтове книги и компютърен кът. Снимки на автора с някои от неговите книги висяха в рамки на стената. На бюрото бяха наредени модели и играчки, представляващи фантастични чудовища. Нито един от прозорците на третия етаж не беше счупен.

— Помогни ми. — Дерек застана до библиотеката. Саймън отиде при него.

— Зад библиотеката ли?

— Така ми казаха.

Саймън провери схемата на ПД-то си. Зад библиотеката имаше празно пространство.

— Банално — каза Брус.

— Направено е, за да бъде функционално — отвърна Дерек.

Саймън прокара пръсти по рафтовете.

— Дръпнете се! — извика Брус. — Намерих бутона. — Стоеше до бюрото и беше пъхнал едната си ръка под плота.

Саймън и Дерек отстъпиха назад.

— Няма ток — каза Дерек. — Ще извадим късмет, ако проработи. Давай.

Брус натисна бутона. Не се случи нищо.

— Добре тогава — рече Брус. — Ще го направим по трудния начин. — Посегна под бюрото и сграбчи цял сноп жици. Дръпна ги и ги изтръгна от стената заедно с гипса и боята, които ги покриваха.

Жиците стигаха до тавана, минаваха по него и излизаха до библиотеката. Брус приклепна и ги проследи до освобождаващия механизъм. Сложи показалеца си върху него.

— Да видим дали мога да го придумам да се отвори — рече той. Пусна електрически заряд през бронята си.

Резето изщрака и част от стената се завъртя на безшумни панти.

— Готово — каза Брус, като се изправи. Хвана библиотеката и я издърпа, разкривайки пространството зад нея. Там имаше още книги, наредени по рафтове, заедно с артефакти, мускалчета, буркани и други предмети, които Саймън не можеше да разпознае чрез инфрачервеното зрение, което използваше.

Дерек включи външния фенер на костюма.

Няколко десетки книги заемаха рафтовете. Повечето от тях бяха тежки томове, различни от обичайния размер и формат на романите, които изпълваха рафтовете в кабинета.

Брус се промуши вътре след Дерек. Саймън остана отвън, но наблюдаваше с интерес. Брус посегна към една дълга пръчка с вградени в нея блестящи сребърни метални нишки. Без предупреждение от пръчката поникнаха крачета и тя изприпка надалеч от пръстите на мъжа.

— Интересно — отбеляза Брус. — Трябва да помислим дали да не вземем повече неща със себе си.

Саймън огледа пръчката, която се криеше в ъгъла. Дали по-рано тя е можела да се движи? Или отварянето на Адската порта бе увеличило силата на магията в околностите?

Това беше въпрос, на който се търсеше отговор в тамплиерското Подземие. Онези, които усърдно проучваха мистичните сили, твърдяха, че някои магически енергии, особено у малките деца на тамплиерите, изглежда, нарастват.

— Ще съберем каквото можем — Дерек свали един том. — Мисля, че ето за това сме дошли. — Той отвори книгата и освети страниците с външния фенер.

Под магическата светлина създанията, нарисувани на страницата, запълзяха и се заотдръпваха. Стонове отекнаха в затвореното пространство.

— Чувате ли това? — Дерек се взираше в отворената книга.

— Кое да чуваме? — Брус застана до него.

— Стоновете — каза Дерек.

— Не.

— Аз ги чувам — каза Саймън.

Брус изгледа и двамата, озадачен и намръщен. Чертите на лицето му се виждаха смътно през наличника.

— Аз нищо не чувам.

Една ръка се подаде от книгата. Саймън видя четирите пръста и двата срещулежащи палеца, но разбра колко е голяма едва когато тя покри шлема на Дерек с дланта си и сви пръсти зад главата на тамплиера.

Ярка синя енергия заблестя от бронята на Дерек, щом предпазният магически щит се включи.

— Внимавай! — предупреди Саймън.

— Какво? — Ръката на Дерек хвана камата на хълбока му. — Не виждам нищо. — Той се присви и избяга встрани.

Ръката се размаха отново и посегна към Брус. Показа се по-голяма част от нея и се видя, че има много стави. Дланта се прилепи към шлема на Брус и този път безпогрешно дебели пръсти се свиха около главата на тамплиера.

— Нещо ме хвана! — извика Брус, мъчейки се да се освободи.

Саймън извади шипомета си и опита да стреля. Беше очевидно, че Брус не може да види какво го е хванало. В следващия миг нещото го притегли в книгата. Изглеждаше невъзможно, но тялото на Брус се удължи и стана двуизмерно като рисунка от страницата.

Но след като Брус изчезна от тайната стая, той не се появи върху страницата сред пълзящите твари, струпани там. Книгата подскочи от ръцете на Дерек и тупна на пода.

— Какво има? — извика един от другите тамплиери в подножието на стълбището.

— Назад! — заповяда Дерек. — Стойте по местата си! — Извади малък и компактен пистолет-подпалвач, който се познаваше по предпазителя за ръката. А ако това не беше достатъчно, бликналата от дулото струя течен огън веднага щеше да разкрие предназначението му.

Пламъците на почти забравената смес от гръцки огън обгърнаха книгата. Невероятно, но никоя от страниците не се запали, въпреки че потъмняха. Фигурите вътре се разбягаха, оставяйки подир себе си само празен пергамент.

Дерек изруга.

Книгата се затвори, отръска се като куче и замря. Стоновете отново изпълниха скритата стая, но този път бяха примесени с уплашените писъци на Брус.

— Не — каза дрезгаво Дерек. Коленичи и посегна към книгата.

Обладаният от нечисти сили том се отвори с плясък като голяма паст и ръката отново се стрелна навън. Писъците на Брус прозвучаха по-силно.

Саймън замахна с камата си и поряза демонската ръка. Жълта кръв изби през раната и покапа върху дървения под. Там, където паднаха капките, се издигнаха малки пламъчета и струйки дим.

— Не — заповяда Саймън. — Не я докосвай.

— Брус е там вътре. — Дерек беше отскочил до стената.

— Ние не знаем как да го измъкнем. — Саймън захлопна корицата на книгата. Писъците на Брус заглъхнаха съвсем.

Саймън беше уверен, че знае какво означава това внезапно мълчание. Коленичи и притисна с бронираното си коляно затворената книга. Тя се съпротивляваше за момент, после се укроти.

— Имаме ли нещо, с което да я вържем? — попита Саймън. — В противен случай ще се наложи да я оставим тук.

Дерек извади дълга и тънка верижка от едно скрито отделение в бронята си.

— Дадоха ми това.

Саймън взе верижката и я огледа. ПД-то я идентифицира като паладиева сплав. От уроците на баща си разбра, че брънките са магически по природа.

— Казаха ми, че е благословена — рече Дерек.

— Да се надяваме. — Саймън повдигна коляното си точно толкова, колкото да може да пъхне верижката под книгата. Когато уви краищата около нея, ги усуква един около друг и ги прокара отново от долната страна, като че ли опаковаше подарък, овързвайки я от четирите страни. След това направи прост, но здрав възел. — Казаха само да я вържем, така ли?

— Да. Казаха ми, че благословията ще възпре всяко зло, което е вътре.

Сега Дерек звучеше по-добре и Саймън се почувства окуражен от това. Но въображението му вече си играеше с останалите ужаси, които можеше да съдържа скритата стая.

— Те не казаха, че тя ще... ще прави това — рече Дерек.

— Ако ти бяха казали, щеше ли да дойдеш? — попита Саймън.

— Те не са знаели за това. Иначе щяха да ми кажат.

Саймън се надяваше да е така. След като обвързваше бъдещето си — колкото и време да му оставаше — с това на тамплиерите, му се искаше да вярва, че ще са честни с него.

— Да — продължи Дерек. — Щях да дойда, Саймън. Тамплиерите са единствената възможност светът да се отърве от тези демони.

Саймън свали раницата си и отвори едно от отделенията. Изпразни мунициите на пода, като се надяваше, че няма да му потребват на връщане към Подземието.

Щом докосна книгата, тя внезапно се изду като балон, опъвайки паладиевата верижка. После от нея потече тъмна течност, която на ПД-то изглеждаше зелена. Саймън се досети какво е това.

— Това кръв ли е? — попита Дерек.

Саймън се стегна и натъпка книгата в раницата си, без да отвърне. Никой от тях не искаше наистина да знае отговора. Стори му се, че усети, че книгата потръпва, но бе склонен да го отдаде на въображението си.

Точно тогава по ПД-то се раздаде глас.

— Демоните ни откриха, момчета.

Непосредствената заплаха като че ли успокои Дерек, давайки му възможност да се тревожи за нещо, с което можеше да се справи.

— Къде? — Той излезе от тайната стая обратно в кабинета.

— Навсякъде около нас.

Саймън нагласи раницата върху плещите си, като се надяваше, че бронята му ще успее да възпре чудовището, ако то случайно се измъкне от онази благословена верижка. Пристъпи в кабинета, изваждайки шипомета си.

Върху покрива задрасиха нокти.

Изведнъж озъбено лице надзърна през прозореца. Едрата глава приличаше на сивкаво-бяла морска звезда с огромни злобни очи, разположени в центъра ѝ. Пастта зееше, разкривайки острите зъби, между двете половинметрови пипала, висящи от челюстите.

— Гремлин-разузнавач — каза Дерек.

Саймън вече беше познал създанието и надигаше шипомета. Гремлините-разузнавачи, макар че може би те самите не се наричаха по този начин, се занимаваха с това, за която намекваше името им. Ако разузнавачът разбереше, че в сградата има тамплиери, останалите от глутницата също го узнаваха.

Преди Саймън да успее да стреля, гремлинът-разузнавач надигна шокер пистолет и го опря в стъклото. Този пистолет използваше технологията на хармоничната честота, за да събира електрически заряд от въздуха, а след това да го освобождава в концентриран изстрел. Обхватът беше ограничен до радиус от шест метра, но той беше достатъчен за кабинета.

Саймън се прицели и започна да натиска спусъка на своя шипомет, когато всичко наоколо експлодира в ослепителен, нажежен до бяло, блясък.

ТРИДЕСЕТ И ЕДНО

Електрическият разряд отнесе стъклото на прозореца и отхвърли Саймън назад. Докато летеше, той осъзна, че е трябвало да захване ботушите си за пода. Но ударната вълна беше толкова силна, че Саймън не знаеше дали и това би му помогнало.

Блъсна се с трясък в стената. Върху него изпопадаха книгите. Стори му се, че книгата в раницата му се размърда, но не беше сигурен. Зрението му се замъгли и той за миг помисли, че ще припадне. Даже и с увеличената сила на бронята, усещаше ръцете си като оловни.

Дерек беше съборен и отхвърлен назад, като при това бе изпуснал подпалвача си.

Гремлинът-разузнавач се промъкна през строшения прозорец. Последва го втори. Високото бръмчене на шоковия пистолет, носен от първия гремлин, изпълни кабинета.

Мъчейки се да потисне надигащото се в него гадене и сигурен, че мозъкът му се е превърнал в желе, Саймън насочи шипомета и стреля, без да се цели, защото знаеше, че може да разчита само на бързината си. Първите куршуми оставиха кървави бразди в шията на гремлина-разузнавач, а следващите улучиха лицето му и направиха очите му на пихтия.

Гремлинът изрева яростно и се олюля назад. Стреля за втори път с шоковия пистолет.

Мощната ударна вълна блъсна Саймън отново в стената. Звуковата вълна, която пистолетът създаваше, беше унищожителна, без да си точно на прицела му. Тя излизаше от дулото и увеличаваше непрекъснато радиуса си.

Този път Саймън загуби съзнание за кратко. Съвзе се почти веднага. Усети в устата си вкус на кръв.

Първият гремлин-разузнавач беше паднал на колене. Лицето му висеше на кървави парцали. От него се подаваха натрошени кости. Той се опита да надигне отново шоковия пистолет, но се катурна по лице.

Саймън скочи на крака, оставяйки на бронята да свърши по-голямата работа. Като вдигна ръката си, тя беше празна. Шипометът лежеше някъде под купа книги.

Вторият гремлин се изправи с мъка и стисна бойната брадва, която носеше. Някаква пушка висеше на рамото му. Падащи снежинки се промъкваха през счупения прозорец зад него.

Саймън извади меча си. Дерек лежеше безмълвен и неподвижен близо до вратата. Саймън не знаеше дали тамплиерът е жив или мъртъв.

Гремлинът се ухили и изръмжа нещо. Макар да не разбра думите, Саймън знаеше, че му отправят предизвикателство.

Тръгна напред. Гремлинът замахна с брадвата. Саймън реагира инстинктивно, знаейки, че изходът ще се реши за секунди. Блокира дръжката на брадвата с острието на меча си. Даже и при увеличената сила, която му даваше бронята, Саймън едва успя да удържи на удара. Демонът изръмжа гърлено.

Саймън се извъртя и нанесе един страничен ритник в лицето на гремлина, като отметна главата му назад. Ритна го още два пъти, без да може да повярва, че едрото същество още стои право: бронята му даваше достатъчно сила, за да събори стена с ритника си.

Тъй като не беше в състояние да използва уменията си за бой с меч, Саймън удари с глава гремлина в лицето и го накара да отстъпи половин крачка назад. Едва не си счупи главата. Но освободи меча от дръжката на брадвата, направи крачка назад, насочи го пред себе си и нанесе пробощащ удар.

Мечът се плъзна с лекота през гърдите на демона. Звукът на кършеща се кост и разкъсани люспи отекна в звуковите рецептори на Саймън.

Демонът пусна брадвата и посегна към меча. Надавайки дрезгави гърлени звуци, съществото сви длани около острието и колкото и невероятно да беше, го спря. Саймън заби ботуши в пода и прибави тежестта на бронята към натиска си.

За миг изпита силен и всепоглъщащ страх, когато демонът успя да задържи напора му. Потисна чувството на слабост и се съсредоточи върху баща си, върху своята загуба и върху цялото обучение и вяра, които баща му беше вложил в него.

Натисна.

Мечът разсече пръстите на гремлина и потъна до дръжката. Саймън го развъртя яростно, дълбаейки плътта на демона.

Създанието умря, исправено, със зейнала от изненада уста.

Стиснал здраво дръжката на меча, Саймън вдигна крак и опря стъпалото си в гърдите на демона. Тласна тялото назад, като в същото време изтегли меча от него.

Гремлинът се преметна заднишком през счупения прозорец. Саймън дишаше тежко, но овладяно. Залитна назад, препъна се в трупа на другия гремлин, но се задържа на крака. Хвана се за прозореца и надзърна навън точно навреме, за да види как демонът се стовари долу с такава сила, че напука тротоара.

Още два гремлина се закатериха по стената на сградата.

Саймън се обърна отново към Дерек. Другият тамплиер тъкмо се изправяше на крака. Саймън прекоси бързо стаята, измъкна шипомета си изпод купчината книги и го прибра в кобура. После улови ръката на Дерек, докато тамплиерът вдигаше своя подпалвач.

— Добре ли си? — попита Саймън.

— Да. — Дерек изглеждаше замаян и неориентиран. Втренчи се в мъртвия гремлин. — Къде е другият? Бяха двама.

— Няма го вече. Да вървим. Идват други. — Саймън го затегли за ръката, принуждавайки го да тръгне. Страхът го тласкаше. Не се страхуваше да умре, но не искаше да бъде заловен. Беше приел факта, че смъртта ще дойде по-рано. Просто не искаше да губи.

Саймън издърпа Дерек надолу по стълбите, като през цялото време другият тамплиер се блъскаше в него и го удряше в стените и това на няколко пъти го накара да загуби равновесие. Прибра меча отново на гърба си и стисна шипомета.

Щом зави зад последния ъгъл и влезе в коридора на втория етаж, Саймън превключи на термографско зрение и се взря през стените. Три жълто-червени фигури се виждаха в мрака.

Саймън спря на стълбището, прибра шипомета и откачи една граната от жилетката си. Гранатата съдържаше силно експлозивна смес от гръцки огън, който гореше изключително буйно.

— Тук е Саймън — каза той. — Има ли някой на втория етаж?

— Не. Излязохме веднага, щом видяхме демоните. Трябва ли ти помощ?

— Не. Просто исках да се уверя, че сте в безопасност. — Саймън издърпа шплинта и метна гранатата в коридора на втория етаж.

Червено-жълтите сенки се размърдаха при изтрополяването на гранатата по пода. Дори някой от демоните да бе се досетил, че това е експлозив, нямаха време да реагират.

Гранатата избухна с оглушителен гръм, който бронята почти изолира. Подът под краката на Саймън затрепери и откъм помещението се закълби пушек.

Саймън извади шипомета и сви зад ъгъла. Насочи оръжието пред себе си и дръпна Дерек, за да го накара да се раздвижи.

Гръцки огън гореше по стените и пода. Къщата нямаше да оцелее след тази нощ. Саймън беше уверен, че до сутринта по-голямата част от квартала ще изгори, защото сградите бяха близко една до друга. От това му стана неприятно, но нямаше избор.

Друг гремлин се подаде от една от стаите. Държеше странен пистолет, какъвто Саймън не беше виждал. Огнестрелното оръжие беше голямо и метално, и изглеждаше нескопосано. Алени светлинки проблясваха по матовата стоманеносива повърхност. Демонът стреля веднага.

Няколко дузини нажежени мълнии се стрелнаха от пистолета и удариха бронята на Саймън. Повечето рикошираха, отразени от паладиевата сплав или от защитните магии, макар че Саймън не беше сигурен кое точно. Но защитата му отслабваше бързо.

Той извади шипомета и стреля. Гръцкият огън вече се виеше по бронираните му крака, предизвиквайки нови предупреждения върху ПД-то. Още от пламтящата течност покриваше тавана и стените. Капки от нея падаха върху Саймън и замъгляваха зрението му за частица от секундата, преди да се плъзнат надолу.

Зад него Дерек се раздвижи, изнасяйки тежестта си назад, докато се прицелваше с подпалвача. Огнени струи обляха демона, като мигновено му причиниха ужасни изгаряния. Той бясно заудря по пламъците.

Таванът, отслабен от пожара, започна да поддава. Саймън знаеше, че скоро ще рухне. Дори бронята можеше да не издържи на огнената стихия.

Саймън се прицели в демона и се затича към него, стреляйки през цялото време. Паладиевите шипове разкъсаха плътта на гремлина

и го накараха да се олюее. Щом се приближи до чудовището, Саймън приведе рамо и блъсна демона отстрани, изхвърляйки го през парапета на втория етаж.

Демонът падна на неголямо разстояние и вероятно изобщо нямаше да го почувства, ако беше здрав. Но той не беше. Зарита във въздуха и се опита да се изправи на крака, но не успя.

Саймън се втурна надолу по стълбите, които не бяха правени за двестакилограмов тамплиер. Стъпалата се цепеха и трошаха под него, оставяйки дупки за Дерек.

Само че вместо да слезе по стълбите, Дерек просто ги прескочи, и то с лекота. Приземи се, като се опря с ръка на пода, и се оттласна, за да се изправи.

— Хайде! — изрева Дерек.

Саймън се затича, следвайки по петите другия тамплиер. Точно когато Дерек премина през портала, килерът във фойето се открехна и едно малко момиченце промуши глава навън. Изражението ѝ беше уплашено.

Изумен, Саймън разпозна момиченцето от снимките на писателя и семейството му. Това беше дъщеричката.

Тя е още тук. При тази мисъл стомахът на Саймън се сви. Знаеше, че децата също са замесени в битката срещу демоните и събитията в Лондон, но не беше влизал в домовете на другите.

Сега се намираше тук, при това момиченце.

То го погледна, русата му коса беше осветена от горящата къща. Сълзи се стичаха по лицето му. Устните му потрепнаха.

— Помощ! — призова ги то. — Моля ви, помощ!

Саймън го хвана за ръката и го поведе след себе си, като си повтаряше, че трябва да е внимателен, за да не я откъсне от рамото му.

— Не! — Момиченцето го задърпа обратно. — Трябва някой да помогне на мама.

Мама! Думата премина през съзнанието на Саймън, оставяйки гадни, лепкави следи подире си.

— Тя е там долу. — Момиченцето посочи към килера. Когато надърна вътре, Саймън видя, че в пода има скрита врата. В чертежите не беше отбелязано никакво мазе, но това не беше необичайно. Макар че тези помещения трябваше да се регистрират в полицията и пожарната, в случай че сградата се срути, хората невинаги го правеха.

В Лондон винаги бе имало подмолни сделки и укриване. Това беше част от живота на бедните.

— Саймън — извика Дерек.

— Тук съм.

— Какво чакаш? Сградата ще рухне. Измъквай се оттам.

— Не мога — каза Саймън, прекрачвайки през тясната врата на килера. С мъка промъкна раменете си. Дървото се разцепи при преминаването му. За щастие отворът в пода беше малко по-голям.

Но паянтовото стълбище не беше конструирано да издържа тамплиер в пълно снаряжение.

— Саймън — извика отново Дерек.

— Тук вътре има хора. Едно малко момиченце. Майка му. Може би и други. — Съвестта на Саймън не му позволяваше да ги изостави. Не би могъл. Баща му не би ги изоставил и той също нямаше да го направи.

ТРИДЕСЕТ И ДВЕ

Отломки от третия етаж започнаха да падат в стаята до килера.

Саймън подаде глава през отвора в пода и благодарение на светлината от огъня, проникваща в стаята, видя жена на средна възраст и момченце, което беше по-малко от момиченцето. Жената лежеше неподвижно, а момченцето се беше вкопчило в нея.

За щастие помещението беше с нисък таван. Саймън стъпи на стълбището и то се строши под тежестта му.

— Саймън — обади се Дерек.

Саймън се приближи към жената и момченцето, опитвайки се да измисли какво да прави. Жената беше завита с одеяло, но се виждаше, че гърдите ѝ се надигат и спадат. В стаята навлезе пушек и тя се закашля.

— Не мога да ги оставя. Няма да ги оставя. — Когато му бе чел истории за крал Артур и неговите рицари, когато обсъждаха отговорностите на това да си тамплиер, Томас Крос винаги беше наблягал на спасяването на слабите и безпомощните. Според него мисията на тамплиерите беше не само да воюват с демоните, но и да спасяват човечеството. Саймън знаеше, че не може да ги остави.

— Ще загинеш.

Саймън взе в ръце момченцето, което започна да пици и да се бори. Колкото можеше по-внимателно, той го вдигна през отвора на мазето и го остави на пода в килера.

— Изведи го оттук — каза той на момиченцето.

То се взираше ококорено в него, а по бузите му се стичаха сълзи.

— Майка ми... — Пристъп на кашлица прекъсна думите ѝ.

— Аз ще я взема — каза Саймън. — Обещавам. Върви.

Момиченцето се дръпна от отвора.

Саймън хвана ръбовете му и ги строши, разширявайки дупката. Върна се при жената, вдигна я без усилие на ръце и я отнесе до отвора. Притисна я към себе си и скочи навън през дупката.

От разтърсването жената се събуди. Тя погледна към него с изпълнени с болка очи.

— Децата ми.

— Отвън са — каза ѝ Саймън. — Всички се махаме отгук. — Той блъсна с рамо вратата на килера и изкърти касата заедно с част от стената, после премина през облака прах от мазилката.

Момиченцето държеше момченцето за ръка. Стояха до отворената врата. Една голяма фигура се спусна към тях от тъмнината.

Саймън прехвърли жената на рамото си и извади шипомета. Прицели се точно когато видя гремлина да изниква от сенките. Саймън се затича напред, стреляйки над главите на децата. Паладиевите шипове се забиха в главата и раменете на гремлина.

Момиченцето изпищя и дръпна момченцето настрана. Саймън беше изненадан, че малката не се вцепени. Продължи да стреля, докато се озова непосредствено пред демона и нанесе мощен ритник в лицето му.

Демонът полетя назад и се стовари на земята. Саймън продължи да стреля, докато се увери, че гремлинтът е мъртъв. Обърна се назад към къщата.

От прозорците се подаваха пламъци, които лакомо поглъщаха къщата. Децата стояха на вратата, осветени от огъня, който бързо се движеше към изхода, подхранван от кислорода.

— Идвайте! — извика Саймън.

Момиченцето дръпна момченцето и те изтичаха на заснежения тротоар. Явно снеговалежът се беше усилил, докато се намираха вътре, защото беше натрупало няколко сантиметра.

Тамплиерите бяха заели позицията от едната страна на улицата. Оръжията им припламваха в нощта в яркозелено и бяло, примесено с рубинено и сапфирено.

Саймън зае позицията от другата страна на улицата. Жената се беше отпуснала в безсъзнание на рамото му. Двете деца стояха в краката му. За първи път той осъзна колко далече е метростанцията на Слоун Стрийт.

Изведнъж в една от близките пресечки светнаха фарове. Един микробус изскочи на улицата с бясна скорост, занасяйки по току-що падналия сняг, и се насочи право към Саймън. Поднесе за момент, удари едно преобърнато мини и го обърна по таван като костенурка.

С подсиленото си от ПД-то зрение Саймън видя уплашения мъж зад волана. Изглеждаше на шестдесет и няколко, навлечен с дебели дрехи заради студа. Мъжът натисна спирачките и се опита да спре микробуса.

Като разбра, че колата няма да може да спре на снега, Саймън заби шиповете на ботушите си в улицата и се приведе напред с протегнатата ръка. Надяваше се да не разбие колата.

Предницата хлътна няколко сантиметра с остро хрущене. Шиповете изораха тридесетсантиметрови бразди в паважа. Но микробусът спря.

Мъжът се наведе през седалката до него и отвори вратата на товарното отделение.

— Вкарай я вътре!

Саймън плъзна вратата встрани и положи жената вътре. Помогна на двете деца да се качат при нея.

— Къде трябва да ги откарам? — попита мъжът.

Въпросът свари Саймън неподготвен. Не беше мислил толкова напред.

— Метростанцията на Слоун Стрийт.

Огънят на оръжията се сипеше по разбити коли и автобуси. От засегнатите здания падаше хоросан. Мъжът кимна.

— Побързай. Когато тези твари сварят някого на открито, не изпускат дирята му.

Нов взрив образува кратер на улицата само на няколко метра от тях.

— Тръгвай — заповяда Саймън.

Микробусът се понесе, криволичейки между останките.

Саймън приклепна и насочи шипомета към един Кървав ангел, който планираше над улицата подир микробуса. Като го улови на мушката, Саймън натисна спусъка и удържа на отката. Надяваше се, че цевите няма да се стопят.

Паладиевите шипове проследиха Кървавия ангел, като отначало се забиваха в сградите зад него, но после настигнаха демона и го разкъсаха. Дупки зейнаха в широко разперените му криле. Стрелбата на други тамплиерски оръжия го обви в пламъци и го пръсна на парчета. Горящите късове се смесиха с валящия сняг и изпопадаха на улицата.

Тамплиерите бяха по-малобройни, но удържаха срещу демоните. Трима тамплиери лежаха мъртви на улицата. Единият беше разкъсан на парчета, а другите бяха в пламъци.

Един от тамплиерите стреля с пистолет-стегач срещу нападащ Кървав ангел. Мрежа от паладиеви жички се разгърна във въздуха, подпомогната от „БързоСвив“ паметта, програмирана в метала.

Мрежата се разпери широко и обгърна Кървавия ангел като любовница. Програмата я стегна още по-силно, притискайки крилата на демона към тялото му. Създанието падна от небето с пронизителни писъци. Блъсна се в една от близките сгради и се стовари върху преобърнатото МГБ^[1].

Саймън прескочи колата и се приземи на паважа. Насочи шипомета напред, прицелвайки се от упор в лицето на съществото. То зави срещу него предизвикателно. Ярост, а не страх изкриви чертите му. Една ноктеста ръка заразкъсваше паладиевите нишки, които го овързваха. Мистичната енергия засия в пурпурно, щом вложената в мрежата магия осуети усилията на демона.

Саймън натисна спусъка, насочвайки оръжието към гърдите на Кървавия ангел, и прокара, откоса нагоре до основата на брадичката му. Шиповете разкъсаха гръдния кош на създанието. Кръв опръска наличника.

— Саймън, залегни! — извика Дерек.

Саймън реагира автоматично, като се хвърли по лице и се притисна към земята. Вълна от огън премина над главата му и подпали голяма част от близката сграда и улицата.

— Давай!

Саймън се надигна с една ръка и остана приведен. В бронята се движеше без усилие. Дори се усмихна, като осъзна, че страхът и безпокойството, които го тормозеха през последните няколко дни, са изчезнали. Намираще се в своята стихия, точно където му беше мястото.

Той стреля с шипомета срещу прииждащите гремлини, които се втурваха от сенките на десетина метра от него. Лазерни и електрически изстрели го улучваха сред луда феерия от енергии и цветове. Защитите на бронята му намаляваха, но той знаеше, че и дума не може да става за бягство. Така щяха да оставят фланга си открит за атака.

Ето такъв живот беше отреден за тамплиерите: да се бият лице в лице с враговете за сантиметри земя, да удържат границата, докдето стигаха злото и мракът. Сърцето на Саймън запя и той почувства прилива на адреналин по-силен от всичко, което беше изпитвал някога.

Той извади меча си, щом видя, че другите тамплиери правят същото, и се приготви да влезе в бой с оцелелите гремлини. Прибра шипомета си, стисна меча с две ръце и нападна. Посрещна първия демон с мощен замах от горе на долу. Паладиевият меч грейна в яркосиньо от мистичната енергия, която баща му му беше помогнал да вложи в него. Острието се вряза в плътта на демона, разсичайки го наполовина. Още преди двете половини на гремлина да паднат, Саймън го заобиколи и нападна друг. Този демон замахна с копие към лицето му.

Острият връх се плъзна по гладката повърхност на наличника, но ударът беше достатъчно силен, за да го изкара от равновесие и да го събори на колене. Наведе се под копието, хвърли се напред и заби рамо в диафрагмата на демона, като се опита да го вдигне във въздуха.

Демонът политна назад. Приземи се по гръб и ударът му изкара въздуха. Саймън притисна с колене раменете му към земята, после обърна меча си и го заби в главата на демона. Мечът мина през черепа и срещна паважа. Саймън го завъртя безмилостно и черепът се пръсна. Животът напусна тялото на гремлина.

Саймън забеляза един стегач само на сантиметри от протегнатата ръка на тамплиер, който беше мъртъв или в безсъзнание. Хвърли се към оръжието, грабна го в лявата си ръка и се претърколи на колене.

Дерек се биеше с два гремлина, като съумяваше със светкавична защита да отбива меча и брадвата, с които го нападаха противниците му. Въпреки уменията му обаче, те го изтласкваха все по-назад.

Саймън се прицели бързо със стегача и стреля по най-близкия гремлин. Мрежата излетя и се уви около гремлина, впи се в плътта му и го обездвижи.

Демонът залитна. Дерек го улови с една ръка и го използва като щит. Изпълни бързо парирание от едната страна с овързания демон, после се завъртя около него и нанесе посичащ удар към другия гремлин. Острието на меча го улучи право в шията и му отсече главата, още преди демонът да разбере, че противникът му се е преместил.

— Благодаря — каза Дерек.

— За нищо — отвърна Саймън. Той избягна встрани атаката на един Кървав ангел, а после се обърна да стреля със стегача. Преди да успее да натисне спусъка, демонът обърна главата си и изврещя срещу него. Алените руни, издълбани в кожата му, засияха ярко и той протегна ръка.

На Саймън му се стори, че забеляза смътно трептене във въздуха пред себе си, но преди да успее да помръдне, невероятна сила се стовари върху него, надигна го от земята и го запрати на дванадесет или повече метра назад. Той се претърколи при приземяването, както беше трениран, незабавно се изправи на крака и се отмести встрани, за да се прикрие.

Кървавия ангел го последва с един плясък на крилете си и го атакува.

Саймън насочи стегача и стреля два пъти. Първата мрежа пропусна целта и се разгърна в метален правоъгълник на фона на черното небе, преди да изчезне. Втората се уви около Кървавия ангел и го плени, но не преди алените руни по кожата му да засияят отново.

Още една вълна от сила отхвърли Саймън назад.

— Защитата е на критично ниво — уведоми го спокойният глас.

Саймън се изправи, леко дезориентиран, и се огледа за Кървавия ангел. Забеляза го да лежи на улицата на двадесетина метра от него. Извади една граната, задейства я и я метна по демона. Онзи се опита да се изтъркаля встрани, но гранатата се взриви и пламъците го обгърнаха. Демонът умря, пищейки в агония.

В ход бяха още няколко схватки, но когато те приключиха, на улицата не остана нито един жив гремлин. Бяха изгубили петима души, без да се брои Брус.

Никой не проговори, след като Дерек даде заповед да вземат мъртвите и да тръгват. Помогнаха на Саймън да вдигне един от труповете и да го намести върху раменете си. После всички се затичаха назад към метростанцията на Слоун Стрийт.

---

[1] Марка спортни автомобили, произвеждани във Великобритания през периода 1962–1980 г. — Б. пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ТРИ

Това, което притежаваш, е необикновено. — Жената прокара пръсти по лявата ръка на Уорън, нежно подръпвайки малките люспици с нокти. Действието и гласът ѝ бяха донякъде сладострастни.

Лек бодож пропълзя под люспите му, после се разпространи по ръката на Уорън и се съсредоточи в задната част на скалпа му. Искаше му се да издърпа ръката си от хватката на жената, но не го направи. Тулейн му беше казал, че Наоми е най-чувствителната и умела кабалистка тук в пещерите.

Уорън предполагаше, че тя е с няколко години по-възрастна от него. Със сигурност не повече от четири. Щеше да е хубава, ако не бяха всичките татуировки и пиърсинги, красящи плътта ѝ. А също и двата къси, закривени рога, които се подаваха от челото ѝ и я правеха да изглежда зловеща. Беше дребничка и закръглена, облечена в черна блуза с дълбоко деколте, черни кожени панталони и високи до прасеца ботуши със сребърни верижки.

Видът ѝ си го биваше, както би казала саркастично Кели. Ако все още беше саркастично настроена. Но тя седеше на пода в другия край на стаята и послушно чакаше Уорън.

Уорън изпитваше угризения заради поведението на Кели. Макар по-рано да беше зловеща, а понякога и жестока към него, допреди няколко часа той не осъзнаваше какво влияние е оказал върху живота ѝ. Преди това му беше прекалено зле и прекалено много го болеше, за да забележи.

Но въпреки това страхът да остане сам сред непознати беше посилен от вината, която изпитваше заради това, че я контролира. Затова и продължаваше да ѝ внушава да седи и да го чака.

— Не мисля, че е необикновено — отвърна Уорън.

Жената вдигна очи към него, а после премести погледа си върху Тулейн, който стоеше наблизко. Намираха се в друга стая, която беше пълна със стари книги на десетки езици. Имаше и пластмасови кутийки, съдържащи различни билки и прахове.

— Така мислиш, защото нямаш необходимото знание, за да оцениш онова, което имаш — каза жената. Продължи да гали ръката му, като че ли беше някой домашен любимец.

Бодежът се усили.

Наоми погледна в очите на Уорън.

— Познаваш демона, който ти е причинил това, нали?

Това разбуди интереса на Тулейн. Никой от тях не беше споменавал името на Мерихим пред жената. Уорън беше твърде изненадан, за да проговори.

— Знаеш името му, нали? — повтори Наоми.

— Мерихим — каза Уорън.

Наоми се усмихна леко и пусна ръката му. Стана, като се надигна с ръце от стола си, и прекоси малката стаичка до отрупаната библиотека. След миг размисъл избра една дебела книга с богато украсени кожени корици и се върна обратно.

— Той е един от великите демони, които кабалистите са зървали във виденията си — рече Наоми. — Един от онези, които са били именувани.

— Именувани? — повтори Уорън.

— Не всички демони имат имена — каза Наоми. — Повечето от тях са просто твари. Могъщи твари, вярно е, но не са нещо повече от оръдия. Трябва да си спечелят имена, а единственият начин да го направят е, като си пробият път до върха на йерархията. — Тя погледна към Тулейн с известно объркване. — Той не знае ли за демоните?

— Не е бил обучен по правилата — отвърна Тулейн.

Наоми се втренчи изпитателно в Уорън.

— Защо си толкова специален в очите на демон като Мерихим? — попита тя.

Уорън нямаше отговор, затова и не се опита да отвърне.

— Какво знаеш за него? — попита Наоми.

— Нарече се Носителя на чума.

Наоми кимна и отвори книгата. Положи я върху масата между тях. Там, върху страницата, стоеше демонът в цялото си мрачно величие. Синьо-зелената му броня блещукаше, а зеленият му тризъбец сияеше. Разчленени трупове лежаха нахвърляни безразборно около него.

— Той е бил в този свят и по-рано — каза Наоми, — но това е било отдавна. През Средновековието няколко избрани демона са посетили нашия свят, за да го изучат и да разберат с какво ще се сблъскат тук. Мерихим донесъл смърт и болести на хората в Европа. Хиляди, стотици хиляди измрели заради него. Някои казват, че е пътувал с Христофор Колумб до Новия свят и е отговорен за смъртта на много коренни жители на Америка. Испанците твърдели, че демоните са причина за множеството смъртни случаи.

Уорън смътно помнеше историите за Колумб и неговите пътувания из Новия свят. Но си спомняше, че милиони коренни жители на Америка бяха измрели в резултат от контакта си с европейците. Дребната шарка и други болести ги бяха покосили.

— Някои твърдят, че коренните жители разпознали истинската същност на Мерихим — продължи Наоми. — Те са били по-близо до света на демоните. Твърди се, че можели да ги виждат по-лесно от другите хора. Оттам произлиза легендата им за Вендиго.

Уорън знаеше легендата за Вендиго. Коренните жители смятали, че понякога зли духове обладават воините и предизвикват у тях глад за човешка плът. И канибалите, и духовете били наричани Вендиго.

— Коренните се опитали да воюват с Мерихим и да го пленят. Той останал в този свят повече от сто години, преди най-послед да бъде пленен от една група в Роаноке, Вирджиния. Цената обаче била висока. Когато го прокудили от този свят, изчезнали всички мъже, жени и деца, които живеели в града.

— Какво е станало с тях? — попита Уорън.

— Смята се, че са били пренесени в демонския свят. Това се случва понякога, когато някой се опълчи.

— Опълчването не е вярното решение — каза Тулейн. — Решението е контролът. Трябва да намерим начин да контролираме демоните и тогава няма да има от какво да се боим.

Уорън се вгледа в зеленикаво-черните люспи, които бяха заели мястото на кожата върху лявата му ръка. Контролът нямаше да е лесен. Той погледна отново в тъмните очи на Наоми.

— Какво ще иска Мерихим от човек като мен? — попита.

— Той те е оставил жив — рече Наоми. — Предполагам, че иска да те подчини.

— Защо?

Наоми поклати глава.

— Не знам. Но можем да се опитаме да разберем. Ако си съгласен. Ще бъде трудно и опасно.

Уорън се замисли само за миг. Бодejът под люспите на ръката и в тила му продължаваше. Нещата вече бяха трудни и опасни.

— Добре — съгласи се той.

* * *

Уорън лежеше по гръб върху малка постелка в центъра на стаята. Наоми беше застанала на четири крака наблизо и чертаеше сложни символи по гладкия каменен под с парче син тебешир. Жълто-зелени пламъци танцуваха по сините свещи около тях.

— Мерихим ще разбере ли, че си там? — попита Тулейн. Той стоеше извън кръга, очертан от Наоми.

— Ще се постарая да му попреча. — Наоми прибра тебешира обратно в дървена кутийка с гравирани върху нея символи.

— Но ако демонът все пак разбере, че си там, може ли да използва връзката, за да премине?

Още щом чу идеята за шпиониране на демона, интересът на Тулейн се изостри. Но след като осъзна, че Мерихим може да използва този контакт за свои цели, вече не изглеждаше толкова нетърпелив. Уорън също.

Наоми седна с кръстосани крака, поставяйки длани на коленете си.

— Сам знаете, лорд Тулейн, че ние не разбираме всичко, което правят демоните. И никога не сме шпионирали успешно някой могъщ колкото Мерихим.

— Ти шпионира Шулгот, след като той пристигна, по време на нашествието. Каза, че е по-лесно да ги наблюдаваш с дарбата си, докато са тук.

— Само защото Шулгот не се опита да ни попречи да видим всичко, на което е способен — каза Наоми. — Той също остава далеч извън нашия контрол.

Страх беше обзел Уорън, докато лежеше на постелката. Миризмата на горяща плът — неговата и на кабалистите, присъствали

в стаята онази нощ, и на опърленото лице на пастрока му — се смесваше в ума му.

— Това може да е капан. — Преди да се усети, изрече Уорън.

Тулейн се втренчи в него.

— Ами ако Мерихим ме е променил така, само за да се промъкне тук? — попита Уорън. — Ами ако през цялото време целта му е била кабалистката мрежа?

Тягостна тишина се възцари в стаята, от което Уорън разбра, че Тулейн и Наоми не бяха предвидили тази възможност.

— Онази нощ той уби Едит и Джонас без никакво усилие — каза Уорън — и си прибра Окото на Рааталукин. Възможно е да ме е освободил само за да влезе във връзка с други от вас.

— Ще внимавам — каза Наоми. — Не искам да показвам неуважение към мъртвите, но аз съм много по-способна в това, което се готвим да направим, отколкото бяха Едит и Джонас. Това е областта, в която съм специалистка. — Тя сложи длан върху челото на Уорън. — Отпусни се. Просто затвори очи и аз ще те водя през останалото време.

Въпреки че сърцето му блъскаше и изпълваше тялото му с адреналин, Уорън почувства приятна умора да се разлива в тялото му. Напрежението го напусна.

— Затвори очи. — Наоми се наведе към него и притисна клепачите му с пръсти, задържайки очите му затворени.

За миг паниката завладя Уорън. Той трябваше да се пребори с импулса си да се надигне и да отблъсне ръката ѝ. Във въображението си виждаше как сенки се отделят от стената и тръгват към него.

— Отпусни се — каза Наоми. — Дишай.

Уорън се подчини, като с усилие изпълни дробовете си.

— Между теб и демона има връзка — каза Наоми. — Той я е създал за свои собствени цели, но ние можем да я използваме.

Усещането за тази връзка в Уорън се усили. Колкото повече се усиливаше, толкова повече се плашеше той. Уорън се оттегли назад и се помъчи по някакъв начин да прегради пътя между себе си и тъмната сила.

— Недей да се противиш — прошепна Наоми. — Отдай ѝ се.

— Не мога — изпъшка Уорън. — Страх ме е.

— Страхът е хубаво нещо. Може да ни даде повече сила, отколкото сме в състояние да постигнем сами. Прегърни страха си и го

използвай, но не му се отдавай. Дишай. — Наоми изчака малко. — Пак.

Уорън вдиша, следвайки съвета ѝ, после издиша.

— Добре. Добре се справяш.

Като намери желаниа от нея ритъм, Уорън се поотпусна още. После мракът в ума му сякаш зейна и го погълна целия.

* * *

Уорън се взираше в тъмната шир на река Темза. Стоеше по средата на някакъв мост.

Когато се огледа, осъзна, че се намира на Лондонския мост.

Десетки неподвижни коли изпълваха моста. Някои от тях бяха преобърнати, а повечето представляваха овъглени развалини. Наблизо бяха разпилени останките от военен хеликоптер и проскърцваха, когато повееше вятър. Един мъртвец висеше на предпазния колан, подаден наполовина през вратата. Друг лежеше сред парчетата от разбитото предно стъкло.

Уорън долови движение вдясно и се обърна. Там обикаляха поне двадесет демона. Бяха страховити създания и издаваха гърлени звуци.

Внимателно, като се стараеше да се придържа към сенките, Уорън се обърна и потърси с поглед Наоми само за да установи, че я няма. Усети как сърцето му заби лудешки в гърдите и се огледа за път за бягство.

Аз не съм тук — каза си той. — Трябва само да си отворя очите и да се събудя. Ще се върна в пещерите. Само трябва да се събудя.

Но не се събуди. Остана уловен в съня. Надзъртайки през перилото на моста, се запита какви ли са шансовете му да оцелее при скок в реката.

— Няма нужда да скачаш — каза му един могъщ глас. Думите експлодираха в ума на Уорън и той моментално разбра кой му говори. — Те няма да те видят, докато аз не пожелая.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Уорън погледна зад себе си и там, където само преди миг нямаше никой, откри Мерихим, Демонът се извисяваше над него, заплашителен и надменен.

— Не се страхувай — свирепа усмивка разтегли люспестото му лице. — Не те оставих да живееш само за да те докопат тези насекоми. — Той посочи с ръка към демоните, които сновяха между колите. Никой от тях не погледна по посока на Уорън. — Имам далеч по-значими планове за теб.

Уорън беше уверен, че тези планове включват мъчения и разчленяване. Но ако можеше да отложи този момент, щеше да има време да мисли и да планира.

Смях заклокочи в Мерихим.

— Не. Смъртта и разчленяването биха били... забавни. Но аз те искам с друга цел. Мога да те направя водач в моята собствена армия. Ти познаваш хората, които издирваме, и този свят. Всяко от тези две неща може да е безценно.

Уорън отчаяно опита да се събуди, но не можа.

— Чакай. — Тихият глас на Наоми достигна до него отдалеч. — На това място той не може да те нарани. Тук аз мога да те защитя.

Само защото нямаше друг избор, Уорън остана неспокоен на мястото си. Щом и Мерихим, и Наоми твърдяха, че могат да го защитят, значи някой от тях лъжеше...

— Демоните лъжат — каза му Наоми.

... Но Уорън не знаеше кой. Предполагаше, че и двамата биха го излъгали поради собствени съображения.

Погледът на демона попадна върху ръката му. Уорън носеше черна тениска, така че ръката беше открита. Змийските люспи като че ли отразяваха някакво сияние, което идеше от демона.

— Виждам, че дарът ми е прихванал. Какво мислиш за него? Бях много щедър.

— Защо направи това с мен? — попита Уорън.

— Ти беше прекалено слаб. Никога нямаше да се справиш сам със суровите условия в този свят. Само изгарянията, които понесе, щяха да са достатъчни, за да те убият, ако не ти бях помогнал. — Мерихим побутна главата на Уорън с тризъбеца. Металът беше толкова студен, че го изгаряше. — Ти стигна далеч, но ще отидеш и много по-нататък.

— Не съм искал това. — За миг гневът взе превес над страха, който тресеше Уорън.

— Нямам навика да изпълнявам желания — отвърна демонът. — Ако беше поискал нещо, щях да те убия на място.

Гневът в Уорън се стопи, като остави само страха. За миг той се зачуди дали умирането нямаше да е по-лесно. Мерихим наклони глава и изгледа Уорън.

— Предпочиташ да умреш ли? На този свят има други хора, които биха предпочели да живеят и да ми служат.

Инстинктът за самосъхранение изтласка страха и нерешителността на Уорън.

— Не.

— Правилно. Искаш да живееш. Все още искаш. — Усмивка изкриви устните на Мерихим. — Каж ми го, тогава. Каж ми, че се радваш, че още си жив.

Уорън изпита по-силно отвращение от себе си, отколкото когато и да било преди. Спомни си как се беше чувствал, когато беше видял да убиват майка му пред него и беше заповядал на пастрока си да се самоубие. Знаеше със сигурност, че мъжът няма никакъв избор и че той би могъл да спре самоубийството, преди да е извършено, просто като му заповяда да заспи, вместо да умре.

В продължение на седмици след смъртта на майка си и пастрока си Уорън се обвиняваше. Не само за смъртта на убиеца, а и за тази на майка си. Уорън винаги присъстваше на споровете им и винаги представляваше повод за търкания между тях. Не знаеше точно защо вината за смъртта им е негова, но беше сигурен, че е така. Докато беше в болницата и се възстановяваше от огнестрелната рана, често си мислеше, че щеше да е по-добре, ако и той беше умрял.

После, когато никой не го осинови заради разигралата се трагедия, Уорън отново винеше себе си. Той беше безполезен, прокълнато дете, който посещаваше сиропиталището, го забелязваше.

— Ти беше безполезен — рече Мерихим. — Аз промених това. Промених теб. Сега имаш стойност. Аз те издигнах. Мислиш ли, че щеше толкова да заинтересуваш новите си приятели, ако аз не се бях погрижил за теб?

Уорън знаеше, че е вярно. Кабалистите нямаше да го търсят, ако не беше оцелял при онзи пожар.

— Ние вече те търсехме — напомни му Наоми — преди пожара онази нощ.

Това, което каза Наоми, му помогна малко, но после Уорън осъзна, че Мерихим знае, че той се намира при кабалистите.

— Деца, играещи си със сенки на неща, които никога не са виждали — присмя се Мерихим. — Подлъгани от илюзии за величие от жалките късчета, които са успели да изровят.

Надменност ли е това? — зачуди се Уорън. — Или истина? Не знаеше.

— Спокойно — каза Наоми. — Всеки миг, в който вниманието на демона е съсредоточено върху теб, научаваме нещо.

Погледът на Мерихим пламна в гибелен черен огън, който заструи от очите му.

— Кажи ми веднага, че се радваш, че си жив, или ще те убия на място.

— Уорън. — Гласът на Наоми беше напрегнат и настоятелен. — Направи каквото казва. Направи го или ще те убие.

През целия си живот Уорън не се беше чувствал толкова безпомощен. Каквото и да кажеше, каквото и да направеше, беше обречен. Нямаше изход.

— Не го знаеш със сигурност. Ние можем да ти помогнем. Но трябва да се опазиш дотогава.

— Радвам се, че съм жив — прошепна Уорън с накъсан хленч. Горещите сълзи изстиваха по бузите му и усещането сега беше същото, както когато плачеше в сиропиталището. Знаеше, че казва истината, и знаеше, че ако Мерихим го усети да лъже, ще го убие, преди да успее да си поеме отново дъх.

— Добре. Всичко ще бъде наред.

Уорън не каза нищо, но не беше уверен, че нещо изобщо ще бъде наред. Просто искаше да се махне час по-скоро от този мост и от демона.

Мерихим се усмихна и се изправи гордо. После се обърна към Уорън.

— Как ме откри?

— Не знам — отвърна Уорън. Тъй като наистина не знаеше как Наоми го е пратила на това пътуване, или как е проследила обратно връзката му до демона, той се надяваше, че това е достатъчно близо до истината. — Заспах и ти се появи.

Мерихим се замисли върху това:

— Може би връзката между нас е по-силна, отколкото мислех.

Уорън се зачуди дали това правеше демона по-уязвим по някакъв начин. Или дали Мерихим си мислеше, че е така. И в двата случая това можеше да се окаже гибелно за него.

— И защо дойде при мен?

— Не исках да го правя. — Това определено беше истина.

— Но все пак си тук.

— Продължавай да го занимаваш. Да видим какво мога да узная.

Уорън искаше да ѝ откаже, да заяви, че той е този, който ще плати цената за рисковете, които тя поема.

Мерихим пристъпи по-близо до Уорън, надвисвайки над него. Горещината от тялото на демона стопли премръзналия от стоенето на моста под зимния вятър Уорън.

— Но мога да те използвам, затова е добре, че се появи.

В Уорън отново се надигна страх. Той се прокле, задето беше отишъл при кабалистите. Ако сега не беше там при тях, нямаше да е и тук.

— Искам да намериш нещо — заяви демонът.

— Какво?

Мерихим се ухили зловещо:

— Не ти трябва да знаеш. Но бъди уверен, че ако не ми го намериш, ще те смажа.

Уорън почувства как силата на Наоми преминава през него и се разтревожи, че щом той я чувства, то със сигурност и демонът ще може да я долови. Но Мерихим не даде никакъв признак, че усеща нещо.

— Казах ти, че съм добра в работата си. — В думите на Наоми, които проехтяха в черепа на Уорън, имаше следа от гордост.

Мерихим вдигна тризъбеца и опря остриетата му в челото на Уорън:

— Ти ще бъдеш моята хрътка в това дело. Ще издириш онова, което търся. Хората също го търсят и не искам да успеят. Трофеят е мой и само мой. Намери ми онова, което желая, и ми съобщи, когато го сториш.

— Как?

— Ще получиш нужното средство.

— Как ще разбера какво е?

— Просто ще разбереш.

Тъмна енергия от тризъбеца прониза мозъка на Уорън. Той чу писъка на Наоми дълбоко в ума си и престана да усеща присъствието ѝ.

— Върви — заповяда му Мерихим. — Не ме безпокой повече. Изпълни задачата си колкото можеш по-бързо. Искам да получа своя трофей утре преди зазоряване.

Невероятна сила блъсна Уорън и го преметна през ръба на моста, като ударът изкара въздуха от дробовете му. Той отлетя поне на тридесет метра назад и за частица от секундата увисна над дълбоката бездна.

Започна да пада към тъмната река, където демоните подскачаха по горящите лодки и кораби. Протегна ръката си, за да се опита да влезе по-леко във водата, но беше сигурен, че ще изгуби съзнание от удара.

Твърде късно забеляза, че изобщо няма да улучи водата. Падаше право към един горящ танкер, който в същия момент експлодира. Пламъците се надигнаха нагоре към него и той изкрещя от страх. Закри лицето си с ръце и горещината се втурна да го погълне...

* * *

... и той се събуди върху постелката в кабинета на Наоми, опитвайки се да си поеме дъх.

Хедгар Тулейн стоеше близо до кръга. Лицето му беше изопнато от загриженост, но той не гледаше към Уорън. Вместо това взорът му беше прикован в Наоми, която лежеше свита в ембрионална поза.

— Какво стана с нея? — попита разтревожено Тулейн.

Уорън, който се опитваше да се справи с бъркотията в главата си и едва сега усети туптенето в слепоочията си, сякаш не чу въпроса му. Задъхан и замаян, чувствайки се някак променен, той седна с усилие и посегна към Наоми.

— Хей — извика Уорън. — Хей, събуди се.

Тя постепенно се събуди. Твърдите черти на лицето ѝ бяха сгърчени от болка. Опита се да седне, но ѝ призля. Махна с ръка и всички свещи изгаснаха.

Тогава Тулейн прекрачи в кръга и ѝ помогна да се изправи. Прати да извикат помощ, докато Уорън седеше, опрял гръб на една от стените, твърде изнемощял, за да помогне.

Кели стоеше в другия край на стаята и се взираше в тях. Изглеждаше уплашена.

Не се страхувай — помисли Уорън.

Кели си пое бавно и дълбоко въздух и страхът в нея утихна. Лицето ѝ не издаваше никаква емоция.

Помогни ми.

Като автомат Кели се приближи до Уорън. Не изглеждаше на себе си. Уорън знаеше, че би трябвало да се чувства виновен, но страхът в него надделяваше над всякакви угризения. Ръката ѝ беше студена, но това също не го интересуваше. Просто не искаше да бъде сам.

* * *

Докато дойде лекарят, за да прегледа Наоми, тя вече се чувстваше по-добре. Отказа помощта на Тулейн и с неуверена крачка се приближи до Уорън.

— Връзката ти с демона е по-силна, отколкото предполагах — каза тя.

— Знам. — Уорън стоеше пред нея на треперещите си колене. Все още не се чувстваше добре. Силно гадене се надигаше от стомаха му.

Наоми се втренчи в него, сякаш можеше да прочете мислите му.

— Знаеш ли какво иска Мерихим?

— Не.

— Не ти ли каза?

Уорън усети да го изпълва гняв и избра да се отдаде на него, вместо на страха, който тресеше костите му.

— Ти беше там. Чу ли го да каже нещо?

Наоми посегна рязко и сложи длан на слепоочието му. Уорън се дръпна с намерението да избегне ръката ѝ, но в същия момент ослепяваща електрическа болка прониза мозъка му и всичко почерня.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТ

Къде ти беше умът? — попита Терънс Буут. Лицето на Върховния трон беше почервеняло от гняв. Той крачеше напред-назад из стаята за инструктаж. Саймън стоеше в кабинета с шлем под мишница. Натъртен и окървавен от битката, той гледаше невярващо Буут.

— Мислех, че спасявам онези хора.

— Онези хора сами са избрали да останат в къщата — изрева Буут. — Те не бяха наш скапан проблем!

Саймън едва успя да задържи устата си затворена. *Ти не беше там. Не видя изражението върху лицето на онова момиченце.*

— Когато сержант Чипълуайт реши да остане, за да те спаси, той подложи отряда си на риск — продължи Буут. — Загубихме още шестима тамплиери.

Саймън не изтъкна, че смъртта на Брус се дължеше на книгата, която търсеха, а не на срещата с гремлините.

— Право да си кажем, сър — обади се Дерек от мястото си зад Саймън, където чакаше своя ред да понесе гнева на Буут, — ситуацията не беше...

— Не беше повод за Саймън Крос да осере всичко — прекъсна го Буут, обръщайки свирепия си поглед към него. — Нито за теб. Смяташ ли, че да размениш живота на шестима воители срещу един е добра сделка, сержант? Защото, ако е така, трябва да преосмисля ролята ти на водач.

Дерек си замълча и не възрази повече. Буут се втренчи в Саймън, сякаш погледът му можеше да го нарани.

Старата неприязън се надигна в Саймън. Ситуацията му напомни случката в училище, когато Буут си мислеше, че може да торМОЗИ безнаказано един по-дребен и по-млад съученик. Гордостта в него се надигна да докаже, че и сега няма да позволи това.

Не се захващай с това — каза си той. — Не можеш да спечелиш политическата битка, намесена в този конфликт. Беше му неприятно

да го признае дори пред себе си.

— Отидохте там с конкретна задача — продължи Буут. — Трябваше да вземете онази книга и да се изтеглите от къщата. Би следвало да е лесно. Без шум и суетня. — Той млъкна за малко. — И без жертви. Не и от моите воини.

— Онова момиченце — рече Саймън с напрегнат глас — онези хора се нуждаеха от помощ. Ако бяха останали в къщата, сега щяха да са мъртви.

— Това не е мой проблем — каза Буут. — Нито пък твой. — Той изруга. — Там навън има много мъртви хора. Виждаш сълзите им. И нека да ти изясня нещо, Крос: ще има още много мъртъвци, преди всичко да свърши.

Саймън издиша, съсредоточен върху усилието да овладее реакциите си. Не биваше да дава воля на гнева си. Това беше лукс, който не можеше да си позволи в момента.

— И за да влошиш нещата още повече, ти ги доведе тук. Тази база трябва да остане тайна!

— Нямахте къде другаде да ги...

— Тези хора не са наша отговорност! Ние сме тук, за да спасим света. Не шепа хора. Можем да го направим само като победим демоните. Не като предлагаме убежище. Когато онази жена и децата ѝ решат да си тръгнат оттук, ако изобщо решат да си тръгнат — а ако не, значи само си увеличил бремето ни, — могат да разкажат на другите за тайното ни Подземие в метрото. Няма да отнеме много време на демоните да научат къде сме.

Саймън не се беше замислял за това, докато самият той не се върна в Подземието. Беше се съсредоточил изцяло върху това да отведе семейството от горящата къща на безопасно място. Спасяването им беше от първостепенна важност.

— Ние не сме тук, за да спасяваме хората — каза Буут. — Не това беше целта на всички онези тамплиери, когато загинаха при катедралата „Свети Павел“. Не това беше намерението на баща ти, когато умря, а да получим ние шанс да продължим тази война.

Ти не знаеш какви са били намеренията на баща ми — помисли си с яд Саймън. После го връхлетя чувство на вина. Той също не знаеше какви са били намеренията на баща му, защото не беше там с него в смъртта му.

— Ние сме тук, за да спечелим войната с демоните — продължи Буут. — Не да я губим бавно.

Саймън се съсредоточи върху дишането си. Каквото и да казваше Буут, то беше без значение. Тази нощ беше извършил нещо, което го караше да се чувства добре. Спаси онова момиченце и семейството му.

— Слушаш ли ме? — запита Буут.

— Тъй вярно.

— Тези хора — заговори внимателно Буут — са потомци на поколения, които са отричали всичко, на което тамплиерите са се опитвали да ги научат относно демоните. Те не желяха да прогледнат. Не обръщаха внимание на предупрежденията на тамплиерите, че демоните съществуват. Тези хора наблюдаваха безучастно как крал Филип IV разпилява ордена през 1307 година. Никой от тях не вярваше в демони. Не искаха да вярват. Никой не желяеше да признае, че съществуват създания с такава сила, защото това би могло да омаловажи ролята им в този свят. Затова живееха с капаци на очите, докато тамплиерите се криеха под земята и се трудеха, за да възстановят загубените си богатства и да продължат тази война. Това няма да се промени само защото ти си решил така. Саймън издиша.

— Трябват ни воини — рече Буут. — Не герои. Всички герои загинаха при катедралата „Свети Павел“. Не можем да си позволим повече загуби.

Саймън едва не възрази. Стори му се, че Дерек също се въздържа с усилие да не направи някакъв коментар.

— Можем да спечелим тази война само ако успеем да опазим достатъчно тамплиери живи достатъчно дълго, за да намерим слабото място на демоните и да сложим край на всичко. Кое то няма да стане, ако се правим на герои. — Буут произнесе думата с отвращение.

Контролирайки чувствата си, Саймън запази мълчание.

— Ако толкова искаш да си скапан герой — рече Буут, — измисли как да победим демоните. Аз лично ще те запиша в Книгата на бранителите. — Продължи високомерно. — Единствената причина да ти позволя да останеш е, че се нуждаем от всеки годен воин. Но ако още веднъж се издъниш, ако подложиш на риск моите тамплиери, като ги подтикнеш към безразсъдни действия, изчезваш. Имам предвид отлъчване от редиците ни завинаги. Разбираш ли?

— Да. — Гласът на Саймън беше тих и напрегнат.

— Добре. А сега се махай от очите ми.

Саймън се завъртя кръгом и излезе с войнишка крачка от стаята. Кипеше от негодувание заради тираничното поведение на Буут и желанието му да си отмъсти, но знаеше, че е безполезно. Трябваше да внимава какво прави, докато е в орденa.

* * *

Саймън отиде в болничното отделение, въпреки че беше изморен. Когато бе пристигнал в Подземието, Буут веднага беше пратил да го извикат. Майката на децата, Емили, не беше в добро състояние. Той искаше да разбере дали съдбата не е решила да направи момиченцето и нейното братче сираци.

Няколко минути по-късно той стигна през тунелите до медицинския център.

Рецепционистката беше хубава жена в лавандулова престилка — на Саймън му се струваше, че името ѝ е Кей. Тя вдигна очи, щом той се приближи.

— Крос, нали? — Гласът ѝ беше открит и пряк. Изглеждаше уморена.

— Да. — Саймън застана до бюрото. — Доведох една жена и...

— ... и две деца. — Кей се усмихна. — Доста мили деца всъщност.

— Искан да разбера как са.

— Децата са добре. Майката ще се нуждае от възстановяване. Явно е диабетичка и са ѝ свършили лекарствата. Изпаднала е в кома. Ако не я бяхте намерили тогава, щяла е да умре до няколко часа.

— Но ще се оправи, нали?

— Да. Сега си почива.

Саймън въздъхна с облекчение. След всичко, което се беше случило през нощта, тази новина беше добре дошла.

— Искате ли да ги видите?

Саймън поклати глава. Последното нещо, от което имаше нужда, беше Буут да разбере, че се е отбивал в лазарета, за да провери как са хората, които изобщо не е трябвало да спасява.

— Не. Аз трябва...

Кей се усмихна и погледна над рамото на Саймън.

— Твърде късно е.

Саймън се обърна и видя, че момченцето и момиченцето стоят на вратата зад него. И двамата бяха в нови дрехи и бяха превързани. Поглеждаха го свенливо. Момченцето все свеждаше очи или ги извъръщаше.

— Добре ли са? — попита Саймън.

— С изключение на няколко отока и синини, чудесно. — Кей заобиколи бюрото и се приближи към децата. — Елате. Ще ви запозная.

— Наистина не мисля, че...

— Те ви чакаха. Всъщност, даже ме умоляваха да пратя да ви извикат.

Саймън с неохота последва Кей. Младата жена коленичи край децата.

— Това е Ема — каза Кей, — а това е Стивън.

Ема протегна ръчичка, после побутна с лакът момченцето да направи същото.

— Здравсти. — Саймън намести шлема, който носеше под мишница, и смъкна ръкавицата от дясната си ръка.

Здрависаха се кратко.

— Ти си този, който ни спаси — каза момиченцето.

Саймън не знаеше какво да отвърне.

— Да — каза Кей. — Той е. — Погледна към Саймън. — Според това, което чувам, постъпил е много храбро.

Саймън чувстваше смущение и неловкост. Повече от всичко му се искаше да избегне тази среща. Нищо хубаво нямаше да излезе от това, ако Буут научеше. Той понечи да се оттегли.

— Благодаря ти, че спаси мама — рече момиченцето. — Много се страхувах, че чудовищата ще ни открият, преди татко да се прибере.

Саймън беше изненадан от силните чувства, които се пробудиха в него. След като беше узнал за смъртта на баща си и беше видял колко много загинали има в Лондон, простичката благодарност на детето го трогна повече от всичко, случило се в последно време.

— Няма защо — каза Саймън. — И не бях само аз. Имаше и други.

— Знам. Но ти си този, който дойде да ни вземе.

Саймън се усмихна.

— Не можех да ви оставя.

— Можеше — каза Ема. — Другите ни оставиха. Когато мама се разболя и не можехме да я събудим, отидох при някои от съседите около нас и се помъчих да ги повикам на помощ. Но никой не искаше да излезе от вкъщи.

Саймън си представи как момиченцето е тичало по улиците и чукало по вратите, лесна плячка за демоните, и му прималя.

— Ами тогава — каза той, — радвам се, че помоли мен за помощ. — Той приклепна и я погледна в очите. — Ти постъпи много смело, като излезе, за да ме повикаш.

Момиченцето се усмихна малко по-уверено.

— Знаех, че ще ни спасиш. Трябваше да ни спасиш. Ти си рицар в блестяща броня.

Саймън знаеше, че бронята му не блести. Беше покрита със сажди от битката и кръв — негова, на демоните и на другите тамплиери.

— Аз не съм...

— Сте — прекъсна го Кей, която също се усмихваше. — Сега всички ние трябва да имаме нещо, в което да вярваме, нали?

— Познаваш ли крал Артур? — попита малкият. — Срещал ли си го?

— Не.

— О. — Момченцето изглеждаше разочаровано. — Мама ни чете за крал Артур. Той е любимият ми герой. Легендата казва, че крал Артур ще се върне, когато Британия има най-голяма нужда от него.

Саймън се усмихна широко, спомняйки си как, когато беше малък, баща му му четеше легендите. Очевидно беше, че баща му обичаше тези истории и даже смяташе делата на тамплиерите за благородни и героични. Саймън никога не беше вярвал в това, но и никога по-рано не се беше чувствал както сега.

— Аз винаги съм харесвал сър Гауейн^[1] — рече той.

Ема извади лента син плат от джоба си. Без да каже и дума, се приближи до Саймън и уви лентата около бронята на бицепса му. Върза я на панделка и отстъпи назад.

— Това е символ на благоволение — каза Ема.

Трогнат, Саймън кимна.

— Знам.

— Дано да ти донесе късмет.

— Благодаря.

— Така — каза Кей и се изправи. — Мисля, че ще е най-добре да оставим Саймън да върви да си почива. От доста време е на крака.

Децата си взеха довиждане и се върнаха в стаята на майка си.

— Сложих легла за тях вътре — каза Кей.

— Ако имат нужда от нещо... — рече Саймън.

— Ще се погрижим за тях. Не се тревожете за това. Но вие наистина трябва да си починете. Изглеждате сякаш всеки момент ще рухнете.

Саймън не само изглеждаше, но и се чувстваше така. Пред Буут се беше държал, но сега умората отново го завладяваше. Той благодари на Кей и се сбогува с нея, а после пое обратно към казармата.

* * *

В казармата беше тихо, когато Саймън се прибра. Имаше само няколко тамплиери, по което той разбра, че е ден, без да има нужда да проверява. В Подземието се опитваха да поддържат денонощен цикъл, който да съответства на този във външния свят. Въпреки хаоса, погълнал Лондон, явно още се полагаха усилия за това. Той свали бронята си и размени няколко думи с другите мъже от отряда на Дерек, преди да се насочи към душовете с кърпа и чифт шорти.

Заставайки под душа, той се почувства виновен, че докато той се готвеше да си ляга, други тамплиери вероятно се биеха за живота си по улиците. Горещите струи забоцкаха като игли кожата му.

Не можеш да си едновременно навсякъде, Саймън — беше казал баща му. — Щом се стигне до битка, ще си получиш своя дял, и даже повече. Но когато демоните се появят, няма да се води само една битка и няма да продължи само един ден. Те ще са много и силни. Тамплиерите са научени да се сражават така, както са се сражавали по време на Кръстоносните походи. Когато нашествениците пристигнат, ще се биеш с тях, докато не можеш повече. Затова, когато другарите ти влязат в боя, за да поемат бремето ти за известно време, направи услуга на себе си и на тях, като им позволиш да го сторят.

Сцени от битката изникнаха отново в паметта на Саймън. В мислите му обаче най-силно се открояваше безпомощното изражение на момиченцето, когато го бе молило за помощ.

Дали някой друг тамплиер щеше да ѝ помогне? Дали той или тя щеше да тръгне срещу заповедите на Буут, вместо да се придържа към мисията? Или щеше да я остави там да умре?

Саймън не можеше да повярва, че искаха от тях да действат по подобен начин. Не беше възможно всички тамплиерски домове да мислят по същия начин. Все още имаше много бедстващи хора в Лондон. Беше виждал лагерните им огньове.

Когато дойдат тъмните времена, Саймън, ние ще трябва да бъдем светлината, която ще изведе човечеството от нощта. Можем да го направим. Такава е съдбата ни.

„Ама че съдба — помисли си кисело Саймън. — Аз избягах и не бях тук, когато ти се нуждаеше от мен, а Върховния трон Буут иска да стоим безучастно и да гледаме как невинните измират. Не очаквах това от тамплиерите, нито пък искам да бъда част от този план“.

Саймън не можеше да търпи повече горещината, затова пусна леденостудена вода за петнадесет секунди, докато се разтрепери. После излезе изпод душа, подсуши се и obu шортите.

Когато пристъпи към вратата, пред него застана висока, здраво сложена жена с късо подстригана червена коса. Носеше изрязана тениска, шорти и гуменки.

— Саймън Крос — изръмжа тя. — Заради теб тази нощ убиха сестра ми!

Преди Саймън да реагира, червенокосата заби юмрука си в челюстта му. Ударът беше силен и плътен и го извади от равновесие. Той се подхлъзна на мокрите плочки и падна. В следващия момент жената го възседна и започна да нанася удари с юмруци в лицето му.

---

[1] Или Гоуин според други източници — един от рицарите на Кръглата маса, племенник на крал Артур. — Б. пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТ

— Темперънс! Темперънс, слез от него!

Жената сипеше удар след удар по лицето на Саймън с яростна сила. Някой я задърпа назад, но тя стисна още по-силно с краката си тялото на Саймън. Той едва си поемаше дъх от хватката и тежестта върху гърдите си.

Като напрегна хълбоците си, Саймън се надигна от пода заедно с жената. После хвана с дясната си ръка десния ѝ лакът, като същевременно улови китката ѝ с лявата си ръка. Използвайки опората, дадена му от хватката, той измести тежестта ѝ встрани, отхвърли я от себе си и се изправи.

Едва беше успял да се надигне на крака, когато някой друг нанесе ритник със завъртане в лицето му. Саймън едва успя да вдигне ръцете си навреме, с разтворени и насочени навън длани, за да блокира удара с предмишниците си. Хвана крака с една ръка, докато новият нападател се опитваше да го дръпне, отмести се и нанесе страничен удар с крак в гърдите на мъжа, и той отхвъркна към стената. Удари се в нея толкова силно, че се откъртиха плочки от облицовката.

Дишайки тежко и с размътено от болка и сълзи зрение — едното му око вече се бе подуло толкова, че беше почти затворено — Саймън се обърна към червенокосата, докато тя се изправяше. Нападна го веднага, нанасяйки поредица от юмручни удари и ритници.

Саймън парира опитите ѝ със същата бързина, с която жената ги нанасяше. Тя беше доста умела и няколко удара попаднаха в лицето и корема му. Знаеше, че ако се бие само в отбрана, няма да успее. Беше по-висок, по-силен и имаше по-голям размах. Но тясното пространство в банята не му позволяваше да използва предимствата си. Тя го достигаше с лекота, а поради едрия му ръст го улучваше и по-лесно.

Саймън заобиколи жената и я хвана откъм гърба, като прикова ръцете ѝ към тялото. Тя го удари с глава в лицето, от което му причерня. После вдигна ръце, сякаш щеше да изпълнява подскок от

място, като в същото време приклепна. Изплъзна се от хватката и нанесе страничен ритник с въртене в слепоочието му.

Саймън реши, че е време да започне да напада и улови крака на жената, преди тя да успее да го отдръпне. Подкоси другия ѝ крак и я събори на пода.

Друг мъж замахна към гърлото на Саймън. Той отскочи встрани, улови ръката му и го засили към една от преградите. Краката на мъжа се отделиха от земята, той полетя и се блъсна с трясък в стената.

Жената се изправи на крака с още по-решителен вид.

— Стига! — Рязък глас отекна в малкото пространство. Все още с вдигнат гард, Саймън отстъпи назад. Един сержант с прошарена коса пристъпи в стаята.

— Мирно! Всички до един! Веднага, иначе ще повдигна обвинения срещу вас и ще ви пратя в стаята за тренировки да правите обиколки през следващите двадесет и четири часа.

Тамплиерите моментално застанаха мирно. Не бяха отпочинали, а и напоследък не спяха достатъчно. Никой не искаше да жертва малкото време за почивка и сън.

Даже Темперънс застана мирно.

— Какво става тук? — попита сержантът.

— Вината е моя, сержант — каза Темперънс. — Дойдох тук да видя Крос и да му кажа какво мисля за него, задето позволи да убият сестра ми заради някакви цивилни, които са били прекалено тъпи, за да се махнат от Лондон. Нещата излязоха извън контрол.

— Тези хора не са прекалено тъпи, за да напуснат — каза друг тамплиер. — Те не могат. Много хора са затворени в домовете си, защото не разполагат с начин да напуснат града. Има инвалиди и деца, които не биха издържали пътуването. Ако изобщо успеят да излязат от града.

— Казах, стига — изрева сержантът. — Хайде обратно по койките. Всички до един. Само още една дума или удар и ще съжалявате.

Още миг Темперънс и Саймън се гледаха напрегнато. После тя се обърна и излезе през вратата. Тези, които бяха дошли с нея, я последваха.

Саймън издиша шумно.

Сержантът се обърна към него, приближи се и докосна внимателно лицето му с грубите си ръце.

— Над това око имаш аркада, за която трябва да се погрижи лекар.

Саймън дръпна главата си назад. Усети кръвта да се стича по лицето му.

— Ще се оправя.

— Тази рана няма да се затвори сама. Или ще я зашием ние, или отиваш в лазарета.

— Не искам да ходя в лазарета — каза Саймън.

— Добре. — Сержантът издаде кратка заповед през рамо и един от мъжете забърза да донесе аптечка.

* * *

— Ще те щипе.

Саймън седеше на пода в банята, както му беше наредил сержантът. Държеше ръцете си кръстосани пред гърдите. Не мислеше, че щипането ще е по-лошо от болката, която вече пулсираше в лицето му.

Името на сержанта се оказа Брустър. Беше мълчалив, но когато решише да огласи мислите си, не търпеше възражения. Той включи преносимия обгорител „Ново-Кожа“. Уредът забръмча като насекомо.

— Някой от медицинските техници в лазарета би използвал по-добре това — рече Брустър.

— Искам да спя — каза Саймън. — Отиването до лазарета, чакането и връщането ще отнемат твърде много време. — Освен това не беше сигурен дали ще може да стигне сам.

— Там имат и обезболяващи пластири.

— Не мисля, че един дълбок сън ще е безопасен за мен — отвърна Саймън.

Брустър се усмихна съчувствено.

— Със сигурност. Темперънс Кейн не се слави със склонността си да прощава. Но с теб се отнесе доста благосклонно.

— Почти повярвах.

— Ако беше пожелала, щеше да си мъртъв още преди да усетиш нещо. — Брустър се наведе към него. — Сега не мърдай.

Плътта на Саймън изсъска, щом обгорителят я докосна. Болка прониза главата му. Той се насили да продължи да диша, докато се опитваше да изтласка болката от себе си, отричайки нейната власт над него. Почти успя.

— Още малко и е готово — съобщи Брустър.

— Добре — Саймън усети миризма на печено месо. Обгорителят бързо и ефикасно затваряше краищата на раната и ги свързваше, чрез нагриване с ивица „Ново-Кожа“ — антиалергичен слой от протеинов заместител, който постепенно се разграждаше, докато раната оздравява.

Брустър наистина свърши след секунди. Изправи се, прибра обгорителя обратно в аптечката и я подаде на тамплиера, който я беше донесъл.

— Как се чувстваш? — попита Брустър.

— Боли ме.

Тамплиерът се усмихна.

— След няколко часа ще се почувстваш по-добре.

Саймън се изправи с мъка. Виеше му се свят. Брустър го хвана за ръката и му помогна да запази равновесие.

— Вече съм добре. — Саймън издърпа ръката си, защото не искаше да показва слабостта си.

— Да, очевидно е. — Брустър все пак отстъпи назад.

Саймън отиде до мивката и се погледна в едно от огледалата. Ивицата „Ново-Кожа“ изглеждаше малко по-розова от челото му. Лицето му обаче приличаше на истински балон. Синини осейваха бузите, брадичката и челото.

— Темперънс добре те е подредила — рече Брустър. — Трябва да признаеш.

— Да. — Саймън загреба вода с две шепи и изми лицето си. — Значи сестра ѝ е била една от загиналите тази нощ?

Лицето на Брустър стана сериозно.

— Черити. Да. Те бяха много близки. Последните оцелели от семейството. И двамата им родители загинаха при „Свети Павел“.

Саймън изпита вина към младата жена.

— Това, което направи тази нощ — каза Брустър, — като спаси онази жена и двете деца...

— Знам — рече Саймън. — Издъних се.

— Би ли го направил отново? — Лицето на Брустър изразяваше жив интерес.

Саймън се замисли как е най-добре да отговори на въпроса. Не знаеше. Във всеки случай не и без колебание.

— Вероятно. Ако видя някой, който се нуждае от помощ, и мисля, че мога да му помогна. — Той си пое дълбоко въздух, като си мислеше, че вече се е провалил достатъчно и ще го изхвърлят на улицата.

— Добре — каза Брустър с усмивка. — Когато аз станах мъж и взех решение да се присъединя към тамплиерите, го направих, защото исках да помагам на хората. Знам, че Върховния трон Буут е против и си има основателни причини съобразно обстановката, но сред нас има мнозина, които мислят като мен.

Саймън се втренчи в отражението на сержанта в огледалото.

— Това, което направи тази нощ, когато спаси онази жена и децата — каза меко Брустър, — изискваше смелост. Въпреки заплахите на Буут, сред нас има много, които оценяват това, което направи. Когато Темперънс се успокои, мисля, ще разбереш, че и тя те уважава. В края на краищата сестра ѝ остана с теб до последно.

Саймън изсуши лицето си, като внимаваше за „Ново-Кожата“.

— Ако искаш — предложи Брустър, — ще поставя охрана в казармата. За да съм сигурен, че ще се напиш добре.

— Не, но благодаря все пак.

— Както искаш. Ако ти потрябва нещо, повикай ме.

Саймън кимна. Погледа в огледалото как сержантът и хората му си тръгват. Остана още малко, в очакване болката да поутихне. Но тя не утихваше. Поне за момента.

Той се върна в леглото си и се опита да заспи. Беше му трудно, защото усещаше погледите на другите в стаята. Накрая изтощението го потопи в мрака, където го очакваха демони, които той поваляше, а те се надигаха отново и отново.

* * *

Часове по-късно, все още изпитвайки известна болка, Саймън застана пред спалното, където беше Лея. Беше в бронята си, но шлема държеше под лявата си мишница. Почука.

Млада жена с дълга кафява коса и шоколадова кожа отвори вратата и го изгледа.

— Саймън Крос — каза тя. Тъмните ѝ очи блестяха.

Саймън не я познаваше, затова предположи, че тамплиерите са ѝ говорили за него.

— Съжалявам. Сигурно съм сбъркал спалнята. Търсех Лея Крийзи.

— Не си сбъркал. — Младата жена се облегна на касата на вратата и скръсти ръце пред гърдите си. — Тя беше тук.

— Беше?

— Тръгна си.

Това обърка Саймън за момент.

— Къде отиде?

— Не знам. Аз ѝ бях съквартирантка. Като се върнах от смяната си този следобед, тя си беше заминала.

— Може просто да е отишла да си вземе нещо за ядене. — Но Саймън не беше убеден в това. Беше проверил в трапезарията, преди да дойде в стаята на Лея.

— Всичките ѝ вещи липсват — каза младата тамплиерка. — Както и един резервен шипомет от оръжейния шкаф, който държах при себе си напоследък.

Защо пък ще взима това? Дори и да не се чувства в безопасност в Подземието, има достатъчно ум, за да не се разхожда въоръжена тук. Трябваше да поговори с нея, след като се прибрах снощи.

Съществуваше немалка вероятност Лея да е чула за станалото и да е решила, че Саймън вече не може да ѝ осигури закрила. Той беше проспал близо единадесет часа. Това бе необичайно за него. А още по-необичайно бе, че Дерек бе издал заповед да не го безпокоят.

Разбира се, съществуваше и възможността Буут да я е накарал да си тръгне.

Но го притесняваше липсващият шипомет.

— Значи тази сутрин е била тук? — Саймън надникна в стаята.

Спалнята беше малка, едва имаше място за двама. Обикновено ги пазеха за брачни двойки без деца.

— Беше тук, когато излязох — отвърна тамплиерката. — Още не съм докладвала на никого за изчезването ѝ.

— Защо?

— Защото ще ме преместят в казармата, а ми харесваше уединението на тази стая. С Лея беше лесно да се живее. Ако се изключат въпросите, които непрекъснато задаваше.

— Въпроси ли?

— Разпитваше за много неща.

— За какво например? Тамплиерката сви рамене.

— Ами за всичко, бих казала. Предимно за тамплиерите. Предполагам, че е естествено, като се има предвид, че била доведена насила в Подземието.

Саймън беше на същото мнение. Но изчезването на Лея — при това с шипомет — не изглеждаше естествено.

— Споменавала ли е нещо за напускане?

— Тази сутрин ли?

— Изобщо.

Тамплиерката поклати глава.

— Често говореше за баща си. Че иска да знае какво се е случило с него. Дали е добре. Не я обвинявам.

— Оставила ли е бележка?

— Не. — Жената отстъпи назад. — Можеш да влезеш и да огледаш, ако искаш, но тук няма нищо.

— Няма нужда. Трябва да се връщам в отряда си. Тази нощ излизаме навън.

Тя сбърчи вежди и прокара пръсти по лицето му. Даже от този лек допир го болеше.

— Не изглеждаш годен за това.

— Добре съм.

Тя отдръпна ръка.

— Щом казваш.

— Лея може да се върне — каза Саймън, макар че се съмняваше. — Ако го направи, би ли ѝ предала, че искам да говоря с нея?

— Разбира се. Но след като е взела шипомета ми, не мисля, че ще се върне. Защото, след като си направил подобно нещо, не можеш да кажеш просто: „Опа, взех го, без да искам“, нали?

Саймън знаеше, че е така.

— Но ако все пак се върне...

Жената кимна.

— Ще ѝ предам.

Саймън се обърна и си тръгна. Усети, че жената го изпрати с поглед.

— Хей, Крос — извика тя.

Саймън спря и погледна назад.

— Пази се там навън — каза тя с по-мек глас. — Това, което направи снощи, беше страхотно, но не всички мислят така. Може да откриеш, че другарите ти вече не ти пазят гърба толкова добре, колкото биха могли.

Саймън вече знаеше това.

— Благодаря.

— Аз се казвам Вивиан. — Тамплиерката сви рамене. — И също невинаги съм съгласна с нарежданията на Върховния трон. Ако имаш нужда от приятел, знаеш къде да ме намериш. — Тя свъси вежди. — Поне докато не ме преместят.

Саймън кимна.

— Благодаря.

После се обърна и тръгна отново. Ако побързаше, щеше да има време да разпита охраната, преди да се присъедини към отряда си.

* * *

Охранителите в оперативния център не се зарадваха на посещението на Саймън. Той го разбра по студеното посрещане. Но с готовност му показаха видеозаписа, на който Лея Крийзи напуска Подземието през метростанцията на Бейкър Стрийт.

Охранителният център беше пълен с апаратура. Премигваха лампички и някои от уредите жужаха. Дузина екрани показваха образи от различни части на Подземието, града и линиите на метрото. Демони бродеха над земята и в метрото.

Саймън стоеше мълчалив и гледаше съсредоточено, докато му показваха записа със заминаването на Лея. Цифрите за времето и датата свидетелстваха, че тя е тръгнала рано тази сутрин, горе-долу по времето, когато обгаряха лицето на Саймън.

Беше тръгнала сама, праметнала раница на раменете си. Изражението ѝ беше мрачно и решително. Записът я държеше в кадър, докато тя не излезе от метростанцията. Не се озърна назад. В следващия миг вече беше изчезнала.

— Защо никой не я е спрял? — попита Саймън. Чувстваше се виновен, че не ѝ беше помогнал, но нямаше начин. Бяха им позволили да останат тук само защото беше годен да изпълнява техните задачи.

— На никого не е било наредено да я спира — каза младият офицер от сигурността. В полумрака електронните табла озаряваха лицето му в зелено и синьо. — Тя беше твоя гостенка. Ако си искал да остане, трябвало е ти да се погрижиш за това.

— Тя е сама там навън — извика Саймън, преди да се усети.

— Много хора са сами там навън, Крос — възрази сержантът. — Тя поне имаше избор да остане тук, където е безопасно.

— Безопасно, докато не раздразним демоните и ги предизвикаме да ни се нахвърлят отново — обади се някой отзад с тих глас.

— Има ли нещо друго? — попита сержантът, като не обърна внимание на тази забележка.

— Не. — Саймън му благодари и си тръгна объркан. Нямаше логика в това, че Лея си беше тръгнала сама. В тамплиерското Подземие тя беше на сигурно място.

„Баща ѝ е някъде навън“ — напомни си той. Но Лея не беше глупава и може би знаеше, че шансовете, баща ѝ все още да е жив, са невероятно малки.

Опита се да си спомни дали тя му беше споменавала адреса на баща си. Бяха говорили за това. Със сигурност. Но никога не беше записвал адрес. Беше възможно да го е казала, а той да е забравил.

Обезсърчен и нетърпелив, чувствайки погледите на тамплиерите, с които се разминаваше по коридора, Саймън надяна шлема си. Той се закопча и ПД-то се включи. Разполагаше с четири минути да стигне до сборното място на отряда. Опита да се съсредоточи, защото знаеше, че скоро отново ще изложи живота си на опасност.

ТРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

Жален вой изтръгна Уорън от студената тъма на съня. Той очакваше да се събуди в лазарета на кабалистите. След всичката болка, на която Наоми го беше подложила, не можеше да си представи, че ще се събуди някъде другаде.

Вместо това откри, че се намира в стая от обгорено оранжево стъкло. Или кристал. Уорън не беше сигурен. Никога досега не беше виждал подобно нещо.

Материалът беше полупрозрачен. Стените бяха достатъчно тънки, за да долови нещо от света навън. Други сгради се извисяваха по неравния хоризонт подред, но все пак някак разхвърляно, като че ли нещо липсваше.

Подът очевидно беше много по-дебел, защото не прозираше. Уорън разбра, че не е на приземния етаж, а доста над земята, когато погледна през прозорците.

По стените бяха изрисувани символи. Източникът на светлина беше сфера, пълна със светещи паяци — големи колкото юмука му. Те пълзяха един връз друг и макар че никога не хвърляха сенки, силата на светлината се колебаеше.

Уорън с изненада откри, че стои прав. Златистата светлина, която излъчваше сферата с паяците, се отразяваше в зеленикаво-черните люспи по лявата му ръка. Той се обърна, за да огледа стаята, като се чудеше какво ли прави тук.

Наоми ли ме е пратила тук, или просто сънувам?

За миг през ума му премина мисълта, че може да е мъртъв и да се намира в отвъдното. Но той я отхвърли. Ако беше мъртъв, със сигурност щеше да го знае.

— Добре дошъл, Поглъщачо — изкънтя силен глас.

Уорън инстинктивно отстъпи назад към най-близката стена, с желанието да ограничи посоките, от които можеше да се приближи нападателят. Стаята все още беше празна и той не знаеше откъде е

дошъл гласът. Обгореното оранжево стъкло — кристал или каквото беше там — на стената зад него беше топло на допир.

— Какво желаеш? — попита гласът.

Уорън се поколеба — не чувстваше присъствието на никой в стаята, и нямаше къде да се скрие, — затова отвърна:

— Не разбирам.

— Мога да ти обясня. Трябва само да попиташ.

— Какво да попитам? — Уорън се вслушваше, но нямаше издайническо ехо, което да му подсказва, че гласът идва от някоя друга стая, а не от тази, в която се намира.

— Всичко, каквото искаш да знаеш.

— Защо съм тук? — Уорън се оттласна от стената и пристъпи към другия край на стаята. Там в обгореното оранжево едва забележима сред светлината имаше правоъгълна сянка, която можеше да е изход. Щом се приближи, видя, че е врата, която стоеше под ъгъл спрямо него.

— Тук си, защото искаш да си тук.

— Не. Не съм дошъл тук сам. Не знаех за това място, затова не може да съм искал да бъда тук.

— Мерихим, Носителя на чума, отвори пътя ти към това място.

Уорън предпазливо пристъпи през вратата. Тя водеше към друга стая, също празна като първата.

— Къде съм?

— Това е Залата на оръжията — рече гласът. Сега като че ли идваше от другата стая.

Уорън обмисли тази информация.

— Защо му е на Мерихим да ме допуска на това място?

— За да научиш повече за онова, което трябва да търсиш.

— Какво трябва да търся?

— Чука на Балекор.

Смут обзе Саймън, но в същото време беше заинтригуван.

— Какво е това?

— Едно великолепно оръжие. Било е изгубено за хората стотици години.

— Как действа то?

— Убива. Унищожава. Чукът е едно от най-могъщите оръжия, сътворени от Вегалок.

— Кой е Вегалок?

— Ковач в ковачницата на мрака — отвърна гласът. — Именно неговата силна десница е изковала много от личните оръжия на тъмните повелители.

На Уорън му се искаше да попита какви са тези тъмни повелители, но се боеше.

— Разкажи ми повече за чука на Балекор.

— Какво искаш да знаеш?

Това обърка Уорън за момент. Не беше очаквал да му зададат този въпрос. Изглеждаше логично, че ако притежателят на гласа знае как се е озовал тук, би трябвало да знае и защо.

— Разкажи ми историята на чука.

— След като Вегалок го направил, го поднесъл на Пасапар, Носителя на мигновена разруха.

„Демон“ — помисли си Уорън.

— Защо е бил направен?

— За да служи в сражение.

— Срещу кого?

— Срещу всеки, с когото Пасапар би решил да воюва.

— Къде е Пасапар?

— Мъртъв е. Все още не е възкресен.

Все още не е възкресен?

Тези думи смразиха Уорън. Значи, ако демоните биваха убити, те можеха да бъдат възкресявани? Не беше подозирал това. В такъв случай борбата срещу тях беше напразна.

— Къде е чукът? — попита Уорън. Трябваше да оцелее и щом Мерихим бе обвързал оцеляването му с намирането на чука, Уорън възнамеряваше да го открие.

— Бил е загубен в човешкия свят преди векове — продължи гласът.

— Щом чукът не е на това място, защо аз съм тук?

— Защото дойде.

Уорън предпочете да не спори. Отиде до най-близкия прозорец и надникна навън към назъбения силует на града.

— Това светът на демоните ли е?

Гласът не отговори веднага.

— Ще приема твоето название за тези, които живеят тук, като „демони“. Този термин е бил използван и преди.

— Те имат ли друго име?

— Имат много други имена. Можеш да им дадеш ново, ако искаш.

— Не. — Злото нарастваше с придобиването на нови имена. Уорън помнеше това от книгите, които майка му четеше. — Ти каза, че тук живеят тъмните повелители.

— Да.

— Какво е тъмен повелител?

— Ранг в демонската йерархия. Един демон-воин трябва да убие милиарди, за да спечели това звание.

— Мерихим тъмен повелител ли е?

— Не още. Но е на път да стане.

— Сдобиването с чука на Балекор ще ускори ли спечелването на званието?

— Да.

— Значи аз ще помагам на Мерихим — осъзна Уорън.

— Ще му помагаш — потвърди гласът. — Трябва да се радваш.

— Защо?

— Защото Мерихим може да реши да прояви щедрост.

— А ако реши да не прояви щедрост?

— Тогава ще те унищожи.

Гадене присви стомаха на Уорън, но той успя да се овладее. Не знаеше какво ще стане, ако му прилошее в кулата.

— Как действа чукът? — прошепна той.

— Управлява мрака — отговори гласът. — Мята унищожителен тъмен огън, владее стихииите и отваря портали в Сянката.

— Сянката?

— Местата, намиращи се между световите. Притежателят на чука на Балекор може да призовава мъртвите да се бият на негова страна.

Този толкова небрежно поднесен факт смрази Уорън. Молеха го да бъде част от това?

Не, не те молят — напомни си той. — Заповядват ти. Това е различно. И ако не го направиш, Мерихим ще те убие и ще си намери някой друг да му върши мръсната работа.

Той за кратко се зачуди дали Тулейн и кабалистите биха могли да го спасят от демона, ако се стигне дотам. Едва ли.

— Времето ти тук изтича — рече гласът. — Макар че Мерихим ти отвори пътя, дори той не може да го държи отворен за дълго. Трябва да завършиш задачата си.

— Как?

— Ела. — Една от стените засия по-ярко от другите. Като хипнотизиран, Уорън прекоси стаята и застана пред стената.

Във въздуха пред него се оформи образ, подобен на холограма. От книгите, които бе чел като малък, той се досети, че това е боен чук. Приличаше на норвежко оръжие, но главата му беше огромна — дълга над шестдесет сантиметра и широка и висока по тридесет. Сигурно тежеше към сто килограма. През черния метал минаваха алени жилки. Повечето викингски чукове бяха дълги между метър и двадесет и метър и петдесет, но дръжката на чука на Балекор беше дълга поне два метра и половина. Може би щеше да е тежък и неудобен дори за Мерихим.

Преди да осъзнае какво прави, Уорън посегна към чука. Зелена електрическа мълния се стрелна от дръжката точно преди да я докосне. Ръката му се сгърчи в спазъм и премина през дръжката, без да докосне нищо материално.

— Ти си свързан с чука, Поглъщачо — изтътна гласът. — Сега го открий за своя господар.

Черната тъма се върна и засмука Уорън. Той се съпротивляваше, опитваше се да я отблъсне. Действието му обаче беше чисто инстинктивно, защото не искаше да остава в кулата. Желанието му беше да има някаква власт над живота си. Но не беше достатъчно силен да попречи на черната тъма да го погълне.

* * *

Когато Уорън се събуди, зъзнеше. Задържа немощно завивките, метнати върху него, като отчаяно се опитваше да се стопли. Мислите му се лутаха в мъчителна просъница.

— Дайте му още едно одеяло — каза женски глас. — Той изгаря от треска.

До Уорън достигна шумолене, но не можеше да отвори очи, макар всячески да се опитваше. Усети тежестта на другото одеяло, с което го покриха. Той с благодарност се загърна с него.

— Успя ли да останеш с него? — попита мъжки глас.

От ехото в стаята или поради собствените си изкривени възприятия Уорън едва позна гласа на Тулейн.

— Не. — Това беше Наоми. — Имаше преграда. Не можах да я преодоля.

— Мислиш ли, че е успял да стигне там?

— Не знам.

Зъбите на Уорън тракаха. Гърбът и краката го боляха от тресенето.

— Температурата му стигна почти четиридесет и половина — каза друг мъжки глас. На Уорън му се стори, че е на лекаря, с когото се бе срещнал по-рано. — Трябва да го поставим в алкохолна вана, преди да сме го загубили.

— Той ще се оправи — каза Тулейн.

— Не го знаете със сигурност — възрази лекарят.

— Мерихим не се е свързал с него само за да го убие.

— Демоните са избили безброй хора. Един повече едва ли има значение.

— Той ще се оправи.

Нещо докосна главата на Уорън. Беше леденостудено.

— Температурата вече минава четиридесет и един градуса — рече лекарят. — Ако не ми позволите да го лекувам, ще умре за минути. Вече може да има увреждания на мозъка.

Уорън не знаеше какво ще стане, ако мозъкът му се прегрее. Беше чувал за опасността от високата температура, но не знаеше какво точно причинява тя на мозъка. Дали се сваряваше като яйце? Или се разтопяваше като восък?

Тулейн с неохота отговори:

— Добре. Свали му температурата.

Моментално няколко чифта ръце сграбчиха Уорън и го измъкнаха от леглото. Той се опита да се съпротивлява, но беше прекалено слаб. Те смъкнаха дрехите му, понесоха го през ярко осветената стая и го спуснаха в чакащата го вана с ледена течност. Нова вълна от гадене се надигна.

— Не трябваше да го пускаме в демонския свят — рече Наоми.

— Той не е ходил там — възрази Тулейн. — Стоеше си тук.

— Тялото му не помръдна, но усетих как умът му замина. Не можех да го следвам. Дори надзъртането в демонския свят е достатъчно опасно. Всеки, който е бил там, се е връщал луд или умствено увреден. Не биваше да му позволяваме да отива.

— Наоми — каза Тулейн с по-мек глас, — демоните го принуждават. Той е роб на Мерихим. Не мисля, че би могла да го спреш, дори и да се беше опитала.

— Трябваше да опитам. Това, което му се е случило... е пострашно от всичко, с което някой някога се е сблъсквал.

— Ние всички преживяваме тежки времена.

— Ние сме били обучени за това. Знаем какво има там. А Уорън — не.

За миг на Уорън му стана хубаво от това, че Наоми е загрижена за него. Но го отрезви мисълта, че вероятно никога няма да може да ѝ благодари, защото умира.

— Стига — проговори Мерихим. — Не си толкова слаб.

Гласът на демона предизвика агония в Уорън. Той се замята в ръцете на онези, които го държаха, като едва не изскочи от ваната. Викове и ругатни заехтяха около него.

— Той има конвулсии! — извика лекарят. — Дръжте го, иначе ще го загубим!

Уорън се бореше, но го натиснаха обратно надолу в студената течност.

— Няма да им позволиш да те задържат — нареди Мерихим. — Ти си по-силен от тях. Освободи се. Върви да намериш чука на Балекор, преди да попадне в ръцете на тамплиерите.

Без да е в състояние да се възпротиви на заповедта, Уорън поднови борбата си. Този път усети как треската вече не владее ума му. В него се вля сила, каквато не беше притежавал досега. Той се изтласка от ваната и замахна с ръка, отхвърляйки лекаря и санитарите от себе си.

— Спрете го! — извика Тулейн.

Наоми се хвърли напред, с вдигната ръка. Движейки се по-бързо, отколкото мислеше, че е способен, Уорън улови ръката на жената.

— Не — каза той.

Тя се вгледа в очите му и той усети как силата се надига в нея. Последния път тази сила го беше повалила в безсъзнание. Но този път той я спря и не ѝ позволи дори да напусне тялото на жената.

— Не — повтори той този път по-нежно. Пусна ръката ѝ и ѝ позволи да отстъпи назад. В него се зароди ново чувство — като зов на сирена, който го подтикваше към действие. — Трябва да вървя.

— Защо? — попита Тулейн.

— Къде са ми дрехите? — Уорън излезе от ваната и огледа помещението. Не виждаше дрехите си никъде. Не виждаше и Кели. — Къде е Кели?

— Никъде няма да ходиш — каза Тулейн.

— Ние упоихме Кели — рече Наоми. — Когато ти изпадна в конвулсии, тя започна да пищи, сякаш я болеше.

Уорън продължи да търси дрехите си.

— Добре ли е?

— Не знам.

Ами ако не е? Ако нещо ѝ се е случило, вината е твоя.

Уорън се пребори със съвестта си, като се съсредоточи върху това да намери дрехите си. Трябваше да са някъде в стаята.

— Казах вече, никъде няма да ходиш. — Тулейн застана пред Уорън.

Ядосан, чувствайки се като животно в капан, Уорън се наежи срещу мъжа.

— Тръгвам си, и то още сега.

— Ще видим. — Тулейн даде някакви заповеди. Стаята моментално се изпълни с въоръжени кабалисти в защитно облекло.

— Не им позволявай да те спрат — заповяда Мерихим.

Несъзнателно Уорън клекна и прилепи лявата си длан — тази, която бе покрита със зеленикаво-черни люспи — към пода. Действайки инстинктивно, освободи таящата се в него сила.

Мигновено бледовиолетови електрически мълнии се стрелнаха по пода и стигнаха до мъжете. Щом ги докоснаха, ги хвърлиха във въздуха и те изпопадаха в безсъзнание до последния човек.

Уорън се изправи отново и посегна да сграбчи Тулейн с лявата си ръка. Хвана го за палтото и почти без усилие го вдигна над пода. Осъзна, че би могъл със същата лекота да го изхвърли през прозореца.

— Тръгвам си — каза Уорън. — Не можеш да ме спреш. Няма да ме спреш. — Той използва и старата си сила, онази, с която бе израснал и познаваше най-добре. — Разбираш ли?

Тулейн се противеше на внушението. Пот ороси челото му и лицето му изопна.

— Това е демонът. — Наоми се появи отстрани, пристъпвайки в полезрението на Уорън, но думите ѝ бяха насочени към Тулейн. — Демонът влива сила в него. Не мога да направя нищо.

— Добре — каза Тулейн. — Можеш да си тръгнеш. Но нека дойдем с теб. Бихме могли да научим толкова много.

— Не — каза Мерихим.

Уорън се опита да се възпротиви на заповедта на демона, но му беше трудно. Въпреки това една частица от него искаше да поеме контрола.

— Аз мога да ти помогна — каза Тулейн. Въпреки усилията му да изглежда спокоен, Уорън усещаше страха му. — Какво ще правиш? Пеш ли ще си тръгнеш оттук? Мога да ти дам превозно средство.

— Не му позволявай да идва — заповяда Мерихим.

Уорън отпусна хватката си и освободи Тулейн. Мъжът се свлече безпомощно на пода.

— Прави каквото искаш — каза Уорън. — Донесете ми дрехите.

* * *

Няколко минути по-късно, облечен и все още изпълнен с усещане за сила, Уорън излезе от къщата на кабалистите на просторния обработен двор. Тулейн вече беше приготвил камиона и го чакаше.

— Не ми се опълчвай, човеко — заплаши го Мерихим. — Мога да те убия намясто.

Уорън затвори очи и опита да не се вслушва в гласа на демона за момент. Съсредоточи се върху копнежа, който го изпълваше. В главата му постепенно изплува един образ.

Беше някъде надолу по течението на Темза. Сградата беше голяма и с пристройки, тъмна, защото електричеството на града беше

изключено. Той се опита да разчете избледнелия надпис по тухлените ѝ стени.

Стъкларна „Холдсток“.

— Мога да ти намеря онова, което искаш — прошепна Уорън на демона. И знаеше, че ще го направи. Твърде много се страхуваше от Мерихим, за да не го направи. — Но не мога да се справя сам. Нужна ми е тяхната помощ.

След като не получи отговор от демона, Уорън се присъедини към Тулейн и Наоми в камиона. Вътре беше претъпкано. Една кола ги последва. Те преминаха през портата и излязоха на пътя.

— Знаеш ли накъде отиваме? — попита Наоми.

— Да. — Уорън не обърна внимание на отровния поглед на Тулейн. Водачът на кабалистите представляваше по-малка заплаха от демона, а в момента Уорън знаеше, че е достатъчно силен да се пази от Тулейн. Макар и да изпълняваше повелите на демона, му стигаше да знае, че има достатъчно сила да се защити. Тази мисъл беше успокояваща.

— Накъде? — попита тя.

Уорън не обърна внимание на въпроса, а погледна през предното стъкло. В далечината се виждаха високите сгради на Лондон.

— Уорън — опита отново Наоми.

— Не — отсече той. — Когато трябва, ще разбереш.

— А другите демони? — попита Тулейн. — Ще бъдем ли защитени от тях?

— Не.

— Тогава това е глупаво.

— Можеш да си тръгнеш, ако искаш.

Тулейн се втренчи в него, после откъсна поглед и се извърна.

Уорън не позволи враждебността му да го засегне. Повече се тревожеше за това дали ще оцелее след предстоящата среща. Част от загадъчната магия, която го свързваше с чука на Балекор, му подсказваше, че и други също го търсят. Не знаеше дали ще доживее да види утрото, но щеше да направи всичко по силите си това да стане.

ТРИДЕСЕТ И ОСЕМ

Падна мъртвешкият здрач. Светлината се отцеждаше от небето, оставяйки света в преливащи се отънъци на сиво и черно. Утрините носеха цветове, които се насищаха постепенно, а вечерите отнемаха светлината, докато настъпи нощ.

Здрачът беше и най-опасното време от денонощието. Много хищници инстинктивно излизаха да ловуват по това време, дебнейки около местата за водопой и пътеките на дивеча.

Както се оказа, демоните притежаваха същите хищнически инстинкти. А голяма част от пляката им се събираше в сградите и клечеше около огънове — твърде малки, за да прогонят хапещия зимен студ.

Присвит в сенките на една фабрика недалеч от доковете на кралица Ана, Саймън гледаше как изчадия на мрака и гремлини ловуват по улиците. От хората беше видял само трупове, някои от тях наскоро убити. Едва се сдържаше да не повърне.

Взирайки се към Темза, Саймън забеляза още демони по Лондонския мост. Коли осейваха моста, много от тях изгорели. Няколко лодки и кораби се носеха по реката вкупом, което правеше навигацията между тях почти невъзможна. Мъгла се носеше покрай брега, по-гъста, отколкото бе нормално за това време на годината. Леко валеше сняг на сухи снежинки, големи колкото копчета на риза.

Над реката кръжаха Кървави ангели, които от време на време пикираха надолу към корабите. Почти веднага се издигаха отново, стиснали трупове в ноктите си.

— Какво правят с онези тела? — попита някой.

— Сигурно ги ядат — отвърна друг.

Докато един Кървав ангел се спускаше към една лодка, двигателите ѝ заработиха и тя се устреми по водата. Демонът промени посоката на спускането си и започна преследване. Изпищя и пронизителният звук се чу ясно там, където се криеше Саймън.

Още три Кървави ангела скочиха от Лондонския мост и се устремиха към бягащата лодка. Застигаха я бързо, плющейки яростно с криле.

Саймън включи ПД-то си на по-голямо увеличение, като го насочи към обезумелите фигури, заемащи отбранителни позиции на борда на лодката. Екипажът вдигна оръжията си, но те бяха стандартни леки картечници и картечни пистолети, които не причиняваха никаква вреда на демоните. Куршумите им отскачаха в кожата на чудовищата.

Без да обръщат внимание на стрелбата, Кървавите ангели се спуснаха на палубата и започнаха да разкъсват хората от екипажа. Проблясваха нокти и мъртвите падаха по земята.

Кормчията на лодката изостави поста си и скочи през борда. Падна във водата и се гмурна точно преди лодката да се удари в един товарен кораб и да експлодира в огнено кълбо. Звукът от експлозията достигна до Саймън, след като пламтящите останки започнаха да се сипят по водната повърхност.

Кормчията изплува на повърхността на няколко метра встрани, като се показва само колкото да си поеме дъх, а после се гмурна пак и заплува под вода. Един Кървав ангел се плъзна по водата към мястото, където последно се беше появил. Когато мъжът отново изплува, демонът беше там. Сграбчи го за главата и едното рамо, забивайки жестоко нокти в плътта му. Мъжът започна да рита и да се бори, но без успех. Почти без усилие Кървавия ангел отнесе плячката си към тъмното небе.

Останките от лодката горяха още известно време, преди да потънат под речната повърхност. Пламъците се прехвърлиха на товарния кораб, но металният корпус бързо обгоря и угасна. Само след минути Темза отново потъна в мрак.

Никой от тамплиерите не продума. А демоните продължиха да отнасят труповете.

* * *

— Нивото на реката пада — каза Вертам. — Сега е с метър и петдесет, дори с метър и осемдесет по-ниско, отколкото при отварянето на Адската порта.

Придружен от малка група тамплиери, Саймън оглеждаше Темза. Целта им се намираше близо до брега на реката и в момента те бяха само на двадесет метра от нея. Саймън не можеше да забележи никаква разлика в речното ниво.

— Сигурен ли си? — попита Нотън.

— Да — отвърна Вертам. — Ловил съм риба на тази река всеки ден през последните тридесет години. Не съм прекарал цялото си време в Подземието като някои. Имах рибарски бизнес. И ви казвам, че реката е по-маловодна, отколкото е била някога. Сигурно има нещо общо с онова, което правят демоните.

Продължаваха да пристигат доклади относно промените в ландшафта около катедралата „Свети Павел“. Изгарянето — така тамплиерите бяха започнали да наричат явлението — се разрастваше с всеки изминал ден, поглъщайки всичко по пътя си. Част от него беше обхванало и Темза.

— Мислиш, че демоните стоят зад това? — попита Нотън.

— Не се сещам за друга причина — отвърна Вертам.

— Това е невъзможно. Дори ако Изгарянето беше в състояние да засегне реката, Темза се влива в Северно море. Те не могат да пресушават океана.

Саймън долови нервността в гласа на мъжа. Никой от тях не знаеше на какво са способни демоните.

— Възможно е да източват водата през шлюзовете — каза Вертам. — По Темза има четиридесет и пет шлюза. Ако ги затворят, могат да пресушат реката.

— Те не биха затворили шлюзовете — предположи Седрик Сатърд. Седрик беше млад, също като Саймън, но чернокож и напрегнат, обикновено мълчалив.

— И защо не? — попита Нотън.

— Защото така ще отрежат пътищата за бягство на хората — отвърна Седрик. Тъмночервената му броня, гарнирана със злато, блещукаше леко в сенките. — Реката все още е най-бързият начин да се излезе от Лондон и вътрешността на Англия.

Саймън знаеше, че е истина. Но ако шлюзовете не бяха затворени, трябваше да приемат, че демоните са в състояние да пресушат не само река Темза, а и световните океани.

— Ако пресушат реката — рече Седрик, — морето ще навлезе навътре. Вместо прясна вода ще имаме някаква гадна смесица от солена и прясна. Надолу по поречието вече съществува този проблем.

Предположението беше прекалено зловещо, за да разсъждават върху него. Промените в околната среда сами по себе си можеха да попречат на усилията на човечеството да оцелее. От морето идваше много храна и ако то не осигуряваше влага под формата на дъжд, посевите на сушата нямаше да получават нужното им напояване. Добитъкът и дивечът също щяха да измрат. Но прясната вода беше ключът към всичко.

След още няколко минути на мрачно мълчание разузнавачите на Дерек се върнаха и ги уведомиха, че има проблем.

— Открихме частния музей на координатите, които ни дадоха — докладва Мърсър. Той беше нисък и жилест, идеалният разузнавач. — Но някой е проникнал в него преди нас.

— Кой? — попита Дерек.

— Група от онези демонопоклонници кабалисти. — Тамплиерът говореше с отвращение.

— Те не се кланят на демоните. Изучават ги.

— Кабалистите искат да оставят демоните живи — изръмжа Мърсър. — За мен това е достатъчно, за да ги причисля към вражеския лагер. Нямам им доверие.

— Те помогнаха на лорд Съмърайл да събере нужната информация за плана на атаката при катедралата „Свети Павел“.

Мърсър изруга.

— А на сутринта чия кръв напояваше земята на полесражението там?

Дерек не каза нищо.

— Кабалистите не се биеха и умираха редом с нас — продължи Мърсър. — Това трябва да ти говори нещо. Тях ги интересува повече да опазят собствената си кожа.

Саймън още не беше виждал кабалисти, но беше чувал за тях. Не знаеше и какво изпитва към тези хора. Според него всички, които искаха да изучават демоните, бяха подозрителни.

— Те се правят да приличат на демони — продължи Мърсър. — Носят демонски доспехи и са покрити с татуировки. Някои от тези,

които видях, имаха рога. Не прикрепени към главата, а растящи от нея. Някои от тях имат истинска гущерова кожа, а не някаква дреха.

— Възможно е да се опитват да минат за демони — предположи някой. — Като маскировка, може би.

— А може би се опитват да боготворят демоните — озъби се Мърсър. После плю. — Предпочитам да ги избия всичките.

— Какво правят кабалистите в музея? — попита Дерек.

— Не знам. Там има фабрика. Принадлежеше на стъкларната „Холдсток“, но преди няколко години я затвориха.

Саймън знаеше защо присъствието на кабалистите тревожи толкова Дерек. Въпреки че живееха отделно от тамплиерите, очевидно знаеха много неща за демоните от собствените си изследвания.

— Ами тогава — рече Дерек — да вървим да видим какво е накарало кабалистите да се покажат.

* * *

Тамплиерите се придържаха към сенките на задните улички и отбягваха брега. Пътят беше осеян с мъртъвци. Някои от тях стояха там, откакто демоните бяха дошли, но други, изглежда, бяха наскоро убити.

След няколко напрегнати минути Саймън зае позиция с групата си и сканираха музея, използвайки възможностите на ПД-то за термографско изображение.

Разположен до фабриката, която беше затворила врати преди почти тридесет години, но така и не бе възобновила работата си, музеят „Търнбул“ съхраняваше частна колекция, като даваше достъп само на броени хора. Според това, което Дерек им беше разказал по-рано, Джофри Търнбул бил авантюрист и пътувал до далечните кътчета на земята, събирайки артефакти. Вкусът и колекцията му били разнообразни. Поканеният гост би могъл да види съсухрена глава от джунглите на Борнео, както и грънци от Ашанти^[1] или монголски търговски монети.

Но това, което доскоро никой не знаел, било, че Джофри Търнбул също така хранел интерес към окултното. Тази информация тамплиерите узнаха от един случайно попаднал в ръцете им документ,

в който се споменаваше и за прокълнатата книга на Робърт Торнтън. Тамплиерите от отряда не бяха особено въодушевени, когато научиха това. Споменът с книгата, която погълна Брус, все още беше ярък в умовете им.

Тамплиерите бяха тук, за да открият чук, за който се предполагаше, че е направен от демон-ковач. В документа той беше назован чукут на Балекор. Предполагаше се, че притежава силата да отваря проходи към демонския свят.

Тамплиерите се надяваха да използват тази сила в своя полза. Но в случай че не успеяха, искаха да е на безопасно място, за да не могат да я използват демоните.

Музеят заемаше долните два етажа на шестетажна сграда. На горните четири имаше малки бизнес офиси и хранилища. Ако получената информация беше вярна, Търнбул е имал и друг музей, съдържащ още по-екзотични предмети, който бил скрит под земята и за чието съществуване знаели само строителите. Богатството носеше привилегии и богатшите се наслаждаваха на своите тайни.

Кабалистите влязоха във фабриката от другата страна на уличката.

Саймън използва увеличението на ПД-то, за да ги разгледа по-отблизо. Видът им го отблъсна — повечето от тях приличаха досущ на демони, с присадените си рога и доспехи от демонска кожа.

Саймън забеляза две жени сред кабалистите и си спомни за Лея Крийзи. Зачуди се защо младата жена беше напуснала тамплиерското Подземие, но предположи, че тя може да се е чувствала също така отблъсната от тамплиерите, както той от кабалистите.

Дерек привика разузнавачите и отново поведе отряда. Замръзнаха, прилепени до стената на уличката, когато един Кървав ангел прелетя над главите им. После продължиха към музея.

* * *

Дебела верига овързваше вратите на главния вход на музея. Но счупените прозорци горе бяха безмълвно свидетелство, че някой е проникнал в сградата. От време на време откъм реката долиташе писък.

Саймън неволно си замисли за хората, търсеци убежище от демоните. Никой от тях не беше обучаван да се сражава с чудовищата.

Нито пък да оцелява при зимни условия, когато в града няма ток — добави той наум. Дори някои да успееха да се спасят от демоните, нямаше да преживеят зимните месеци.

Навън имаше и деца като двете, които беше спасил. Тази мисъл не му даваше мира.

— Когато влезем, запазете самообладание — посъветва ги Дерек. — Вътре може да се крият невинни хора.

Тамплиерите дадоха знак, че са разбрали, след което Мърсър стисна веригата в бронираните си юмруци, дръпна я и я скъса. Смъкна я от портата и бутна крилата навътре.

---

[1] Империя на територията на днешна Гана, съществувала между 1670 и 1902 година. — Б. пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Уорън пристъпи в мрака, който изпълваше фабриката. Физическите му сетива долавяха в тъмнината отломки и изоставено оборудване, звуците на вятъра извън сградата и писъците на демоните и техните жертви, мириса на мухъл и хапещия студ, който се промъкваше в склада.

Но други сетива — онези, които беше развивал постепенно, откакто напуснаха твърдината на кабалистите, му разкриваха повече, отколкото някога бе смятал за възможно. Информацията от новите сетива се припокриваше с другата, което създаваше известно объркване.

С екстрасензорното си зрение той видя следи от дейността на работниците, които някога бяха населявали фабриката. Тежките стоманени порти, в които бяха разтапяли стъкло в миналото, сияеха във вишневочервено, но съдържаха само сенки. Големите пеци бяха празни и същевременно в тях пламтяха огънове. Уорън чуваше шепота на гласове, шеги и ругатни, които се смесваха в тягостната тишина, подсилена от снежната покривка върху сградата. Горещината на пещите, която идваше от миналото, прогонваше сегашния студ и на Уорън му се прииска да свали палтото си.

Минало и настояще се преплитаха около него и Уорън трябваше да се напряга, за да разпознае реалността. Проблемът беше там, че всичко бе реално. Просто не всичко се случваше сега.

— Нещо не е ли наред? — попита Наоми.

Уорън се опита да се концентрира върху настоящето, върху зимата и изоставените помещения.

— Не. Просто искам да се ориентирам.

— Знаеш ли къде е чукът? — попита Тулейн.

Уорън знаеше. Чувството, което го беше довело тук, не се беше изгубило в бъркотията от настояще и минало.

— Под нас. — Той посочи към източната стена, която беше най-близо до шестетажната сграда от другата страна на уличката.

— Под нас ли? — Тулейн даде знак на своите телохранители.

Те веднага се разпръснаха, претърсвайки помещенията с инфрачервени очила, вместо да използват нощното зрение, което Уорън беше овладял. Повечето от стражите на Тулейн нямаха кабалистични таланти. Бяха избрани заради своя опит в охраняването и уменията си за боравене с оръжие. Въпреки това някои от тях напредваха в кабалистическото учение.

Уорън затвори очи. В главата му моментално се появи образ на склада. Видя плана на етажите отстрани. Едно сияещо пурпурно пипало изскочи от него и се устреми право на север, отдалечавайки се от притеглянето, за което беше уверен, че разкрива присъствието на чука на Балекор. Той наблюдаваше как пипалото влезе през една врата, спусна се по някакво стълбище и се насочи към стена в мазето.

Там нямаше врата, но Уорън видя чука в сейф с размерите на стая, вграден в едно съседно помещение.

Отваряйки очите си, Уорън каза:

— Чакайте. Намираме се в грешна сграда. Тулейн го изгледа.

— Ти твърдеше, че чукът е тук.

— Сбърках — рече Уорън, но в същото време не вярваше, че е възможно да бърка.

Няколко от кабалистите размениха тревожни погледи. На никого от тях не се нравеше идеята да излязат отново на открито, особено тук в централната част на града, където демонската активност все още бе толкова силна.

— Коя е сградата? — Във въпроса на Тулейн пролича раздражение.

— Съседната — каза Уорън. — Чукът е в... — Болка прониза главата му, толкова силна, че временно го заслепи.

— Спри! — изкънтя гласът на Мерихим в ума му.

Неспособен да запази равновесие, Уорън падна на колене и повърна. Главата му пулсираше, стомахът му се бунтуваше. Никой не се опита да му помогне. Всички кабалисти отстъпиха назад, сякаш очакваха той да избухне. Като имаше предвид налягането в главата си, той помисли, че е напълно възможно.

Един от телохранителите се върна при Тулейн и му каза, че мазето е празно и в помещението няма и следа от чук или какъвто и да било друг инструмент.

— Не е в тази сграда — рече Тулейн, — а в съседната.

— Музеят ли? — Телохранителят изглеждаше объркан. Наоми продължаваше да гледа Уорън. Той чувстваше очите ѝ върху себе си.

— Не можеш да влезеш в музея — каза Мерихим. — Този път е защитен срещу мен. А сега и срещу теб.

Тулейн и охраната му тръгнаха да излизат.

— Спри ги!

Болката изправи рязко Уорън на крака, преди да се осъзнае. Той протегна лявата си ръка — изпъстрената с демонски люспи — и запрати силата, стаена в него. Пламъци разцъфнаха пред вратата и накараха Тулейн и хората му да спрат.

— Не — заповяда хрипливо Уорън и знаеше, че гласът е колкото негов, толкова и на Мерихим.

Охранителите вдигнаха оръжията си и се приготвиха да стрелят. Само една дума от Тулейн и щяха да открият огън, Уорън го знаеше.

— Не можете да вървите натам — каза Уорън. — Защитено е.

Тулейн го изгледа изпитателно, а Уорън можеше да разчете мислите му. Тулейн се двоумеше дали да заповяда на хората си да стрелят.

— Ако стрелят — прошепна заплашително Уорън, — ще умреш, преди да видиш дали са улучили.

Тулейн се навъси. Но не даде заповед за стрелба.

— Можем да стигнем до чука оттук — каза Уорън.

— Как?

— През мазето. Този път не е защитен. — С пулсираща глава, усещайки бълбукащата в него сила на Мерихим, Уорън се обърна към вратата, водеща към мазето. За миг си помисли, че Тулейн би могъл да го убие в този момент, но чу как стъпките им го последваха.

Стълбището към мазето се виеше надолу и стигаше до стая, почти толкова голяма, колкото онази горе. Мирисът на мухъл и застоял въздух се усили.

Чувствайки се по-уверен, Уорън доближи стената. Тя беше гладка, ако се изключат няколко пукнатини. Голяма пещ заемаше отсрещната стена, но беше студена и тъмна.

— Трябва да побързаш — рече Мерихим. — Има и други, които търсят този трофей.

— Кой? — попита Уорън.

— Не занимавай ума си с тях. Съсредоточи се върху задачата си тук.

Уорън проучи голямата стена, но не успя да открие вход или тайна врата. Притисна длани към камъните и хоросана. Усещаше чука от другата страна на стената, макар и да не знаеше как го прави.

— Сигурен ли си, че чукут е там? — попита Тулейн.

— Да.

Тулейн даде бързи команди на телохранителите. Половината от тях метнаха оръжията си на рамо и се приближиха към стената с ножове, но скоро стана ясно, че няма да могат да преминат по този начин през нея.

Кели дойде и застана до Уорън. От часове не беше промълвила и дума. По лицето ѝ не личеше никаква емоция. Нито дори искрица интерес към онова, което правеха. Уорън улови ръката ѝ и я задържа, черпейки топлина от нея.

— Знаеш ли какво ѝ причиняваш? — попита тихо Наоми.

— Нищо не ѝ причинявам — каза отбранително Уорън. Тъмните очи на Наоми го изгледаха изпитателно.

— Ако ти не я контролираше, нямаше да е тук.

— Ако не беше Малкълм, нямаше да срещна вас — каза Уорън. По време на изследванията Малкълм беше напуснал къщата. Уорън предполагаше, че се е върнал в Лондон или има други задължения у дома. — Ако не бяхте вие с Тулейн, нямаше да съм тук.

— Щеше да си тук — каза Наоми. — Демонът иска да си тук.

Един от водачите на охранителния отряд нареди на част от хората да се качат обратно горе и да потърсят чукове и длета или нещо друго, с което биха могли да пробият стената.

— Демонът можеше да ме накара да дойда тук, без изобщо да ви срещам — изтъкна Уорън.

— Ти дойде при нас по други причини.

— Какви причини? — Уорън се почувства объркан. Цял живот някой му казваше какво да прави. Отначало — родителите му. После — надзорниците в сиропиталището. По-късно — съквартирантите му с техните нужди и пренебрежителното им отношение.

Наоми поклати глава.

— Не знам. — Тя замълча за кратко. — Чуваш ли Мерихим?

Уорън се поколеба.

— Чуваш го, нали? Чуваш гласа му.

— И ако го чувам, какво?

— Не знам. Никога не съм срещала някой, който може да говори с демони.

Уорън се изсмя с горчивина.

— Но всичко, което искате вие, е да говорите с тях.

— Не е вярно. Искаме да научим тайните им, така е. Но да говориш с демон без подходящите предпазни мерки е опасно. Във всичките ми проучвания това е неизменно условие. Нашата литература и култура са пълни с примери за мъже и жени, които са продали душите си на демони. Смяташ ли, че всичко това са измислици?

В Уорън замъждука безпокойство.

— Аз не съм сключвал никакви сделки, договори и не съм правил пазарлъци.

— Сигурен ли си? — Наоми го изгледа спокойно. — Когато гореше, когато падаше? Не мислиш ли, че е възможно да си го сторил тогава?

Уорън не можеше да си спомни инцидента. Всичко се беше случило толкова бързо и беше придружено от толкова много болка.

— Някъде сред всичкото онова объркване и агония — рече Наоми — сигурен ли си, че не си се пресегнал към нещо, което да те спаси?

— Не съм. Щях да помня подобно нещо.

— Наистина ли? — Наоми въздъхна. — Демоните са коварни, Уорън. Това им е в природата.

— А вие искате да бъдете като тях — обвини я той.

— Не. Аз искам да разбера как използват силата си. С нея бих могла да творя добро.

Уорън ѝ се присмя.

— Затова ли си тук? За да вършиш добро? — Той поклати глава. — Всеки се опитва да докопа каквото може. Не става дума за сила. Става дума за власт над другите. Това е, което иска Тулейн.

Дори Тулейн да беше чул обвинението, с нищо не го показва. Телохранителите, които се бяха качили горе, се върнаха с няколко чука и щанги. Нахвърлиха се отново върху стената, като откъртваха камъните и ги измъкваха.

— Не е нужно да се изправяш срещу това сам — каза Наоми.

Уорън стисна по-здраво ръката на Кели.

— Не съм сам.

— Тя нямаше да е тук, ако ти не контролираше ума ѝ.

— Не я контролирам. — Уорън се взря в празните очи на Кели и забеляза, че тя сякаш гледа през него. Думите на Джордж закънтяха отново в главата му.

— Напротив — отвърна Наоми. — И така можеш да я убиеш.

„Тя така или иначе е мъртва — помисли си Уорън. — Никога няма да успее да се измъкне от града. Прекалено е слаба“.

Веднага се почувства гузен от мислите си. Но не изпитваше скрупули за това, че я водеше със себе си. Цял живот се бе справял сам. Сега, когато имаше силата да промени това, не виждаше защо да не я използва.

— Искаш да я убиеш ли? — попита Наоми.

Уорън извърна очи от нея и се загледа в облака хоросанов прах пред стената. Държеше ръката на Кели в своята, страхувайки се да я пусне.

— Страх те е — настоя Наоми. Уорън не ѝ обърна внимание.

— Не можеш да го скриеш — продължи тя.

Сега Уорън погледна към нея и попита:

— Искаш да кажеш, че теб не те е страх?

— Не, не мога да кажа това. Това е истина. Но част от мен започва да се плаши от теб.

Уорън усети в себе си прилив на свирепа радост след това неочаквано признание. Но той утихна в мига, в който един от охранителите пъкна глава в дупката, направена в стената.

— Пробихме — каза мъжът. — Оттатък има стая, пълна с много неща.

Вълнение обзе Уорън. Той пусна ръката на Кели и тръгна напред. Усецаше чука на Балекор от другата страна на стената. Чувството беше силно, обсебващо.

Тулейн се озова там пръв. Кабалистът бръкна в джоба си и извади фенерче. Включи лъча и надзърна в стаята. После отстъпи назад и кимна на командира на охраната.

— Разширете дупката.

Разнесоха се стържещи звуци. За миг Уорън се заблуди, че идват иззад стената. После осъзна, че това е измама, ехо, създадено от

размерите на стаята. Обърна се отново към пещта.

Стърженето се усилваше, идвайки от кухите дълбини на пещта. Няколко от охранителите също се обърнаха нагам и извадиха оръжията си.

Изведнъж иззад Уорън бликна светлина. Той се обърна към дупката и тайната стая, която се виждаше през нея. Забеляза правоъгълен отвор и метална фигура, която пристъпи в стаята.

Тогава ужасяващи викове се надигнаха от нечовешки гърла.

Уорън видя демони да нахлуват в мазето през комина на пещта. Подобни на насекоми, те се изсипаха от пещта в кипяща маса и образуваха бойна линия.

— Вземи чука — заповяда Мерихим.

Тласкан от болката, Уорън се обърна отново към дупката в стената и инстинктивно протегна ръка напред. Тласна и по-скоро почувства, отколкото зърна вълните от едва видима сила, които се стрелнаха от дланта му.

Стената експлодира навътре, разлетяха се камъни и хоросан. Бронираната фигура в стаята беше отхвърлена назад.

Уорън тръгна напред, докато демоните се нахвърляха върху кабалистите.

ЧЕТИРИДЕСЕТ

От мрака на музея „Търнбул“ уплашени очи изучаваха Саймън. Той отвърна на погледа им над шипомета, а адреналинът бушуваше в организма му. Всички тамплиери бяха готови за битка.

— Не стреляйте! — извика Дерек. — Не стреляйте! Това са цивилни!

Саймън сведе оръжието си и огледа музея. На лунната светлина, която се процеждаше през виелицата и прашните прозорци, криещите се в сградата бегълци бяха почти невидими. Но не и за способността за нощно виждане на ПД-то. Той беше готов да се обзаложи, че хората в сградата едва се виждат един-друг. Не знаеше какво са си помислили за тях, когато влязоха през вратата.

Вятърът навяваше сняг през отворената врата, който се бялваше на фона на мрака, а после изчезваше, стопявайки се почти веднага, щом докоснеше пода. Отвън влизаше и студ, по-силен и хапещ, отколкото когато вратите бяха затворени. Няколко човека, подслонили се в музея, придърпаха палтата и одеялата по-плътно около себе си. Саймън виждаше поне тридесетина души, но беше сигурен, че има и други, пръснати из сградата.

Дерек вдигна ръка и тамплиерите застинаха. После изруга, разочарован от обратата на събитията, който бе поставил невинни хора на пътя на опасността.

— Какво правят тези хора тук? — попита някой.

— Крият се — отвърна друг.

Дерек свали ръката си и пристъпи напред. Гласът му прозвуча извън бронята.

— Хора, не можете да останете тук — каза той.

Саймън знаеше, че Дерек си е спомнил случката с книгата в дома на Торнтън. Знаеше се, че чукът, който търсят, притежава определени сили. Всички хора в сградата щяха да бъдат в опасност, ако останеха.

Един слаб мъж над петдесетте, посивял и прегърбен от възрастта, се изправи и застана пред тях.

— Не можем да излезем навън. Това е единственото безопасно място, което открихме. Демоните не влизат тук.

Като се огледа, Саймън забеляза, че наоколо няма трупове, не беше видял и около сградата. В музея също нямаше следи от насилие или битка. Повечето експонати отдавна бяха изчезнали, оставяйки празни рафтове и витрини, повечето от които бяха здрави. Може би крадци бяха влизали през годините да плякосват каквото е останало, но не и демони. Имаше предостатъчно място за скалъпените легла, които осейваха пода.

— Музеят навярно е охраняван — съобщи Дерек по вътрешния комуникационен канал на бронята. — Някой е защитил с магия това място и го е превърнал в нещо като светилище.

— Вие ли сте рицарите? — попита плахо мъжът. Държеше дълъг кухненски нож в едната си ръка, но вероятно знаеше, че няма да му е от никаква полза срещу броните на демоните. — Вие ли сте рицарите на Кръглата маса на Артур? Дошли сте да ни помогнете в час на нужда?

Дерек не отвърна, но си спомни, че момченцето беше задало същия въпрос. Тези истории, макар и донякъде забравени, бяха изплували на повърхността. Това го изненадваше.

— Винаги са ми казвали, че Артур Пендрагон ще се върне някой ден — продължи обнадеждено мъжът. — Че когато Англия изпитва най-голяма нужда, той отново ще препаше Ескалибур^[1]. — Погледна към тамплиерите. — Дошли сте, за да ни помогнете ли?

Дерек се поколеба, после рече:

— Това е просто легенда. Ние не сме част от нея.

— Разбирам. — Мъжът отпусна унило рамене и придърпа едно оръфано одеяло около себе си.

Демони пищяха навън. Саймън отстъпи назад само колкото да затвори вратата, за да запази малкото останала в музея топлина. Хората изглеждаха толкова уязвими.

— Имате ли някаква храна? — попита една жена. — Намираме толкова трудно. — Сълзи се стичаха по бузите ѝ. — Не моля за себе си, а за момченцата ми. — Тя отдръпна одеялото и разкри две малки момченца, сгущени под него. Малчуганите изглеждаха уплашени до смърт. — Мъчно ми е да ги гледам как гладуват, а всички гладуваме от дни.

Саймън прибра шипомета и бръкна за дажбите, които носеха в бойни условия в отделението за муниципии на броните си. Състояха се предимно от енергийни блокчета и соеви заместители. Тамплиерите носеха самозагриващи се храни само когато излизаха извън града.

— Не е много — извини се той. Добави и резервоарите с вода, които се използваха през тръбичката за пиене на костюма.

Жената му се усмихна с благодарност и бързо започна да разделя оскъдното количество с другите родители. Дажбите свършиха бързо.

Други тамплиери също излязоха напред и дадоха своите дажби.

— Вие сте сбирщина глупаци — тросна се Мърсър. — Ако ни приклепят някъде и не можем да се приберем в продължение на няколко дни, ще гладувате.

— Аз мога да пропусна едно-две яденета — каза Вертам. — Няма съзнателно да оставя деца да гладуват. — Грубовата загриженост прозвуча в думите му. — Не бих сторил такова нещо. Нито пък съм очаквал някога да го поискат от мен.

Още няколко тамплиери, засрамени от думите му, пристъпиха напред и оставиха своите дажби. Дерек също го направи. Само Мърсър и още трима не пожелаха да се лишат от храната си.

— Надявайте се Върховния трон Буут да не научи за това — заплаши Мърсър.

Дерек се обърна към него.

— Ако научи, ще знаем кой му е донесъл.

Мърсър погледна нахално командира си за миг, после се извърна.

— Можете ли да ни изведете оттук? — попита мъжът.

— Къде ще идете? — попита Дерек.

— Не знам. Няма ли някакво безопасно място?

— Не и в града.

— Не можем да останем тук — каза една от жените. — Демоните не могат да влязат в тази къща, но това не им пречи да ни причакват навън. Когато излезем, за да се търсим храна, те ни преследват. Да останем тук е равносилно на бавна смърт.

— Крайбрежието — каза Дерек. — Все още има корабчета, които прекарват оцелели до Франция.

Мъжът поклати глава.

— Никога няма да успеем. Не и докато сме толкова зле екипирани за зимни условия и сме толкова слаби.

Саймън огледа хората. Сърцето му се късаше. Всички тук в музея бяха обречени, пленници на своята уязвимост и нужда. Оставането им в музея наистина би ги обрело на бавна, изпълнена с ужас, смърт и никой от тях нямаше да се спаси.

„Освен ако не умрат през следващите няколко минути“ — помисли си той неволно.

— Съжалявам — каза Дерек. — Искане ми се да можем да ви помогнем. Но не можем. Имаме заповеди.

— Вие от военните ли сте?

— Не. — Дерек замълча и извърна поглед от мъжа и другите нещастници. — По-добре ще е, ако си тръгнете сега. По-безопасно ще е.

— Не можем. Не може да искате това от нас. Тук има старци и деца.

— Съжалявам. — Дерек тръгна напред, насочвайки се към дъното на музея. Схемата на сградата, с която разполагаха, показваше, че там има вход към мазето.

Саймън го последва, като се опитваше да не мисли за хората, които едва преживяваха вледеняващия студ наоколо, и за това, че съвсем скоро вероятно ще ги изложат на опасност. Зачуди се какво ли би направил баща му и съжали, че не можеше да го попита.

* * *

— Мислите ли, че това място е защитено? — попита Вертам, докато се спускаха по стълбите към мазето.

— Не знам — каза му Кориган. — Чувал съм за такива неща, но не знам дали е възможно.

Саймън също не знаеше и се запита дали тамплиерското подземие е предпазено по подобен начин срещу демоните.

— Това няма значение — изръмжа Мърсър. — Демоните си имат начини да заобикалят защитите. Досега няма издигната защита, която да е останала ефективна.

Саймън се опита да не мисли за това и продължи да оглежда мазето. То беше голямо, натъпкано с кутии и сандъци, които съдържаха останки от експонатите, изпълвали някога музея. Още

няколко от лондонските бежанци клечаха там, но те набързо събраха вещите си и поеха нагоре по стълбите след влизането на тамплиерите.

Те също не ни вярват — осъзна Саймън. Това го смути.

Дерек се задържа известно време край западната стена.

— Тук трябва да има задействащ механизъм. А, ето го. — Той натисна една част от стената.

Бавно и леко един триметров участък от стената се завъртя на деветдесет градуса, отваряйки две врати, които водеха към тъмната стая отатък. Тамплиерите се спуснаха по виещо се надолу спирално стълбище и скоро достигнаха друга врата.

Тя беше покрита със символи. Даже със своите оскъдни магически способности Саймън усети силата, вложена в нея.

„Сигурно изпълва и цялата стая“ — помисли си той. Дерек опита вратата, но тя беше заключена. Той отстъпи назад и повика Вертам.

— Тези неща май са по твоята специалност.

— Може и да са — съгласи се Вертам. Свали ръкавиците и опря голите си ръце в металната врата, а после започна да напява. След малко символите засветиха, а след още минута резетата, държащи вратата, се отдръпнаха с метално щракане.

Вертам натисна дръжката, отвори вратата и отстъпи от пътя. От другата страна имаше лавици с артефакти, които едва-едва се виждаха. Саймън различи оръжия и предмети на изкуството, модели, вази и други чупливи неща, които собственикът на музея беше събрал с много труд и всеотдайност. Човекът явно бе привързан към това, което правеше.

Саймън долови някакво движение в сенките. Премина от режим на усилване на светлината на виждане в инфрачервения спектър и забеляза дупката в дъното на стаята, която се откри по-ясно, сияейки леко от топлина.

Демонски рев се разнесе от дупката. Като увеличи и изчисти образите, Саймън видя десетки демони да връхлитат група кабалисти, които в същия миг хукнаха да се спасяват.

— Пазете се! — извика Мърсър, вадейки меча си. Последва Дерек в стаята, който веднага беше тръгнал към чука, намиращ се в специална витрина на стената.

Чукът на Балекор засвети с наситено тъмнопурпурно сияние, сякаш пробуден от сън.

Другите тамплиери също извадиха оръжията си. Даже нямаха време да се приготвят. Един чернокож младеж се втурна към тях от дупката. Беше облечен целият в черно, но нямаше рога и татуировки като другите кабалисти, които бяха с него.

Преди някой от тях да успее да реагира, чернокожият младеж протегна ръка напред. Саймън зърна неясно трептене, оформящо се във въздуха пред него, а после невероятна сила пръсна стената на парчета.

---

[1] Така се нарича легендарният меч на крал Артур. — Б. пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЕДНО

Камъни и хоросан засипаха Саймън, а той полетя назад. Размаха ръце във въздуха и се блъсна в друг тамплиер. И двамата паднаха, повалени от вълните сила, които се носеха през хранилището.

— Назад! — извика Дерек. — Нагоре по стълбите или ще се окажем в капан!

Саймън се изправи и стисна здраво меча си. Надзърна през зеещата в стената дупка. Хранилището очевидно беше свързано под земята с мазето на сградата от другата страна на уличката. Стената между тях беше станала на парчета и камъните ѝ се търкаляха по пода.

Кабалистите се втурнаха в хранилището, като с това добавиха и объркване към заплахата от смърт. Няколко тамплиери насочиха пистолетите си към новопристигналите и ги накараха да отстъпят, защото не бяха сигурни дали нападат заедно с демоните, или самите те са нападнати. Това стана ясно, когато демоните започнаха да стрелят и двама от охраната на кабалистите паднаха. Останалите телохранители се прикриха зад краищата на стената и отвърнаха на огъня, но това не забави беснеещите демони.

Саймън беше надигнал шипомета си и се целеше в мъжа в черно, който беше взривил стената. Той беше по-млад, отколкото му се беше сторило отначало. После видя люспестия юмрук, който се подаваше от ръкава на палтото на мъжа. Изглеждаше, сякаш са отстранили кожата му и са присадили на нейно място кожа на гущер.

— Помогнете ни — извика един висок кабалист, докато се прикриваше. — Демоните ни нападнаха от засада.

— Пуснете ги да влязат — заповяда Дерек.

С мърморене и ругатни, тамплиерите изтикаха кабалистите зад себе си и насочиха оръжия към демоните. Редом с тях застанаха хората от охраната. А демоните продължиха атаката си.

— Мърсър — извика Дерек, — изкарай тези хора оттук. Всички отстъпвайте. Не можем да се сражаваме с тях тук.

Мърсър побягна нагоре по стълбите.

Дерек държеше с две ръце чука на Балекор, когато се затича към изхода. Стигна до хората си и ги заблъска нагоре, докато демонската орда продължаваше да напират отзад.

Изстрелите на демоните зашариха из хранилището. Искри полетяха от шлема на Саймън, когато един лъч го уцели. Силата на удара го накара да се олюлее, но той остана на място.

— Дерек! — извика Мърсър от върха на стълбите. — Вратата се е затворила! Залостена е и не мога да я отворя! Не можем да излезем!

Саймън се зачуди дали вратата е блокирана от хората, на които бяха казали да напуснат сградата. Не би могъл да ги обвини, ако беше така.

— Отворете вратата! — извика в отговор Дерек.

— Вертам се опитва.

Саймън си запробива път през напирателната вълна от кабалисти. Мъжът в черно, който беше взривил стената, се промъкна покрай него, явно търсейки най-бързия път навън.

— Дерек — извика Саймън, докато гледаше как демоните приближават. Стоеше пред кабалистите, поемайки изстрелите с бронята си, за да ги прикрива. — Не можем да бягаме. Няма време. Ако демоните ни притиснат тук, ще ни избият. Не трябва да им позволяваме да ни хванат натясно.

Дерек застана до него.

— Време е да контраатакуваме — каза Саймън. В ръцете си държеше меч и шипомета. — Може да оживеем, може и да умрем, но няма начин да избегнем тази битка.

— При мен! — извика Дерек. — Образувайте бойна линия! Ще се бием!

Уплашен, с вдигнат адреналин, Саймън освободи гнева, който пламтеше в него. Тези демони може да не бяха убийците на баща му, но бяха демони. Той се приготви.

Дерек го повика по вътрешната линия на ПД-то.

— Трябва да опазим чука. Каквото и да ни струва.

Саймън кимна мрачно, разтърсен от нов залп лъчи, които прорязаха въздуха от мястото на взривената стена.

— Не можем да останем и тук.

— Знам. — Дерек метна чука на рамо и освободи меч си. — Напред!

Като един тамплиерите се втурнаха навън от хранилището, газейки телата на мъртви и ранени кабалисти, които лежах в кръв на земята. Бойните викове, усилен от аудиосистемите на ПД-тата, отекнаха от стените. Те срещнаха демонската орда на по-малко от три метра от дупката в стената.

Плътната вълна от тамплиери се стовари върху разпокъсания демонски строй. За миг демоните останаха на място, но после бяха съборени и изтласкани встрани, щом бронираните мъже взеха превес.

Саймън натика шипомета в лицето на един демон и натисна спусъка. Главата на създанието се пръсна на парчета, оплисквайки го с кръв. Като зае стабилно положение, Саймън замахна с меч и посече дълбоко тялото на друг демон.

Твърде много са — крещеше разумът му. — *Но вече са с два по-малко* — каза той на тази изплашена част от себе си. Освен това бяха струпани толкова нагъсто пред него, че не можеше да пропусне. Просто трябваше да продължава да се бие.

Метал стържеше в метал, щом мечовете и броните на тамплиерите се срещаха с доспехите и оръжията на демоните. Вече няколко демона бяха на земята. Някои — мъртви, а други — смъртоносно ранени и вресящи от страх. Тамплиерите ги убиваха безмилостно, но и демоните правеха същото с падналите тамплиери. Врявата беше ужасна, като в сцена от най-дълбоките бездни на ада.

Саймън продължаваше да се движи, използвайки ПД-то си, за да следи другите тамплиери. Те се опитваха да останат в група, но това беше невъзможно при този близък бой, който се водеше. Саймън вдигна меч си, за да блокира удара на една брадва, притисна шипомета си в тила на един демон, който нападаше повален тамплиер, и натисна спусъка.

Главата на демона се взриви на парчета, но докато създанието се свличаше, Саймън видя, че е закъснял. Демонът вече беше успял да забие копие в гърдите на падналия тамплиер. Електричество и магически сили припламваха около дупката в бронята, но имаше и кръв. Демонът падна върху тамплиера и го закри.

Саймън вдигна крак и блъсна нападателите назад с ритник. После посегна надолу към падналия тамплиер и го докосна, колкото да осъществи контакт между костюмите и да провери жизнените му показатели.

Костюмът му отчете поредица от прави линии, потвърждавайки онова, от което Саймън се боеше. Нямаше пулс. Нямаше дишане. Мъжът беше мъртъв.

— Саймън! Пази се! — Дерек замахна с меча си, отклонявайки едно копие, насочено към сърцето на Саймън.

Демонът, който беше опитал да го намушка, бе истински звяр — два пъти по-едър от Саймън.

Демонът замахна с големия си юмрук, улучвайки Дерек право в лицето. Ако не беше в броня, този удар щеше да го убие. Вместо това Дерек отлетя и се блъсна в една стена на шест метра оттам, сетивата му се замъглиха и за миг той си помисли, че ще изгуби съзнание. Пое си дълбоко дъх и се отърси от последиците от удара.

Саймън нагази отново в мелето. При всички крайници и оръжия, които се размахваха, и лъчите, които прогаряха ивици върху пода, стените и тавана, беше невъзможно да се разбере кой има превес в битката.

Саймън завъртя меча си и заби острието в жилестата шия на едно изчадие на мрака. Мечът заседна, докато демонът се мъчеше, умирайки, да го намушка със своя меч. Саймън го ритна, опитвайки се да освободи оръжието си от създанието.

Преди да успее, друго изчадие избута с рамо ранения си другар встрани и насочи пистолет към лицето на Саймън. Саймън опита да се сниши, но не успя да го стори навреме. Отровна зелена светлина обля шлема му, последвана от облак бял дим, който замъгли зрението му.

Като пусна за миг дръжката на меча, Саймън сви дясната си ръка в юмрук, извъртя се от бедрата, за да вложи всичката си сила в удара, и го стовари в гърлото на изчадията на мрака. Костите изхрущяха и поддадоха.

Демонът изхърка два пъти, отстъпвайки назад, като се мъчеше да вдиша. Саймън удари противника си още два пъти, при което разкъса жилавата кожа и плътта на лицето му и разби костите на черепа.

Когато зърна демона, от който още стърчеше мечът му, Саймън пристъпи към него, опря крак в гърдите му и дръпна. Мечът се изтръгна. В същия миг той забеляза вдлъбнатината, оставена от течността, с която демонът беше стрелял по него.

— Цялост на бронята — каза Саймън, насочвайки се към най-близкия демон.

— Целостта на бронята е на 83 процента — отговори компютърът на ПД-то.

— Идентифицирай субстанцията, покриваща бронята — Саймън заби меча си в гърба на демона, надявайки се да е близо до сърцето. Физиологията на демоните беше различна от човешката, а и един с друг не си приличаха.

— Субстанция — непозната. Не е срещана никога по-рано.

„Нови оръжия или стари, които никога не сме виждали?“ — зачуди се Саймън.

Демонът, когото беше нападнал, се опита да се обърне. С лявата си ръка Саймън блокира опита на създанието да насочи пистолет към него, а с дясната натисна силно меча настрани. Гръбнакът се разполови със силно пращане. С парализирана долна половина на тялото, демонът се свлече на земята. Саймън го довърши с изстрел в лицето.

— Идват още! — извика някой.

Саймън се хвърли срещу два гремлина, които бяха притиснали тамплиер към разбитата стена. Единият беше приклецил меча на тамплиера в кама-мечотрошач^[1]. Другият изстрелваше с пистолет огнени мълнии, които оставяха призрачна дيريا върху дисплея на Саймън.

Той хвана с ръце главата на единия гремлин и блъсна с рамо другия. Всички заедно паднаха на земята. Единият гремлин се съвзе почти веднага и скочи върху Саймън. Удари два пъти с един остър като бръснач нож наличника му, преди Саймън да натика шипомета под брадичката на гремлина и да натисне спусъка. Паладиевите шипове прогониха последните мисли от главата на демона.

Саймън се надигна изпод мъртвата тежест точно навреме, за да бъде халосан с огромен чук, който го улучи в гърдите. Ударът изкара въздуха от дробовете му. За един кратък миг той се уплаши, че чукут е смачкал нагръдника и ще се задуши. Но успя да си поеме дъх и осъзна, че нагръдникът само беше предал хидростатичния шок, който не бе могъл да разпространи из целия костюм. Получи нов удар в рамото, който го завъртя и събори.

Зашеметен, Саймън запълзя настрани по телата на кабалистки телохранители, демони и един тамплиер. От краткия си допир до тамплиера той разбра, че мъжът е мъртъв.

Завъртя се, замахвайки с крака, за да подкоси гремлина, който го беше ударил. Щом създанието падна, Саймън се претърколи и го възседна, а след това заби меча си в гърдите му и го развъртя. Демонът се затресе в предсмъртни гърчове.

Саймън се изправи отново и огледа полесражението. Още демони прииждаха през комина в другия край на мазето.

„Това е било капан — осъзна Саймън. — Те са знаели, че идваме“. После си спомни за кабалистите и се поправи. Демоните бяха узнали, че някой ще дойде.

Бяха прекалено много, за да си пробият път през тях. Почти една трета от тамплиерите бяха повалени, повечето от тях мъртви. Не след дълго всички щяха да загинат, защото демоните като че ли не се страхуваха да умрат.

---

[1] Вид много здрава кама, чието острие от едната страна има дълбоки прорези като гребен, с които може да захваща оръжието на противника. Обикновено се използва в комбинация с едноръчен меч. — Б. пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДВЕ

Саймън мислеше трескаво, търсейки изход. Парира меча на друг гремлин, после се претърколи зад едно атакуващо изчадие на мрака, което скочи срещу него. Сети се за тунелите, които минаваха под Лондон. Градът беше надупчен като решето от тях. Тунелите позволяваха на пешеходци да преминават под Темза. По тях минаваха и големи канали за отходни води. Освен това се използваша за транспорт на товари.

— Покажи схемата на сградата — нареди Саймън на компютъра.
— С визуално наслагване. Отбележи моята позиция.

— Изпълнявам — отвърна компютърът.

Саймън застреля изчадията в тила, преди то да успее да се обърне към него. Докато демонът падаше, Саймън подпря гърба му с рамо и го отхвърли към гремлина. Двата демона паднаха сред бъркотията от ръце и крака. Саймън се приближи до тях и прониза гремлина в гърдите с меч си, преди онзи да успее да се изправи, а после го изрита в лицето толкова силно, че вратът му се пречупи.

— Обработка на схемата — каза компютърът.

Почти веднага ясен златист триизмерен чертеж се наложи върху дисплея. Една златиста точка отбелязваше позицията на Саймън.

— Има ли тунели под тази стая? — попита Саймън. Залитна назад — някакъв лъч го уцели и нащърби бронята му. Той се обърна, прикри се зад едно изчадие и следващият лъч попадна в демона, вместо в него.

— Потвърдено — отвърна компютърът.

Незабавно върху ПД-то се появи широк тунел, маркиран в сребристо.

— Какво е това? — попита Саймън.

— Частен тунел за прекарване на товари от доковете. Бил е използван от стъкларната „Холдсток“, преди да прекрати работата си.

— Проходим ли е още?

— Неизвестно.

— Отбележи го на чертежа — нареди Саймън. Посече с меча си демона, щом се обърна към него. Едната му страна беше димяща и обгоряла от лъча, изстрелян от друг демон. Ударът на меча съсече корема на демона и Саймън отскочи, докато онзи се разпадаше.

— Дерек.

— Какво? — Гласът на Дерек издаваше отчаяние.

— Под нас има тунел. — Саймън зърна демон с пистолет, вдигна шипомета и откри огън.

Паладиевите шипове отхвърлиха демона назад.

— Ако използваме насочен взрив, за да разбием пода, може да успеем да се измъкнем.

Кръв и други вещества покриваха бетонния под. Стъпването по него беше несигурно. Въпреки това тамплиерите бяха успели да си пробият път навън от хранилището, където бяха притиснати. Не разполагаха с кой знае какви прикрития — няколко носещи колони и разхвърляно оборудване с размери, вариращи между автомобил и малък сандък.

— Имам карта — каза Саймън.

— Прати ми я — отвърна Дерек.

Саймън го направи, като продължаваше да се бие за живота си. Не можеше да определи дали демоните все още влизат през комина, но наоколо имаше повече от достатъчно, за да вземат превес.

— Хигинс — извика Дерек.

— Да — отвърна мъжът.

— Трябва ми насочен взрив. Сложи заряда там, където е отбелязано на картата.

Въпреки че беше зает да стреля с шипомета, Саймън отбеляза избраното от Дерек място. То се намираще зад сегашната им позиция, на половината разстояние от хранилището, откъдето се бяха изтеглили.

— Когато влезем в тунела — каза Саймън, — се отправяме на юг. Към реката. Там трябва да има врата.

— Ако не са я зазидали — отвърна Мърсър. — Ако не са построили върху нея нов док. Ако не е затисната от някой кораб.

— Тъй или иначе ще умрем — рече Вертам. — Това поне ни дава някакъв шанс.

— Ти трябваше да работиш върху вратата — изкрещя Мърсър.

— Вратата е залостена — каза Вертам. — Мисля, че на онези хора горе им е писнало от нас и са ни заключили. Тази врата не може да се отвори със сила. Има система от противотежести. Невъзможно е да се измъкнем през нея.

— Не биваше да прекратяваш опитите — изкрещя Мърсър.

— Слязох тук, за да се бия заедно с другарите си — рече Вертам.

— Млъквайте и дръжете периметъра — каза Дерек. — Пригответе гранатите.

Саймън огледа стаята. Бяха издигнали барикада от мъртви демони, създавайки трудна за прекосяване зона, ако демоните решаха да продължат битката. За момента те бяха отстъпили назад и продължаваха да стрелят от разстояние. Тамплиерите демонстрираха по-добри стрелкови умения и беше очевидно, че единственото реално предимство на демоните е техният брой.

— Те се групират, за да ни нападнат пак — каза Вертам.

— Спокойно — каза Дерек. — Дръжете гранатите, докато не ви дам заповед, после ги хвърлете в най-гъстото множество.

— Ами кабалистите? — изръмжа Мърсър.

Саймън погледна ПД-то си и видя, че кабалистите са останали в хранилището. Чернокожият мъж с люспестата ръка стоеше близо до входа. До него беше жената. Високият мъж бе приклеknал от другата страна на отвора. Бяха останали малцина.

Нещо в погледа на чернокожия мъж безпокоеше Саймън, но нямаше време да мисли върху това. Демоните се събираха и се готвеха за нова атака.

— Вертам? — рече въпросително Дерек.

— Готов съм. — Вертам сграбчи тялото на лежащ наблизомъртъв демон и го използва, за да покрие насочения заряд. Набързо добави още две тела. — Просто за да сме сигурни, че експлозията ще се насочи в правилната посока.

— Гранати! — извика Дерек.

Като един тамплиерите метнаха гранатите, целейки се в гъстото множество демони. Повечето създания бяха твърде безмозъчни или неопитни, за да знаят какво представляват гранатите, но имаше някои, които се хвърлиха встрани да се прикрият.

Саймън се просна по лице, притискайки се към окървавения под. Сърцето му блъскаше лудо и той разбра, че трябва да се овладее, преди

бронята да се намеси и да започне да контролира страха му вместо него.

— Вертам! — надвика Дерек стрелбата. — Сега!

Гранатите избухнаха първи, хвърляйки ярка синя светлина наоколо от гръцкия огън, съдържащ се в тях. Обикновените гранати нямаше да постигнат кой знае какво, но смъртоносната смес от химикали в тамплиерските боеприпаси нанесе големи поражения.

Саймън вдигна глава и ПД-то му автоматично филтрира ярката светлина. Взривовете разкъсаха строя на демоните и ги пръснаха във всички посоки. Няколко от тях горяха, обвити в ореол от синьо-бели пламъци, които разяждаха плътта им и пукаха костите им. Един Кървав ангел рухна като пламтяща комета и не помръдна.

Тогава избухна и насоченият заряд, изхвърляйки към тавана телата на демоните, които Вертам беше натрупал върху него. Даже през бронята Саймън усети сеизмичната реакция. Подът се разклати.

Саймън погледна чрез дисплея си назад и без да се обръща, видя, че в пода е зейнала голяма дупка. От нея се издигаше дим, а от тавана падаха демонски останки.

— Пробихме — каза Вертам. — Отдолу има тунел.

— Тръгвайте! — заповяда Дерек. — Вертам, ти поемаш челото. Действай!

Демоните се окопитиха и нападнаха, очевидно наясно, че нещо се е променило.

— Пистолети — извика Дерек. — Задръжете ги, докато се изтеглим. Отстъпвайте.

Докато стоеше прав и стреляше, Саймън огледа зеещата в пода дупка. Товарният тунел беше два метра и половина в диаметър и осигуряваше достатъчно място, за да може един мотокар да се движи с доставките от фабриката за складовете. Вътре беше черно като нощ, но нощното зрение проникваше в тъмнината.

Един по един, в бърза последователност, тамплиерите се спуснаха в дупката.

Дерек се обърна към кабалистите.

— Ако искате да се измъкнете оттук, сега е моментът.

Кабалистите се затичаха. Двама от охраната бяха повалени от демонски оръжия — единият бе улучен от нещо, което приличаше на

мълния, а другият — погълнат от пламъци, които оставиха от него само петно от сажди на стената.

Една тамплиерка до Саймън падна с откъснато парче от бронята на десния ѝ крак. Той ѝ помогна да се изправи и я поведе към дупката.

* * *

— Грабни чука на Балекор! — прогърмя гласът на Мерихим в главата на Уорън. — Вземи го веднага!

Уорън не можеше да повярва, че демонът иска това точно сега, когато другите демони ги нападаха и спасението беше толкова близо. Тамплиерите полагаха усилия да спасят кабалистите. Ако се опиташе да вземе чука на Балекор, дори и да не успееше — а честно казано, той не виждаше как може да успее, — това само щеше да обърне тамплиерите срещу тях.

— Веднага! — изрева Мерихим. — Просто сложи длан върху чука и аз ще свърша останалото. В противен случай няма да се измъкнеш оттук жив.

Силна болка прониза главата на Уорън и той едва не припадна. Залитна, но успя да продължи напред. Наоми му предложи помощта си, но той я отблъсна. Дори този мимолетен контакт сигурно ѝ бе разкрил намерението му.

— Не, Уорън — каза Наоми. — Не можеш...

Уорън я остави зад себе си, устремен към тамплиера, на чийто гръб бе окачен чукът на Балекор. Онзи сигурно го беше усетил да идва, защото опита да се обърне. Но Уорън беше бърз и посегна към дръжката на чука.

Сграбчи го с дясната си ръка. Допирът беше разтърсващ и зареден със сила. Чукът мигновено засия с ярка фосфорна светлина. После от него избухна вълна от сила, която отхвърли тамплиера и остави Уорън сам с чука в ръка.

Огънят от оръжията на демоните се сипеше около него. Той знаеше, че с чука в ръка и огрян от сиянието му е лесна мишена. Преди да помръдне — а той не беше сигурен дали може да помръдне, — три куршума спряха внезапно напред въздуха само на сантиметри от гърдите му.

Ако го бяха достигнали, не се и съмняваше, че щяха да проният сърцето му.

Уорън се втрени изненадано в куршумите, чудейки се дали той ги е спрял по някакъв начин. Не беше подозирал, че може да разбие стената с жест. Срещата с Мерихим го беше променила.

— Не ти направи това — каза му насмешливо Мерихим. — Аз те спасих. И ако ме слушаш, винаги ще те спасявам. Аз те белязах, Уорън Шимър, и ти си мой.

Заплахата на демона смрази Уорън, но той се почувства и по-сигурен. Демонът го беше нарекъл свой. Цял живот никой никога не му беше казал, че има нужда от него. Никой и никога не го беше защитавал.

Докато продължаваше да се взира в куршумите, още четири се присъединиха към тях. Сега той беше защитен.

— Изречи името ми — подтикна го Мерихим. — Изречи името ми, за да мога да дойда при теб.

Хванал чука с две ръце, Уорън можеше да почувства демона. Мерихим се приближаваше. Усещаше близостта му.

— Изречи името ми!

Уорън надигна чука и подчинявайки се на порива, който напираше в него, изкрещя:

— Мерихим!

Мигновено двуизмерен пурпурен диск се разтвори във въздуха точно пред него. В диска проблясваха мълнии, които от време на време се стрелваха навън. От статичното електричество косите на Наоми и Кели се изправиха. Звукови вълни трещяха в диска и отекваха в мазето.

Тръпки побиха Уорън.

— Мерихим!

Невероятно, но демонът започна да изпълзва от диска.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРИ

Саймън се надигна. Все още беше замаян от експлозията, която последва, след като мъжът грабна чука от гърба на Дерек. Въпреки защитата на бронята, той усети кръв в устата си. Очите му се съсредоточиха върху трептящия пурпурен диск, от който демонът се опитваше да изпълзи. Куршумите бяха застинали във въздуха пред мъжа... Името му е Уорън. Саймън си спомни, че кабалистката беше извикала това име, точно преди чернокожият да скочи към чука.

— Спрете го — извика Дерек. — Вземете чука!

В чудовищната фигура на демона имаше нещо, което събуди първичен страх у Саймън. Чувството не приличаше на нищо, което бе изпитвал досега. Беше примитивно и неудържимо. Последното нещо, за което можеше да помисли, беше да се доближи до демона.

Но в помещението бяха останали само той и Дерек. Дерек се опитваше да се изправи на крака. Дишането му звучеше затруднено. Щом Дерек се надигна, Саймън видя парче от демонско копие, забито в стомаха му.

— Саймън!

Гласът на Дерек измъкна Саймън от състоянието, в което беше изпаднал. Той тръгна веднага напред, но усети натиск, който незабавно го блъсна назад. Сега проумя защо куршумите останаха да висят във въздуха. Мистични енергии пазеха Уорън.

Като продължи да полага усилия, за да се придвижи, Саймън призова собствената си магическа енергия, насочвайки я като оръжие към Уорън. Щом тя стана достатъчно силна, я изстреля срещу него. Нещо накъдри въздуха помежду им.

Уорън се олюля и концентрацията му се наруши. Дискът обаче запази формата си, докато демонът се промъкваше през него в мазето.

Когато натискът изчезна, Саймън завъртя меч си с намерението да избие чука от ръцете на Уорън. Уорън се отмести и мечът отсече дясната му китка.

Ръката падна на земята. Кръв запръска от ужасната рана на китката. Той нададе остър писък, изпусна чука и с другата длан стисна чукана на осакатената си ръка.

Саймън не бе желал този обрат на събитията, но пристъпи към чука и го вдигна от пода. Застиналите куршуми продължиха пътя си и поне един от тях улучи Уорън, защото той падна.

Дискът се сви, но мистичните сили изстреляха демона навън от него като чудовищен снаряд. Но след миг демонът спря насред въздуха и падна на колене, явно зашеметен. Гласът му прогърмя, изпълнен с ярост и болка, и Саймън си пожела да не е тук, когато той дойде на себе си.

Двете жени притичаха до Уорън. Тъмнокосата се зае с отсечената му китка, докато другата застана до него и го прегърна с неестествена усмивка на лицето.

След като вече знаеше, че кабалистите не са приятелски настроени, нито дори неутрални, Саймън ги изостави и последва Дерек през дупката в пода.

— Ще се справиш ли? — попита Саймън, като се приземи на пода до своя другар.

— Налага се. — Дерек се изправи с усилие. Кръв се стичаше по нагръдника на бронята му. — Дай ми чука.

Той му го подаде и пое експлозивите, които му връчи Дерек.

— Минирай тунела — каза Дерек, поглеждайки нагоре към дупката. — Демоните ще се спуснат подир нас веднага щом довършат онези хора горе.

Саймън кимна и метна експлозивите на рамо. Побягнаха.

Според картата на дисплея на Саймън малко по-нататък тунелът завиваше и се насочваше към реката. Той спря, пхна детонатор в една пресовка взрив и пусна пакета с експлозиви на земята зад ъгъла, като се надяваше, че завоюят ще насочи ударната вълна.

Отзад в тунела първите демони започнаха да се появяват през дупката, падайки на четири крака. Те лаеха и ръмжаха, докато надигаха оръжията си и започнаха да стрелят.

Саймън се прикри зад ъгъла и хвърли един поглед, за да се увери, че Дерек продължава да се придвижва напред.

— Вертам.

— Да?

— Стигнахте ли до другия край на тунела? Изходът свободен ли е? — На Саймън не му допаднаше идеята да взриви тунела зад тях и да се затворят като в гробница. Възможно беше да се откопаят някак си, но той не искаше да рискува.

— Още секунда. Почти стигнахме.

— Саймън — извика Дерек, — взриви тунела.

Зад ъгъла долетяха стъпки, уловени от усилвателите на бронята. Те бързо се приближаваха.

Ако изходът е блокиран, дори да не взривя и затрупам пътя назад, пак няма как да минем през демоните. Ще ни избият до крак. Това означава, че само ще забавя...

— Тук е! — извика Вертам. — Можем да излезем!

— Саймън, взривявай...

Използвайки системите на бронята, Саймън задейства експлозивите, точно когато стъпките прозвучаха досами ъгъла, и се хвърли напред. Ударната вълна разтресе тунела и подът под краката на Саймън завибрира. После вълната го застигна и го помете напред, като го обгърна във вихър от жълто-оранжеви пламъци.

* * *

Той ми отсече ръката!

Дори докато се взираше в окървавения си чукан, Уорън не можеше да повярва. Гледаше как Мерихим се промъква през диска и дори не забеляза бронираната фигура, докато не стана прекалено късно.

Не го болеше толкова, колко си мислеше, че би трябвало. Всъщност почти не го болеше. Ревът на Мерихим в черепа му беше положното. Демонът беше наранен и гневен и бавно се изправяше.

Наоми се надвеси над Уорън, притискайки го към земята с тежестта си, докато се мъчеше да стегне китката му с връзката, която бе свалила от обувката си.

— Стой мирно! Ще умреш от загуба на кръв! Стой мирно!

На Уорън не му пукаше. Беше му се случило поредното ужасно нещо, защото не можеше да се защити. Защото никой не беше загрижен за него толкова, че да го предпази. Вледеняваща слабост

започна да обзема тялото му, отнемайки силите и замъглявайки зрението му. Той продължи да се съпротивлява, но беше прекалено слаб, за да се бори с Наоми.

Тя затегна връзката около китката му и успя да спре кървенето.

— Недей — прошепна той. — Моля те, недей. — Беше готов да умре. Тя не го знаеше, но беше така. Беше готов сега, докато е още в шок. Не се боеше. Смъртта можеше да дойде в този момент и той нямаше да ѝ се противи. Той заопипва вяло с другата си ръка, търсейки връзката, за да я развърже и да остави кръвта си да изтече.

Наоми хвана ръката му.

— Спри — каза тя. — Моля те, Уорън, спри.

— Той ми отсече ръката! — чу се Уорън да изговаря немощно.

— Знам — каза Наоми. — Знам. Всичко ще е наред.

— Аз съм сакат!

— Ти си жив.

Горещи сълзи изпълниха очите на Уорън. Не искаше да е жив. Искаше да е мъртъв. И искаше мъжът, който го беше осакатил, също да умре.

— Пазете се — извика Тулейн. — Те идват.

Уорън видя като през мъгла приближаващите се демони. Някои от тях се бяха шмугнали в дупката, която бронираните мъже бяха пробили в пода. Но останалите идваха към кабалистите. Нямаше съмнение какво възнамеряват да правят.

Едно от изчадията на мрака вдигна отсечената ръка на Уорън и се ухили.

Зад него сумтеше и се лигавеше един смрадлив гигант — огромен зелен демон, който се извисяваше над другите и смътно напомняше недовършен глинен модел на човек. Тялото му бе покрито с гладки люспи. Главата му беше огромна и чудовищна, без коса и уши. Голямата му зейнала пасть беше пълна с остри зъби.

Като продължаваше да се хили, изчадиято подхвърли ръката на Уорън във въздуха. Главата на смрадливия гигант се стрелна към нея на удължената си шия и я улови с уста.

— Не! — извика Уорън, опитвайки се отново да стане.

Смрадливият гигант сдъвка ръката няколко пъти, трошейки костите, и преглътна. Погледна отново към Уорън, сякаш обмисляше с какво да продължи.

Демоните тръгнаха напред, оголвайки мечовете си, очевидно с намерението да убият беззащитните си жертви.

Мерихим пристъпи между тях.

— Не — каза демонът. — Тези са мои. Заявявам правото си върху тях.

Демоните започнаха да кривят лица и да ръмжат недоволно. Трима от тях тръгнаха напред.

Мерихим насочи големия си тризъбец към един от тях. Гремлинът запищя и се заудря по главата. В следващия миг главата му се пръсна като пълен с кръв балон.

Останалите демони се отдръпнаха.

— Вървете — каза им Мерихим. — Преследвайте другите, ако искате, но оставете тези на мира.

С неохота демоните отстъпиха.

— Да — каза Мерихим след няколко мига, — можете да вземете мъртвите.

Демоните се заблъскаха бясно към труповете. Стаята се изпълни с мляскане и хрупане. Мерихим се обърна към Уорън.

— Ти им позволи да вземат чука на Балекор.

Уорън не отговори. Надяваше се, че смъртта му ще е бърза.

— Няма да умреш — каза Мерихим. — Все още мога да те използвам.

„Мога да умра, ако искам — помисли си Уорън. — Не можеш да ми попречиш“. Вече усещаше как пулсът му се забавя и зрителното му поле започва да посивява по периферията.

Мерихим се приближи до него.

Уорън почувства как Наоми стисна по-силно ръката му и разбра, че тя се страхува. Не го беше грижа за нея. Не му пукаше за нищо.

Демонът се наведе и постави длан върху гърдите на Уорън.

— Живей — заповяда му той.

Без предупреждение електричество прониза тялото на Уорън. Но не беше електричество. Беше нещо друго. Нещо по-мощно и същевременно по-ефирно. Пулсът му отново се учести.

И болката се върна на голяма вълна, която разби всяка надежда за смърт. Човек, който щеше да умре, не би изпитвал такава агония.

— Ръката ми! — извика Уорън. Защото всичко, което бе пропуснал да почувства по-рано, го чувстваше сега.

Мерихим вдигна една брадва, която лежеше наблизо.

— Ще ти направя дар. Очаквам да го използваш както трябва.

Докато се опитваше да остане в съзнание, Уорън видя с ужас как Мерихим положи собствената си ръка върху каменния под и я отсече от китката. Кръвта от раната спря почти незабавно.

Демонът не промълви и дума. Захвърли брадвата и вдигна отсечената длан с другата си ръка. После заговори на английски, обръщайки се към Наоми.

— Дай му това или ще познаеш гнева ми. — Подхвърли ѝ ръката.

Наоми се опита да я хване, но не успя. Още преди ръката да падне, пръстите уловиха китката на кабалистката. Тя едва не изписка от ужас.

Мерихим се изсмя и вдигна чукана си. Черни пипала изникнаха от там и се заувиваха едно около друго. Само след секунди му бе пораснала нова ръка.

— Спи. Оздравявай. Пак ще имам нужда от теб. Уорън рухна в мрака, страхувайки се от живота — не от смъртта. А щом се налагаше да живее, смяташе да се погрижи бронираният мъж, който бе отсякъл ръката му, да си плати.

* * *

Зашеметен от взрива, Саймън се претърколи и застана на крака, без да изпуска меча. Аудиозаглушителите на бронята предпазиха слуха му, а ПД-то компенсират ярката светлина. Тунелът се изпълни с прах. Бронята филтрира прахта и запази притока на въздух чист.

Саймън извади шипомета си и огледа преградата, препречила тунела. Скали и отломки се бяха срутили отгоре, отваряйки дупка към помещение от друга сграда. Отломките не запълваха съвсем тунела. На върха имаше пролука не повече от няколко пръста, но там не се забелязваше движение.

Саймън се обърна, затича в обратна посока и бързо настигна Дерек. Преметна ръката му над раменете си и му помогна да закрочи по-бързо. Заедно се насочиха към другия край на тунела.

* * *

След минути по-късно Саймън стоеше извън тунела само на няколко стъпки от река Темза. Калта, която покриваше бреговете, свидетелстваше, че нивото на реката наистина пада. Няколко лодки и кораби стояха заседнали в калта.

Над тях мълчаливо летяха Кървави ангели, взирайки се надолу за жертви. Други демони шетаха из сградите и по лодките.

Докато стоеше там, подкрепяйки Дерек, Саймън се замисли за мъжете, жените и децата, които бяха оставили в музея. Не знаеше дали битката долу в хранилището беше разрушила защитата, която предпазваше сградата. Надяваше се, че не е. Сърцето му се късаше при мисълта, че всички тези хора ще попаднат в ръцете на демоните.

Тамплиерите бавно тръгнаха да се измъкват, придържайки се към сенките. Лиза, една от жените в отряда, се върна да помогне на Саймън за Дерек, който ту губеше съзнание, ту се съвземаше. Явно раната му беше прекалено сериозна, за да може бронята да го поддържа с медикаменти.

— Вижте — каза Вертам, като посочи надолу по реката. Като използва програмата за увеличение на ПД-то, Саймън различи фигурите в мрака. Позна в тях кабалистите, които се измъкваха от сградата на стъкларната. Носеха някого на импровизирана носилка, която приличаше на парче килим, изрязано от пода на някой кабинет.

— Те са в съюз с демоните — процеди през зъби Мърсър. — Което доказва, че не можем да им вярваме. — Той изруга. — Трябваше да ги избием всички и да се свърши.

Саймън не каза нищо, но не мислеше, че кабалистите са свързани с демоните. Когато ги откриха, те бягаха, за да се спасят. Не се съмняваше в това.

Но не можеше да си обясни защо онзи кабалист Уорън отне чука на Балекор от Дерек и призова демон. Дали те използваша демона? Или той тях?

Опита се да не мисли за това. Имаше други, по-важни неща. Ако успееш да се върнат невредими в Подземието, щеше да направи известни промени в живота си. Да търпи и да ходи на мисии за

Върховния трон не беше това, което искаше да върши. Не беше онова, което баща му го беше обучил да върши.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

— Знаеш ли, ти си глупак да излизаш така навън.

Саймън не обърна внимание на обидата на Върховния трон Буут и продължи да си събира багажа. Хвърли няколко кърпи и хранителни дажби в мешката върху койката си. В мешката нямаше много място и се очертаваше да живее далеч по-трудно, отколкото в южноафриканския пуцинак. Ясно долавяше присъствието на другите тамплиери в казармата и техните погледи.

— Сам няма да изкараш и ден — предупреди го Буут. — Ако не друго, това поне би трябвало да си научил, откакто се върна.

Саймън завърза мешката и я вдигна на рамо. Обърна се и Буут му препречи пътя.

— Слушаш ли ме? — попита Буут.

Саймън сведе поглед и се втренчи в очите на мъжа. Арогантността на Буут можеше да се долови в погледа му.

— Чувам те — каза Саймън, — но това няма да ме спре да тръгна.

— Защо тръгваш?

— Там навън има хора...

— Знам, че навън има хора — прекъсна го раздразнено Буут. — Не съм идиот.

— Те се нуждаят от помощ, за да се измъкнат от града — отвърна Саймън. — Преди да са ги убили демоните или Изгарянето. Или зимата.

— Умните ще го съобразят сами — настоя Буут. — Ще напуснат града.

— Не са достатъчно силни да го направят. — Саймън знаеше, че останалите тамплиери слушат разговора им, и някои от тях, изглежда, му симпатизираха. — И дори да опитат без помощ.

— И какво смяташ да правиш? — Буут сложи ръце на кръста си и се втренчи в Саймън.

На Саймън му беше дошло до гуша да спори с Буут. Повтаряше се историята от началното училище. Буут беше гръмогласен кавгаджия. Все така се дразнеше, когато някой не му играе по свирката.

През последните два дни Саймън се възстановяваше и обмисляше плана си. Той наистина имаше план, въпреки съмненията на Буут. Може и да не беше толкова добре обмислен, колкото се беше надявал преди заминаването си, но поне знаеше какво иска да върши. Беше измислил откъде да вземе онова, което му е нужно, за да го осъществи... може би.

Дерек все още беше в болницата, но се оправяше. Лекарите очакваха да се възстанови напълно за сравнително кратко време. Бяха оплакали мъртвите. На следващия ден специални отряди се бяха върнали там, за да се опитат да приберат телата и броните. Саймън беше отишъл с тях — това беше част от последния дълг, който смяташе, че има към тамплиерите. В края на краищата бяха прибрали повечето, но никой от тях не беше цял.

Само преди час Саймън беше пратил съобщение нагоре по каналите, че напуска Подземието. Беше очаквал известна съпротива, защото Буут мразеше да не се подчиняват на заповедите му, но не беше очаквал Върховния трон да дойде сам. Съществуваха и проблемът с дългогодишната вражда помежду им.

— Ще изведа от Лондон колкото мога повече хора — каза Саймън.

— На гръб ли смяташ да ги носиш?

— Ако се наложи.

— Така няма да спасиш много.

— Дори и само един да спася, ще си заслужава. А имам намерение да спася повече от един.

— Не си се променил — обяви Буут. — Имаш същото състрадателно сърце както някога. И си все така самонадеян.

Саймън се опита да заобиколи Буут. Върховния трон отново му препречи пътя. Саймън си пое дъх.

— Махни се от пътя ми.

— Не — каза Буут. — Ти си под мое командване.

— Вече не съм.

— Ще заповядам да те арестуват за неподчинение на заповедите ми. — Буут беше дошъл, придружен от осем човека лична охрана. — Аз съм Върховния трон и съм по-висш от теб.

— По-висш си от мен само ако реша да остана тук — отбеляза Саймън. — А аз няма да остана. И ти гарантирам, че няма да е толкова лесно да ме затворите.

— Ще го направим.

Саймън си пое дъх и се съсредоточи изцяло върху Буут.

— Ако искаш да даваш заповеди, давай такива, които мога да изпълнявам. Заповядай ми да защитавам онези бедни хорица, които гладуват и мръзнат до смърт там навън, в разлагащия се град. Заповядай ми да изведе тези хора оттук. Заповядай ми да ги нахраня, да ги облека и да ги защитавам, докато успеем да ги измъкнем. Това са заповедите, които трябва да давате ти и останалите Върховни тронове. А не да ни казвате да се крием в сенките и да ви носим онова, за което сте ни пратили, докато те измират уплашени и сами, в глад и болка, всеки ден.

За миг всички притихнаха. Саймън се смути. Изречени от един-единствен човек, тези думи едва ли звучаха сериозно. Точно затова не беше говорил с никого за онова, което смяташе да прави.

— Мисиите, които възлагаме, са важни — възрази Буут. — Сдобиването с артефактите, за които ви пращаме, е решаващо за нашите шансове да се преборим с демоните. Нещата, за които сме знаели, но от които никога не сме имали възможност да се възползваме, тайните, които сме узнали и пазили през годините, всичко това може да наклони везните в наша полза. Знаем какво вършим.

— Добре, но ако успеете да спасите света, а в него не е останал жив човек, то какво сте постигнали?

— Ние сме тук — рече Буут. — Тамплиерите ще живеят в него.

— Ние не сме единствените хора тук.

— Ние...

— Млъкни! — избухна Саймън, правейки крачка към Буут. Мъжът моментално замълча и отстъпи. — Цял живот съм се обучавал да бъда тамплиер, както баща ми преди мен и неговия баща преди него. Обучаван съм да се бия срещу демоните и да защитавам онези,

които не могат да се защитят сами. Включително и онези, които отричат съществуването на демоните.

Буут се намръщи.

— Баща ми ме възпита да бъда рицар тамплиер — заяви Саймън. — Не бронирано момче за поръчки. Той ме научи да бъда безкористен и щедър, скромнен и интелигентен. И винаги да защитавам онези, които не могат да се защитят сами. — Той си пое дъх. — Научих се да вярвам в това и такъв исках да бъда, когато порасна.

Нищо не нарушаваше тишината в помещението.

— Избягах от този живот...

— Точно както се опитваш да избягаш сега — надсмя се Буут.

— Не! — изкрещя Саймън. — Този път е различно. Последния път си тръгнах, тъй като не разбирах защо е нужно да се отказвам от живота си, от нещата, които исках да видя и да направя само за да стоя тук и да не правя нищо с полученото обучение. Загубих вяра. Но сега... сега демоните са тук. Дойдоха в нашия свят и възнамеряват да го преустроят според своите нужди. Те безнаказано убиваха хора — хиляди невинни мъже, жени и деца. Смятам да използвам обучението, което баща ми ми е дал, за да спася колкото мога повече от тези хора навън. Защото — според мен — това е, което трябва да прави един тамплиер.

Някой в казармата заръкопляска — отначало бавно, а после с нарастваща сила. Други тамплиери се присъединиха към него.

Саймън се смути. Не можеше да види лицето на Буут зад шлема, но беше сигурен, че той кипи от гняв. Отново се опита да заобиколи Върховния трон.

Буут измъкна зарядомета от кобура на кръста си. Пистолетът беше голям и тежък и можеше да изстрелва кълбета електрическа енергия.

— Ще бъдеш арестуван — каза Буут. — И няма да...

Саймън сграбчи китката на Буут и я изви. Мълнията от зарядомета изсвистя през стаята и се удари в стената. ПД-то на Саймън му беше показало, че там няма никой, а стените на стаите бяха изолирани и укрепени, така че да издържат на бомбардировки.

Вторичният взрив се разнесе, когато Саймън изтръгна пистолета от пръстите на Буут. Лумна въртящо се огнено кълбо, което се издигна по стената. Сирените на алармата запищяха.

Саймън заби юмрук в шлема на Буут и от него изскочиха искри, щом металът срещна метал. Буут опита да се измъкне, но Саймън го сграбчи за рамото и го удари пак, влагайки цялата си сила. Буут отхвърча безпомощно през стаята, карайки тамплиерите да отскачат от пътя му, и рикошира в стената.

Докато Върховния трон се надигне на колене, Саймън се озова до него. Гняв кипеше в гърдите му — неудържим, тъмен и опасен. Той ритна Буут в главата и го запрати отново на пода. Вдигна крака си и го стовари върху шлема му — а после отново и отново, като трошеше бронята, но все не успяваше да я пробие.

Някой го сграбчи изотзад и го издърпа. Саймън се завъртя, за да се отбранява, но разпозна бронята на Вертам.

— Спри — каза му старият тамплиер. — Спри веднага. Преди да си го убил. — Вертам остави шлема си да стане достатъчно прозрачен, за да може Саймън да види лицето му. Продължи да държи ръцете му. — Чуваш ли ме?

Задъхан, Саймън не можа да отговори веднага. После кимна и каза:

— Да.

— Ако убиеш Буут, никога няма да те оставят да си тръгнеш от това място — рече Вертам.

Саймън знаеше, че е така. Погледна зад тамплиера и видя, че личната охрана на Буут стои в готовност, но няколко от тамплиерите бяха застанали между тях и Саймън.

— Убийте го! — закрещя Буут. — Убийте го!

— Не — каза Вертам. — Днес няма да има убийства тук.

— Ако го подкрепиш, ще те затвора в арестантски център при него — заплаши Буут.

— Опитай се да попречиш на Саймън да тръгне — отвърна Вертам със спокоен глас — и ще се наложи да прибиращ не само мен в онзи арестантски център.

Буут се олюля, като ругаеше високо.

— Тамплиерите никога не са признавали господари — рече Вертам. — Само водачи. Всеки тамплиер сам избира пътя си. Знаете това, Върховни троне, и дори в тези времена трябва да го спазваме.

Саймън стоеше и не знаеше какво да прави. Не беше възнамерявал да усложнява толкова нещата.

Трябваше да си тръгна без много шум. Можеше просто да поеме по един от тунелите на метрото и никога повече да не се върне.

Но в действителност не искаше да си тръгва тихомълком. Част от него желаше да каже на Буут в лицето, какво мисли за начина, по който той ръководи.

— Ние не трябва да сме партизани — каза Саймън. — Трябва да сме защитници. Воини, които се бият срещу демоните и пазят живота. Животът на всички. Не само собствения. Като се криеш в сенките и придиричиво подбиращ драгоценните си мисии, ти си също толкова виновен в дезертиране от всичко, което олицетворяват тамплиерите, колкото и аз, когато си тръгнах. — Той замълча за миг. — Няма да посрамя паметта на баща си. Отивам там навън и ще направя каквото мога, за да помогна на хората, затворени в града. За да ме спреш, ще трябва да ме убиеш.

Буут се приближи до Саймън. Върховния трон се движеше несигурно и с усилие.

Вертам застана между двамата.

Шлемът на Буут се отвори, разкривайки окървавеното му лице. Едното му око беше затворено от оток.

— Върви тогава. Но никога повече не се опитвай да се върнеш тук. — Той изплю кървава слюнка върху наличника на Саймън. После отстъпи и рече високо:

— Пуснете го. Нека демоните го вземат.

Без да каже и дума, Саймън нарами отново мешката си, обърна се и се отдалечи. Под гнева, който все още го владееше, се промъкваше страх и донякъде отслабваше неговата решителност, но той беше сигурен, че прави това, което трябва.

* * *

Личната охрана на Буут и някои от тамплиерите последваха Саймън по целия път до изхода към метрото. Проводиха го през вратите и той пристъпи в мрака навън, където дебнеха чудовищата.

Стъпките му кънтяха в тунела. Освен това звучаха уязвимо.

Миг по-късно Вертам и още трима тамплиери излязоха в тунела. Всички бяха с мешки на раменете. Саймън спря и погледна назад към

тях.

— Какво правите?

— Идваме с теб — каза Вертам. Направи шлема си полупрозрачен и така разкри широката си усмивка. — Това, което каза там, ми напомни защо се гордеех, че съм тамплиер. През годините аз също съм изпитвал съмнения относно цялото обучение и тайните, които пазех. Не мога да те виня за това. Но няма да стоя безучастно, докато ти отиваш самичък да свършиш онова, което мисля, че трябва да свършим заедно.

Саймън спря поглед върху лицето на по-възрастния мъж.

— Ако дойдеш с мен, вероятно ще те убият.

Вертам се ухили.

— Може и да изпитваш някакви съмнения, но не мисля, че има демон, който да ми се опре. — Усмивката му се разшири още повече. — Или поне този демон не ме е срещал досега.

— Буут няма да ви позволи да се върнете — каза Саймън.

— Редовното хранене и леглото за спане са силно надценявани, мен ако питаш. — После Вертам придоби сериозен вид. — Онези хора, които оставихме в музея... не обичам да правя такива неща. Просто си тръгнахме и ги оставихме там.

— Знам.

— Предполагам, че ще се отбием при тях, а? След като измислиш как да ги измъкнем от Лондон.

— Имам план — каза Саймън.

— Е, сега е моментът да го чуем — промърмори един от тамплиерите.

— Какво знаете за влаковете? — попита Саймън.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТ

Уорън се събуди със замъглено от анестезията съзнание. Припомни си времето, което прекара в болницата, след като пастрокът му го бе прострелял. Нямаше сили да се надигне или да отмести пластмасовата маска от устата и носа си. Единственото, което бе способен да прави, беше да обръща глава настрани. Една система, закрепена върху люспестата кожа на лявата му ръка, вливаше във вената му синкава течност. Малки, подобни на риби, създания плуваха в нея и не приличаше на нищо, с което някога го бяха лекували в болница.

Едно от създанията притисна плоското си лице към пластмасовата торбичка и отвори уста. От нея излезе вещество, подобно на мастило, което се разтвори в течността, като направи синьото по-наситено. Почти веднага главата на Уорън натеза, а тялото му като че ли олекна. Каквото и вещество да изпускаше рибоподобната твар, то имаше нещо общо с дезориентацията на Уорън.

Когато погледна лявата си ръка, се сети за дясната. Китката го болеше. Той обърна глава на другата страна. Тръбички влизаха и излизаха от демонската длан, прикрепена към чукана на китката му. Сноп жици държеше гротескната ръка с дланта надолу и с разперени пръсти, като че ли беше произведение на изкуството. Зловонна медицинска лапа обгръщаше защитите краища на плътта, но тя беше направена от бистър желеподобен материал, който му позволяваше да вижда през него. Конецът не приличаше на конец, а по-скоро на котешко сухожилие, каквото бе виждал в часовете по дисекция в училище. Плътта от двете страни на раната — неговата и тази на демона — бе почервеняла от възпаление.

Кабалистите му бяха пришили ръката на Мерихим.

— Не — прошепна дрезгаво Уорън. Споменът за събитията в сградата го връхлетя отново като вихър от страх, болка и чувство на загуба. Почувства отново студеното врязване на меч на бронирания мъж, който отсече ръката му, и усети тежестта на демонската длан.

* * *

— Уорън. — Наоми се изправи от креслото, в което бе седяла край леглото му. Изглеждаше изтощена и загрижена за него.

Кели седеше в друго кресло при другия край на леглото. Очите ѝ се взираха в него, но бяха тъмни и равнодушни, сякаш зад тях не се случваше нищо.

— Какво сте направили? — Уорън се опита да вдигне дясната си ръка, но жиците я задържаха.

— Всичко ще е наред — опита се да го успокои Наоми.

— Лекарят, който ти приши ръката, каза, че операцията е минала добре.

— Ръката ми! — изграчи Уорън. — Това не е моята ръка. — Спомни си как смрадливият гигант беше изял неговата.

— Сега е. — Наоми докосна дланта му едва ли не с благоговение.

Изумен, Уорън осъзна, че усеща меките ѝ пръсти по демонската ръка.

— Недей. Не ме докосвай.

Наоми го изгледа с любопитство.

— Усети ли го?

Уорън не пожела да отговори.

Наоми оципа опакото на неговата... на ръката. Кожата побледня, после възвърна естествения си цвят. Но тя го беше оципала достатъчно силно, че да го заболи.

— Ох — възнегодува Уорън.

— Наистина го усети. — Въпреки изтощението, върху лицето на Наоми се изписа въодушевление. — Лекарите не свързаха наново никакви нерви. Оперираха те в продължение на почти осемнадесет часа, пришивайки артериите и вените. Наложих да ги прокарат по напълно нов път през ръката. Гледах процедурата. Никога по-рано не съм виждала подобно нещо. Смятаха да свържат наново нервите, ако ръката понесе трансплантацията.

— Не биваше да правят това — каза Уорън. Опита се да посегне към дясната си ръка, но откри, че лявата също е вързана към леглото. — Освободи ме.

В очите на Наоми заблестя тъга.

— Не мога.

— Освободи ме!

Тя безмълвно поклати глава.

Потискайки сълзите на безсилие, Уорън заруга високо. Когато му свършиха въздухът и силите, спря. Вдиша кислород през маската и от внезапния приток се опияни. Отпусна се на леглото, като вече не беше в състояние да се бори със задържащите го връзки.

— Нямахте право — прошепна Уорън.

— Хедгар Тулейн реши, че нямаме избор. Мерихим ни заповяда да го сторим.

Мерихим.

Уорън забеляза колко непринудено произнесе името му тя, като че ли с демона бяха на „ти“.

— Той ти поднесе дар, Уорън. Без неговата помощ щеше да останеш без ръка.

— Така щеше да е по-добре. — Уорън затвори очи и се отпусна изтощен. Само след секунди сънят го обори.

* * *

Изминаха четири дни. През това време здравето на Уорън се подобри. А заедно с него и демонската ръка. Лекарите, които Тулейн беше довел в имението, изглеждаха доволни и дори изненадани от подобрението му.

В интерес на истината, досега Уорън беше изненадан и отвратен от ръката. Но също толкова отвратен беше и от начина, по който се отнасяха с него. Методите, които използваша, представляваха комбинация от традиционни медицински похвати и кабалистки хомеопатични лекове.

„Рибките“ в торбичката на системата изобщо не бяха рибки, а малък вид демони, който сега се срещаше в река Темза. Някои от кабалистите смятаха, че снегът е станал токсичен поради Изгарянето и че в засегнатите участъци се заражда нова флора и фауна.

Експериментите със секретите на Гнездящите демони, както ги наричаха засега, бяха разкрили, че течността, която изпускат, съдържа

естествен анестетик и има лечебен ефект.

Уорън не беше вярвал, че съществуват демони, които могат да помагат на хората.

— Те не помагат — каза Наоми. — Гнездящите демони произвеждат анестетик, за да упояват жертвите си. После се забиват в тях и ги изяждат отвътре навън, започвайки с тлъстините и ненужната мускулна тъкан. Пазят сърцето, дробовете и другите жизненоважни органи за края. Техните секрети също така помагат на гостоприемниците им да остават живи, докато демоните се хранят с тях, като затварят раните и пазят останалата част от тялото здрава.

Предния ден Уорън стана свидетел на една от най-ужасните гледки, които някога беше виждал. Бяха му позволили да стане от леглото и да се поразходи. Наоми го заведе в лабораториите, където работеха върху Гнездящите демони, тъй като той искаше да узнае повече за тях.

Там, насред голяма пещера, изпълнена със странно на вид оборудване, което представляваше смесица от свръхмодерни технологии и машини от деветнадесети век, мъж на средна възраст плуваше във вода. За него се грижеха шепа лабораторни асистенти. Рентгенови апарати показваха кухините с Гнездящи демони в него. Кожата му висеше отпуснато, което свидетелстваше, че всичките тлъстини са били изядени. Повечето от мускулната тъкан на краката му липсваше.

— Няма ли да го спасят? — попита Уорън.

— Не — отвърна Наоми. — Ще научат повече, ако го наблюдават.

— Той ще умре.

— Ако изследователският екип не го беше намерил, той така или иначе щеше да умре. Освен това досега не са успявали да отделят Гнездящи демони от гостоприемника им, без да го убият. Може би, преди този човек да умре, ще успеят.

— А ако не успеят?

— Има и други жертви. Ще наблюдават тях.

Уорън огледа мъжа. Макар че очите му бяха отворени, те като че ли не виждаха нищо. Уорън знаеше, че това е илюзия. Мъжът осъзнаваше какво се случва с него. Секретите на Гнездящите демони не притъпяваха всичко. Вътре в себе си мъжът крещеше.

— Той не е в безсъзнание — каза Уорън.

— Ние смятаме, че е. Очите му може да са отворени, но това е просто рефлекс.

— Той крещи — каза Уорън. — Чувам го.

Наоми го погледна.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Някой друг не го чува. — Наоми го остави и отиде да поговори с един от кабалистите.

Уорън продължи да гледа човека и да слуша писъците му. Гледайки към рентгеновия образ на кухините с Гнездящи демони, разпръснати из тялото, той не можеше да не се сети за създанията в системата.

Наоми се върна при него.

— Какво щеше да стане, ако някой от онези Гнездящи демони в торбичката на системата се беше промъкнал в кръвообращението ми? — попита Уорън.

— Това не стана. Те ни помогнаха да те излекуваме. Мисли за това. — Наоми хвърли поглед към ръката му. — След като тялото ти не отхвърля ръката, имаме големи надежди.

Уорън не каза нищо, но неговите надежди бяха малки. Искаше да убие мъжа, който му беше отнел ръката. Всеки път, когато се сетеше за това, чуваше как Мерихим се смее тихичко в дълбините на ума му.

— Продължавай да мислиш по този начин — окуражи го демонът. — Омразата ще те направи силен. А ако е достатъчно голяма, ще те направи толкова могъщ, че да правиш всичко, което поискаш.

* * *

Лапата върху китката на Уорън беше направена от слюзта на друг демон, открит в частите на Лондон, където Изгарянето беше причинило изменения. Той приличаше на охлюв, но беше висок близо метър и имаше език, който можеше да се изстрелва на разстояние от три метра. Ударите на езика поразяваха със смъртоносни отрови. Кабалистите още нямаха подходящо название за него, но засега го наричаха смъртострел.

Вместо да използват секрета, кабалистите се бяха научили да остъргват пихтиестото тяло от черупката и да го забъркват с билки. Използваха мистични сили, за да смесят тялото на охлюва с билките и енергията. Бяха се научили да използват тази смес, за да подготвят човешкото тяло за трансплантирани материали като рогата. Очевидно свойството им да предпазват смъртострелите от собствените им отрови помагаше на присадките да бъдат приети от имунната система.

Никой никога не беше опитвал да присади крайник преди случая с Уорън и оттогава нататък доста хора се подложиха на ампутация, за да си присадят демонски крайници. Но телата им отхвърляха новите придатъци.

Организмът на Уорън не се беше опитал да отхвърли ръката на Мерихим. Вместо това люспите бяха пропъззели през големия белег на китката, израствайки едва ли не пред очите на Уорън. Те стигаха вече до средата на предмишницата му.

— Мисля, че люспите са добавили подсилващ слой — каза доктор Метцер на Уорън на сутринта на седмия ден. Лекарят беше на петдесет и няколко години и носеше бяло палто, множество татуировки и овнешки рога, които си беше присадил веднага след нашествието на демоните. — Сигурен съм, че тялото ти няма да я отхвърли. Как я чувстваш днес?

— Добре — отговори Уорън. Винаги казваше така.

— Можеш ли да я движиш? — Лекарят винаги питаше това.

— Не. — Уорън никога не се опитваше.

— Бихме могли да махнем вече венеца. — Метцер имаше предвид приспособлението, ограждащо ръката на демона. Здрави метални шипове пронизваха пръстите и ги държаха изпънати и неподвижни.

— Не — каза Уорън. Нямахше намерение да им позволи да го махнат.

— Разбирам. — Метцер се помъчи да скрие нетърпението и любопитството си. — Мисля, че е оздравяла достатъчно, за да експериментираме с възможностите за движение, които са ти останали.

— Аз пък не мисля.

Метцер въздъхна и кимна.

— Опитвал ли си да я движиш?

— Да — излъга Уорън. — Не мога. — Всъщност можеше да помръдва леко всеки пръст. Но не го правеше, когато някой можеше да го види.

— Време е — прошепна Мерихим дълбоко в Уорън. — Ръката е изцерена. Сега е твоя.

— Значи мога да я използвам... или да не я използвам — отвърна Уорън.

— Не искаш ли да отмъстиш на човека, който те осакати? — подразни го демонът.

Уорън не отговори. Опита се да не позволи на мислите си да го издадат.

— Ти искаш отмъщение, Уорън. Знам го. Усещам желанието да пламти вътре в теб.

Лекарят говореше нещо. Уорън се опита да се съсредоточи върху думите му, но не можа.

— Аз ти поднесох дар — рече Мерихим, — по-ценен от всичко, което някой от моята раса е дарявал някога. Ти дори не подозираш истинската му стойност.

Уорън се боеше да я разбере. Цената, която искаха демоните, обикновено беше човешката душа.

— Не бих поискал нещо толкова маловажно — рече Мерихим. — Искам да работиш за мен.

— И да правя какво?

— Да ми помагаш. Това място е ново за нас. Тук могат да бъдат създадени кралства. Искам всичко, което е възможно да получа, и ти си в състояние да ми помогнеш.

Уорън се помъчи да не мисли за това.

— Оказва се, че кабалистите са силни — рече Мерихим. — Те ще бъдат решаваща сила в идните борби в този свят. Повечето демони не искат да имат нищо общо с хората.

— Но ти си склонен да направиш изключение?

— Да. Искам ти да водиш тази фракция, която ще отделя от редиците им. Ти ще набереш сила сред тях, защото аз ще ти помагам, а после — когато му дойде времето, — ще прибавиш силата си към моята. Ти ще бъдеш моят първенец и аз ще те закрилям.

Пистолетните изстрели, които бяха сложили край на живота на майка му, а после бяха ранили него и убили баща му, отекнаха в

главата на Уорън. Прозвучаха толкова близко, че подуши миризмата на барут.

— Никой — повтори демонът. — Никой никога няма да може да те нарани.

Уорън се взря в демонската ръка.

— Вече ме нараниха.

— Това ще е за последен път. Ти ще си по-силен от всички тях, Уорън. Ще бъдеш мой.

Уорън затвори очи. Чу лекарят да го пита дали е добре, но не му обърна внимание.

— Онзи, който ти отне ръката, бяга от града сега, докато ти седиш тук — рече Мерихим. — Искаш ли да му позволиш да се измъкне?

— Лъжеш.

Болка прониза слепоочията на Саймън и той разбра, че демонът му се е ядосал. Но болката изчезна също така внезапно, както се и появи. На нейно място изникна видение.

Бронираният мъж (Той е тамплиер — обади се Мерихим.) стоеше в подземен тунел заедно с други бронирани мъже. Около тях имаше няколко бездомника, облечени в дрипави палта и сгущени около малки огньовете.

Бронираният мъже — *тамплиерите*, поправи се Уорън — и някои от хората работеха по един локомотив.

— Какво правят? — попита Уорън.

— Подготвят бягството си — отвърна Мерихим.

— Ще използват влака?

— Да.

Няколко секунди Уорън гледаше как тамплиерите работят, пълзят в локомотива и прикрепват нови части. От колко ли време го правеха?

— Откакто ти отсече ръката.

Образът започна да избледнява. Уорън се опита да го задържи, усещайки отново и отново студената захапка на стоманата, отсичаща ръката му. Този човек — този тамплиер — го беше наранил.

— Той може да бъде последният, който ще го направи някога — обеща Мерихим. — Какво струва обещанието на един демон ли? Дадох ти ръката си. Можех да те убия. Все още мога да си избира друг. Откажи ми и ще го сторя.

Образът изчезна, но Уорън все още виждаше мъжът, който го бе наранил жестоко, да се измъква. Щеше да изчезне от Лондон и той никога повече нямаше да го види.

Не можеше да понесе това.

— Вземи ръката — каза Мерихим. — Приеми я за своя и тя ще ти даде силата да го унищожиш.

Уорън си пое дълбоко дъх, уплашен от онова, което толкова силно му се искаше да направи. Да приеме ръката, би означавало да премине на страната на мрака. Всичко, което бе чел, го предупреждаваше срещу това. Но той погледна Кели, която седеше до вратата като кутре с празен поглед, и разбра, че вече е пресякъл границата, без да забележи.

Какво е още една крачка? — запита се Уорън. Но знаеше, че не я прави, защото вече беше стигнал далеч. Страхуваше се. Но искаше силата, която му обещаваха Мерихим. Ако разполагаше с достатъчно сила, би могъл да се защити.

Дори и от демона.

Уорън отвори очи и се втренчи в демонската ръка.

— Уорън? — долетя гласът на Наоми.

— Добре съм — отговори той и даже в собствените му уши гласът му прозвуча по-силен от дни насам. Всъщност звучеше по-силен, отколкото изобщо някога го беше чувал.

Замайването, което го беше обзело след осакатяването, изчезна постепенно като разтопен скреж по прозореца. Той стана от болничната маса.

— Искаш ли да сваля...

Лекарят така и не довърши въпроса си. Уорън раздвижи ръката си и я сви в юмрук. Венецът, който я обездвижваше, се счупи на парчета, които паднаха на земята. Шиповете, пронизващи пръстите му, изхвърчаха и се забиха в стената. Затрептяха и запушиха.

Уорън се обърна към Тулейн.

— Искам транспорт.

— Защо? — Тулейн изглеждаше предпазлив и раздражен едновременно, очевидно осъзнавайки, че нещата са извън неговия контрол.

— Нямам време за въпросите ти.

— По-добре намери скапано време за...

Без да се замисли, Уорън направи жест с демонската си ръка.

Тулейн внезапно млъкна. После вдигна ръце към слепоочията си и закрещя от болка.

— Не ме разпитвай — каза Уорън. — Нямам време. Заповядай на някого да докара кола, за да ме отведе в града. Направи го веднага и главата ти няма да експлодира като гнил грейпфрут. Разбираш ли?

Смазан от болка и с кървящ нос, Тулейн кимна. Уорън свали ръка, Тулейн рухна на четири крака и започна да повръща.

— Какво правиш? — попита Наоми.

Уорън я изгледа и тя несъзнателно отстъпи крачка назад.

— Можеш да дойдеш, ако искаш, но не ми се пречкай. — Той тръгна към вратата и чу как Тулейн стана и го последва с тътрене. Докато излезе в пещерния тунел, Тулейн вече викаше охраната.

Те се появиха на бегом с пушки в ръце и се прицелиха в беглеца.

За миг Уорън изпита страх, но не се поддаде, усещайки силата да се влива в него. Вдигна ръката си и замахна напред. Появи се течен огън, който полетя към тавана, разля се по него и се проточи надолу на дълги огнени възета.

Уорън се обърна към Тулейн, предизвиквайки го с поглед да каже нещо.

— Отведете го — каза Тулейн, с изпълнени с болка очи. — Отведете го там, където пожелае.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТ

Уморен и покрит със смазка, облечен в работнически комбинезон, вместо в рицарския си костюм, Саймън седеше върху бронята на локомотива на „Върджин Крос Кънтри“ 6 и гребеше яхния с лъжица от картонената купичка, която му бяха дали. С парещите си от недоспиване очи се взираше в бездомниците, които той и останалите тамплиери бяха събирали през последната седмица от разрушени сгради и метростанции. Бяха ги довели тук, като им обещаха храна и спасение от града.

След първите няколко дни някои от мъжете и жените, които бяха спасили, отиваха с тях да им помагат в търсенето на припаси. Отначало Саймън се тревожеше за тях, защото не беше сигурен дали могат да се защитят от демоните. Но в края на краищата допълнителната помощ се оказа необходима, за да събират толкова храна и провизии, колкото им бяха нужни, за да се грижат за бъдещите бежанци.

Отначало оцелелите не искаха да последват тамплиерите. Страхът да напуснат жалките скривалища, които бяха успели да си намерят, беше по-силен от осъзнаването на факта, че е неизбежно демоните да ги открият скоро.

През първата нощ намериха тринадесет души, които бяха готови да тръгнат с тях. Числото беше злокобно и Вертам реши, че ще им донесе нещастие. Но през следващата нощ доведоха два пъти повече. И оттогава броят им растеше непрекъснато. Националната железопътна гара Падингтън се намираше в центъра на жилищен район, в който имаше и много хотели. Там намериха затворени чужденци.

Според последното преброяване тази вечер имаше хиляда осемдесет и девет човека, подслонени в метростанцията на Падингтън. Липсата на храна и вода ставаше все по-голям проблем. Наблизо се намираше каналът „Гранд Юниън“, но нивото му беше спаднало и Саймън не се доверяваше на водата там. Освен това им липсваха

средства да пречистят по-значително количество. Засега демоните не ги бяха открили.

Но Саймън знаеше, че това ще се случи. Късметът им не можеше да трае вечно, защото хората, които очакваха спасение, бяха твърде много.

Вертам се присъедини към Саймън с купичка яхния и бутилка вода. Старият тамплиер вдигна наличника си, разкривайки умореното си и измъчено лице.

— Тази нощ пристигнаха още доброволци — каза Вертам, като се настани до Саймън.

Доброволци наричаха хората, които успяваха да дойдат в убежището им сами, без да ги води тамплиер. Добре беше, че хората научаваха за рицарския влак, както всички го наричаха, но Саймън се опасяваше, че разпространението на тази вест би могло да ги погуби. Щом толкова много хора знаеха за тях, не след дълго демоните също щяха да ги открият.

Той отправи поглед към дългия тунел. Хората се гушеха в малобройни групички около малки огньове, едва отблъскващи студа, който проникваше дори на тази дълбочина под земята. Много от хората се бяха увили в одеяла или дебели палта.

— Колко доброволци? — попита Саймън.

— Тридесет и двама.

— Имаше ли с какво да ги нахраним?

Вертам кимна.

— Имаше. Но вече не можем да събираме на ръка достатъчно провизии, за да изхраним такава група. Не след дълго ще ни трябва цял парк камиони. И ще трябва да ходим по-далеч, за да намираме храна.

— Знам.

— Но дори да не ни свърши храната, ще ни открият.

— Знам.

— А и не остана място във влака.

Саймън въздъхна. Почувства се изчерпан. Безнадеждността затрептя отново в него. Отначало идеята да ремонтира един от изоставените локомотиви в някое от депата на Националната железопътна линия „Падингтън“ и да използва влак, за да изведе оцелели от Лондон, му се беше сторила лесноосъществима.

Сега, с пристигането на всеки новодошъл, клонеше към невъзможна.

Вертам се ухили.

— Все още сме живи. — Той вдигна за тост бутилката си с вода.
— За късмета и чистите сърца.

Саймън повтори тоста и докосна с бутилката си тази на Вертам, преди двамата да отпият.

Като отръска остатъците от яхния от брадата си, Вертам погледна към Саймън.

— Спал ли си?

— Да.

— Кога?

Саймън поклати глава. Откакто беше спрял да излиза от тунела и се беше съсредоточил върху поправката на локомотива, беше загубил всякаква представа за времето. Съобрази, че може да се ориентира по ПД-то, но не помнеше и кога за последно е обличал бронята си.

— Не помня.

— Трябва да си почиваш повече.

— Ще си почивам — каза Саймън. — Веднага щом измъкнем тези хора оттук.

— Колко време още ти е нужно, за да поправиш локомотива?

— Няколко часа. Или дни. — Саймън поклати глава. — Не знам. Маккоркълсън също не знае.

Иън Маккоркълсън се беше оказал истински дар божи. Беше стар, приближаваше осемдесетте, но все още притежаваше ум, остър като бръснач. Вече не можеше да върши сам цялата физическа работа, но бяха взели няколко здрави мъже от доброволците, за да му помагат в ремонта.

Цял живот Маккоркълсън бе работил като механик по влаковете. Беше един от първите, помогнали за изобретяването на електромагнитните двигатели „МагноТЛАС“, за които се смяташе, че са бъдещето. Япония и други страни вече бяха започнали да използват „Маглев“ влаковете^[1], но те бяха зависими от електричеството, течащо по релсите.

„МагноТЛАС“ двигателите, вместо да бъдат захранвани от електричество, използваха естествените земни електромагнитни полета, което значително снижаваше цената на транспорта. Бяха

задействани планове за реконструкция на локомотивите през следващите десет години. Технологията още се намираще в етап на разработка в търговските компании.

Но тамплиерската технология беше винаги крачка пред останалия свят. Тамплиерите бяха планирали война с демоните, ако те някога дойдат, и бяха привлекли най-бляскавите умове към своето дело. Тамплиерските проектанти използваха нанодин технологията двайсетина години преди „МагноТЛАС“ да стане реалност.

Саймън беше работил с нанодин двигатели, като експериментирал с тях в скейтбордовете, които правеше. Някои от „Маглев“ скейтбордовете бяха пуснати на пазара, но никой от тях не доближаваше по мощност онези, които Саймън беше проектирал. Той беше усвоил почти всичко, което можеше да се научи, за обуздаването на скритата в тях сила.

Тамплиерите бяха взели нанодин двигателите от обезлюдените тамплиерски Подземия. След касапницата при катедралата „Свети Павел“ някои от тамплиерските центрове в района бяха сериозно оредели откъм хора. Или напълно изоставени. Това също беше част от замисъла — да останат достатъчно провизии, с които оцелелите да се хранят в продължение на години, ако се наложи.

Маккоркълсън не можа да повярва колко усъвършенствани и компактни са двигателите, които му предостави Саймън. Част от проблема беше да се измисли как да ги разположат и балансират, така че те да не се изтръгнат от местата си при първоначалното запалване. Трябваше да се подсили и цялото шаси.

— Маккоркълсън се нуждае от още няколко дни, за да изпробва двигателите — рече Саймън.

— Ти успя да го вдигнеш от релсите вчера — каза Вертам. „Вчера“. Саймън не можеше да повярва, че е било вчера. Струваше му се, че са минали само няколко часа.

— Балансът не беше добър. Оправихме го, но Маккоркълсън иска да направи фина настройка на придържащите елементи.

— Лично аз не мисля, че разполагаме с дни — каза Вертам. — Или ще ни свършат хранителните припаси, или демоните ще ни открият, или ще бъдем залети от бежанци.

— Ако претоварим двигателите — а това вероятно ще стане при напускането на града, — те може да се повредят. Или да се

самоунищожат.

Вертам се замисли върху това за момент.

— Разбирам, че това е проблем. — Челото му се сбръчка. — Но ако не тръгнем скоро, или ще ни открият, или ще се наложи да оставим хора, когато потеглим.

Саймън кимна. Нито една от тези възможности не му допадаше.

* * *

— Сър? Извинете, сър?

На Саймън му отне миг да осъзнае, че жената говори на него. Изпълзя изпод локомотива и взе омасления парцал, който лежеше на земята. Парцалът не му помогна да смъкне засъхналата мръсотия от ръцете си.

Жената, която го беше повикала, изглеждаше на средна възраст и носеше превръзка на лявото си око.

Саймън понечи да се изправи.

— Не, няма нужда да ставате. Стойте там, където сте. Аз и семейството ми пристигнахме днес.

Саймън се опита да си спомни кой ден е, но не можа.

— Не исках да ви прекъсвам — продължи жената, — но дойдох да ви изкажа благодарност за всичко, което правите.

Саймън се смути. Кой знае защо, често изпитваше това чувство.

— Не благодарете на мен — каза той. — Много хора ми помагат.

— Знам. — Жената се усмихва. — Знам, наистина. Но казват, че вие сте онзи, който е започнал всичко.

Саймън не знаеше как да отговори на това, затова просто кимна. Знаеше, че това би сторил и баща му.

— Просто исках да ви благодаря. Задето се грижите за нас. Ако не бяхте вие, трите ми деца щяха да умрат в този град, убити от ръцете на онези чудовища.

Саймън понечи да каже: „Още не сме напуснали града“. Но се възпря. Надеждата беше най-дефицитното нещо, с която разполагаха, и не му се искаше да я отнема от когото и да било. Знаеше, че тя е толкова несигурна. Повечето от хората бяха дошли в тунела, за да хапнат за последно.

— Благословен да сте — каза жената. Тя хвана оцапаната му със смазка длан в своята и я стисна. После се отдалечи.

Саймън се вираше подир нея известно време, без да знае как да реагира. Предполагаше, че е най-вече уплашен. Едно беше да откриваш непознати, убити в домовете си от демони. Ако загубеше тези хора, щеше да го боли.

„Освен това ти ще си виновен, защото ги доведе тук, за да ги хванат“ — каза си той. Отпи малко вода и се пъкна пак под локомотива.

— Напредваш ли? — попита Маккоркълсън. Саймън взе една захранвана с батерии бормашина и си сложи предпазните очила. Започна да пробива дупки за нова подпора в държащата рама.

— Да. — Металните стружки жилеха лицето на Саймън.

— Независимо дали това ще свърши добре или зле — каза Маккоркълсън, — ти ще си направил всичко, което ти е по силите. Останалото не зависи от теб.

— Знам.

— Не — каза кротко старецът. — Сега просто казваш така. Още не го знаеш. Но ще го разбереш.

Саймън се надяваше това да е вярно, но най-вече — всичко да свърши добре.

* * *

— Разчистете зоната! — изрева Маккоркълсън от контролния център на локомотива.

— Чисто е! — извика в отговор Саймън. Трима мъже, които стояха на пост около локомотива, изкресяха същото, и Маккоркълсън разбра, че може да пали двигателя.

Електромагнитните нанодин двигатели се зареждаха със слънчева енергия или със специална манивела. Двигателите бяха приблизително с размерите на кислородна бутилка и бяха прикрепени точно под корпуса на локомотива. Саймън и Маккоркълсън бяха успели да монтират шестнадесет броя. Той се надяваше, че ще са достатъчни, за да придвижват всички хора, намиращи се под тяхна опека, достатъчно бързо, за да успеят да се измъкнат.

Локомотивът потрепери, щом Маккоркълсън включи двигателите. Чу се слаб шум, докато те създаваха магнитната подемна сила, и локомотивът се издигна на двадесетина сантиметра над релсите. Макар че електричеството в тунелите беше спряно още по време на първите атаките на демоните, нанодин двигателите генерираха достатъчно ток, за да ускорят локомотива до невероятна скорост без външна помощ. Това беше част от чара на идеята.

Двигателите се балансираха с лекота, като всеки от тях се синхронизира добре с другите. В кабината за управление Маккоркълсън ликуваше. После спусна локомотива обратно на релсите.

— От това по-готов не можем да го направим — обяви Маккоркълсън.

Мъжете, жените и децата, наредени по края на тунела, избухнаха в овации. Вестта беше предадена нататък по редицата и оттам отекнаха още радостни възгласи.

— Добре тогава — каза Саймън. — Хайде да прикачим вагоните и да видим как ще работи тогава. Тръгваме тази вечер, след като падне пълен мрак.

* * *

Бронята помагаше на Саймън да се отърве донякъде от умората. Той се пхна в нея. Компютърът автоматично пое грижата за него — нямаше нужда да прави нищо. Чрез пластирите коригира по химически път физическото му състояние до пълна бдителност. Саймън знаеше, че по-късно това ще му се отрази, но за момента имаше нужда от тази помощ.

Нямаше какво повече да се прави по влака. Натовариха вътре малкото припаси, които имаха подръка, а после разпределиха хората по пътническите вагони. Наложиха се да добавят един допълнителен, но Маккоркълсън беше убеден, че локомотивът ще има достатъчно тяга, за да ги задвижи.

Оставаше да решат само един проблем, който Саймън нарочно не беше засегнал.

При спирането на тока в тунелите, един от влаковете беше заседнал в главния тунел. Все още стоеше там, блокирайки изхода от разклонението, където се намираше ремонтираният локомотив.

Саймън и Маккоркълсън бяха намерили бензинов локомотив, който се използваше за изтегляне на повредените влакове до ремонтните зони. За щастие той работеше.

Един мъж, който имаше опит в метрото, се качи в локомотива и го запали. Разтърсващият рев на огромните двигатели изпълни тунела. Освен възможността горивото да свърши, шумът беше другата причина Саймън да предпочете наново двигателите. Те бяха почти безшумни.

Отекващ в тунелите на метрото и из града, шумът от бензиновите двигатели щеше да бъде като зов на сирени, който неминуемо щеше да привлече демоните. А единственият звук, който щеше да издава влакът с новите двигатели, беше шумът от търкалящите се по релсите колела на пътническите вагони. Но не можеха да направят нищо относно този риск.

Бавно, сантиметър по сантиметър, заседналият влак започна да се движи на североизток, към станцията на Еджуеър Роуд.

— Саймън — повика го Вертам по ПД-то.

— Да?

Вертам беше заел позиция в североизточния край на линията, където метрото излизаше за кратко на повърхността. По маршрута имаше няколко такива участъка. Саймън предполагаше, че на тези места ще бъдат най-уязвими.

— Имаме проблем. Група демони току-що влязоха в тунела тук.

В Саймън се размърда страх, преодолявайки ефекта на лекарствата, които бронята беше вкарала в организма му.

— Видяха ли те?

— Не. Но няма начин да не чуят този локомотив. Чувам го даже тук горе без помощта на аудиоусилвателите на костюма.

В Саймън започна да се надига паника. Той я потисна и се опита да мисли трезво. Беше му трудно, въпреки лекарствата в организма му, които избистряха мисленето му.

Но единственото, което можеха да направят, беше да продължат по плана. Вече беше прекалено късно да отстъпват.

— Продължаваме това, което сме започнали — каза Саймън. После извика тамплиерите със себе си и затичаха на североизток към края на Падингтънския тунел и демоните. Ако имаха късмет, щяха да нападнат демоните и да създадат достатъчно объркване, за да може заседналият влак да бъде изтеглен от пътя, а Маккоркълсън да изкара влака с бежанците на главната линия.

После оставаше само да оцелеят достатъчно дълго, за да се измъкнат.

Проста работа. Но той трябваше да се застави да не мисли за хората, които можеше да изгуби.

Или за това, че може да се провалят.

Саймън провери по навик оръжията си и се затича.

---

[1] Измислен термин, който е съставен от първите срички на думите магнит и левитация (левитация означава издигане или носене във въздуха) — тоест левитация, създавана от магнитни полета. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

Спрете колата — заповяда Уорън. Шофьорът натисна спирачките и спря колата пред метростанцията на Еджуеър Роуд. Тя се намираше между други средно големи сгради, които се редяха по Еджуеър Роуд и Бел Стрийт. Потрошените прозорци бяха тъмни, но небето още беше светлосиво от вечерното слънце, залязващо на запад.

— Какво правим тук? — попита Наоми. Беше дошла с тях въпреки нежеланието си.

Уорън не беше сигурен дали тя е тук, защото е любопитна, или е дошла да го шпионира за Тулейн, който не беше тръгнал с тях. Не мислеше, че има значение, но не го и интересуваше.

— Човекът, който ми отсече ръката, е тук. — Уорън отвори вратата на колата и излезе под валящия сняг.

— Откъде би могъл да знаеш? — Наоми го следваше по петите.

— Защото го видях тук — отвърна Уорън, съсредоточен върху силното усещане, което трептеше в главата му. — Защото мога да усетя, че е тук сега. — Той тръгна през натрошените отломки, обсипали пространството пред метростанцията.

Наоми го последва, придърпвайки по-плътно палтото си, за да се предпази от леденостудения вятър.

— Какво ще правиш?

— Какво ще правя ли? — Уорън изсумтя недоволено, изнервен от нейната недосетливост. Живееше със спомените как баща му го пердашеше в продължение на години, преди да се самоубие. По време на възстановяването му го преследваха кошмари за рицаря, който му беше отнел ръката. Старият страх се беше върнал и той знаеше, че единственият начин да се отърве от него е, като унищожи онова, от което се боеше. — Ще го убия!

— Сам?

Уорън се огледа и се почувства малко несигурен, когато кабалистите и хората от охраната останаха в колата. Понечи да ги повика.

— Миналия път, когато пътищата ни се пресякоха, те бяха многобройни — рече Наоми. — Мислиш ли, че шепата охранители, които взехме с нас, ще могат да им се опълчат?

Смутен, Уорън се втренчи в метростанцията. Не се беше сетил да доведе повече хора, а и се съмняваше, че щеше да има други доброволци.

— Не се тревожи — каза му Мерихим. — Не са ти нужни. Аз ще ти предоставя армия.

— Ще отида сам — отговори Уорън на въпроса на Наоми.

— Да не си дошъл тук да умреш? — обвини го Наоми.

— Не. — Уорън продължи по отломките. Внезапно усети, че и други очи го наблюдават. Почувства се застрашен и се огледа. Видя сенки да се движат по покривите на зданията.

— Спри — каза Мерихим.

Уорън спря.

— Демони — предупреди го тихо Наоми, отдръпвайки се назад. — Навсякъде около нас са.

Уорън също разпозна демоните и усети как страхът се надига в него. Имаше изчадия на мрака, импове и гремлини на глутници. Над тях дузина Кървави ангели висяха от стените на сградите. Уорън неволно се запита дали Мерихим умишлено не е уредил нещата, така че той да бъде убит.

— Не — каза Мерихим. — Не съм те предал. Доведох ти армия. Тези са мои слуги. Само ги призови и ще те последват.

— Ти защо не си тук?

— Това е твоя битка. Аз си имам своя. Тази нощ ти можеш да оправдаеш моите очаквания или да умреш. И в двата случая ще разбера истината за теб и дали си достоен за моите планове.

— Уорън — каза меко Наоми. — Може би трябва да се върнем в колата. — Тя сложи нежната си ръка върху рамото му и го подръпна. — Хайде. Преди да са ни връхлетели.

В следващия миг демоните се втурнаха от сенките и се устремиха към тях.

На Уорън му се искаше да побегне, но не можеше да мръдне. Наоми го дръпна два пъти силно за рамото, после го остави и хукна към колата.

— Управлявай ги — окуражи го Мерихим.

Страхът бушуваше в Уорън. Това беше чувството, което най-добре познаваше. Цял живот беше негов постоянен спътник. Страхът го беше накарал да живее затворено, да позволява на хора, които считаше за приятели, да го използват. Хора, които не бяха по-умни от него. Страхът го следваше в леглото нощем и го караше да се буди с разтуптяно сърце на заранта.

— За да контролираш тях — рече Мерихим, — трябва първо да контролираш себе си.

— Уорън!

Демоните приближаваха, скърцайки със зъби и размахвайки оръжията си. Като по чудо още никой не беше открил огън.

По звука зад себе си разбра, че вратата на колата се затвори. После въпреки врявата от демонското ръмжене чу двигателят да се форсира и осъзна, че го изоставят.

Вече беше прекалено късно да бяга, защото демоните го връхлитаха.

— Спрете! — каза Уорън, усещайки сърцето си да блъска в гърдите му.

Десетките демони застинаха намясто. Два от Кървавите ангели запляскаха с криле и кацнаха леко върху козирката на метростанцията Еджуеър Роуд. Изгледаха го с хищнически интерес.

Уорън усети глада и настървението им. Разбра, че са надушили кръвта му и жадуват да я вкусят. Раздвижи се с усилие и се приближи към глутницата демони. Страхът в него беше усмирен от очарованието да гледа демоните покорни пред себе си. Те се размърдаха, щом ги доближи, и му направиха път да навлезе сред тях.

Не го харесваха. Въпреки способността си да ги командва, Уорън знаеше, че ще изтръгнат гръкляна му в мига, в който получат позволение. Мерихим ги управляваше чрез страх, Уорън усещаше това, а той беше любимецът на демона.

— И заради това също те мразят — каза Мерихим. — И в деня, когато ми измениш, ще те пусна на тях.

Уорън изпита отново страх сред всички тези демони. Но остана твърд. Защо съдбата го бе закриляла досега? За да го доведе тук? Дали не би могъл да използва силите, които кабалистите смятаха, че притежава?

Мога да се уча и да стана по-силен — каза си той, — и ще го направя. Няма да живея в страх от никого.

Мерихим се изсмя.

— Карай по-полека, паленце. Амбицията е хубаво нещо, но може да граничи с безочливост.

Уорън не обърна внимание на това предупреждение, наслаждавайки се на силата, която чувстваше, че притежава, за да контролира демоните около себе си.

— Търся един човек — каза им той.

Демоните слушаха, но много от тях ръмжаха и пръскаха слюнка, нетърпеливи да се втурнат след някаква плячка.

Уорън извика в ума си образа на бронирания рицар — тамплиера.

— Искам този човек. И го искам мъртъв.

Още демони се размърдаха, готови за действие.

— Той е в метрото — посочи Уорън към входа на метростанцията Еджуеър Роуд. — Намерете го и ми го доведете.

Демоните незабавно се завъртяха и се втурнаха към станцията. Изкъртиха вратите и нахлуха вътре.

Уорън ги последва тичешком, движейки се със скоростта на демон, наясно, че това също е част от дара на Мерихим. Обзе го мрачно очакване. Нямаше търпение да види изражението на тамплиера, когато стовари върху му своето отмъщение.

* * *

Напрегнат и разтревожен, че Маккоркълсън и другите няма да изкарат влака навреме на релсите, Саймън стоеше с меча в едната си ръка и шипомета в другата. Вертам беше от дясната му страна. Останалите тамплиери — сега те вече бяха четиридесет и трима, защото и други бяха напуснали командването на Върховния трон Буут, — стояха в неравна редица зад Саймън.

Всички те искаха да помогнат в извеждането на колкото се може повече оцелели от града, преди да влязат в битка с демоните. Никой от тях не беше убеден, че домовете имат някакъв план за справяне с

демоните. Повечето от тези, които се бяха присъединили към Саймън, бяха загубили роднини и приятели при „Свети Павел“.

Саймън видя чрез нощното зрение първите демони да се появяват в тунела на метрото. Вертам тичаше пред глутницата и с лекота стигна до тамплиерите.

— Дявол да го вземе — изруга някой.

— Казах ви, че са много — рече Вертам.

— Не можем да ги спрем — каза Саймън. — Можем само да ги забавим.

— Нямаше да се налага да ги забавяме, ако влакът вече беше в движение — измърмори някой.

— А още по-добре щеше да е, ако бяхме тръгнали преди час — рече Вертам. — Но сега няма смисъл да мрънкаме.

Никой не предложи да отстъпват. Докато се бяха грижили за оцелелите, измъкнати от руините на града, той беше забелязал високия дух на тамплиерите, които живееха с оскъдни дажби. Изглеждаха по-въодушевени, отколкото в относителния разкош на Подземието.

Те са родени, за да се бият — отбеляза с гордост Саймън. Но това означаваше и да умират в битка.

Няколко пробни изстрела от демонските оръжия просветнаха край тях. После бяха улучени трима тамплиери, но броните им ги защитиха.

— Задръжте — каза спокойно Саймън. — По мой сигнал.

Те останаха на място.

Демоните скъсиха бързо разстоянието.

Станция Падингтън беше широка и висока. Покрай стените от двете страни на линията имаше редици с магазини. През последните седмици повечето от стъклените витрини бяха разбити, а стоките — разграбени.

— Готови — каза Саймън. — Сега! — В същия миг той прати сигнал от бронята си към детонаторите, които бяха поставили в този край на тунела.

Всички тамплиери имаха същия сигнал, закодиран в ПД-тата им. По този начин експлозивите, с които бяха осеяли тунела, щяха да се взривяват, докато поне един от тях беше жив. Бяха минирали този край като защитна линия. Другият край на тунела, покрай който минаваше

разклонението с влака, също беше миниран, в случай че им се наложи да спрат атака от онази посока.

Експлозивите се задействаха на вълни, вдигайки отломки и облаци прах във въздуха. За част от секундата този край на тунела потъна в дим и бе засипан с останки. Камъни затрополиха по бронята на Саймън, но той не им обърна внимание. Част от високия таван провисна и се срути сред напредващия демонски строй.

— Маккоркълсън — извика Саймън по комуникатора на ПД-то си, свързвайки се с радиото, което мъжът носеше.

— Да — отвърна Маккоркълсън. — Предполагам, че ни нападат.

— Нападат ни. Къде е влакът?

— Почти го изкарахме. Преместването на другия влак ни отне повече време, отколкото предполагахме.

Саймън беше сигурен, че ще стане така.

— Побързай.

— Добре.

— Ще ги задържим тук колкото можем.

— Пазете се, Саймън.

Първите демони изскочиха от кълбящия се облак прах, драпайки по засипаните с отломки тела на загиналите. Без колебание се хвърлиха към тамплиерите.

— Огън! — рече Итън, като насочи шипомета си и натисна спусъка. Задържа оръжието насочено напред въпреки отката.

Останалите тамплиери също откриха огън. Паладиеви шипове, пламъци и отровни течности изпълниха пространството между двете групи. Отначало стрелбата на тамплиерите спря настъплението на демоните и по земята западаха тела — цели и на парчета. Но демоните продължиха да прииждат.

Два Кървави ангела, летящи над тях, се стрелнаха напред и нападнаха, преди някой да осъзнае, че те не са просто сенки, пробягващи по високия таван. Пикираха надолу, изстрелвайки мощни мълнии спектрална енергия, които пламтяха в жълто и бяло. Мълниите улучиха четирима тамплиери и ги хвърлиха назад.

Саймън надигна шипомета си и проследи с дулото един от Кървавите ангели, докато минаваше пред него. Още преди първият тамплиер да падне на земята, той вече стреляше с паладиеви шипове,

които се забиваха в тялото на Кървавия ангел и дупчеха крилете му, превръщайки ги в кожени дрипи.

Пищейки от болка и ярост, Кървавия ангел се блъсна в стената само на няколко стъпки от Саймън. Един от тамплиерите се втурна напред с меч си, докато демонът се опитваше да се изправи на крака. Замахна два пъти и разсече демона — веднъж през шията и веднъж през трупа. Вътрешностите му се изсипаха на земята.

Демоните построиха линия и откриха огън. Техните пламъци, куршуми и отровна бълвоч се посипаха върху тамплиерите. Някои от воините паднаха и Саймън знаеше, че част от тях няма да станат отново.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСЕМ

Саймън започна да подбира по-внимателно целите си и виждаше как паладиевите шипове се забиват в демоните. Но те бяха твърде много. И продължаваха да прииждат.

— Внимавай за тавана! — извика Вертам.

Саймън хвърли поглед нагоре и видя, че ловците са се покатерили до тавана по стените на тунела и са увиснали там надолу с главите, готвейки се да скочат върху тамплиерите.

— Разпръсни се! — изкрещя Саймън. — Образувай „Юмруци“!

Незабавно воините се разделиха на малки бойни групи от по четири-пет човека. Тамплиерите от повечето домове често използваха този стил, при който пазеха гърбовете си един-друг при ръкопашен бой.

Саймън се събра с още трима тамплиери и сформираха „Юмрук“. Прибра меча си за момента и взе един огнестрел от убит другар. Като стреляше и с двата пистолета, засипа близката стена с паладиеви шипове и огнени кълба, които се разпръскваха при удар, и поразя бързо един след друг няколко ловеца.

— Маккоркълсън! — изкрещя Саймън, като се пързеляше в демонската кръв под краката си.

— Почти е готово! — отвърна мъжът. — Почти, Саймън. Само се дръжте още малко.

Тамплиерът отдясно на Саймън беше улучен от астрален лъч, който го разкъса надве. Саймън насочи огнестрела си към гремлина, който беше стрелял, и натисна спусъка.

Залпът от гръцки огън, който изригна от огнестрела, улучи гремлина право в грозното лице. Огънят избухна, обгръщайки демонската глава в пламъци. Гремлинът запищя и задраци по главата си, но това не продължи дълго и скоро той рухна.

Стената се срути навътре, последвана от огромна фигура. Когато тя се отърси от отломките като мокро куче, Саймън разпозна във фигурата кръволок. Още двама пробиха другата стена на тунела.

Единият от тях се врязва в редиците на демоните и остави подир себе си разпръснати трупове.

Като завъртя масивната си глава, най-близкият до Саймън кръволок изрева и нападна с разтворена паст. Саймън остана на място, дупчейки лицето на създанието с паладиеви шипове и пълнейки гушата му с експлодиращи куршуми, които го караха да издиша огън.

— Разпръсни се! — нареди Саймън.

Няколко от ловците се бяха възползвали от присъствието на кръволока, за да се промъкнат отново напред. Висяха по тавана, местейки се напред-назад, докато следваха жертвата си, и се хвърляха.

Саймън се втурна настрани, привличайки вниманието на кръволока. Огромното създание се опита да извърти тялото си, за да го последва, но инерцията му беше твърде силна. Ноктестите му крака задрачиха по паважа от двете страни на релсите.

Тичайки колкото може по-бързо, Саймън тръгна нагоре по стената, за да избегне скърцащите зъби на кръволока. От ботушите му автоматично щръкнаха шипове, които се забиваха в стената. Той продължи да тича нагоре, докато усети, че гравитацията надделява над набраната инерция, на височина близо три метра. Тогава се отгласна силно с крака и се изстреля във въздуха, далеч от стената.

Като държеше пистолетите, насочени в двете посоки, и използваше 360-градусовото зрително поле на ПД-то, Саймън започна да стреля по демоните. Паладиевите шипове се забиваха в ловците по тавана, докато огнените експлозии се врязваха в гремлините на пода. Мъртвите ловци се сипеха от тавана, а гремлините оставаха там, където бяха улучени.

Саймън се присви, за да прибере шипомета, и посегна за граната. Приземи се върху гърба на кръволока и даде команда на шиповете да го закрепят върху него. Бронираниите му ботуши потрепериха от силните удари, които бяха нужни, за да се пробие дебелията кожа на демона. Няколко демонски оръжия улучиха Саймън с куршуми, огън и отровна течност. Бронята му беше засегната, но издържа. Той не отвърна на атаката, усещайки как огромният демон под него се извива и върти.

Надигайки се на задните си крака, кръволокът посегна с ръце към Саймън. Саймън коленичи бързо под протегнатите пръсти, издърпа шплинта на гранатата и я пъкна в лявото ухо на кръволока.

После отскочи от гърба на звяра, докато онзи се опитваше да бръкне в ухото си.

Саймън не смяташе, че създанието е достатъчно умно, за да разбере какво е направил, но някак си беше усетило, че губи. То изрева яростно, затъпка по земята и започна да рови в нея. Но преди да стигне далеч, гранатата избухна и превърна масивната му глава в кървава каша от димяща печена плът и обгорени кости. Гръцкият огън продължи да гори, поглъщайки останалата част от създанието.

Няколко от демоните се нахвърлиха върху Саймън и го повалиха с числеността си.

— Саймън — извика Маккоркълсън. — Влакът е на релсите. Да ви чакам ли или...

— Махай се отук! — изрева Саймън. Опря длан в земята и се надигна, отхвърляйки от себе си демоните. Посегна през рамо и извади меча си. Мобилизирайки мистичната сила, която притежаваше, изрече бърза „Огнена молитва“.

Мигновено около него изникна огнен ореол, който подпали няколко от демоните. Те запищяха и побягнаха. В същия момент Саймън вече бе хванал меча си с две ръце.

Той замахваше, разсичайки тела почти без усилие. Сечеше отново и отново, без да го е грижа за техниката. Всичко, от което се нуждаеше сега, беше груба сила. Не му трябваше грация, когато противниците се опитваха да го обвинят като пашкул. Въпреки пораженията, които нанасяше, демоните продължаваха да се опитват да го свалят на земята. Бяха успели да повалят няколко от тамплиерите.

— Отстъпвай! — извика Саймън на оцелелите. — Отстъпвай!

— Чухте го! — обърна се към другите с прегракнал глас Вертам. — Трябва да хванем влака!

Саймън стреля с огнестрела в лицето на едно изчадие на мрака, което се хвърли към него. Всички тамплиери, които можеха, се откопчиха от демоните и се втурнаха надолу по тунела. Саймън изчака миг, после се затича след тях. С увеличената си сила и скорост той изненада демоните и успя да вземе преднина. Надяваше се, че ще е достатъчна. Адът го следваше по петите.

* * *

Уорън се добра до върха на купчината мъртви демони и се огледа невярващо. Беше видял тамплиерите. Те отстъпваха по численост. Близо половината от тях лежаха по пода на тунела. Тези, които все още се държаха за живота, нямаше да изкарат дълго.

Той се олюляваше и виждаше двойно, защото парче от тавана го беше ударило по главата. Уорън знаеше, че никога няма да настигне тамплиерите. Онзи, който бе отсякъл ръката му, още беше жив. Той изкрещя, обзет от безпомощна ярост, но в същия миг му хрумна идея.

Погледна към един от Кървавите ангели, които стояха наблизко.

— Ела. Подчини ми се.

Кърравия ангел се плъзна към мястото, където стоеше Уорън. Изсъска и щракна със зъби към него, но въпреки това не се приближи.

— Долу — заповяда Уорън.

Кърравия ангел коленичи само на сантиметри от краката му. Уорън изтри кръвта от очите си и се метна върху демона.

— Ставай — заповяда той, като обхвана с крака кръста на Кърравия ангел, но му остави достатъчно място да използва крилетете си. — Лети.

Кърравия ангел се надигна и се хвърли напред. Запляска бързо с криле, борейки се с допълнителната тежест. После се издигна във въздуха и се понесе над касапницата в преследване на тамплиерите. С невероятни усилия той едва успяваше да намали разстоянието до плячката си. Тогава Уорън разбра, че броните даваха на воините в тях допълнителна скорост и сила.

Той хвърли поглед надолу и видя, че преследването продължава. Демоните нямаше да оставят тамплиерите да се измъкнат. Гонеха ги упорито и нямаше да спрат, докато не ги настигнат.

Уорън погледна напред. Усещаше мускулите на Кърравия ангел да се свиват и отпускат, докато летеше. Те задминаха демонските орди и привлякоха вниманието на тамплиерите.

Тогава Уорън зърна отпред в мрака ярка светлина, която се отдалечаваше. Влак!

Почти в същия момент, в който разпозна влака, осъзна, че този влак не би трябвало да се движи. Тамплиерите бяха организирали

бягство по някакъв начин.

Воините застигнаха последния вагон и се покатериха на него. Моментално се разпръснаха по вагона, залегнаха и извадиха пистолети.

Няколко енергийни изстрела и огнени експлозии профучаха покрай Уорън, улучвайки тавана и стените около него. Кървавия ангел не трепна, а метна няколко мълнии, които улучиха влака и събориха един от бронираните мъже.

Уорън призова силата, която усещаше в себе си, и създаде сияещо кълбо от енергия в ръката си. Когато инстинктивно почувства, че е с нужния размер и мощ, го запрати по влака.

Двама от рицарите го избягнаха, втурвайки се назад по вагона, но трети не успя. Кълбото пращяща синьо-бяла енергия удари рицаря, парчета от бронята му се разлетяха, той отхвъркна от влака и се удари в близката стена.

Влакът продължи по пътя си, но още не беше набрал максимална скорост. Демоните го застигаха.

Уорън направляваше Кървавия ангел с мислите си, принуждавайки го да се спусне достатъчно ниско, за да може да види какво се опитват да защитят бронираните мъже. Беше изненадан, когато през счупените стъкла видя мъже, жени и деца, сгущени уплашено на пода на вагона.

Изненада се още повече, когато нещо се стрелна през мрака и се уви около шията на Кървавия ангел. После демонът беше дръпнат настрани и блъснат силно в стената на вагона.

Зашеметен, Уорън се опита да се задържи върху Кървавия ангел, но видя как краката на демона попадат под колелата на влака. Той осъзна опасността и скочи към вагона точно преди тътнещите колела да изтръгнат Кървавия ангел изпод него. Преди да успее да се дръпне, един рицар застана на ръба и насочи голям пистолет в лицето му.

* * *

Тичайки с всички сили, Саймън настигна влака заедно с последните тамплиери. ПД-то му съобщаваше, че са загубили

деветнадесет воини. Числото го шокира. Беше очаквал известни загуби, но не чак такива.

„Не мисли за това — каза си. — Все още има над хиляда души, чието спасение зависи от теб“.

С още три крачки Саймън се приближи на метър и половина от вагона и посегна към парапета, ограждащ платформата. Нещо го удари отзад между плешките и той обърка крачка. Залитна за момент, после възстанови равновесието си и затича отново.

Този път, щом се озова достатъчно близо, скочи колкото можеше по-силно, изстрелвайки се напред и нагоре, като използва цялата сила, която можеше да му предостави бронята. Завъртя се във въздуха и извади и другия пистолет и вече с две ръце започна да стреля по вълната от демони, носеща се подир влака.

Откосите от паладиеви шипове и гръцки огън накараха прииждащите демони да се олюлеят, но не ги спряха. Но влакът най-сетне беше започнал да набира скорост.

Саймън се приземи на крака върху покрива на вагона и усети как той хлътна леко от тежкия удар, но се беше навел прекалено напред, не можа да се спре и падна по лице. За момент се плъзна по покрива, гледайки безпомощно как един Кървав ангел връхлита, а ездачът на гърба му мята сияещо кълбо от енергия, което улучи един тамплиер само на няколко крачки от него.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Саймън гледаше с неверие и ужас как сияещата топка енергия разкъсва тамплиера на парчета и изхвърля останките му от вагона. Хващачът на обречения тамплиер се търкулна по покрива.

Саймън пусна огнестрела, посегна към хващача и успя да го достигне с усилие. Огнестрелът се плъзна по покрива и излетя от влака.

Стиснал хващача в ръка, Саймън се изправи и прикова ботушите си в покрива на влака. Проследи с оръжието Кървавия ангел, докато онзи настигна влака и се плъзна покрай него. Отначало Саймън се прицели в ездача на демона, но после осъзна, че това ще остави Кървавия ангел свободен да атакува. Зад влака демоните най-последно започнаха да изостават. Спасението беше близо.

Саймън взе на мушка Кървавия ангел и натисна спусъка. Наномолекулярната^[1] нишка се изстреля, достигна демона и се уви около шията му. Саймън задейства макарата на хващача и напрегна мускули, докато нишката се опъваше. Дръпна и Кървавия ангел се врязва в стената на вагона.

От удара целият вагон потрепери. Саймън се задържа, после усети как Кървавия ангел опъва назад с невъзможна сила. Когато видя, че съществото ще попадне под колелата на влака, Саймън освободи нишката на хващача. Миг по-късно окървавените останки на демона се отдалечиха зад движещия се влак.

После зърна демонската ръка, вкопчена във вагона.

Саймън пристъпи към ръба, вслушвайки се в писъка на метала по релсите, и видя мъжа, прикрепен към ръката. С изненада откри, че е същият, когото бе срещнал, докато търсеха чука на Балекор.

Саймън насочи шипомета към челото на мъжа. Не знаеше как или защо той се е озовал там, нито какво го е накарало да се съюзи с демоните, но смяташе да приключи с него сега. Тамплиерите бяха дали твърде много жертви, за да ги оставят неотмъстени.

Той дръпна спусъка в същия миг, когато мъжът вдигна ръка. Мистична енергия се оформи в щит пред него и паладиевите шипове застинаха във въздуха. Без да се смути, Саймън прибра шипомета и извади граната от екипировката си. Издърпа шплинта и я запрати в лицето на мъжа.

Както и очакваше, гранатата също увисна във въздуха. Но тя щеше да експлодира. Преди Саймън да успее да помръдне, мъжът направи жест към него.

Невидима стена от сила се стовари върху Саймън, изтръгна закрепващите шипове на ботушите му от покрива и го изхвърли от влака.

— Саймън! — Вертам, който стоеше приведен наблизо, посегна към него. Върховете на ръкавиците им се докоснаха за миг и Саймън изчезна зад ръба.

* * *

Уорън протегна свободната си ръка към гранатата, увиснала в силовото поле, което инстинктивно бе призовал, за да попречи на паладиевите шипове да разкъсат лицето му. Но преди да я докосне, гранатата избухна.

Поради това, че се взриви близо до стената на вагона, поразяващата вълна не засегна тамплиерите върху покрива, а само разклати леко вагона. Но се стовари върху Уорън. Ударът и последвалата втора вълна го пометоха и изкараха въздуха от дробовете му.

Той не усети как падна върху земята. Връхлетя го смазващ страх. Не можеше да си представи какви поражения е понесло тялото му този път.

Или какво е останало от него.

* * *

Без да може да овладее падането си, Саймън се удари в земята и се претърколи. Зашеметен, той се опита да стане и в първия момент не

мога да помръдне. Знаеше, докато лежи тук, че демоните, преследващи влака, приближават с всяка изминала секунда.

А влакът се отдалечаваше все повече.

Но това нямаше значение. Нямаше защо да се тревожи за влака. Демоните не можеха да го настигнат. Нито пък той. Саймън нямаше друг избор, освен да се надява, че влакът е в безопасност. Претърколи се по корем и реши да изчака, преди да опита да се надигне на колене.

— Саймън!

ПД-то му се активира.

— Предупреждение. Една от комуникационните честоти на костюма се използва от непознат източник.

Но Саймън беше познал женския глас. Принадлежеше на Лея Крийзи. Не знаеше как тя би могла да проникне в честота, използвана от тамплиерите.

— Ставай.

Това изненада Саймън. Откъде Лея знаеше, че той лежи?

— Ставай! Веднага! Идвам за теб! Нямаме много време!

Саймън изпъшка, докато се надигаше. Погледна назад към демоните и отскочи към близката стена, щом те откриха огън. Експлозии, куршуми и огън заваляха около него.

По аудиоканала се чу познат рев на мощен мотоциклетен двигател. Проследявайки звука, Саймън погледна отново в посоката, където се бе изгубил влакът.

Един мотоциклет „БМВ 1200 ГС Адвенчър Ендуро“, създаден специално за пътуване по неравен терен, се носеше бясно към Саймън. Фарът му не светеше, което означаваше, че мотоциклетистът разполага с прибор за нощно виждане.

— Лея? — попита Саймън.

— Да. Пригответи се.

Мотоциклетът занесе и се завъртя, обръщайки се в противоположната посока, докато спираше пред Саймън. Яхналата го фигура изглеждаше невероятно.

Облечена в черна матова броня, която се състоеше от припокриващи се части, мотоциклетистката напомняше насекомо. Но бронята следваше линиите на тялото ѝ, така че нейната женственост беше очевидна. Опростен затворен шлем покриваше главата ѝ. Върху него имаше само изпъкнали очила на мястото на очите и антена там,

където трябваше да се намира лявото ѝ ухо. Другите части на бронята, по-дебели, за да осигурят по-голяма защита на шията, раменете, лактите, бедрата и коленете, бяха малко по-светли.

— Лея? — попита отново Саймън, все още не вярвайки на очите си.

— Да. Сега се качвай, преди демоните да са стигнали до нас.

Саймън възседна мотоциклета зад Лея Крийзи. Нямахше много място, но имаше втори чифт стъпенки за краката му.

— Какво правиш тук? — попита той.

Лея завъртя газта и задната гума забоксува намясто, преди мотоциклетът да потегли. Очевидно някой беше поработил върху двигателя, увеличавайки мощността му, защото той понесе без усилие допълнителната тежест. Саймън прихваха Лея през кръста с лявата си ръка и се приведе към нея.

— Спасявам те — отвърна тя. Звучеше съвсем спокойна, не както я помнеше от времето, когато я беше срещнал в самолета на път към Острова. — И не би трябвало да го правя. Моят ИО няма да е доволен от това. Бях тук, за да наблюдавам. Не да се меся.

— Твоят ИО? — Саймън беше изучавал военната йерархия и знаеше, че ИО означава изпълнителен офицер. Но Лея не беше на военна служба.

Той си спомни колко умело боравеше тя с пушките, с които се бяха сдобили след пристигането си на английския бряг. Също така си спомни как постоянно разпитваше за всичко.

Докато не изчезна от крепостта на тамплиерите.

— В момента не разполагаме с кой знае колко време да говорим за това — отвърна Лея.

— А по-късно ще разполагаме ли?

— Не. — Лея управляваше мотоциклета, като че ли той беше част от нея. Носеше се с рев през мрака, криволичейки по релсите и заобикаляйки отломките, които осейваха тунела. — Не трябваше да съм тук.

— Но си.

— Глупава проява на слабост от моя страна. Не съм била обучавана така.

Обучавана? Обучавана от кого? За какво? Влакът се появи в мрака пред тях. Оцелелите тамплиери бяха заели позиции по вагона.

— Може би е по-добре да се свържеш с приятелите си — предложи Лея — и да ги предупредиш, че не сме врагове. Ще бъде голяма ирония аз да ти спася задника, а после твоите другарчета да ни опушкат.

Саймън се съгласи и потърси по радиото Вертам.

* * *

Зашеметен, отчасти заради удара в земята и отчасти заради факта, че е още жив, Уорън стоеше в мрака на тунела. Не използваше нощното зрение, което беше усвоил, затова се съсредоточи и се взря в тъмнината.

Обръщайки се към ревящия отсреща мотор, в дясната страна на тунела, Уорън видя рицаря, когото беше съборил от влака, да го възсяда. После мотоциклетистът даде газ и машината се втурна напред.

Уорън вдиша с усилие и усети в гърдите си болката от нещо счупено — надяваше се, че е само ребро. Огледа ръцете си. Не видя нищо различно и никакви рани. Зарядът на гранатата не беше противопехотен, зареден с шрапнели.

Беше чел за гранатите в игрите, които играеше. Според това, което бе видял, пуснатата от рицаря граната трябва да беше с бризантно действие, тоест нанасяше поражения с мощността на взрива си.

Беше извадил късмет.

После осъзна, че не е само късмет. Беше достатъчно силен, за да се отърве от взрива сравнително невредим.

Втренчи поглед напред, гледайки как мотоциклетът се смалява. После призова друг Кървав ангел и се качи отгоре му, докато демонската орда профучаваше покрай него. Малко по-късно отново летеше, надявайки се да открие рицаря, който му беше отнел ръката.

* * *

— Следеше ли ме? — попита Саймън. — Така ли ни откри?

— Бях прикрепена към теб в Южна Африка — рече Лея. — Проследих те оттам. — Тя наклони мотоциклета и избягна голяма буца хоросан. — Но това, че те намерих тук тази нощ, беше просто случайност. Бях по следите на нещо друго.

Саймън реши да не я пита защо е била наоколо, понеже остана с впечатлението, че няма да му отговори. Но умът му вече се объркваше от всички възможности.

— Защо ме проследи от Южна Африка?

— Трябваше да знаем повече за тамплиерите.

— Кой сте тези вие?

— Това е въпрос, на който няма да получиш отговор.

Саймън предположи, че ще има и други въпроси, на които няма да получи отговор.

— Защо са ти наредили да ме следиш? — Той се наведе заедно с нея, следвайки движенията ѝ върху мотоциклета.

— Защото трябваше да научим повече за тамплиерите.

— Откъде знаеше, че аз съм тамплиер?

— Баща ти беше разпознат.

— Баща ми? — В Саймън се възроди надеждата. — Говорила си с баща ми?

Лея запази мълчание за момент.

— Не. Съжалявам, Саймън. Разпознаха тялото му по бронята. Така разбраха и за теб. Научиха за ордена. Не знаеха дали ти принадлежиш към него, но предполагаха, че е така. Освен това ти беше единствената връзка с тамплиерите, която можехме да проследим, затова трябваше да те използваме.

Използваме. Думата звучеше обидно.

— Ако не ми беше спасила живота, щях да се изкуша да те изхвърля от този мотоциклет — изръмжа Саймън.

— Нямаше. Прекалено много приличаш на един от бойскаутите на лорд Робърт Бейдън-Пауъл^[2]. — Лея избягна друга купчина отломки и се устреми към влака. — Но това е едно от нещата, които харесвам у теб.

— Защо ви е притрябвало да проучвате тамплиерите?

— Защото вие знаете повече за демоните. Преди нашествието хората от нашата група смятаха, че разказите за тях са просто митове, разпространявани от тамплиерите.

— Защо просто не попитайте?

— Не можехме. Имаме друг подход. А сега млъкни. Тази нощ наруших прикритието си — за което ще платя адски скъпо — с определена цел. Тези демони отзад не са единственият ви проблем.

Саймън се наведе отново към Лея, когато тя ускори, за да подходи отстрани към влака.

— Саймън — обади се Вертам.

Саймън погледна нагоре и видя Вертам върху вагона, държейки в ръцете си готов меч и лъчев пистолет. Видя също така уплашените лица зад строшените прозорци. По пораженията, които бе понесъл вагонът, той съдеше, че има жертви. Насочи вниманието си отново към Вертам.

— Добре съм — отвърна Саймън.

— С кого си?

— С Лея Крийзи.

— Жената, която беше довел с теб?

— Да.

— Тя какво прави тук?

— Твърди, че помага.

Вертам изруга.

— А наистина ли помага?

— Май току-що ми спаси живота.

— Е, това е някакво начало. Пък и едва ли моментът е подходящ да проявяваме придирчивост.

Лея изпревари влака, ускори, за да прескочи релсата и се приземи в линията. После даде газ и моторът зарева.

— Ти каза, че има и друг проблем — напомни й Саймън.

— Има. — Лея се наклони отново, за да завие по линията при метростанцията на Оксфордското колело, и се понесе с рев към Чаринг Крос^[3]. — Един демон на име Мерихим е устроил засада за влака ви на моста Хънгърфорд.

Това мигновено привлече вниманието на Саймън. Всички железопътни линии пресичаха река Темза по моста Хънгърфорд. Нямаше друг начин да се стигне с влак до Южен Лондон. Метролинията Бейкърлу минаваше под реката, но те нямаха достъп до нея.

Ако това, което казваше Лея, беше вярно, демонът беше отрязал пътя им за бягство.

---

[1] В случая нишка, съставена от една-единствена молекула, чиято широчина е около един нанометър (10⁻⁹ метра). Теоретично такава нишка би трябвало да е по-здрава от всичко, което познаваме. — Б. пр. ↑

[2] Основателят на скаутското движение в САЩ. — Б. пр. ↑

[3] Централната гара на Лондон. — Б. пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ

Уорън се вкопчи в Кървавия ангел, докато той летеше след влака, свистейки през тунелите на метрото. И други Кървави ангели се присъединиха към тях. Като ято прилепи те пицяха в тунела след влака.

Мислейки трескаво, Уорън предположи, че влакът ще се насочи към железопътната гара Чаринг Крос и оттам ще премине по моста Хънгърфорд в Южен Лондон. Когато излезеше от Чаринг Крос и се устремеше по моста, влакът щеше да е уязвим.

Щяха да са нужни само няколко секунди, за да го настигнат. После, ако Кървавите ангели успеяха да надвият машинистите в кабината за управление, влакът можеше да бъде спрян. Уорън беше сигурен, че тамплиерът, когото преследваше, ще се върне да помогне.

Съжали хората, които щяха да пострадат. Не искаше да ги наранява. Но ако на везните беше поставен неговият живот срещу техния — а той знаеше, че е така, — тогава те трябваше да умрат.

Никой в Лондон не го е било грижа за него. Сега, когато беше заложен на карта неговият живот, той нямаше да прояви глупостта да се обременява с тях.

Търпение — прошепна той мислено на Кървавия ангел. — Скоро ще постигнем своето.

* * *

Лея спря мотоциклета на гара Чаринг Крос. Зад нея Саймън се размърда и погледна към моста Хънгърфорд. Той свързваше гарата с другия бряг на река Темза. Сив здрач предвещаваше идването на нощта. Неспирно се сипеше сняг, който намаляваше видимостта.

Но термографското зрение на ПД-то му позволяваше да види яркооранжевата фигура, застанала по средата на моста.

— Това той ли е? — попита Саймън. Знаеше, че се намират само на минути пред влака. — Мерихим?

— Да.

— Откъде разбра за...

Лея обърна прозрачното стъкло на каската, за да го изгледа с очилата си.

— Саймън, нямаме време да си играем на въпроси и отговори. Не и ако искаш да спасиш онзи влак. Демоните, които срещна там отзад, няма да се откажат. Ако влакът спре, ще го настигнат и онези хора ще умрат. Ще дойдат и други демони. Разбираш ли?

— Да. — В Саймън кипеше негодувание. Тя разсъждаваше толкова професионално, толкова самоуверено. А той... събитията изобщо не се развиваха така, както си беше мислил. Опитът за спасение се беше превърнал в пълна каша. Беше планирал и работил усърдно, не беше спал в продължение на дни. И за какво? За да се провали в самия край? На косъм?

— Ние наблюдавахме Мерихим — каза Лея.

Саймън устоя на импулса да попита кои са тези „ние“.

— Имаше размествания в демонската йерархия, откакто пристигнаха — продължи Лея. — Мерихим е от късно пристигналите, но доколкото знаем, е подхванал някаква игра за власт сред демоните. Имахме... човек в организацията на кабалистите, когато Мерихим премина в този свят. Демонът играе своя собствена игра. Тази нощ той смята да направи твоя опит за бягство част от замисъла си.

— Как?

— Ще взриви моста, докато влакът минава, и всички ще се издавят в реката.

— Защо?

— Като част от жертвоприношението в някакъв кървав ритуал. Само това успяхме да узнаем. Не разбираме демоните толкова добре, колкото тамплиерите.

— Дори ние не разбираме всичко — призна Саймън. Загледа се в оранжевата фигура, чакаща на моста. — Как ще го взриви? С експлозиви ли?

— Не знаем. Издирихме един от кабалистите — подобен на онзи, който яздеше летящия демон там отзад...

— Нарича се Кървав ангел — рече автоматично Саймън.

— ... който беше шпионирал Мерихим. — Лея поклати глава. — Те са глупави и жалки, всички до един. Деца, играещи си с непознати чудовища, които могат да ги погубят.

Саймън не беше съвсем съгласен с нейното мнение. Той смяташе, че кабалистите са прекалено умни, което беше в тяхна вреда. Толкова умни, че сами си търсеха белята. Или смъртта.

— Разпитахме пленения кабалист, под въздействието на силни медикаменти, и той ни каза всичко, което знаеше. За нещастие знанията му бяха ограничени. Така че сега е моментът да решиш дали искаш да се биеш с демоните отзад в тунела, или да измислиш някакъв начин да преодолееш Мерихим.

Саймън се замисли само за миг. И без това нямаше повече време. Влакът летеше към тях. Един кратък разговор с Вертам го потвърди.

— Ще трябва да взема мотоциклета ти, за да стигна там навреме — рече Саймън. Смъкна раницата, която използваше, за да носи допълнителни муниции и експлозиви. Бяха му останали седем гранати, окачени на един колан. Той смяташе седем за щастливо число и се надяваше, че ще стигнат. Дори да не успееше да унищожи демона, надяваше се да го разсее за достатъчно дълго време, за да мине по моста набралият скорост влак. Без влака нямаше начин да измъкнат благополучно от района всички оцелели.

Той окачи колана на рамо, като провери къде е шнурът, чрез който щеше да издърпа всички шплинтове едновременно. Така експлозиите щяха да избухнат приблизително по едно и също време.

— Какво? — Ако маската, която Лея носеше, можеше да изразява нещо, Саймън беше сигурен, че ще види върху нея шока, предизвикан от действията му. — Не можеш да отидеш там...

Саймън бързо пъкна ръце под бедрата ѝ и я изхвърли от мотоциклета, с увеличена от бронята си сила. Докато летеше във въздуха, тя се изви като котка и се приземи на крака на близо десет метра оттам. Ръцете на Саймън вече бяха на кормилото. Ритна лоста за смяна на скоростите на първа, даде газ, като същевременно отпусна съединителя, и излетя от гарата.

— Саймън!

Без да ѝ обръща внимание, Саймън повика Вертам.

— Къде сте?

— Почти стигнахме гара Чаринг Крос.

Саймън се носеше с рев по линията, насочвайки се към демона, стоящ на моста.

— Бъди нащрек — посъветва го Саймън. — Ако мостът избухне, преди да сте стигнали до него, бъди готов да спреш.

— Ако мостът избухне ли?

— Просто бъди готов, Вертам. И ми пожелай късмет. — Саймън се беше привел над кормилото. Гласът на Лея кънтеше в ушите му, ругаеше го какъв глупак е, после го умоляваше да се върне. Саймън не й обърна внимание.

Вместо това помисли за баща си, за всички уроци, които му беше давал, и за това, че никога няма да може да му каже колко много означават тези спомени за него сега.

Той е знаел — напомни си Саймън. — *Малко неща му убягваха.* Знаел е. Това го утеши донякъде. Дори и да умреше, щеше да го направи така, както го беше учил баща му.

* * *

Нещо не беше наред.

Уорън го разбра, щом видя, че влакът забавя ход. Почти бяха стигнали гара Чаринг Крос и той си помисли, че може отчасти това да е причината.

Ятото Кървави ангели продължи да се носи напред.

* * *

Страхът се надигаше в Саймън, докато той се носеше към демона. Зад Мерихим се възправяха сенки, сливащи се с падащия сняг и гъстата мъгла, която застилаше реката.

Ако демонът беше един от първородните или тъмен повелител, Саймън нямаше да е в състояние да го убие. А ако той не го убиеше, със сигурност демонът щеше да убие него.

Не се налага да го убиваш — напомни си Саймън. — Само трябва да унищожиш онова, което Мерихим смята да използва, за да

взриви моста. Или да му попречиш да го направи, докато влакът успее да премине.

Саймън се окуражи донякъде от факта, че името на Мерихим му беше неизвестно. Може би демонът не беше толкова силен, колкото би могъл да е. Може би с действията, които беше предприел, Мерихим се надяваше да стане един от тях.

Ако беше така, значи все пак бе достатъчно слаб, за да бъде унищожен.

Но несъмнено е достатъчно могъщ, за да те победи.

На по-малко от седемдесет метра отпред демонът се обърна към Саймън. Набирайки кураж от факта, че демонът беше само с около половин метър по-висок от нормално човешко същество, Саймън извади шипомета от кобура, прицели се и стреля веднага щом целта попадна на мушката му.

Демонът изрева и покри лицето си с ръка, като леко се извърна. После замахна с юмрук, обвит във въртящо се огнено кълбо, което той запрати по Саймън.

* * *

Когато влакът излезе в по-широкото пространство на гара Чаринг Крос, Уорън заповяда на Кървавите ангели да увеличат скорост. Притегли силата в себе си, като изпълни и двете си ръце с пламтящи кълба от енергия.

Кървавите ангели пикираха напред, застигайки с усилие влака. Уорън се огледа за мотоциклета и рицаря, но не ги видя. Запрати енергийните кълба по локомотива.

* * *

Маневрирайки с мотоциклета, Саймън успя да избегне огненото кълбо, което демонът хвърли по него. Горещината опърли кожата му. Кълбото се пръсна на мястото, където щеше да се намира той, ако не беше сменил посоката. Настилката мигновено се превърна в локва от гъста течност и забълбука.

На двадесетина метра Саймън умишлено загуби управлението на мотоциклета, с намерението да го остави да се плъзга по релсите към демона. Осъзна, колко бързо се е движил, чак когато мотоциклетът заподскача във въздуха като риба, мятаща се на кукичката.

Невероятно, но преценката на Саймън беше точна. Въпреки че се въртеше и преобръщаше, мотоциклетът запази посоката. Разби се в гърдите на демона и експлодира, щом резервоарът се запали. Пламъците обгърнаха Мерихим, но Саймън се съмняваше, че ще му навредят.

Самият той също се плъзгаше и търкаляше по паважа, без да може да се овладее, като се надяваше бронята да се погрижи за него. Ако се опиташе да спре въртенето с ръка или крак, можеше да ги счупи въпреки защитата на костюма.

Светът около него беше главозамайващ хаос от въртящи се образи, който му причини гадене. Бронята вкара в кръвообращението му нужните вещества и гаденето премина.

После той се блъсна в перилото на моста и остана там. Помъчи се да вдиша. Осъзна, че след сблъсъка е останал без въздух.

Саймън хвърли поглед към ПД-то и видя, че влакът чак сега излиза от гара Чаринг Крос. Забеляза летящите демони, които се виеха около локомотива. Трасиращите изстрели на тамплиерите пламтяха ярко.

Мостът Хънгърфорд завибрира отново, щом влакът излезе на релсите.

Саймън се надигна на крака, извади меча от ножницата на гърба си и се втурна към демона, докато онзи отърсваше последните останки от мотоциклета от гърдите си. Едва тогава Саймън осъзна, че мърдащите сенки зад демона са материални.

Зловещи трупове стояха, гъсто струпани, по цялата широчина на моста. Мъглата се разнесе и разкри цяла армия от немъртви. Всички зомбита изглеждаха сякаш току-що са излезли от гробовете си, но Саймън се съмняваше, че някой от тях изобщо е бил погребван. Ходещите мъртъвци се заклатушкаха несигурно напред, сякаш ги движеха вибрациите от влака, разпространяващи се по моста.

Саймън връхлетя демона, стреляйки с шипомета и размахвайки меча.

* * *

Уорън гледаше как огнените кълба удрят локомотива с такава сила, че тежката машина се накланяше на една страна при всяко попадение.

Хората във вагоните крещяха от страх. Опитваха се да залегнат отново на пода.

В следващия миг влакът и Уорън се озоваха извън железопътната гара Чаринг Крос. Уорън пришпори Кървавия ангел да полети побързо, докато акумулираше още сила от своите резерви. Два Кървави ангела успяха да се вкопчат в локомотива, но преди да могат да направят нещо повече от няколко безплодни замахвания към мъжете вътре, стрелбата на тамплиерите ги разкъса на парчета и те се строполиха на паважа.

Точно когато се готвеше да насочи енергийните кълба, един тамплиер изстреля откос паладиеви шипове към Кървавия ангел, който Уорън яздеше. Шиповете улучиха съществото в главата.

Размахвайки вяло крайници, Кървавия ангел се понесе над парапета на моста Хънгърфорд и умря още във въздуха.

Неуправляем, демонът полетя надолу, виейки се като счупено хвърчило.

Увиснал надолу с главата и вкопчен отчаяно, Уорън видя как черната повърхност на реката се издига към него. Ударът беше силен и пред очите му причерня.

* * *

Демонът изръмжа срещу Саймън и замахна с ръка. Но внезапно се олюля назад, когато три ракети се забиха в него. Саймън почувства взривовете, докато се хвърляше срещу противника си. Продължи да стреля с шипомета, целейки се в очите на демона. Някои демони можеха да регенерират, но дори да го беше ослепил временно, той се надяваше, че ще спечели достатъчно време.

Още три ракети удариха демона, изтласквайки го няколко стъпки назад. Преди той да се опомни, Саймън го връхлетя, като сечеше с

меча, отваряйки големи рани наред с тези, причинени от ракетите.

На ПД-то Саймън следеше носещия се към него влак и знаеше, че когато го достигне, ще го подмине за секунда.

Демонът улови меча при следващия удар и изви ръцете му. Саймън ритна демона в слабините и измъкна меча.

Но вместо да се превие от болка, демонът замахна с опакото на ръката си и улучи шлема на Саймън. Въпреки че замахът изглеждаше слаб, той се почувства все едно го е блъснал камион. Завъртя се и едва успя да се задържи на крака.

Никога не се беше сражавал с толкова силен противник. Ударът едва не го зашемети. Саймън надигна шипомета и стреля от упор в чудовището пред себе си, но в този момент зомбитата нападнаха. Саймън обърна пистолета срещу тях и ги покоси. Те бяха едри, със сини лица и празни очи. Саймън стреля с неохота по зомбитата, защото те някога са били хора. За разлика от демоните.

Влакът отново привлече вниманието на Мерихим. Той вдигна ръка и изписа някакви символи във въздуха. После изръмжа или даде устни команди.

В този момент влакът вече беше над реката и се носеше към тях. Саймън удвои усилията си да се добере до демона, като си проправяше път с меча сред зомбитата.

Още ракети изсвистяха покрай него, но не улучиха демона, а избухнаха върху моста.

Демонът изръмжа още веднъж и замахна силно към Саймън. Той мигновено подскочи да избегне удара, сви се и се преметна, като през цялото време стреляше с шипомета. После прибра оръжието, защото видя, че влакът се носи към тях, приближавайки все повече.

Стрелбата на тамплиерите във влака подкрепи Саймън. Демонът залитна назад, ревейки от ярост.

Саймън се приземи на крака, стисна с две ръце меча и скочи върху главите на най-близките до него зомбита. Втурна се по армията на немъртвите, която се беше събрала около Мерихим, за да го предпази. Черепи пращяха, вратове се прекършваха и рамене се трошаха под тежестта на Саймън, но той стигна до демона.

Мерихим запрати още едно огнено кълбо по него. То го улучи и забави приближаването му, тъй като подпали и няколко от близките

зомбита. Саймън продължи напред, надявайки се, че бронята му ще издържи, макар дисплеят да беше изпълнен с предупреждения.

После стигна до демона и мечът засия в ръцете му. Замахна към главата на Мерихим, карайки го да отстъпи. Руните, издълбани в люспестата плът на демона, горяха с ален пламък. Мечът отвори страховити рани, които се обагриха в алено от кръвта, която се стичаше по тялото на демона.

Ревейки от ярост и болка, Мерихим сви ръцете си в юмруци и го засипа с удари в отговор. Ударите разтърсиха Саймън до мозъка на костите му и за миг той беше сигурен, че ще умре.

После видя на дисплея как един от тамплиерите във влака надига гранатомет и изстрелва цял откос в Мерихим. Гранатите отхвърлиха демона назад.

Като се възползва от разсейването му, макар самият той също да беше зашеметен, Саймън пристъпи напред и заби меч си в гърдите на демона. Действайки бързо, докато влакът го застигаше, той свали колана с гранатите от рамото си и дръпна шнура заедно с всички шплинтове. Нахлузи колана през главата на Мерихим и той увисна на шията му като смъртоносна огърлица.

— Умри, адско изчадие! — изкрещя Саймън, като стисна дръжката на меч си и ритна Мерихим в корема, за да го изтласка назад.

Демонът се препъна в една от релсите и се стовари сред множеството от зомбита. Посегна към гранатите, но те избухнаха, преди да успее да ги смъкне. Експлозиите разкъсаха горната част на тялото му на парчета, но той остана жив.

Саймън не можеше да повярва. Дори Мерихим да не беше един от първородните или тъмните повелители, демонът беше извънредно труден за убиване.

Комуникационната линия се активира с припукване в ПД-то му.

— Саймън!

Саймън видя на дисплея, че влакът вече върхлита. Няколко от тамплиерите поваляха с изстрели шепа Кървави ангели, които продължаваха гонитбата.

— Подай ми ръка! — извика Вертам.

Влакът се вряза в зомбитата, потрепервайки от сблъсъка, който разхвърля немъртви тела и парчета от тях във всички посоки.

Вертам стоеше на последния вагон, вкопчил едната си ръка в корпуса и протегнал другата, за да улови ръката на Саймън.

Саймън се обърна и протегна лявата си ръка, като си мислеше, че Вертам е луд и ще загинат и двамата. Ръцете им се уловиха за предмишниците в здрава хватка. Саймън едва осъзна това, преди инерцията на влака да го дръпне и да отлепи краката му от земята.

За един кратък миг гледката се размаза и той се блъсна в няколко зомбита, покрай които влакът беше минал на сантиметри. После Вертам го издърпа на платформата зад вагона и двамата се свлякоха на пода изтощени.

Когато Саймън се надигна с мъка на крака, зомбитата и Мерихим вече бяха останали зад тях и се смаляваха, докато влакът набираше скорост. Демонът стоеше прав — олюляващ се, но жив. Никой не ги подгони.

„Дано да се измъкнем от Лондон живи“ — помисли си Саймън. Взря се в хоризонта през снежния вихър. Лондон беше тъмен, като поразен от гангрена крайник, който трябва да бъде ампутиран. Тъмни облаци се кълбяха около Адската порта близо до „Свети Павел“. Кървави ангели бяха завзели небето и се носеха над сградите.

Докато гледаше към града, Саймън неволно си помисли, че отсега нататък едва ли някой ще се измъкне от смъртоносния капан, в който се бе превърнал Лондон.

Надяваше се това да не е вярно.

ЕПИЛОГ

Два дни по-късно конвой от спасителни кораби прибра оцелелите, които тамплиерите бяха откарали от Лондон до Бристол. Един тамплиер беше успял да открие стражеви пост, който изпрати вестта до спасителите.

Корабите стояха на котва в пристанището, докато дългите лодки сновяха напред-назад, за да превозват оцелелите. Беше ранно утро и денят изглеждаше многообещаващ. За първи път от дни небето беше чисто.

Капитан Уебър, обрулен от вятъра ветеран, който някога бе живял в Лондон, гледаше заедно със Саймън и Вертам как оцелелите се качват по корабите.

Саймън стоеше на брега гологлав под слънчевата светлина, без да го е грижа за зимния мраз. Държеше шлема си под мишница.

— Можеш да дойдеш с нас — предложи Уебър. Наблюдавайки хората, които се качваха по корабите, Саймън знаеше, че не може да тръгне. Пое си дълбоко въздух и го издиша.

— Ще откажа. Но благодаря все пак. Мястото ми е тук.

Уебър се обърна и погледна на север. Дори от това разстояние се виждаше петното в небето, оставено от присъствието на Адската порта. В някое сиво зимно утро може би нямаше да се вижда, но денят днес беше ясен.

— Лондон не е добро място за никого тези дни — рече капитанът. — Аз съм отраснал там и бях в града, когато дойдоха демоните. Имах късмета да се измъкна. — Той поклати глава. — Не искам да се връщам. Не знам дали изобщо някога ще се върна. — Очите на стареца говореха за ужасите, които е видял.

— Аз трябва да се върна — каза Саймън.

— Въпреки всички демони?

Саймън удостои мъжа с мрачна усмивка.

— Това е моето призвание, капитане. Също както морето е твоето. Познавам хора, които никога не биха стъпили на кораб, за да

прекосят морето.

Уебър поклати глава.

— Е, онези демони са море, което можеш да запазиш за себе си. Според това, което чух от новините, никой не знае как да се справим с тях.

— Отговорите са там, капитане — каза Саймън. — Просто трябва да ги потърсим.

Но сега го очакваха повече въпроси без отговор, отколкото преди. Беше сигурен, че Мерихим не е мъртъв, и искаше да узнае какви са планове на демона, още откакто Лея Крийзи му беше споделила каквото знаеше.

И Лея беше загадка. Коя всъщност беше тя? И за кого работеше? Това бяха все неща, върху които да мисли. Явно в Лондон срещу демоните действаха и други тайни организации.

Но един от ключовете беше Мерихим. Ето защо Лея и загадъчната ѝ група се бяха съсредоточили върху демона. Ако Мерихим внасяше разкол сред демоните, ако преследваше свои цели в някаква игра на власт, както бе предположила Лея, Саймън имаше шанс да добие повече информация за демоните.

Той възнамеряваше, щом се върне в Лондон, да научи колкото може повече за Мерихим. Но първо трябваше да даде почивка на отряда си и да осигури лечение за ранените. За щастие Бристол още не беше завладян. В града имаше достатъчно припаси и тамплиерите се намираха в относителна безопасност. Като се изключат демонските патрули, които обикаляха английското крайбрежие.

Там щяха да останат за неколкодневна отмора. Той възнамеряваше да се възползва от нея по най-добрия начин. Щяха да оплачат загиналите и да се погрижат за ранените, а после — когато се почувстват готови — щяха да поемат обратно към Лондон.

Войната за града едва беше започнала.

* * *

Висока ограда от камък и ковано желязо пазеше гробището „Гуд Сейнтс“ от вандали. Портите експлодираха навътре при жеста на Уорън. Не харесваше изцяло онова, което се канеше да направи, но все

пак го очакваше с нетърпение, защото никога досега не бе имал тази възможност.

Три дни бяха минали, откакто беше паднал в река Темза, и опитът му за отмъщение срещу тамплиера, отнел ръката му, беше осуетен. Успя да се спаси. Известно време обаче се боеше, че Мерихим ще довърши онова, което тамплиерът не бе могъл.

Ала гневът на демона премина и Уорън получи нови указания. Беше изумен колко бързо нараства силата му.

Вървейки през гробището, Уорън не се боеше от демоните, обикалящи наоколо в търсене на плячка. Той беше белязан, поне за техните сетива, от закрилата на Мерихим и знаеше, че ще го заобикалят отдалеч.

Взет от демон, така го наричаха. Уорън охотно носеше това име. Взет от демон означаваше закрилян от демон. Тук със силата, която имаше, и властващите над града демони, той беше господар.

И ставаше все по-силен.

Вървеше през гробището, търсейки един конкретен знак. Когато го намери, седна с кръстосани крака и освободи магията, която Мерихим му беше дал да използва.

Електриковосиня мъгла се надигна от замръзналата земя, образувайки тридесетсантиметров слой върху голяма част от гробището. След дълго време мъртвите започнаха да изпълзват от гробовете си.

Тъй като гробището беше на стотици години, зомбитата, които Уорън пробуди, носеха всевъзможни одежди — от кюлоти до съвременни спортни дрехи. Някои бяха войници, а други — лентяи. Мъртви и безмозъчни, те бяха просто сила, която Мерихим щеше да използва, за да създаде своята армия.

Но този, когото Уорън чакаше, се забави малко повече, сякаш нямаше желание да излиза. Но накрая и това зомби се надигна и застана пред него.

Този, който го беше подготвил за погребението, бе свършил добра работа с възстановяването на простреляната при самоубийството му глава, но Уорън все още можеше да види откъде е минал куршумът.

Уорън се изправи и протегна демонската си ръка към трупа на пастрока си.

— Ти, не — каза той меко. — Ти няма да дойдеш.

Пламъци бликнаха от върховете на пръстите му и обгърнаха зомбито. То зави и заудря по огъня. Сухожилията му пукаха и пращяха, докато то експлодира от жегата.

Уорън протегна ръце, греейки ги на излъчващата се от създанието топлина. После то падна. Уорън стоеше и гледаше как тялото на пастрока му изгаря до пепел върху замръзналата земя.

Когато и последният въглен угасна, Уорън се обърна и поведе злокобната армия навън от гробището. Беше време да продължи делата на господаря си. Очакваше това с нетърпение. Колкото повече сила събираше Мерихим, толкова повече получаваше и Уорън. Да бъде независим, да бъде могъщ — това си заслужаваше всяко тъмно и ужасно дело, което му се налагаше да върши.

Но част от него все още гореше от желание за мъст срещу тамплиера. Трябваше да задоволи този убийствен инстинкт. Щеше да намери тамплиера и да го убие по най-болезнения начин, на който беше способен.

Скоро.

ЗА АВТОРА

Мел Одом живее в Муур, Оклахома, с жена си и децата си. Написал е десетки книги както оригинални, така и по сюжети на игри, сериали и филми като „Бъфи, убийцата на вампири“ и „Блейд“ и е получил наградата „Алекс“ за романа си „The Rover“. Романът му „Апocalypse Dawn“ е бил номиниран за наградата „Кристи“.

Освен това е треньор в аматьорските лиги по бейзбол и баскетбол, води курсове по писателско майсторство и пише рецензии за филми, DVD-та, книги и компютърни игри.

Интернет страницата му е www.melodom.com и поддържа блог на www.melodom.blogspot.com. Можете да се свържете с него на melodom.net.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.